

САНДРА БРАУН РИКОШЕТ

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2007

chitanka.info

ПРОЛОГ

Мисията за издирване бе прекратена в 18:56.

Нерадостният резултат бе съобщен от полицейския началник Кларънс Тейлър на пресконференция, излъчена по местната телевизия. Мрачното му изражение подхождаше на късата му коса и осанката на военен.

— Полицейският отдел, както и всички свързани с него служби, посветиха безброй часове на издирването с надеждата да спасим или поне да открием тялото. Но въпреки изтощителните усилия на служителите на закона, бреговата охрана и цивилните доброволци, за няколко дни не бяха намерени никакви обнадеждаващи следи. Така стигнахме до тъжното заключение, че е безполезно да продължаваме с организираното издирване.

Единственият клиент на бара, който се взираше в екрана на телевизора в ъгъла, допи уискито си на един дъх и стовари чашата върху барплота за следващото.

Барманът задържа отворената бутилка.

— Сигурен ли си? — попита загрижено той. — Здравата ще се насвяткаш, приятел...

— Наливай!

— Има ли кой да те откара у дома?

Барманът срещна заплашителния му поглед, сви рамене и наля.

— Мъртъв си.

„Не, не аз“, помисли си клиентът.

Затънтен в непривлекателна част на Савана, недалеч от центъра на града, барът „При Смити“ не бе често посещаван нито от туристи, нито от уважаващи себе си местни жители. Не бе заведение, в което човек може да се позабавлява или да разпусне на спокойствие. Не бе дори спирка от традиционната обиколка по кръчмите в Деня на свети Патрик.

Питиетата се поръчваха чисти или с изцеден лимон — като онзи, които барманът разсеяно белеше, докато гледаше новинарската

емисия. Заради нея бяха отложили повторението на поредния епизод на „Сейнфелд“.

На екрана шериф Тейлър благодареше за неуморните усилия на полицията, отряда с кучета, речния патрул, водолазите...

— Би ли изключил звука? — обади се клиентът.

Барманът изпълни молбата му.

— Увърта, защото се налага. Но подтекстът на всички тези брътвежи е, че трупът вече е станал храна за рибите.

Пиячът се подпря с лакти на бара, приведе се и се загледа в кехлибарената течност в чашата си. После замислено я плъзна по лакирания плот.

— Десет дни в реката! — Барманът скептично поклати глава. — Няма начин да оцелее. Голяма трагедия, особено за семейството. Човек никога не знае каква съдба ще сполети близките му, нали? — Той посегна към друг лимон. — Бих се побъркал, ако знаех, че някой, когото обичам, е в реката или в океана при това скапано време.

Сетне погледна към единствения прозорец в бара — широк, но висок едва петдесетина сантиметра, разположен близо до тавана. През него се разкриваше малък отрязък от външния свят, ако някой изобщо си направеше труда да погледне. Слабата светлина едва разкъсваше потискащия сумрак в бара. Приличаше на лъч надежда, който се прокрадва сред царящата вътре безнадеждност.

През последните четиридесет и осем часа крайбрежната част на Джорджия и Южна Каролина бе подгизнала от проливен дъжд. Пороите неумолимо се сипеха над града от надвисналите сиви облаци.

На моменти дъждовната завеса ставаше така плътна, че отсрещният бряг на реката не се виждаше. Ниските квартали се бяха превърнали в езера. Част от улиците бяха наводнени и затворени. Водата в улеите се стичаше, наподобявайки речни бързеи.

Барманът забърса с кърпа лимоновия сок от пръстите си и почисти острието на ножа.

— В този потоп не бих ги упрекнал, че прекратяват издирването. Може би никога няма да намерят трупа. Това означава, че случаят ще остане неразкрит. Убийство или самоубийство е било? — Остави кърпата и се облегна на бара. — Какво мислиш?

Клиентът вдигна премежения си поглед към него и глухо отрони:

— Знам какво е станало.

ПЪРВА ГЛАВА

Шест седмици по-рано

Делото за убийство срещу Робърт Савич се гледаше вече четвърти ден. Детективът от отдел „Убийства“ Дънкън Хачър се питаше какво става.

Веднага щом съдът се събра отново след обедната почивка, адвокатът на обвиняемия — Стан Адамс — помоли съдията за лична среща. Молбата му озадачи съдия Леърд не по-малко от прокурора Майк Нелсън. Но той се съгласи и тримата се оттеглиха. Заседателите излязоха и в залата останаха само зрителите, питайки се каква е причината за това неочаквано съвещание.

Измина половин час. Тревогата на Дънкън нарастваше с всяка минута. Беше очаквал процесът да премине гладко, без спънки, които лесно биха могли да станат повод за обжалване или — пази боже! — да доведат до оправдателна присъда. Затова този задкулисен разговор го караше да се чувства толкова неспокоен.

Накрая не издържа, излезе от съдебната зала и закрачи нервно по коридора. През прозореца на четвъртия етаж, където се намираще, видя два влекача да теглят търговски кораб по канала към океана. Не успя да се разсее и се върна в залата.

— Дънкън, за бога, стой на мястото си! Нервничеш като двегодишно хлапе! — прошепна настойчиво партньорката му — детектив ДиДи Бауън.

За да убие времето, тя решаваше кръстословица.

— Какво може да обсъждат там?

— Вероятно да се признае за виновен. В непредумишлено убийство.

— Слез на земята! — възрази той. — Савич не би признал, че е паркирал неправилно, камо ли, че е ударил някого.

— Знаеш ли десетбуквена дума за отказване от власт? — попита ДиДи.

— Абдикация.

Тя го погледна с раздражение:

— Как се сети толкова бързо?

— Просто съм си гений.

ДиДи пробва с думата.

— Не и този път. „Абдикация“ не пасва. Освен това е с девет букви.

— Тогава не знам.

Обвиняемият — Робърт Савич — седеше на подсъдимата скамейка, твърде самодоволен за човек, обвинен в убийство, и твърде спокоен, за да облекчи напрежението на Дънкън. Сякаш усетил погледа му в тила си, Савич се обърна и му се усмихна. Той барабанеше вяло с пръсти по страничната облегалка в такт с някаква популярна мелодия. Краката му бяха нехайно кръстосани. Беше въплъщение на самата невъзмутимост.

За всеки, който не го познаваше, Робърт Савич имаше вид на уважаван бизнесмен с леко бунтарски стил на обличане. За съда днес бе избрал консервативен сив костюм с безспорно европейска кройка. Ризата му бе бледосиня, а вратовръзката — бледолилава. Конската опашка — негова запазена марка — бе пригладена и лъскава. На ухото му блестеше многокаратов диамант.

Марковите дрехи и нехайните маниери бяха част от лъскавия му имидж, зад който по нищо не личеше, че се крие закоравял престъпник.

Беше арестуван и разпитван по множество обвинения, сред които няколко убийства, един палеж и безброй далавери, повечето свързани с наркотрафик. Но в дългата си и разнообразна кариера бе съден само два пъти. Първото дело бе за наркотици. Оправдаха го, защото щатът не успя да докаже вината му и, разбира се, обвинението бе обявено за скалъпено.

Второто дело бе за убийството на мъж, наречен Андре Боне. Савич беше взривил къщата му. Заедно с агенти от федералния отдел „Цигари, алкохол и огнестрелни оръжия“ Дънкън бе разследвал случая. За съжаление повечето улики бяха косвени, но все пак достатъчно силни, за да бъде осъден. Бедата бе, че от областната прокуратура бяха поверили обвинението на новак, който нямаше нито достатъчно хъс, нито необходимия опит, за да убеди всички заседатели във вината на Савич. Така делото остана висящо.

Нямаше надежда за нов развой. Оказа се, че младият заместник-прокурор е укрил оневиняващи доказателства от адвокат Стан Адамс. След врявата, която той вдигна пред прокуратурата, едва ли скоро щяха да се осмелят да поискат нов процес. Случаят потъна в архива и навярно щеше да остане там до второто пришествие.

Дънкън прие тежко това поражение. Смяташе го за свой личен провал, въпреки наивните грешки на младия прокурор. Сетне се посвети изцяло на опити да сложи край на процъфтяващата престъпна кариера на Савич.

Този път би заложил цялото си състояние за осъдителна присъда. Савич бе обвинен в убийството на Фреди Морис, един от многото си съучастници, наркодилър, когото полицаи от отдел „Наркотици“ под прикритие бяха хванали да произвежда и разпространява метамфетамини. Доказателствата срещу Фреди Морис бяха неоспорими, а осъждането му — гарантирано. И тъй като бе рецидивист, щеше да прекара дълги години в затвора.

Агенти от федералния отдел за борба с наркотиците и от местния отдел „Наркотици“ се бяха споразумели да предложат на Фреди Морис сделка: снемане на част от обвиненията и значително по-лека присъда в замяна на съдействие за залавянето на шефа му, ключовия играч, когото преследваха.

Ужасен от затвора, който го очакваше, Фреди прие предложението. Но преди старателно планираната акция да бъде осъществена, наркодилърът бе екзекутиран. Намериха го проснат по очи в тресавище, с дупка от куршум в тила.

Дънкън вярваше, че този път Савич няма да отърве кожата. Но прокурорът не бе толкова оптимистично настроен.

— Дано си прав, Дънк — каза му Майк Нелсън предишната вечер, докато му даваше напътствия за предстоящото му явяване на свидетелската скамейка. — В показанията ти има много спорни моменти. — И замислено добави, потърквайки брадичка: — Боя се, че Адамс ще ни притисне за основанието за задържане.

— Имах основание да подложам Савич на разпит! — настоя Дънкън. — Първата реакция на Фреди, когато чу предложението беше, че дори и да се съгласи да ни сътрудничи, Савич ще му отреже езика. А при огледа на трупа му видях не само изтеклия му мозък, но и липсващия език. Според медицинската експертиза е бил отрязан,

докато все още е бил жив. Нима това не е достатъчно основание веднага да тръгна по петите на Савич?

Кръвта бе прясна, а трупът — все още топъл, когато Дънкън и ДиДи бяха повикани на ужасяващото местопрестъпление. Федералните агенти и отдел „Наркотици“ бяха повели спор кой е провалил тайната мисия на Фреди.

— Трима от вашите хора трябваше да следят всяка негова стъпка! — разкрещя се един агент на детектив от отдела.

— Вие имахте четирима! Къде бяха те? — кипна и детективът. — Моите мислеха, че е на сигурно място в дома си.

— Така ли? Е, ние също — отчаяно въздъхна агентът. — Как успя да ни се изплъзне?

Който и да бе виновен за провала на акцията, Фреди вече не можеше да им бъде полезен и да се карат заради него бе безсмислено. Дънкън остави ДиДи да играе ролята на рефер между двете страни, които разменяха словесни нападки и обвинения, и тръгна да търси Савич.

— Нямах намерение да го арестувам, Майк — обясни Дънкън. — Само отидох в офиса му да го разпитам. Кълна се в Бога.

— Сбил си се с него, Дънк. Това може да ни навреди. Адамс няма да допусне заседателите да го отминат. Ще намекне за полицейско насилие, а може би дори ще те обвини открито. Арест по фалшив претекст. По дяволите, не знам какво друго ще измисли.

Накрая за пореден път му напомни, че при съдебен процес нищо не е сигурно. Може да се случи какво ли не...

Дънкън не разбираше тревогите на прокурора. Всичко му се струваше ясно и логично. От местопрестъплението бе отишъл право в офиса на Савич. Нахълта без предизвестие и завари Савич в компанията на жена, по-късно идентифицирана по полицейски снимки като Люсил Джоунс. Тя бе коленичила и му правеше свирка.

Тази сутрин, когато Дънкън спомена за това в показанията си, в залата настъпи гробна тишина. Всяко движение замря. Полузадрямалият пристав изведнъж изправи гръб и ококори очи. Дънкън погледна към съдебните заседатели. Една от по-възрастните жени засрамено сведе глава. Друга — нейна връстничка, изглежда, не разбра значението на думата. Един от четиримата мъже погледна Савич с усмивка, излъчваща неприкрито възхищение. Савич се загледа

в ноктите на ръцете си, сякаш умуваше дали да отиде на маникюр по-късно през деня.

Дънкън бе заявил, че в мига, когато е влязъл в офиса, Савич е взел оръжието си.

— Пистолетът беше на бюрото. Той се втурна към него. Знаех, че ще бъда мъртъв, ако успее да го вземе.

Адамс скочи на крака:

— Възразявам, Ваша чест. Субективно заключение.

— Приема се.

Майк Нелсън се намеси и накрая уточниха, че Дънкън е сграбчил Савич само за да предотврати евентуална стрелба. Последвалата схватка бе ожесточена, но накрая Дънкън бе успял да му сложи белезници.

— Този път не сте оказали съпротива, господин Савич — каза прокурорът. — Конфискувахте ли оръжието като доказателство, детектив Хачър?

Това бе неудобният момент.

— Не. Когато успях да му закопча белезниците, пистолетът беше изчезнал. Както и жената...

Оттогава никой не ги бе виждал.

Дънкън арестува Савич за нападение на полицейски служител. Докато бе задържан по това обвинение, Дънкън, ДиДи и други полицаи уредиха завеждането на дело срещу него за убийството на Фреди Морис.

Жалко, че не разполагаха с оръжието, което Дънкън бе видял. Сигурни бяха, че Савич го е използвал, за да застреля Фреди Морис час по-рано. Не разполагаха и с показанията на жената. А на местопрестъплението нямаше отпечатъци от пръсти или гуми, защото приливът бе заличил всичко, преди да открият трупа.

Имаха само показанията на няколко други агенти, чули опасенията на Фреди, че Савич ще му отреже езика, а после ще го убие, ако склучи сделка с полицията или дори, разговаря с тях. Освен това местонахождението на Люсил Джоунс бе неизвестно и Савич не можеше да си осигури солидно алиби. Прокуратурата бе печелила дела и с по-малко доказателства, така че съдебният процес започна.

Нелсън очакваше Дънкън да бъде притиснат от адвоката на Савич при кръстосания разпит следобед. Докато обядваха, се беше

опитал да го подготви.

— Ще твърди, че си упражнявал тормоз и ще убеждава заседателите, че имаш зъб на клиента му от години.

— Не мога да отрека това — спокойно отвърна Дънкън. — Онзи кучи син е убиец. Положил съм клетва да залавям убийците.

Нелсън въздъхна.

— Само внимавай да не звучи твърде лично.

— Ще се постарая, колкото и да е трудно. Но вече наистина имаме лични сметки за уреждане, Майк.

— Адамс ще заяви, че Савич има разрешително за притежание на оръжие, така че самият пистолет не е уличаващо доказателство. После ще твърди, че изобщо не е имало пистолет. Може дори да постави под съмнение присъствието на жената, която му е духала. Ще отрича докрай и ще посее куп съмнения у заседателите. Възможно е и да настоява твоите показания да бъдат напълно зачеркнати, тъй като има неподкрепени твърдения.

Дънкън знаеше срещу какво застава. Не за пръв път се сблъскваше с Адамс. Но нямаше търпение битката да започне.

Взираше се във вратата на офиса на съдията и се молеше да се отвори. Най-сетне това се случи.

— Всички да станат! — нареди приставът.

Дънкън рязко се изправи. Опита се да разгадае израженията на тримата мъже, които се върнаха в съдебната зала и заеха местата си. Наведе се към ДиДи.

— Какво мислиш?

— Не знам, но работата не ми харесва.

Партньорката му, която имаше вродена и доказана дарба да преценява хора и ситуации, току-що бе потвърдила опасенията му.

Още един лош знак — Майк Нелсън бе извърнал глава встрани и не поглеждаше към тях.

Стан Адамс седна до клиента си и го потупа по ръкава на скъпия костюм.

Стомахът на Дънкън се присви от напрежение.

Съдията се качи на подиума и даде знак на пристава да повика заседателите. Седна, старателно изпъна тогата си, придърпа леко подноса с чашата и каната с вода и нагласи микрофона, който нямаше нужда от това.

Когато заседателите влязоха един по един и всички бяха по местата си, той заговори:

— Дами и господа, извинявам се за закъснението, но възникна въпрос, който трябваше да бъде обсъден незабавно.

Съдия Кейто Леърд бе популярна личност и в обществото, и в медиите, които неуморно ухажваше. Наближаваше петдесетте, но имаше фигура на тридесетгодишен и лице на кинозвезда. Всъщност няколко години по-рано бе играл епизодична роля на съдия във филм, сниман в Савана.

Спокоен и уверен пред камерите, той бе човекът, на когото винаги можеше да се разчита да коментира новина, свързана с престъпността или правосъдието. И сега говореше с познатото шлифовано красноречие.

— Господин Адамс повдигна пред мен въпроса, защо съдебен заседател номер десет не е съобщила, че синът ѝ е в списъка на кандидатстващите за работа в полицейско управление „Савана-Чатнъм Метрополитън“.

Дънкън погледна към катедрата на заседателите и забеляза празния стол на втория ред.

— О, господи! — промърмори тихичко ДиДи.

— Заседателката призна, че това е истина — отново заговори съдия Леърд. — Не е направила съзнателен опит да подведе съда, просто не е съобразила, че този пропуск може да повлияе върху хода на делото.

— Какво? — възнегодува Дънкън.

ДиДи го смущка предупредително да не повишава тон.

Съдията погледна към тях, но продължи:

— Когато се явяват пред съдебни заседатели, адвокатите на двете страни имат право да поискат отстраняването на всяко лице, което смятат за предубедено. Според господин Адамс съдебен заседател, чийто близък скоро ще постъпи на работа в полицията, може да има предубеждения спрямо подсъдимия. Особено когато обвинението е в брутално убийство. — Замълча за миг и добави: — Приемам съвета и се чувствам задължен да разпусна съда. — Удари с чукчето си. — Господа съдебни заседатели, свободни сте. Господин Адамс, клиентът ви може да си тръгне. Съдът се оттегля.

Дънкън скочи на крака:

— Сигурно се шегувате!

Съдията впери укорителен поглед в него и заяви със смразяващ тон:

— Уверявам ви, че не се шегувам, детектив Хачър.

Дънкън закрачи по пътеката, стигна до подсъдимата скамейка и посочи към Савич:

— Ваша чест, не можете просто да пуснете този човек да си отиде у дома.

Майк Нелсън застана до него и настоятелно прошепна:

— Дънк, успокой се.

— Можете да възобновите делото, господин Нелсън — каза съдията. Беше станал и се готвеше да излезе. — Но ви съветвам да съберете по-надеждни доказателства. — Погледна Дънкън и добави: — Или по-правдоподобни показания.

Дънкън затрепери от гняв.

— Мислите, че лъжа, така ли?

— Дънкън! — ДиДи се опитваше да го придърпа към изхода, но той освободи ръката си.

— Пистолетът беше истински. Жената беше истинска. Щом ме видя, веднага скочи и...

Съдията удари с чукчето, давайки му знак да замълчи.

— Ще свидетелствате на следващия процес. Ако има такъв.

Изведнъж Савич се изправи срещу него и му се усмихна победоносно:

— Пак се издъни, Хачър.

Майк Нелсън сграбчи Дънкън за ръката, за да го възпре да не прескочи парапета.

— Ще те пипна, копеле! Издълбай заканата ми в кожата си, татуирай я на задника си! Ще те пипна.

С откровено заплашителен тон Савич отвърна:

— Ще се видим, и то скоро. — Сетне изпрати въздушна целувка на Дънкън.

Адамс припряно побутна клиента си, но Дънкън вече гледаше съдията:

— Как можахте да го пуснете да си ходи?

— Не аз, детектив Хачър. Законът.

— Вие сте законът. Или поне би трябвало да бъдете.

— Млъкни, Дънкън! — процеди ДиДи през зъби. — Ще удвоим усилията за издирването на Люсил Джоунс. Може би pistolетът ще се появи. Рано или късно ще притиснем Савич.

— Можехме да го сторим и сега — рече той, без да се опита да сниши глас. — Беше в ръцете ни. Можехме да го тикнем в затвора още днес, мамка му, ако тук имаше съдия, който по-често застава на страната на ченгетата, отколкото на престъпниците.

— О, по дяволите! — промърмори отчаяно ДиДи.

— Детектив Хачър. — Съдия Леърд се облегна на катедрата, изгледа гневно Дънкън и му заговори като на непокаял се грешник, воден към клада: — Готов съм да ви направя услуга, като не обърна внимание на това изказване, защото разбирам колко сте разстроен.

— Нищо не разбирате. Ако искахте да ми направите услуга, Ваша чест, щяхте да намерите заместник на онази заседателка, вместо да закриете процеса. Щяхте да ни дадете равен шанс да спрем този убиец завинаги.

Красивото лице на съдията се напрегна, но гласът му остана изненадващо спокоен:

— Съветвам ви веднага да напуснете тази съдебна зала, преди да кажете нещо, с което ще ме принудите да поискам задържането ви.

Дънкън посочи с пръст към вратата, през която Савич и адвокатът му току-що бяха излезли.

— Савич вири носа си и пред вас, както пред мен. Изпитва удоволствие да убива хора, а вие му дадохте безплатно разрешително за нови престъпления.

— Постъпих, както повелява законът.

— Не, това, което направихте...

— Дънкън, моля те! — прекъсна го ДиДи.

— ... Това е гавра с мен! Подиграхте се с хората, които ви избраха, защото повярваха в шибаните ви обещания за сурово отношение към бандити като Савич. Изплюхте се в лицето и на детектив Бауън, и на прокуратурата, и на всички онези, които досега се опитваха да вкарат това копеле в затвора. Това направихте, Ваша чест.

* * *

— „Горе ръцете“.

— Какво?

— Десетбуквена дума, означаваща „предай се“.

ДиДи зяпна срещу Дънкън, когато той се настани на предната седалка на колата ѝ и закопча колана.

— След четиридесет и осем часа в килията това ли е първото, което ти хрумва да кажеш?

— Имах предостатъчно време да помисля.

— „Горе ръцете“ са две думи, умнико.

— Обзалагам се, че ще паснат.

— Няма да разберем, защото вече изхвърлих онази кръстословица.

— Не можа да я довършиш, а? — подразни я той. Обикновено успяваше да реши кръстословиците много преди нея. Имаше усет за тях, за разлика от партньорката си.

— Не, изхвърлих я, защото не исках нищо да ми напомня за невъздържаното ти поведение в съдебната зала. — ДиДи потегли от паркинга пред следствения арест и се отправи към центъра. — Отвори голямата си уста и не можа да спреш.

Дънкън не отвърна. Остана замислен.

— Разбирам защо искаш Савич — продължи сговорчиво ДиДи. — Всички желаем да си получи заслуженото, той е въплъщение на злото. Но да отправяш обиди към съдия в собствената му съдебна зала? Това беше лудост! Навреди и на себе си, и на отдела. Ти си старшият партньор.

— Благодаря, че ми го напомни.

— Говоря ти като на приятел. Не го казвам само за твое добро. Ентусиазмът ти е достоен за възхищение, но трябва да сдържаш нервите си.

Дънкън мрачно се вираше през предното стъкло. Савана бе напечена от прежурящото слънце. Въздухът бе задушен и влажен. Всичко изглеждаше замряло и унило, както се чувстваше и той. Климатикът в колата на ДиДи водеше неравностойна битка с влажността. Ризата на гърба му вече бе мокра.

Той изтри потта от челото си.

— Тази сутрин взех душ, но все още мириша на затвор.

— Ужасно ли беше?

— Не много, но не искам скоро отново да попадна там.

— Джерард ти е сърдит. — Тя говореше за лейтенант Бил Джерард, прекия им началник.

— Съдия Леърд пуска Савич да си върви, а Джерард се сърди на мен?

ДиДи спря на светофар и извърна глава към него.

— Не се вбесявай от това, което ще ти кажа.

— Мислех, че конското е свършило.

— Ти наистина не остави никакъв избор на съдията. — През двете години, откакто ДиДи бе назначена в отдел „Убийства“ като негова партньорка, Дънкън нито веднъж не бе доловил у нея и най-слаб майчински инстинкт. Сега нещо в изражението ѝ издаваше, че все пак го притежава. — След всичко, което наговори, съдия Леърд просто беше длъжен да поиска задържането ти.

— Тогава с Негова чест имаме нещо общо. Професионалният ми дълг изисква да имам едно наум за него.

— Мисля, че разбра посланието. Що се отнася до Джерард, внимава да не прекрачи границата на добрите отношения. Не може да допусне детективите му да се препират със съдии от Върховния съд.

— Добре, добре, признавам, че държането ми беше неподобаващо. Вече изтърпях наказанието си. Обещавам, че при следващия процес срещу Савич ще бъда безупречен джентълмен, кротък като агънце! Стига Леърд да направи малка отстъпка в наша полза. След онзи ден съдията ни дължи услуга.

— Виж, Дънкън...

— Какво?

— Майк Нелсън се обади днес следобед. — ДиДи се поколеба и въздъхна. — Позицията на прокуратурата е, че не сме събрали достатъчно доказателства срещу Савич...

— Мислиш ли, че искам да чуя това?

— Обясни, че шансовете ни са били нищожни, че каквото и да бе станало, нямаше да се стигне до осъждане. Сега няма да поиска нов процес, ако не намерим железни улики, доказващи, че Савич е бил на местопрестъплението.

Дънкън се бе опасявал от това, но да го чуе бе наистина ужасно. Опря глава на облегалката и затвори очи. Не знам защо се впрягам толкова заради Савич или за който и да е друг негодник. Никой не дава

пет пари. Сигурно в прокуратурата са по-разтърсени от моето поведение в съда, отколкото от неандерталеца, заклал жена си снощи заради една твърда свинска пържола, помисли си отчаяно Дънкън. Убиецът беше в съседната килия. Цяла нощ повтаряше, че онази кучка си е получила заслуженото.

Въздъхна и се загледа във вековните дъбове край булеварда. Испанските лишеи, които висяха от клоните им, изглеждаха посърнали от убийствената жега.

— Всъщност защо да си правим труда? — уморено се запитва той. — Щом Савич пречуква от време на време по някой производител на дрога като Фреди Морис, той служи на обществото, нали?

— Не, защото преди трупът на нещастника да изстине, Савич ще му намери заместник, за да продължи бизнеса си.

— Тогава — повтарям — защо да си правим труда? Прехваленият ми ентусиазъм се изпари. Вече не ми пука.

ДиДи го погледна неодобрително.

— Знаеш ли на колко години съм? — попита той.

— На тридесет и седем.

— И осем. След двадесет години ще бъда на петдесет и осем. Ще страдам от уголемена простата и трудно ще ми става. Косата ми ще оредее, а около кръста ми ще има възглавнички от тлъстини.

— Много мрачно гледаш на бъдещето.

— Дяволски права си! — гневно отвърна той. Сетне рязко изправи гръб и заудря с показалец по таблото, докато изброяваше основанията си: — Защото още двадесет години от живота ми ще са отишли на вятъра. Ще са се пръкнали други убийци като Савич. За какво е всичко, което правя?

ДиДи отби встрани и спря до бордюра. Досега не бе осъзнал, че тя шофира към дома му, а не към паркинга пред съда, където бе останала колата му, когато го бяха откарали в следствения арест.

Тя се облегна назад и го погледна:

— Този път определено претърпяхме неуспех. Но утре...

— Неуспех ли? Свършено е с нас, както с горкия Фреди Морис. Екзекуцията му е спласила всеки друг негодник, на когото дори за миг е хрумвало да склучи сделка с нас или с федералните. Савич използва Фреди, за да отпрати послание и то прозвуча гръмко и ясно: „Който се разприказва, очаква го мъчителна смърт“. Вече никой няма да

проговори — заяви Дънкън, отчетливо произнасяйки всяка дума. После ядно удари с юмрук по дланта си. — Не мога да повярвам, че лукавото копеле отново се измъкна! Как успява? Никой не е такъв страхотен късметлия. Или толкова умен. Навярно някъде по осеяния си с трупове път е сключил сделка с дявола и всички демони на ада работят за него. Но кълна ти се, ДиДи, дори с цената на живота си... — Забелязал усмивката ѝ, той замълча. — Какво?

— Не ме гледай така, Дънкън. Ентусиазмът ти се върна.

Той изруга тихо, разкопча колана и побутна вратата на колата.

— Благодаря, че ме докара.

— Ще дойда с теб.

Преди да слезе, ДиДи посегна към задната седалка, където бе хвърлила торбата от химическото чистене.

— Това е тоалетът ми за довечера. Ще се преоблека тук, за да си спестя шофирането чак до дома и обратно до центъра.

— Какво ще има довечера?

— Приемът по случай награждаването. — Погледна го учудено. — Не ми казвай, че си забравил.

Дънкън прокара пръсти през разрошените си коси.

— Наистина забравих. Извинявай, партньоре, но сега просто не ми е до това.

Не искаше да прекара вечерта сред ченгета. Още по-малко да застане срещу Бил Джерард в полупразнична обстановка, когато знаеше, че първото, което ще му се случи на следващата сутрин, е да бъде привикан в офиса му за хубава старомодна лекция. Заслужаваше я, след като загуби самообладание в съда. Гневът му бе оправдан, но не биваше да му дава воля в онзи момент и на онова място. ДиДи бе права — не бе допринесъл за каузата им, беше навредил. А това със сигурност беше доставило огромно удоволствие на Савич.

ДиДи се наведе да вземе двата броя на вестника от плочките пред къщата и го потупа по рамото с тях.

— Ще дойдеш на приема — каза тя и изкачи тухлените стъпала до входната врата.

Веднага щом я отключиха, той се втурна към стенния термостат и настрои климатика.

— Защо алармата ти не беше включена? — попита ДиДи.

— Все забравям кода.

— Ти никога не забравяш, просто те е домързяло. Глупаво е да не я включваш, Дънкън. Особено сега.

— Защо особено сега?

— Помниш ли какво каза Савич на раздяла? „Ще се видим скоро“. Думите му прозвучаха като заплаха.

— Нека се опита да ми стори нещо. Поне ще ми даде основателен повод.

— За какво?

— Да направя каквото трябва. — Той метна спортното си яке върху един стол и тръгна по коридора към кухнята в дъното на къщата. — Знаеш къде са стаята за гости и банята — каза и посочи към стълбището. — Разполагай се.

Но ДиДи го последва настойчиво:

— Ще дойдеш с мен на приема!

— Не, ще пийна бира, ще взема душ, ще хапна сандвич с шунка и толкова горчица, че очите ми да се насълзят.

— И дори ще си посвириш на пиано?

— Знаеш, че не свиря.

— Разбира се — провлачено отвърна тя.

— Ще хвана някой мач по телевизията, преди да си легна рано. Не мога да ти опиша с какво нетърпение чакам да се пъкна в собственото си легло след двете нощи на кушетката в ареста. Но определено няма да се издокарам и да отида на онзи прием.

Тя сложи ръце на хълбоците си:

— Но ти обеща.

Дънкън извади кутия бира от хладилника, без да погледне вътре, отвори я и пяната поля ръката му.

— Обещах, преди да ме хвърлят в карцера.

— Довечера получавам отличие.

— Заслужено. Поздравления! Направо разкъса онази вдовица, която беше халосала мъжа си по главата с щанга. Страхотен инстинкт, партньоре. Истински се гордея с теб. — Вдигна кутията за тост и я наклони към устните си.

— Не разбираш най-важното. Не искам да отида на тържествена вечеря сама. Ти ще ми бъдеш кавалер.

Дънкън се засмя и се разхвърчаха пръски бира.

— Това не е дворецов бал. Впрочем откога държиш да имаш кавалер? За пръв път чувам да употребяваш тази дума.

— Ако съм сама, зевзеците няма да ме оставят на мира. Уорли и компания ще разправят, че няма да си намеря гадже дори ако от това зависи животът ми. С теб сме партньори, Дънкън. Твой дълг е да ме подкрепяш. А това означава: помогни ми да посрещна с достойнство шегите на недомяланите типове от отдела.

— Повикай онова ченге от лабораторията. Как се казваше? Изчервява се всеки път, когато те погледне. Той ще те придружи.

ДиДи направи гримаса на отвращение.

— Дланите му се потят. Гади ми се, когато стисна ръката му. — Накрая простена, напълно съкрушена: — Отдели само няколко часа от ценното си време, Дънкън!

— Съжалявам.

— Просто не искаш да те видят с мен.

— За какво говориш? Непрекъснато ни виждат заедно.

— Но никога на светско събитие. Може би някои хора там няма да знаят, че сме партньори. Пази боже да не ни помислят за гаджета! Поява в компанията на ниска, трътлеста и къдрокоса жена би опетнила репутацията ти на расов жребец.

Той гневно стовари бирата си върху плота.

— Престани да ме ядосваш! Първо, нямам такава репутация. Второ, кой казва, че си ниска?

— Уорли ме нарече „вертикално оцетена“.

— Уорли е идиот. Не си и трътлеста. Имаш атлетично тяло. Мускулесто, защото здравата се потиш във фитнес залата. А косата ти е къдрава, понеже си избрала такава прическа.

— По-лесна е за поддържане — оправда се тя. — Бретонът не влиза в очите ми. Откъде знаеш, че е накъдрена?

— Когато ходиш на фризьор, си личи по миризмата. Майка ми използваше къдрин у дома. Цялата къща вонеше дни наред. Татко я умоляваше да посещава салон за красота, но тя се оплакваше, че вземат прекалено скъпо.

— Казва се студио, Дънкън. Вече не ги наричат салони.

— Знам това, но не и мама.

— Родителите ти научиха ли, че си лежал в ареста?

— Да — каза той с известно угризение. — Използвах правото си на едно телефонно обаждане, за да поговоря с тях, защото започват да се безпокоят, ако не им се обадя няколко дни. Гордеят се с работата ми, но се тревожат. Знаеш как е.

— Всъщност не — мрачно промърмори тя, както всеки път, когато някой споменеше за родителите ѝ. — А знаят ли за Савич?

Той присви рамене:

— Само това, което съм им казал.

— Как реагираха, когато чуха, че синът им е зад решетките?

— Веднъж се наложи да ме измъкнат от ареста, когато бях в гимназията. Бяха ме хванали да пия алкохол. Здравата ме насолеха тогава. Този път татко ме похвали, че съм се застъпил за правото. Разбира се, не му казах, че съм употребил някоя и друга нецензурна дума.

— Имаш късмет, че са толкова разбрани — усмихна се ДиДи.

Дънкън наистина го осъзнаваше. Отношенията на ДиДи с родителите ѝ бяха напрегнати. Надявайки се да отклони мислите ѝ от неприятната тема, той каза:

— Споменах ли ти, че татко се снабди с модерна техника? Вече подготвя проповедите си на компютър. Има цялата Библия на софтуер и може да намери всеки цитат само с едно щракване. Но не всички одобряват това. Един възрастен енориаш е убеден, че интернет е самият Антихрист.

Тя се засмя.

— Вероятно е прав.

— Може би. — Дънкън вдигна кутията и замислено отпи от бирата.

— Не че си ме питал, но бих пийнала диетична кола.

— Извинявай — рече той и отвори хладилника. Погледна вътре и пъкна ръка, но изведнъж се дръпна. — Я виж ти! — процеди хладнокръвно.

— Какво?

— Права си, не бива да забравям да включвам алармата.

ДиДи го изгледа неразбиращо и надникна в хладилника.

Направи гримаса на отвращение и също като него се отдръпна.

— Каква е тази гадост? — попита учудено тя.

— Ако трябва да отгатна, бих казал, че е езикът на Фреди Морис.

ВТОРА ГЛАВА

Дънкън реши да отнесе сутринта нарязания на парчета език, който изглеждаше престоял няколко месеца, в медицинската лаборатория. Засега го сложи в плик за веществени доказателства и го върна в хладилника си.

ДиДи го погледна ужасено:

— Нали няма да го оставиш тук, при храната си?

— Не искам да усмърди къщата.

— Ще поискаш ли да снемат отпечатьци?

— Няма смисъл, само ще изпоцапат всичко.

Който и да бе влязъл, би проявил достатъчно съобразителност да не остави пръстови отпечатьци. Дънкън предполагаше, че не е влязъл самият Савич, а някой от верните му слуги. Бяха проникнали в дома му... Подхвърлянето на езика бе просто шега, напълно в стила на Савич. Той искаше да се подиграе с него, така да натрие носа му след поражението.

Но в посланието нямаше нищо смешно. Дънкън бе доловил заплахата в прощалните думи на Савич, но това не бе възмездието, което го бе предупредил да очаква. Беше само прелюдия, предупреждение какво предстои. Ясно му даваше да разбере, че е уязвим и че той не говори празни приказки. Явно войната им ставаше още по-жестока. Само един от тях щеше да оцелее.

Въпреки че прикри уплахата си от ДиДи, Дънкън не подценяваше Савич и зверските му методи. Когато бандитът решише да му нанесе удар, щеше да е безпощаден. Най-голямата тревога на Дънкън бе, че няма да успее да предвиди навреме хода му.

Надяваше се зловещата случка да му послужи за оправдание, за да не отиде на приема. Но ДиДи продължи да упорства и накрая той се предаде. Облече тъмен костюм с вратовръзка и пое с нея към един от най-люксоznите хотели край реката, където щеше да се състои събитието.

Щом влязоха в тържествената зала, Дънкън огледа бегло гостите. И изведнъж застина.

— Не мога да повярвам! — прошепна той.

ДиДи проследи погледа му и започна да се оправдава:

— Не знаех, че ще присъства, кълна се!

Съдия Кейто Леърд, облечен безупречно и съвършено хладнокръвен, държеше питие в ръка и разговаряше с полицейския началник Тейлър.

— Освобождавам те от ангажимента ти — заяви ДиДи. — Ако искаш да си тръгнеш, няма да възразя.

Дънкън остана с поглед, прикован в съдията. Когато Леърд се засмя, в ъгълчетата на очите му се появиха чаровни бръчици. Имаше вид на човек, убеден в правотата на всяко решение, което е взел през живота си — от избора на вратовръзката до прекратяването на процеса срещу Савич. „Проклет да съм, ако се оттегля с подвита опашка!“, помисли си Дънкън.

— За нищо на света — каза той на ДиДи. — Няма да пропусна шанса да бъда твой кавалер точно когато си издокарана така. За пръв път те виждам с пола.

— Бях се зарекла, че след като завърша католическата гимназия, никога повече няма да облека пола.

Той сведе поглед към краката ѝ.

— Не изглеждаш зле. Всъщност — доста добре.

— Голям мръсник си, но благодаря.

Заедно си проправиха път сред гостите, спирайки да побъбрят с полицаи или да бъдат представени на важни особи, с които досега не се бяха запознавали. Неколцина споменаха за ареста на Дънкън — някои бяха гневни, други му съчувстваха. Но той отвърщаше шеговито на всички.

Когато ги забеляза, Тейлър се извини на компанията, с която разговаряше, и тръгна към тях да поздрави ДиДи за отличието, което щеше да получи по-късно. Докато тя благодареше, някой повика Дънкън зад гърба му.

Обърна се и се озова лице в лице със съдия Кейто Леърд, чието изражение бе невинно като на младенец. Дънкън неволно стисна зъби, но любезно го поздрави.

— Детектив Хачър. Нямаме лоши чувства, надявам се. — Леърд му подаде ръка.

Той я стисна.

— Заради дните, прекарани в ареста ли? Вината е само моя.

— А за прекратения процес?

ДиДи неспокойно поглеждаше към тях, въпреки че в момента я представяха на кмета, който енергично разтърсваше ръката ѝ. Дънкън изпита желание да обясни на съдията с най-точни думи какво мисли за неговите решения и къде може да завре чукчето си.

Но това бе голямата вечер на ДиДи. Трябваше да бъде сдържан. Дори нямаше да сподели с Леърд за неприятната изненада в дома си.

Очите му отново срещнаха хладнокръвния поглед на съдията.

— Знаете не по-зле от мен, че Савич е виновен за убийството на Морис, така че със сигурност разбирате опасенията ми във връзка с освобождаването му. — Дънкън замълча многозначително, сетне додаде: — Но съм също толкова сигурен, че при създадите се обстоятелства постъпихте, както повеляват законът и съвестта ви.

Съдия Леърд леко кимна.

— Радвам се, че сте осъзнали сложността на положението.

— Е, имах четиридесет и осем часа на разположение да помисля. — Дънкън се усмихна, но съдията забеляза, че изражението му определено не е приятелско. — Извинете ме, ако обичате. Партньорката ми дава знак да се върна при нея.

— Разбира се. Приятна вечер.

— Какво каза той? — плахо попита ДиДи, когато малко по-късно Дънкън я хвана под ръка и я поведе към бара.

— Пожела ми приятна вечер. За която е нужно питие.

Той поръча бърбън и вода за себе си и диетична кола за партньорката си. Още един детектив от отдела им се спря при тях, непохватно балансирайки с чаша в едната ръка и чиния, отрупана с ордьоври — в другата.

— Здравсти, Дънк! — изсумтя той с пълна уста. — Запознай ме с новото си гадже.

— Върви на майната си, Уорли! — срязва го тя.

— Я слушай! Това момиче говори като детектив Бауън!

Уорли бе добър детектив, но един от онези недодялани типове, заради които ДиДи бе помолила Дънкън да я придружи. Вечно

дъвчеше клечка за зъби, дори сега, докато се тъпчеше с хапки от чинията си. С ДиДи бяха в постоянно съревнование кой ще обиди по-жестоко другия. Обикновено двубоите завършваха наравно.

— Млъквай, Уорли! — смъмри го Дънкън. — Сега ДиДи е голямата героиня, дръж се прилично.

Тя наистина бе ченге във всеки миг от живота си. За две години работа с нея Дънкън се убеди, че това е единствената роля, която познава. Личеше си и тази вечер, въпреки полата и гланца, който бе сложила на устните си.

— Кажи на Уорли какво намерихме в къщата ти.

Дънкън описа нарязания език, посочвайки парче месо в чинията на Уорли:

— Изглеждаше почти като това.

— Господи! — потръпна Уорли. — Откъде знаеш, че законният собственик е бил Морис?

— Просто предположение, но сигурно съм прав, не мислиш ли? Утре ще го отнеса в лабораторията.

— Савич се майтапи с теб.

— Голям шегаджия е, няма спор.

— Но да проникне в жилището ти... — Уорли намести клечката за зъби в устата си и лапна посоченото от Дънкън парче месо. — Наистина е дръзко. Е, ти изплаши ли се?

— Само глупак не би се стреснал — отвърна ДиДи вместо него.

Дънкън се питаше дали при последната решителна схватка ще може да убие Савич без угризения. Предполагаше, че ще го направи, защото бе сигурен, че престъпникът не би се поколебал да го застреля.

В опит да разведри атмосферата Уорли вметна:

— Честна дума, ДиДи, тази вечер изглеждаш страшно секси.

— Няма полза да ми се подмазваш.

— Ако се напия достатъчно, може би дори ще ми заприличаш на жена.

— Е, за съжаление, колкото и да съм пияна, ти няма да ми заприличаш на мъж — отвърна учтиво тя.

Това бе позната престрелка с реплики между колеги. Мъжете от отдел „Тежки криминални престъпления“ се кодошеха с ДиДи, но я уважаваха заради способностите, всеотдайността и амбициите ѝ. Когато положението станеше сериозно, закачките преставаха и

мнението ѝ бе ценено толкова, колкото на всеки от мъжете в отдела. „Женска интуиция“ вече не бе изтъркана фраза, защото благодарение на безпогрешния усет на ДиДи бяха започнали да вярват в нея.

Дънкън знаеше, че тя може да се защитава и без негова помощ, така че я остави и отново се обърна да огледа гостите.

По-късно си спомни, че първото, с което непознатата жена привлече вниманието му, бяха косите ѝ.

Беше застанала точно под един от прожекторите, монтирани на високия таван. Те я осветяваха така ярко, че косите ѝ изглеждаха почти бели и се открояваха, сякаш бе единствената блондинка на приема.

Бяха пригладени в семпла, почти консервативна прическа, събрани на тила, но разкриваха съвършената форма на главата ѝ и грациозната ѝ издължена шия. Дънкън с възхищение я съзерцаваше. А когато невзрачната жена, която закриваше тялото ѝ, се отдръпна, видя целия ѝ гол гръб. Неустойими сантиметри нежна плът — от тила до талията и дори малко по-ниско.

Забеляза лъскавото украшение със скъпоценни камъни — навярно диаманти, — закопчано на талията ѝ. Не знаеше, че на тази част от тялото могат да се носят бижута. Представи си допира на камъните, затоплени от кожата ѝ.

Докато я гледаше, почувства как кожата му пламва.

Някой се приближи към нея и ѝ каза нещо. Тя се обърна и тогава за пръв път той зърна лицето ѝ. По-късно си помисли, че удивлението му буквално се е изписало на физиономията му.

— Дънк? — Уорли го побутна по ръката. — Добре ли си?

— Да, разбира се.

— Попитах те как беше в ареста.

— А, поносимо.

Другият детектив се наведе към него с цинична усмивка:

— Наложил ли си да се биеш с някой съкилийник, търсец любов?

— Всичките плачат за теб, Уорли.

ДиДи избухна в смях така внезапно, че чак се задави.

— Добре го каза, Дънкън.

Той отново се обърна, но непознатата блондинка вече бе изчезнала сред гостите. Погледът му нетърпеливо обходи залата, докато отново я съзря. Разговаряше с достолепна възрастна двойка и отпиваше бяло вино, очевидно отегчена и от двамата. Учтиво се

усмихваше, но погледът ѝ блуждаеше, сякаш бе далеч от всичко, което се случва около нея.

— Какво зяпаш? — ДиДи бе застанала до него и вече бе успяла да проследи погледа му. — Честно казано, Дънкън — рече тя с неприкрито раздражение, — излагаш се.

— Не мога да откъсна поглед. Изведнъж ме обзе неудържима страст.

— Обуздай я.

— Едва ли ще мога.

— По-скоро не искаш.

— Е, добре, не искам. Не знаех, че може да бъде толкова хубаво, ако те порази мълния.

— Мълния ли?

— И то каква!

ДиДи критично огледа жената, но присви рамене смирено:

— Красавица е, признавам. Ако си падаш по високи и слаби жени с безупречна коса и кожа.

— Да не говорим за лицето ѝ.

ДиДи шумно сръбна от диетичната си кола.

— Е, добре. Не мога да отрека очевидното. Както обикновено, твоят секс радар засече най-апетитното парче в залата.

Дънкън се усмихна дяволито.

— Просто имам дарба.

Двамата възрастни събеседници се отдалечиха и оставиха блондинката сама сред множеството.

— Дамата изглежда самотна и объркана — отбеляза той. — Може би има нужда от едър и силен полицаи, който да я спаси. Подръж питието ми. — Подаде чашата си на ДиДи.

— Да не си си загубил ума? — Тя застана пред него, препречвайки пътя му. — Това ще е върхът на излагацията! Няма да стоя безучастно и да гледам как си копаеш гроба.

— За какво говориш?

ДиДи го погледна, внезапно проумяла дръзкото му поведение.

— О, явно не знаеш...

— Какво?

— Тя е омъжена, Дънкън.

— Мамка му! Сигурна ли си?

— И то за съдия Кейто Леърд.

* * *

Елиз Леърд остави чантичката си, обшита със скъпоценни камъни, на тоалетката и свали сандалите си. Кейто вече се бе съблякъл, бе сложил халата си и седеше на ръба на леглото в спалнята. Попита на висок глас:

— Какво ти каза онзи мъж?

— Кой? — учуди се жена му.

— Дънкън Хачър.

Елиз свали шнолата от косите си:

— Кой?

— Мъжът, с когото разговаря на изхода за паркинга, докато плацах на момчето, което докара колата. Сигурно си го запомнила. Висок, грубоват, с коса, която отчаяно се нуждае от подстригване, и телосложение на ръгбист. Мисля, че е бил такъв — в отбора на Джорджия.

— А, сетих се. — Тя сложи шнолите до чантичката си, разви и разпусна косите си и прокара пръсти през тях. С лице към огледалото, погледна отражението на съпруга си и се усмихна. — Попита дали имам дребни. Трябвали му, за да даде бакшиш на момчето от паркинга, а имал само десетачки.

— Само това ли?

Тя протегна ръце назад да разкопчае брошката с диаманти на талията си.

— Би ли ми помогнал, ако обичаш?

Кейто стана от леглото и се приближи зад нея. Разтвори закопчалката, внимателно издърпа иглата от черната коприна, а след това ѝ подаде брошката, сложи ръце на раменете ѝ и нежно ги разтри.

— Хачър обърна ли се към теб по име?

— Честно казано, не си спомням. Защо? Кой е той?

— Детектив от отдел „Убийства“.

— От полицията в Савана ли?

— Герой, окичен с медали, завършил криминология, магистърска степен. Хитро и кораво ченге.

— Впечатляващо.

— Досега беше полицай за пример.

— Защо досега?

— Тази седмица свидетелства в съда на дело за убийство. Когато обстоятелствата ме принудиха да прекратя процеса, изпусна нервите си. Започна да сипе ругатни. Пратих го в ареста за два дни за обида на длъжностно лице. Освободиха го днес следобед.

Елиз тихичко се засмя.

— Тогава със сигурност няма представа коя съм. Ако знаеше, никога не би ме заговорил. — Свали обиците си. — Жената с него съпругата му ли беше?

— Партньорка. Мисля, че не е женен. — Кейто плъзна роклята от раменете ѝ надолу по ръцете, до талията ѝ. Загледа се в отражението ѝ. — Не бих го упрекнал, че опита.

— Нищо не е опитал, просто ми поиска дребни.

— Имаше и други хора, но избра точно теб. — Заобиколи я и обхвана гърдите ѝ с ръце. — Помислих си, че може би се познавате.

Тя срещна тъмните му очи в огледалото и въздъхна:

— Възможно е да сме се виждали, но и така да е, не си спомням. Дори бях забравила, че съм разговаряла с него, преди да ми напомниш.

— Този тип мъж — с немирни пепеляворуси коси — не ти ли се струва привлекателен? Не си ли падаш по толкова небрежна, непретенциозна външност?

— Предпочитам посивели коси и гладко избръснато лице.

Ципът на роклята ѝ отзад бе къс. Съпругът ѝ се усмихна в огледалото, докато го спускаше надолу, проследявайки вдлъбнатината под него. Роклята се плъзна на пода и Елиз остана само по черна прашка. Накара я да се обърне с лице към него.

— Това е най-хубавата част от тази скучна вечер. Най-сетне да се прибера у дома с теб. — Погледна я в очакване. — Нищо ли няма да кажеш?

— Нужно ли е да го казвам? Споделям чувствата ти.

Хвана ръката ѝ и я доближи до тялото си, за да усети възбудата му.

— Излъгах, Елиз — прошепна той, докато направляваше движенията ѝ. — Най-хубавата част започва сега.

* * *

Половин час по-късно Елиз се измъкна от леглото, пристъпи боса към гардероба, взе халата си и го наметна. За миг се спря до тоалетката, преди да отвори вратата, която проскърца. Погледна назад към леглото, ала мъжът ѝ не помръдна.

Безшумно излезе от стаята и се придвижи на пръсти по стълбите. Кейто много се безпокоеше от безсънието ѝ. Понякога слизаше на долния етаж и я откриваше на дивана в малката всекидневна да гледа някой от любимите си филми на диск. Друг път я сварваше да чете в хола или приседнала на верандата, да се визира в осветения басейн.

Загрижен бе за нея и настояваше да отиде на лекар. Шеговито я смъмряше, че става от леглото, без да го събуди, вместо да го помоли да ѝ помогне да заспи.

Напоследък тя се питаше дали тревогата му е заради проблемите ѝ със съня, или защото броди сама нощем из къщата.

В кухнята бе включено нощното осветление, но пътят ѝ бе така добре познат, че би могла да го измине със затворени очи. Когато слезеше долу, си наливаше чаша мляко. Твърдеше, че ѝ помага да заспи, но след това почти винаги го изливаше в мивката и оставяше там чашата, за да не бъде хваната в лъжа.

Застана до мивката и докато насила отпиваше от млякото, се помоли Кейто да не разбере, че тази вечер го е измамила.

Детективът знаеше коя е: беше я назвал по име.

— *Госпожо Леърд?*

Когато се обърна към него, първото, от което бе впечатлена, бе ръстът му. Кейто също бе висок, но Дънкън Хачър го превъзхождаше с няколко сантиметра. Трябваше да наведе глава назад, за да го погледне в лицето. Когато го направи, осъзна, че стоят твърде близо един до друг, но не толкова, че да привлекат нечие внимание. Навярно блясъкът в очите му се дължеше на изпития алкохол, но говорът му бе ясен.

— *Казвам се Дънкън Хачър.*

Не ѝ подаде ръка, но сведе поглед към нейната, сякаш очакваше да я протегне. Ала тя не го направи.

— *Приятно ми е, господин Хачър.*

На лицето му грейна ослепителна усмивка и Елиз предположи, че осъзнава чара си. Имаше и дързостта да каже:

— *Страхотна рокля.*

— *Благодаря.*

— *Харесва ми брошката на талията ви.*

Тя кимна хладно.

— *Само това ли прихваща роклята?*

Въпросът му бе твърде дързък. Смути я и дяволитият израз на очите му. Бяха светлосиви и леко опасни.

— *Довиждане, господин Хачър.*

Но в този миг той застана толкова близо до нея, че ѝ се стори, че я докосва.

— *Кога ще се видим отново?* — прошепна мъжът.

— *Моля?* — присви учудено вежди тя, но бързо се овладя: — *Сериозно се съмнявам, че това ще стане.*

— *О, ще се видим. Знаете ли какво сполетява всеки съдия, който ме прати в затвора за обида? Наумявам си на всяка цена да спя с жена му.*

Думите му прозвучаха като обещание. Потресена, за миг Елиз загуби ума и дума и остана неподвижна. Няколко секунди просто стояха и се взираха един в друг.

След това едновременно се случиха две неща, които ги накараха да се опомнят. Жената, за която Елиз вече знаеше, че е негова партньорка, го задърпа за ръката към току-що пристигналата кола. С периферното си зрение съзря Кейто. Докато се приближаваше към нея, тя се обърна и успя да му се усмихне, макар и някак сковано и неестествено.

Съпругът ѝ подозрително се загледа след Хачър и жената, с която се качваше в колата. Боеше се, че ще започне да я разпитва за краткия разговор, но той не го направи. Не и преди да се приберат у дома и да успее да съчини правдоподобна лъжа.

Но сега се запита защо го беше излъгала.

Изля недоизпитото мляко в мивката и остави празната чаша на видно място. Когато излезе от кухнята и се върна до витото стълбище, за миг се спря и се послуша. Къщата бе тиха. Не засече никакво движение горе.

Бързо тръгна по главния коридор към кабинета на Кейто. Прекося стаята в мрака, но когато стигна до бюрото, включи настолната лампа. Бледата светлина хвърли тъмни сенки върху етажерките с книги, високи до тавана, заемащи цялата стена зад бюрото.

Елиз дръпна фалшивия рафт, който прикриваше сейфа, и натисна ръчката, макар да знаеше, че няма да помръдне. Сейфът винаги бе заключен и дори след близо три години брак, Кейто не ѝ бе разкрил комбинацията.

Върна обратно рафта с имитации на книги, отдръпна се и огледа цялата библиотека. После, както много пъти по-рано, мислено я раздели на сектори и се съсредоточи върху всеки рафт, плъзгайки поглед от том на том.

На тези етажерки имаше безброй възможни скривалища.

Забеляза малко над главата си един том, който стърчеше няколко сантиметра над ръба на етажерката. Пристъпи на пръсти и се вгледа по-отблизо.

— Елиз?

Рязко се обърна и затаи дъх от уплаха:

— Кейто! Господи, изплаши ме.

— Какво правиш в кабинета ми?

С разтуптяно сърце тя извади брошката с диаманти от джоба на халата си, където предвидливо я бе пъхнала, преди да излезе от спалнята.

— Ами брошката...

Само това ли придържа роклята?, проехтя в съзнанието ѝ дръзкият въпрос на Хачър. Изненада се, че си го спомни точно в този момент, когато съпругът ѝ я гледаше подозрително и очакваше обяснение.

— Щях да я оставя на бюрото ти с бележка, за да я видиш сутринта, преди да излезеш — каза тя. — Мисля, че някои от камъните се клатят. Трябва да я погледне бижутер.

Той пристъпи в стаята и погледна брошката върху отворената ѝ длан, а после очите ѝ.

— По-рано не спомена за това.

— Забравих — отвърна тя с лека провокативна усмивка. — Вниманието ми беше заето с други неща.

— Утре ще я взема в града и ще я оставя при бижутера.

— Благодаря. Брошката принадлежи на семейството ти от векове. Не искам да нося отговорност, ако някой диамант се загуби.

Той погледна към рафта над нея.

— Към какво посягаше?

— Забелязах, че една книга стърчи. Знам колко държиш на безупречния ред в тази стая.

Кейто застана до нея зад бюрото и побутна навътре тома с юридическа литература.

— Готово. Сигурно госпожа Бери го е издърпала, когато е забърсвала праха.

Обхвана ръцете ѝ над лактите и леко ги потърка.

— Елиз? — прошепна той. — Ако искаш нещо, скъпа, можеш просто да ми кажеш.

— Какво бих могла да желая? Нищо не ми липсва. Ти си изключително щедър.

Съпругът ѝ съсредоточено се вгледа в очите ѝ, сякаш търсеше нещо скрито зад спокойния им израз. След това притисна ръцете ѝ за миг, преди да я пусне.

— Изпи ли си млякото?

Елиз кимна послушно.

— Добре, да се връщаме в леглото. Може би ще ти помогна да заспиш.

Кейто изчака тя да тръгне пред него. Докато вървеше към вратата, Елиз погледна назад. Мъжът ѝ все още стоеше зад бюрото си и я наблюдаваше. Чертите му се открояваха на светлината на лампата като изсечени от гранит. Бръчката между веждите му издаваше, че е дълбоко замислен.

Най-сетне угаси лампата и стаята потъна в непрогледен мрак.

ТРЕТА ГЛАВА

Дънкън нямаше нужда от светлина, за да свири.

Всъщност предпочиташе да свири на тъмно, когато музиката сякаш извираше от мрака, без никаква връзка с него. Докато докосваше клавишите на пианото, се оставяше във властта на сила, която живееше в подсъзнанието му и изплуваше само в редки случаи.

— Това е дар от Бога, Дънкън — заяви майка му веднъж, когато той се опита да ѝ обясни този феномен с ограничения си детски речник.

— Не знам откъде идва музиката, мамо. Странно е, ала просто я знам...

Беше на осем години, когато тя реши, че е време да се захване с уроци по музика. Настани го на столчето пред пианото и му показа средно „до“, а когато започна да му дава основни познания за инструмента, откри, че той вече знае как се свири. Това удиви и двамата.

Дънкън бе още по-смаян от родителите си, когато започна да свири популярни химни. Не просто налучкваше единични ноти, а държеше акорди, без дори да има представа какво означават.

Разбира се, откакто се помнеше, бе слушал как майка му репетира химните за неделните служби. Това поне можеше да обясни откъде ги знае. Но той свиреше и всичко друго — рок, суинг, джаз, блус, кънтри, класика. Можеше да изсвири всяка мелодия, която чуе.

— Слухар си — каза гордо майка му, докато ласкаво го галеше по бузата. — Това е дарба, Дънкън. Бъди благодарен за нея.

Но вместо да изпитва и най-малка благодарност, той се срамуваше. Гледаше на дарованието си по-скоро като на проклетие и умоляваше родителите си да не се хвалят с него и дори да не казват на никого за редкия му талант.

Приятелите му определено не биваше да узнаят. Щяха да го помислят за женчо, смотаняк или отнесен тип. Искаше да бъде

обикновено, нормално хлапе. Да спортува. Кой би искал да свири на проклетото пиано?

Родителите му се опитваха да го убедят, че няма нищо лошо в това човек да спортува и същевременно да бъде музикант. И че би било глупаво да пропилее таланта си.

Но Дънкън разбираше нещата по-добре от тях. Той ходеше на училище всеки ден, а не те. Щеше да стане за посмешище, ако някой узнаеше, че може да свири на пиано и че в главата му звучат мелодии, на които дори не знае заглавията.

Остана непреклонен пред аргументите им. Когато не успя да ги убеди, прибегна до упорство. Една вечер след дълъг дебат по време на вечеря се закле, че никога повече няма да докосне клавишите. И че дори и да го вържат с вериги за столчето, да го държат гладен и жаден и да не го пускат до тоалетната, няма да го накарат да започне да свири. Нека си представят как биха се чувствали, когато издъхне от жажда, прикован към столчето пред пианото.

Мелодраматичната му клетва не ги трогна особено, но дълго време не успяха да го придумат. Така че той спечели. Компромисът бе да свири само за тях у дома.

Въпреки че за нищо на света не би го признал, обичаше тези домашни концерти. Тайно обожаваше музиката, която без съзнателно усилие и мисъл достигаше от ума до пръстите му.

И сега, на тридесет и осем, не познаваше нито една нота. Партитурите му се струваха като безброй редове йероглифи. Но с годините бе усъвършенствал вродената си дарба, която пазеше в тайна. Когато някой гост попиташе за пианото в хола му, казваше, че го е наследил от баба си. А то си бе и самата истина.

Свиреше, за да се потопи в музиката и да забрави за всичко. Докосваше клавишите за свое лично удоволствие или когато чувстваше нужда да освободи съзнанието си от многобройните ежедневни проблеми или да намери решение на някой от тях.

Както тази вечер. След страховития нарязан език нямаше друга вест от Савич. От щатската лаборатория бяха потвърдили, че е принадлежал на Фреди Морис, но това нямаше да помогне да докажат вината на Савич за убийството.

Той бе свободен да се занимава отново с доходоносния си наркотрафик, да убива всеки, който застане на пътя му. А Дънкън

знаеше, че в личния бележник на Савич до неговото име бе нарисувана огромна удивителна.

Опитваше се да не мисли твърде много за това. Имаше други случаи за разрешаване, други отговорности, но мисълта, че Савич е някъде наблизно и очаква удобен момент да нанесе удара си, не му даваше мира. През последните дни Дънкън бе малко по-предпазлив, по-бдителен. Не отиваше никъде невъоръжен. Но това, което изпитваше, не бе страх, а по-скоро напрегнато очакване.

И тази нощ то не му даваше покой. Беше потърсил успокоение в пианото. В тъмния си хол се опитваше да се разтуши с композирана от самия него мелодия, когато телефонът звънна.

Погледна към часовника. Никой не би му се обадил в 1:34 сутринта, за да докладва, че не е имало убийства. Вдигна след второто позвъняване.

В началото на партньорството си с ДиДи бяха сключили споразумение. Първо да се обаждат на нея, когато двамата трябва да отидат на местопрестъпление, защото по-вероятно бе Дънкън да не чуе телефона, докато спи. Тя бе пристрастена към кафетата и не я ловеше дълбок сън.

Както бе очаквал, в слушалката прозвуча нейният глас.

— Спеше ли? — закачливо попита ДиДи. — Бас държа, че свиреше на пиано!

— Знаеш, че не свиря.

— Да бе... Е, ще се наложи да прекратиш заниманието си. Викат ни.

— Кой кого е очистил?

— Няма да повярваш. Вземи ме от дома ми след десет минути.

Той се качи на горния етаж, преоблече се и закачи кобура си. Две минути след телефонния разговор бе в колата.

Дънкън живееше в историческия център на града, на няколко преки от полицейския участък. Това бе внушителна сграда от червени тухли, позната на всички в Савана като *Казармата*.

В този среднощен час тесните сенчести улици бяха пуссти. Два пъти спря на червен светофар, докато караше към Абъркорн Стрийт. ДиДи живееше в една пресечка на булеварда, в кокетна двуфамилна къща с малък спретнат двор. Вече бе излязла, когато той спря до тротоара.

Тя бързо се качи и закопча колана си. После потърка челото си.

— Плувнала съм в пот. Как може да е толкова горещо по това време на нощта, че дрехите ти да залепват?

— Много неща станаха горещи и лепкави.

— Твърде много часове прекарваш с Уорли.

Дънкън се усмихна:

— Накъде?

— Обърни към Абъркорн.

— Какво е менюто тази вечер?

— Престрелка.

— В денонощен магазин ли?

— Дръж се, преди да ти съобщя! — ДиДи пое дълбоко дъх. — В дома на съдия Кейто Леърд.

Дънкън рязко извърна глава към нея и едва тогава се сети да натисне спирачките. Колата изведнъж се закова на място и двамата залитнаха напред колкото позволяваха предпазните колани.

— Това е всичко, което знам. Кълна се — каза тя в отговор на недоверчивия му поглед. — Някой е бил застрелян в къщата на съдия Кейто Леърд.

— Казаха ли кой?

— Не, не знаят.

Дънкън прокара длан по лицето си. След това отмести крак от спирачката и силно натисна газта. Гумите изсвириха и замириса на изгоряло, когато се понесе с бясна скорост по пустите улици.

Бяха минали две седмици от вечерята по случай награждаването, но в спокойни и напрегнати мигове мислите му се връщаха към срещата с Елиз Леърд. Макар и кратък, онзи момент се бе запечатал ясно в съзнанието му: чертите на лицето ѝ, ароматът на парфюма ѝ, сподавеният ѝ шепот, когато бе изрекъл дръзките думи. Тя бе красива жена, която с нищо не бе заслужила подобно нахалство. Мисълта, че може да е мъртва, го влудяваше.

— Не знам накъде да карам — нервно изрече той.

— Парк Ардсли. Уошингтън Стрийт. — ДиДи му даде адреса. — В баровския квартал.

Той кимна.

— Добре ли си, Дънкън?

— Защо да не съм?

— Искам да кажа, не се ли чувстваш някак странно? Все пак съдията не е сред любимците ти.

— Това не означава, че се надявам да е мъртъв.

— Знам, просто отбелязвам факта.

Дънкън я прониза с поглед.

— Виждаш ли? Ето за това говоря. Реагираш твърде бурно всеки път, когато някой спомене за него.

— Той пусна Савич на свобода, а вкара мен в затвора.

— А ти стана за смях пред жена му — изтъкна тя язвително. — Все още не си споделил с мен какво ѝ каза. Толкова ли беше неприлично?

— И защо си мислиш, че е било неприлично?

— Иначе щеше да ми кажеш.

Дънкън взе следващия завой със свистящи гуми и подмина знак „Стоп“.

— Слушай, ако не можеш да действаш, както при всяко друго разследване, ще те зарежа!

— Просто бързам — оправда се той.

Но когато сви по Уошингтън Стрийт и видя колите на спешните служби в първата пресечка, устата му пресъхна. Улицата бе разделена на две платна от широка тревна ивица с кичести дъбове, камелии и азалии. От двете страни имаше къщи, построени преди десетилетия.

Дънкън подкара бавно автомобила между съседите, излезли по пижами, и натисна клаксона зад оператор и репортер, които настройваха техниката си, за да снимат внушителното здание в колониален стил. Четири гравирани колони крепяха балкона на втория етаж. Отпред се ширеше безупречно поддържана поляна. Навярно хората, излезли на разходка в неделен следобед, се спираха да посъзерцават тази къща. Но сега тя бе станала арена на фатална стрелба.

— Как са успели телевизионните екипи да дойдат толкова бързо? Винаги ни изпреварват! — промърмори Дънкън. Паркира колата си до една линейка и слезе, но веднага бе нападен с въпроси от зяпачи и репортери. Престори се, че не ги чува и забърза към къщата.

— Имаш ли ръкавици? — попита той ДиДи, без да се обърне. — Забравих да взема.

— Както винаги. Добре че нося резервни.

Партньорката му едва го догонваше, докато той бързаше с широки крачки по алеята към входната врата. От двете им страни ухаеха грижливо поддържани лехи с бегонии. Къщата вече бе опасана с полицейска лента. Редовият полицаи на входа веднага ги позна и я повдигна, за да минат под нея.

— Вътре вляво — упъти ги той.

— Не пускай никого да стъпи на тревата! — нареди Дънкън. — Всъщност всички да се изтеглят в другото платно.

— Всеки момент ще пристигне още един екип и ще отцепим района.

— Добре. Тук ли са оперативните?

— Дойдоха незабавно.

— Кой се е обадил на медиите?

Полицаят присви рамене в знак, че няма представа.

Дънкън влезе в просторното фоайе. Подът бе от бял мрамор, изпъстрен с малки черни квадратчета. Стълбището за горния етаж се виеше около голяма колона и над него висеше кристален полилей, който сега сияеше в цялото си великолепие. Перфектно аранжирани свежи цветя бяха поставени върху масичка с позлатени крака. Бяха гравирани като рамката на огледалото над нея.

„Какъв разкош!“, помисли си той, оглеждайки се задъхано.

Униформен полицаи ги поздрави по имена и кимна към сводестия отвор вляво. Влязоха в помещение, което навярно бе официалният хол. Над камината от розов мрамор висеше грозен натюрморт с маслени бои на купа с пресни плодове и убит заек. Срещу дълъг диван с няколко възглавнички с ресни имаше два фотьойла със същата тапицерия, а между тях — друга маса с позлатени крака. Пастелен килим покриваше паркета на пода, а всичко това бе осветено от още един огромен полилей.

На единия фотьойл, с гръб към тях, седеше съдия Леърд.

Дънкън усети, че стомахът му се присви. И веднага направи логичен извод от това, че го вижда жив.

Съдията се подпираше с лакти на коленете си. Беше свел глава и тихо разговаряше с полицаи на име Крофтън, който смутено седеше на страничната облегалка на дивана, сякаш се боеше да не го изцапа.

— Елиз слезе долу, но това не е необичайно — говореше съдията, задъхан от вълнение. Вдигна поглед към полицаи и добави: —

Тя страда от хронично безсъние.

Лицето на Крофтън издаде съчувствие.

— Колко беше часът, когато съпругата ви слезе долу?

— В просъница я видях да става от леглото и по навик погледнах часовника на нощното шкафче. Беше около дванадесет и половина. Така мисля. — Той потърка чело. — Да, почти съм сигурен. Както и да е, отново задряхах. Изведнъж... изстрелите ме събудиха.

Разбира се, че някой друг, а не той е застрелял Елиз, помисли си Дънкън. Кой ли ги бе посетил тази вечер?

— Веднага хукнах надолу — продължи съдията. — Тичах като луд от стая в стая. Бях обезумял... Извиках я безброй пъти. Когато стигнах до кабинета... — Съдията отново отпусна сломено глава. — Видях я там, приведена над бюрото.

Сякаш невидима ръка сграбчи Дънкън за гърлото. Не можеше да си поеме дъх. Но в този миг ДиДи прошепна:

— Дотън е тук.

Доктор Дотън Брукс, съдебният патолог на Чатъм Каунти, бе възпълничък, но не се чувстваше гузен заради това. По-добре от всеки знаеше, че тлъстите храни могат да убият човек, но упорито спазваше възможно най-нездравословната диета. Разказваше, че е виждал далеч по-лоши начини да умреш. Като се имаха предвид ужасяващите гледки, пред които се бе изправял в кариерата си, Дънкън смяташе, че може би има право.

Когато се приближи към тях, патологът свали латексовите ръкавици от ръцете си и попи с бяла носна кърпа потта от бледото си чело.

— А, ето ги и детективите.

Винаги говореше, сякаш се задъхва, а може би наистина бе така.

— Изпреварил си ни — отбеляза ДиДи.

— Живея наблизко. — Той се огледа и добави с известна доза огорчение: — Определено в по-бедната част на квартала. Тук е хубаво местенце, а?

— С какво си имаме работа?

— Куршум тридесет и осми калибър в сърцето. Входна рана отпред. Изходна отзад. Смъртта е настъпила мигновено. Доста кръв е изтекла, но в сравнение с други престрелки, няма нищо необичайно.

Дънкън посегна към чифта резервни ръкавици, които ДиДи му подаде. Полагаше усилия да изглежда спокоен.

— Може ли да огледаме?

Брукс се отдръпна и им посочи към дъното на дългия коридор.

— В кабинета е.

Докато вървяха натам, той погледна към тавана. „Сигурно този полилей струва колкото цялата такса за следване на едно от децата ми в някой от колежите «Айви».“

— Кой друг е влизал? — попита ДиДи.

— Съдията и първите отзовали се полицаи. Кълнат се, че не са докосвали нищо. Изчаках да пристигне вашият екип и влязох едва когато ми разрешиха. Все още са там, събират улики и се опитват да установят самоличността на мъжа.

— Мъж ли? — Дънкън спря изведнъж. — Искаш да кажеш, че убиецът вече е заловен?

Дотън Брукс изглежда учудено и двамата.

— Все още ли не са ви обяснили какво се е случило тук?

— Очевидно не — отвърна ДиДи.

— Жертвата в кабинета е мъж, проникнал с взлом. Госпожа Леърд го е застреляла. Тя е вашият убиец.

Движение в горната част на стълбището привлече вниманието им. Елиз Леърд слизаше по стъпалата, следвана от жена в униформа. Сали Бийл бе черна като абанос и непоклатима като стомана. Нейният брат близък играеше като защитник в „Грийн Бей Пакърс“. Само ръстът ѝ бе достатъчен да вдъхне страхопочитание, но в комбинация със суровото ѝ поведение ставаше страшна.

Ала погледът на Дънкън бе прикован в Елиз Леърд. Бледият цвят на лицето ѝ определено не се дължеше на светлината от полилея. Дори устните ѝ сякаш бяха безкръвни. Но изражението ѝ бе спокойно, а очите — сухи.

Беше убила човек, а дори не бе заплакала?

Косите ѝ бяха вързани с ластик на безмилостно стегната конска опашка. Носеше розови велурени мокасини и бе облечена със сини дънки и бял пуловер, навярно кашмирен. При температура навън над тридесет градуса пуловерът изглеждаше крайно неподходящ. Дънкън се запита дали ѝ е студено. И защо?

Когато го видя, тя спря така внезапно, че страховитата Бийл едва не се блъсна в нея. Размяната на погледи бе кратка, но не остана незабелязана от ДиДи, която стрелна с очи Дънкън.

Когато Елиз стигна до долния етаж, тя пристъпи напред и ѝ се представи:

— Госпожо Леърд, аз съм детектив ДиДи Бауън, а това е партньорът ми — детектив Дънкън Хачър. Мисля, че вече се познавате.

— Скъпа, почувства ли се по-добре след душа? — Съдията излезе от хола и забърза към съпругата си, обгърна раменете ѝ и докосна бледите ѝ страни. Едва сега забеляза детективите. Без дори да ги поздрави, той хладно попита Дънкън:

— Защо са ви изпратили?

— В къщата ви има труп.

— Но вие разследвате убийства. Това не е убийство, детектив Хачър. Съпругата ми е застреляла взломаджия, проникнал в кабинета ми, където държа ценни вещи. Когато застанала срещу него, той стрелял. Нямала друг избор, освен да защити живота си.

Стандартна процедура при разследване бе свидетелите на престъпление да бъдат разпитвани поотделно, без да могат да разговарят помежду си и да съгласуват показанията си. Един съдия по криминални дела би трябвало да знае това.

— Благодаря, съдия Леърд — каза с нескрит гняв Дънкън, — но предпочитаме да чуем какво точно се е случило от госпожа Леърд.

— Тя вече разказа на полицаите.

Съдията кимна към Бийл и Крофтън, който побърза да се намеси:

— Аз пръв разговарях с нея, разказа почти същото.

— Това е нейната версия — потвърди Бийл, потупвайки бележника си. — И неговата.

Леърд явно се почувства засегнат.

— Не е версия, а самата истина за случилото се. Необходимо ли е Елиз да я повтаря тази нощ? Вече е достатъчно травмирана.

— Все още не сме видели жертвата и местопрестъплението — отбеляза ДиДи.

— След като направим оглед и поговорим с оперативната група, със сигурност ще имаме въпроси към госпожа Леърд.

Дънкън погледна към нея — все още не бе издала звук. Очите ѝ се взираха в една точка, сякаш се бе откъснала от това, което ставаше наоколо.

Той отново заговори на съдията:

— Ще се постарая да бъдем максимално кратки. Разбира се, че не искаме да травмираме допълнително госпожа Леърд. — Обърна се към Сали Бийл. — Заведи я в кухнята. Може би не е зле да пийне нещо. Крофтън, можеш да продължиш със съдията.

Леърд не изглеждаше доволен от разпорежданията — нарочно го отделяха от съпругата му. Но въпреки това даде съгласието си с троснато кимване.

— Ако имаш нужда от мен, ще бъда в хола — погали я по ръката той.

Но Сали Бийл вече бе сложила едрата си лапа на рамото ѝ и я подкани енергично, но не грубо:

— Аз бих пийнала кока-кола. А вие?

Все още безмълвна, Елиз тръгна с полицайката. ДиДи въпросително погледна Дънкън. Той сви рамене и продължи по коридора да настигне съдебния патолог.

— Какво ще кажеш, Дотън? Вярваш ли, че е било самозащита?

— Сами ще видите.

Дънкън и ДиДи се спряха на прага на кабинета. От този ъгъл се виждаха само обувките на жертвата. Попитаха оперативните работници дали могат да влязат.

Събирането на доказателства се ръководеше от дребничък мъж с вид на чиновник на име Бейкър, който приличаше повече на търговец на антики, отколкото на полицай. На него се падаше неприятната задача да рови сред ужасяващия хаос около всяка жертва на насилствена смърт.

— Здравсти! — поздрави той детективите. — Щателно претърсихме цялата стая, но не мислим, че е стигнал по-далеч от мястото, на което е сега. Разбил е ключалката на прозореца, за да влезе.

Намерихме лост за смяна на гуми отвън, под храстите. Направихме отливки от стъпките под прозореца. Не е стигнал по-далеч от бюрото. Обувките му са били кални, но следите в стаята са размазани.

— Как е станало това?

— Съпрузите Леърд са стъпвали върху тях, когато са се приближили да проверят дали е мъртъв.

— И двамата ли? — попита ДиДи.

Бейкър кимна:

— Тя — веднага след като го застреляла, а съдията — като е влетял в кабинета след гърмежа. Преценил ситуацията и моментално позвънил на 911. Поне това са обяснили на Крофтън и Бийл.

— Как е дошъл дотук? Искам да кажа — до къщата?

— Нямам представа — отвърна Бейкър. — Сnehме отпечатъци от чекмеджетата на бюрото, но е възможно да са на съдията, на съпругата му, на домашната помощница. Ще видим. В дясната му ръка имаше деветмилиметров „Рюгер“. — Повдигна пакета за доказателства. — Пръстът му беше на спусъка. Почти сме сигурни, че е стрелял. Миришеше на барут.

— Опаковах ръцете му — каза Дотън Брукс.

— Извадихме куршум от стената — ето там.

Дънкън и ДиДи се обърнаха да погледнат към мястото, което сочеше Бейкър, и видяха дупка на около два метра и половина от пода.

— Ако се е опитал да застреля госпожа Леърд, явно се е прицелил твърде зле — отбеляза ДиДи, сякаш прочела мислите на Дънкън.

— Вече стигнахме до този извод — каза Бейкър. Посочи към фотографа, който прибираше техниката си в твърдия калъф. — Снимахме от всеки ъгъл, направихме скици на стаята и измервания. Всичко ще бъде готово, когато ви потрябва. Приключихме.

След тези думи той и екипът му се изнизаха.

Дънкън пристъпи в стаята. Застреляният лежеше по гръб, проснат на пода между бюрото, което бе по-голямо от неговата кола, и библиотека с томове в кожени подвързии и старинни украшения, които изглеждаха редки и скъпи. Кръвта по пътеката под краката му все още не бе засъхнала.

Мъжът бе кавказки тип, на около тридесет и пет. Изглеждаше, сякаш засрамен да се озове в това положение. Дънкън бе възпитаван от родителите си да цени живота дори в най-нисшите му форми. Баща му често му бе напомнял, че всички хора са Божи творения и той вярваше в това. Но с времето разви достатъчно хладнокръвие и обективност, за

да упражнява професията си. Ала никога не можеше да гледа мъртвец без известна тъга. В деня, когато престанеше да я изпитва, щеше да напусне работа. Без угризения душата му щеше да е изложена на риск да стане един от неспасяемите. Да се превърне в Савич.

Искаше му се да се извини на този безименен убит за унижението, на което ще бъде подлаган, докато не изкопчат от него всички отговори, които би могъл да им даде. Вече не бе човек, а труп, улика, вещественно доказателство номер едно.

Дънкън коленичи, вгледа се в лицето му и тихо попита:

— Как се казваш?

— И съдията, и госпожа Леърд твърдят, че не го познават — обясни Дотън.

Думите на патолога изтръгнаха Дънкън от размислите му и го накараха да се заеме с неотложната работа.

— Твърдят ли?

— Не правете никакви изводи. Просто повтарям това, което ми каза съдията, когато пристигнах.

Дънкън и ДиДи многозначително се спогледаха. Той претърси джобовете на жертвата, надявайки се да открие нещо, което Бейкър може би е пропуснал. Бяха празни.

— Никакви ключове от кола, никакви пари или документ за самоличност. — Отново огледа лицето му и затършува в паметта си в опит да разпознае някого от престъпниците, които бе разпитвал при други разследвания. — Не, не го познавам.

— И аз — заяви ДиДи.

Дънкън се изправи и каза:

— Дотън, искам да узная от какво разстояние е произведен фаталният изстрел. Колко близо е стояла госпожа Леърд, когато е натиснала спусъка?

— Ще ти кажа най-доброто си предположение.

— Което обикновено се оказва доста точно.

— Преценката на Бейкър е надеждна, но ще направя свое измерване на разстоянието между вратата и бюрото. — ДиДи извади от джоба си рулетка.

— Е, ако нямате нужда от мен, аз тръгвам — каза патологът и прибра влажната носна кърпа в джоба на панталона си. — Готов ли е за откарване?

Дънкън погледна въпросително партньорката си.

— Четири и осемдесет. — Тя записа цифрата в бележника си и огледа стаята. — Ще направя и своя скица на разположението, но ти няма нужда да стоиш повече — каза тя на патолога.

— Ще изпратя медицинския екип. — Той се огледа наоколо и смръщи вежди. — С пари човек може да си позволи доста хубави нещица.

— Особено с пари, получени наготово. Компанията „Леърд Шипинг“ е основана от дядото на съдията — осведоми ги ДиДи. — Няма никакви други наследници.

— Може би тази къща дори не е ипотекирана — промърмори Дотън, преди да тръгне към вратата. — Мислите ли, че ще намеря отворен мексикански ресторант по това време?

Силно пъхтеше, докато се отдалечаваше.

— Някой ден ще се пръсне — отбеляза подир него ДиДи.

— Но ще умре щастлив.

Мислите на Дънкън не се въртяха около здравето на съдебния патолог. Забеляза, че дрехите и обувките на жертвата изглеждат нови, но евтини, каквито би облякъл бивш затворник при освобождаването си.

— Утре рано сутринта трябва да проверим имената на наскоро освободените мъже, особено излежалите присъди за взломни кражби. Обзалагам се, че няма да се наложи да ровим много, за да разкрием самоличността на този приятел.

Медицинският екип влезе с количка. Дънкън се отдръпна, докато опаковаха неидентифицирания труп в чувал с цип. После ги придружи до входната врата. Оттам видя, че отвъд тревната ивица се е събрала още по-голяма тълпа зяпачи. На улицата бяха паркирани нови микробуси.

Цветята във вазата затрептяха, известявайки приближаването на Сали Бийл.

— Накарах я да повтори всичко — тихо заговори тя на Дънкън. — Дори за миг не се запъна. Не промени нито дума. Готова е да подпише показанията си.

Той огледа отцепената улица и се опита да си я представи преди убийството. Без примигващите светлини и тълпата навярно е изглеждала невероятно.

— Сали, ти пристигна първа, нали?

— С Крофтън бяхме само на две преки оттук, когато се обади диспечерът.

— Видяхте ли движещи се коли в района?

— Нито една.

— А изоставен автомобил?

— Нито кола, нито дори мотопед. Другите патрули огледаха целия квартал за превозното средство на взломаджията. Но не откриха нищо.

Дънкън се озадачи. Нещо не се връзваше и изискваше обяснение.

— Разпитват ли вече съседите?

— Два екипа обикалят от врата на врата. Обясненията дотук са, че всички са спели и не са нито видели, нито чули нещо.

— Дори изстрелите ли?

Дънкън застана срещу полицайката, която присви рамене:

— Е, големи къщи, големи дворове...

— А госпожа Леърд е взела душ?

— Каза, че се чувства мръсна — отвърна Бийл. — И ме попита дали може.

Нормална реакция бе хората да искат да се измият, след като някой е посегнал на личното им пространство. Но когато на долния етаж лежи труп...

— Имаше ли кръв по нея?

— Не, а и бях с госпожата през цялото време. Беше само по халат. Взех го и го дадох на Бейкър. Не видях никаква кръв по него. Но по подгъва на халата на съдията имаше. Изцапал се, докато се надвесил над трупа. Поиска разрешение да се преоблече. Бейкър взе и неговия халат.

— Добре. Благодаря, Сали. Дръжте ги разделени, докато бъдем готови да ги разпитаме.

— Разбрано.

Той се обърна към кабинета, където ДиДи оглеждаше бюрото на съдията.

— Всички чекмеджета са все още заключени.

— Явно госпожа Леърд е сгацила крадеца рано.

Тя го погледна изпод вежди:

— Вярваш във версията за крадец ли?

— Мисля, че е крайно време да разберем какво точно е станало.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Кой ще бъде пръв? Тя или съдията?

Дънкън се замисли за миг, сетне неочаквано предложи:

— Нека ги разпитаме заедно.

Лицето на ДиДи издаде учудване и леко неодобрение.

— Но как така...

— Вече са били разпитани поотделно от Крофтън. Сали Бийл ми каза, че вторият разказ на госпожа Леърд напълно е съвпаднал с първия и че е готова да подпише показания. Ако наистина става дума за проникнал в дома им взломаджия, ще изглежда, сякаш се съмняваме в тях. А това може да бъде прието като отмъстителност заради арестуването ми. Единственото, което ще спечелим, ще е гневът на съдията. Джерард здравата ще ме скрие, ако отново се спречкам с него.

— Добре — съгласи се ДиДи. — А ако не става дума за самозащита?

— Засега нямаме причина да не им вярваме, нали?

Той остави ДиДи да размишлява върху думите му и следвайки обонянието си, намери стаята, където Сали Бийл и Елиз Леърд седяха в кухненския ъгъл и тихо разговаряха. Когато го видя да влиза, полицайката стана на крака, въпреки тежестта на едрото си тяло.

— Свършихме. — Затвори корицата на бележника си. — Записах всичко.

По лицето на Елиз Леърд не се бе върнала и капка руменина. Гледаше го въпросително. Дънкън долови неизказаната подозрителност.

— Очакваме ви в хола, госпожо Леърд.

Тръгна обратно към официалната стая, където към Крофт и съдия Леърд се бе присъединила жена със строги черти и посивели коси. Тя наливаше гореща течност от сребърна кана в порцеланови чаши.

Сали Бийл, която бе придружила Елиз Леърд от кухнята, застана зад Дънкън и отгатна неизречения му въпрос.

— Домашната помощница — тихо прошепна тя, — някоя си Бери, връхлетя в кухнята, сякаш е нейна собственост. — Засмя се и продължи: — Едва не припадна, когато видя голямото ми черно туловище на дивана. Изглежда, съдията я е повикал спешно и тя веднага се е отзовала. Готова е да се бие за него.

Дънкън извърна глава и многозначително погледна полицайката.

— За него, но не и за госпожа Леърд ли?

— През цялото време, докато подгръваше вода и приготвяше чашите за чай, не каза нито дума на господарката на къщата. Студена е като айсберг. — Сали учудено сви рамене. — Само споделям очевидното.

Съдията се изправи и закрилнически прегърна съпругата си, когато тя влезе в хола. Тихо размениха няколко думи, но Крофтън бе достатъчно близо, за да ги чуе и Дънкън предположи, че Леърд просто я е попитал как се чувства.

Опитвайки се да придържа изящната чаша и чинийката, докато нахвърляше нещо в бележника си, Крофтън поздрави Дънкън и ДиДи с явно облекчение.

— Сега ще отстъпя място на детективите. — Остави порцелановите съдове на най-близката маса и излезе от стаята с Бийл.

Дънкън и ДиДи заеха двата еднакви фотьойла срещу дивана, където съдията и съпругата му седяха плътно един до друг. И двамата не бяха докоснали димящите чаши пред себе си. Леърд предложи чай и на тях. Дънкън отказа, но ДиДи помоли навъсената домашна помощница за една диетична кола.

Жената излезе да донесе питието.

— Откарахте ли го?

Дънкън предположи, че съдията има предвид трупа.

— Да, пътува към моргата.

— Където му е мястото — промърмори той с отвращение.

Елиз Леърд сведе глава. Дънкън забеляза, че потърква ръце и че е спуснала ръкавите на пуловера над китките си, сякаш за да ги стопли.

Домашната помощница се върна с колата. Беше сервирана с лед във висока кристална чаша върху малка чинийка и изящна дантелена салфетка. За приятна изненада на Дънкън, ДиДи любезно благодари. Друг път презрително би се изсмяла на подобна снобска изтънченост.

По знак на съдията госпожа Бери се оттегли и остави четиримата насаме. Мъжът обгърна раменете на съпругата си и я притегли към себе си. Погледна я загрижено, а после насочи вниманието си към Дънкън.

— Казахме на другите полицаи всичко, което знаем. Водеха подробни бележки. Не знам какво бихме могли да добавим, въпреки че искаме да сторим всичко по силите си, за да решим този проблем възможно най-бързо. — Изражението му бе сериозно, а гласът — сдържан.

— Съжалявам, че се налага да ви помоля отново да разкажете какво се случи, но с детектив Бауън трябва да го чуем лично — обясни Дънкън. — Сигурен съм, че разбирате.

— Напълно. Да свършваме по-скоро, за да отведе госпожа Леърд да си легне.

— Ще се постарая да бъде възможно най-безболезнено — каза Дънкън с учтив тон и лека усмивка. — Но докато отговаряте на въпросите ни, съдия Леърд, ще ви помоля да не изразявате мнение, освен когато се обърнем директно към вас. Моля ви, не казвайте нищо, което би повлияло върху спомените на госпожа Леърд.

— Знам процедурата, детектив Хачър! — прекъсна го рязко съдията, но изражението му остана приветливо като на Дънкън. — Продължавайте, ако обичате.

Властното му държане подразни детектива. Съдията бе свикнал да дава разпореждания в съдебната зала, където бе единственият пълновластен господар. Но това бе арената на Дънкън, тук командваше той. За да не рискува да си навлече неприятности заради пристрастията си, реши, че е най-добре ДиДи да започне и да установи спокоен тон. Щеше да поеме щафетата от нея, когато стигнат до съществената част. Едно леко кимване бе достатъчно ясен знак.

— Госпожо Леърд? — ДиДи изчака, докато Елиз вдигна глава и я погледна. — Можете ли да ни разкажете подробно какво се случи тази нощ?

Преди да заговори, Елиз дълбоко си пое дъх.

— Слязох долу да пийна нещо.

— Прави го почти всяка нощ — обади се съдията, въпреки молбата на Дънкън да говори само когато му бъде зададен въпрос.

Дънкън реши да преглътне намесата му. Но само този път.

— Страдате от хронично безсъние — каза той, спомняйки си разговора между съдията и Крофтън.

— Да. — Отговорът ѝ бе отправен към партньорката му, а не към него. — Вървах към кухнята, когато...

— Извинявайте. Колко беше часът? — попита ДиДи.

— Около дванадесет и половина. Помня, че погледнах часовника малко след полунощ. Близо половин час по-късно слязох. Мислех, че чаша мляко ще ми помогне да заспя. Понякога помага. — Замълча, сякаш очакваше някой да каже нещо по този повод. Когато не последва коментар, продължи: — Бях в кухнята, когато чух шум.

— Какъв шум?

Елиз се обърна към Дънкън и срещна погледа му за пръв път след онзи момент в кухнята.

— Не бях сигурна какво чувам. Все още не съм. Може би са били стъпките му. Може би се е блъснал в мебелите. Нещо такова.

— Добре.

— Каквото и да бе, знаех, че идва от кабинета.

— Не сте могли да определите шума, но сте знаели откъде идва?

Съдията се намръщи, доловил недоверието в тона на ДиДи, но не каза нищо.

— Знам, че звучи странно — рече Елиз.

— Така е.

— Съжалявам — повдигна ръце тя, — но е самата истина.

— Не виждам причина това да не може да почака до сутринта — възрази съдията.

Преди Дънкън да го упрекне, Елиз се намеси:

— Не, Кейто. Искам да говоря сега, докато спомените ми са пресни.

Той се вгледа в лицето на съпругата си и въздъхна, виждайки решителния ѝ израз.

— Щом си сигурна, че можеш да издържиш. — Леърд я целуна по челото и нетърпеливо погледна първо Дънкън, после ДиДи и накрая отново Дънкън. — Чула е шум, разбрала е откъде идва и се е досетила, както всеки здравомислещ човек, че имаме неканен гост.

Дънкън извърна глава към Елиз:

— Това ли си помислихте?

— Да. Веднага ми хрумна, че някой е влязъл в къщата.

— Но нали имате алармена система.

Беше забелязал клавишите на стената във фоайето, точно до входната врата. В кабинета имаше детектор за движение и той предполагаше, че е поставен и в другите стаи. Жилища от този калибър почти винаги имаха съвременни алармени системи. Съдия, изпратил безброй престъпници в затвора, несъмнено би искал домът му да бъде защитен от негодници, излежали присъдите си и обзети от жажда за мъст.

— Алармената ни система е достатъчно надеждна.

— Не е била включена ли? — попита Дънкън.

— Тази нощ не беше — отвърна съдията.

— Защо?

Леърд понечи да отговори, но детективът вдигна ръка, настоявайки да чуе отговора от Елиз:

— Госпожо Леърд?

— Аз... — Тя се поколеба за миг, покашля се и каза по-уверено:
— Вечерта не я включих.

— Вие ли я включвате обикновено?

— Да. Всяка нощ. По навик.

— Но тази вечер сте забравили.

ДиДи изрече това като заключение, но всъщност питаше как госпожа Леърд е могла да забрави нещо, което е правела по навик всяка вечер.

— Всъщност не забравих.

Въпросите за алармената система я бяха смутили. Когато свидетелят бива смутен, това означава, че или укрива информация, или съзнателно лъже. Тогава е моментът разпитващият да го притисне.

— Щом не сте забравили, защо алармата не беше включена? — попита Дънкън.

Елиз отвори уста, за да отговори. Но не изрече нито дума.

— Защо не беше включена, госпожо Леърд? — повтори той въпроса си.

— О, за бога! — промърмори съдията. — Принуждавате ме да бъда груб, но имайки предвид, че всички тук сме зрели хора...

— Съдия Леърд, моля ви...

— Не, детектив Хачър. Тъй като съпругата ми се смущава да отвърне на този въпрос, ще говоря вместо нея. По-рано тази вечер

изпихме заедно бутилка вино в джакузито. Оттам отидохме в спалнята и се любихме. После Елиз беше... да кажем, че просто не ѝ се ставаше, за да включи алармата.

Съдията млъкна многозначително за по-силно въздействие. Изведнъж въздухът в стаята сякаш застина. Стана тежък. Или на Дънкън му се струваше така. Започна да усеща пулса си, очите му се замъглиха.

Най-сетне съдията наруши напрегнатото мълчание.

— Е, можем ли да приключим с тази част и да говорим за мъжа, който се опита да убие Елиз?

Неактивираната алармена система бе важна подробност при това разследване. Като главен детектив по случая Дънкън трябваше да се съсредоточи върху нея.

Но вместо това, не можеше да престане да си представя бутилка вино и Елиз Леърд във вана, пълна с пяна. А сетне в леглото, замаяна и изтощена от секс.

Във видението му мъжът, който лежеше до нея, не бе Кейто Леърд.

Почти прочела мислите му, ДиДи го погледна укорително, преди да изрече следващия въпрос към госпожа Леърд:

— Когато чухте шума, какво направихте?

Сякаш благодарна за новата посока на разпита, тя се обърна към ДиДи:

— Минах през стаята на икономката, откъдето е най-прекият път от кухнята до фойето. Когато стигнах там, вече бях уверена, че в кабинета има някой.

— Какво ви накара да бъдете толкова сигурна? — попита ДиДи.

Елиз сви крехките си рамене.

— Инстинктивно усетих присъствието му.

— Присъствието на мъж? Инстинктивно сте знаели, че е мъж?

Тя погледна мигновено към Дънкън.

— Просто предположих, детектив Хачър. — Продължи да се визира в него няколко мига, а после отново се обърна към ДиДи. — Страхувах се. Беше тъмно. Усещах, че в къщата има чужд човек. Взех... извадих пистолета от чекмеджето на масичката в коридора.

— Защо не изтичахте до най-близкия телефон и не позвънихте на 911?

— Съжалявам, че не го направих. Ако можех да се върна назад...

— Сега онзи тип нямаше да пътува към моргата.

Кейто Леърд хвана ръката ѝ и я притисна между дланите си. Целуна слепоочието ѝ близо до косите.

Дънкън прекъсна тази проява на нежност:

— Знаели сте, че в коридора има пистолет?

— Да — отвърна тя.

— Бяхте ли го използвали преди?

— Разбира се, че не — обидено отвърна Елиз.

— Тогава откъде бяхте сигурна, че е там?

— Притежавам няколко оръжия, детектив Хачър — намеси се съдията. — Държа ги на удобни места. Елиз знае къде са. Погрижил съм се за това. Аз настоявах да взема уроци по стрелба, за да може да се защитава, в случай че се наложи.

„Отлично ги е усвоила“, помисли си Дънкън. Беше простреляла мъжа право в сърцето. Самият той бе точен стрелец, но се съмняваше, че би могъл да се прицели толкова добре, когато е под напрежение.

За да избегне нов неловък момент, ДиДи подкани Елиз:

— Значи взехте пистолета.

— Тръгнах право към кабинета. Когато стигнах до вратата, включих осветлението, но сбърках ключа и вместо лампата вътре, светна полилеят във фоайето. Както и да е, въпреки че осветяваше мен, а не него, видях мъжа зад бюрото.

— Какво направи той?

— Нищо. Просто застина там, взирайки се уплашено в мен. „Махай се! — казах. — Изчезни оттук!“ Но той не помръдна.

— Отвърна ли нещо?

Погледът ѝ остана прикован в очите на Дънкън няколко секунди, след което отвърна троснато, че взломаджията мълчал.

Беше напълно убеден, че лъже. „Защо ли?“, запита се той. Но реши да не я поставя натясно засега. Подкани я да продължи.

— Изведнъж непознатият рязко вдигна ръка — като кукла на конци. Протегна я и преди дори да забележа, че държи револвер, стреля. Реагирах... мигновено.

— Отвърнали сте на изстрела, така ли?

Тя кимна.

Няколко мига никой не проговори. Накрая ДиДи заключи:

— Стреляте изключително точно, госпожо Леърд.

— И слава богу! — въздъхна съдията.

— Просто имах късмет — тихо промълви Елиз.

Дънкън и ДиДи се спогледаха мълчаливо. Никой от двамата не вярваше, че е възможно толкова точен изстрел да е случайност.

— Какво стана по-нататък, госпожо Леърд?

Дънкън си спомни думите на Бейкър за размазаните кални стъпки — може би и от двамата съпрузи.

— Непознатият политна назад и се скри — каза тя. — Бях ужасена, страхувах се, че...

— Може да е жив? — попита ДиДи.

Елиз отново изглеждаше обидена.

— Не, детектив Бауън — отвърна тя с раздражение. — Страхувах се, че може да е мъртъв. Дори проверих за пулс. Когато станах тази сутрин, нямах намерение да сложа край на живота на един непознат.

— Не намеквам, че сте имали.

Съдията решително заговори:

— Това е, детективи. Стига толкова въпроси! Вече ви каза всичко, което трябва да знаете. Законът е ясен по отношение на случаите на самозащита. Онзи натрапник е влязъл в дома ни и е застрашил живота на Елиз. Ако беше оживял, щяхте да му отправите редица обвинения, включително и за нападение с оръжие. Застрелването му е оправдано. Дори съпругата ми проявява удивително благородство, изразявайки съжаление, че не е оживял.

Дънкън го изглежда сурово:

— Отново ви напомням, съдия Леърд, че аз водя това разследване. Гледайте на него като на еквивалент на вашите съдебни дела. Бях така добър да ви позволя да присъствате на разпита на госпожа Леърд, но ако упорито продължавате да се обаждате, когато не ви питаме, ще бъдете отстранен и ще проведем разговора с нея насаме.

Съдията стисна зъби и в очите му проблесна негодувание, но нехайно махна с ръка. Това не бе жест на примирение, а сякаш даваше разрешение на Дънкън да продължи.

Детективът отново насочи вниманието си към Елиз.

— Проверили сте за пулс?

Тя освободи китката си от ръката на съпруга си и скръсти ръце пред гърдите си.

— Не исках да го докосвам, но намерих сили. Влязох в стаята...

— Все още ли държахте пистолета?

— Бях го изпуснала. Беше на пода, ето там, до вратата. Влязох в кабинета и заобиколих бюрото. Застанах на колене. Сложих пръстите си тук. — Елиз докосна шията си близо до сънната артерия.

Дънкън забеляза тънките ѝ пръсти. Изглеждаха безкръвни, премръзнали. А кожата на шията ѝ светеше като мраморна. Откъсна поглед от нея и се обърна към съдията:

— Докато разговаряхте с полицай Крофтън, ви чух да казвате, че когато сте стигнали до кабинета, сте видели Елиз, приведена над бюрото.

— Точно така. Седеше на стола с клюмнала глава и си помислих... не можете да си представите какъв страх ме обзе. Втурнах се към нея. Тогава видях мъжа на пода. Не се срамувам заради облекчението, което изпитах в онзи миг.

— По халата ви е имало кръв.

Той потръпна от погнуса:

— Килимът под него вече беше пропит, подгъвът ми се докосна, когато се наведох над трупа. Проверих за пулс, но нямаше.

— Какво правехте вие в това време?

Ако ДиДи не бе задала въпроса на Елиз, Дънкън би го направил. Наблюдаваше я с крайчеца на окото си. Внимателно бе слушала разказа на съпруга си. Дори и да бе казал нещо, което противоречеше на спомените ѝ, не го бе показала.

— Аз... просто седях вцепенена.

Твърде вцепенена, за да заплаче. Дънкън помнеше сухите ѝ очи. Не бе проляла нито една сълза, но поне за това не лъжеше.

Съдията отново се намеси:

— Елиз беше в шок. Може би аз помня по-ясно от нея какво стана по-нататък. Мога ли да говоря?

Дънкън долови снизхождението му, но се примири.

— Ако обичате, съдия Леърд — каза той с престорена учтивост.

— Повдигнах Елиз от стола и я изнесох от стаята. Настъпих пистолета, който беше на пода, почти на прага на кабинета, както каза тя. Оставих го там и повече не съм докосвал нито трупа, нито нещо

друго в стаята. Оставих Елиз тук, в хола, и позвъних на 911 от онзи телефон. — Посочи към безжичния апарат на масата. — Никой не влизал в кабинета, преди да пристигнат полицаите.

— Докато ги чакахте, попитахте ли я какво е станало.

— Разбира се. Разказът ѝ беше несвързан, но успях да схвана основното. Във всеки случай очевидно е, че е предотвратила опит за кражба и дори нещо по-лошо.

„Не е толкова очевидно от моя гледна точка, господи съдия“. Дънкън не изрече мисълта си на глас, защото не виждаше смисъл да се заяжда. Но имаше някои подробности, които се нуждаеха от допълнително разследване и обяснение, преди да бъде готов да подпечата доклада си, че е било самозащита, и да обяви случая за приключен. Първата стъпка бе установяването на самоличността на мъртвия. Това би могло да хвърли светлина върху въпроса, защо е проникнал в домашния кабинет на Леърд.

Дънкън леко се усмихна към семейството:

— Мисля, че това е всичко за тази нощ. Възможно е да изникне нещо за доизясняване. — Изправи се, което бе официален знак за края на разпита. — Благодаря ви. Знам, че не ви беше леко. Извинявам се, че трябваше да бъдете подложени на подробен разпит.

— Просто вършите работата си, детектив Хачър. — Съдията му подаде ръка и Дънкън я стисна.

— Да, така е. — Когато пусна дланта му, добави: — Засега кабинетът остава място на престъпление. Съжалявам, ако това ви създаде неудобство, но не изнасяйте нищо от него.

— Няма проблем.

— Имам още един въпрос — обади се ДиДи. — Някой от двама ви разпозна ли мъжа?

— Аз — не — отвърна Елиз.

— Нито пък аз — додаде съдията.

— Сигурни ли сте? Защото госпожа Леърд каза, че е сбъркала ключа за осветлението. В стаята е било полутъмно. Включихте ли лампата в кабинета, съдия Леърд?

— Да. Обясних на полицаи Крофтън, че го направих, преди да вляза в стаята.

— Значи сте могли да го огледате на светло?

— Доста добре. Както вече заявихме, не го познаваме, детектив Бауън. — С по-учтив тон домакинят предложи да ги изпрати до входната врата. Но преди да остави Елиз, се наведе над дивана, откъдето съпругата му не бе помръднала. — Връщам се веднага, скъпа, и се прибираме в спалнята.

Тя кимна и леко му се усмихна.

Дънкън и ДиДи излязоха от стаята с него. Когато стигнаха до фойето, ДиДи каза:

— Съдия Леърд, преди да тръгнем, бих искала да измеря разстоянието от пода до дупката от куршум в стената. Ще отнеме само секунда.

— Разбира се — отвърна той, макар да изглеждаше подразнен от молбата ѝ.

Покани я с жест да го последва до кабинета.

Дънкън остана на мястото си, привидно спокоен, с ръце в джобовете на панталона си. Проследи с поглед партньорката си и съдията, докато се отдалечаваха по коридора.

Бийл и Крофтън разговаряха на входа. От откъслечните фрази, които дочу, Дънкън разбра, че обсъждат предимствата и недостатъците на различни видове месо за барбекю. Не обръщаха и капка внимание на репортерите и любопитните зяпачи, които все още се мотаеха на улицата в очакване да се случи нещо интересно.

Надникна в хола. Елиз все още бе на дивана. Придържаше чашата с чай между двете си ръце. Пръстите ѝ изглеждаха нежни като изящния порцелан. Взираше се пред себе си.

Дънкън тихо каза:

— Бях пиан.

Тя не помръдна и не реагира по никакъв начин, въпреки че бе сигурен, че го е чула.

— Освен това бях адски ядосан на съпруга ви.

Пръстите ѝ стиснаха чашата малко по-силно.

— Някое от двете не е оправдание за онова, което изрекох. Но... — Той огледа фойето и в двете посоки — все още бе пусто. Значи можеше да говори. — Искам да знаете... че засягаше него, а не вас.

Тя вдигна глава. Лицето ѝ все още бе тъжно, устните — бледи, а очите ѝ изглеждаха огромни. Искаше му се да потъне в дълбините им.

— Нима?

ПЕТА ГЛАВА

Когато видеха Робърт Савич за пръв път, хората се впечатляваха от необичайния цвят на кожата му. Приличаше на кафе с мляко. Беше го наследил от баба си по майчина линия, ямайска имигрантка, дошла да търси по-добър живот в Съединените щати. На тридесет и четири години бе сложила край на надеждите, прерязвайки вените си във ваната в публичния дом, където живеела и работела. Обезкървеното ѝ тяло било открито от петнадесетгодишната ѝ дъщеря, също проститутка, майката на малкия Робърт.

Сините му очи бяха характерни за рода Савич, който не бе обещаващо потекло от това на майка му.

Привидно го приемаха такъв, какъвто е. Но знаеше, че нито чистокръвните чернокожи, нито белите някога ще могат да загърбят факта, че е със смесена кръв, и да гледат на него като на един от своите. Предразсъдъците намираха плодородна почва във всяка раса, не знаеха граници. Просмукваха се във всяко общество на земята, колкото и разпалено да ги заклеимяваха.

Затова откакто се помнеше, Савич разбра, че трябва да създаде свое владение. Ала човек не можеше да постигне цел от такава величина с доброта. Трябваше да бъде по-суров, по-хитър и подъл от себеподобните си. Това бе възможно само ако всява страх у всички, с които се среща.

Младият Робърт преодоля мъчителните преживявания от детството и юношеството си и ги превърна в свое предимство. Годишите, прекарани в бедност, унижения и отчуждение, укрепваха защитната му броня, докато я направиха непроницаема. Това особено важеше за душата му.

Насочи интелекта и предприемаческия си усет към доходоносната търговия. От дванадесетгодишен пласираше кокаин. На двадесет и пет при голям удар преряза гърлото на своя покровител пред заклетите му конкуренти и се утвърди като тартор в подземния свят. Онези, които все още не бяха чували името му, скоро го научиха.

Враговете му един по един намираха смъртта си при ужасяващи обстоятелства. Заслужената му репутация на безскрупулен престъпник бързо се разчу и ефективно потуши всички наченки на съпротива.

Тираничната му власт продължаваше вече цяло десетилетие. Натрупа богатство, надминаващо дори най-смелите му мечти. Нищожните прояви на негодувание от страна на безразсъдни люде, дръзнали да се изпречат на пътя му, незабавно биваха наказвани. Всеки предател веднага си подписваше смъртната присъда.

Това би потвърдил и Фреди Морис. Не че би могъл да говори.

Когато Савич сви към паркинга на склада, от който ръководеше законния си магазин за машини, отново се подсмихна ехидно. Представи си реакцията на Дънкън Хачър при намирането на малкия подарък, оставен в хладилника му.

Отначало Дънкън Хачър бе дребен дразнител — като камъче в обувката му. Походът му срещу империята на Савич изглеждаше смешен. Но решимостта на детектива не отслабваше, всяко поражение сякаш я засилваше. И в това Савич вече не виждаше нищо забавно. Детективът се превръщаше във все по-сериозна заплаха, която трябваше да бъде отстранена. Възможно най-скоро.

Постепенното навлизане на метамфетамините в югоизточните щати бе разкрило нов, обещаващ пазар. Те ставаха все по-доходоносна част от бизнеса на Савич. Но бе нужна твърда ръка и постоянна бдителност. Той имаше пълен контрол върху онези, които произвеждаха и пласираха продукцията му. Но по-ангажиращо бе следенето за препятствия, които биха могли да възникнат по пътя му.

Всеки идиот с опаковка от лекарство за настинка и туба гориво си въобравяваше, че може да започне собствен бизнес. За щастие повечето аматьори сами се издънваха и лабораториите им ставаха на пух и прах без негова помощ. Но колкото и лесно да бе производството на метамфетамини, още по-леко бе разпространението им. Благодарение на многото начини на приемане — смъркане, пушене, инжектиране или просто поглъщане, — за всеки потребител се намираще подходяща форма. Дейността му процъфтяваше и Савич не искаше точно сега Дънкън Хачър да провали всичко.

В магазина за машини на приземния етаж на склада бе шумно, неуютно и горещо, за разлика от прохладния оазис, който представляваха офисите над него. Деляха ги няколко секунди пътуване

с раздрънкан асансьор, но двете зони бяха на светлинни години една от друга.

Не се бе скъпил за луксозното обзавеждане. Коженият стол зад бюрото му бе мек като пух, плотът — гладък като сатен. Разкошният килим бе с втъкани копринени нишки. Секретарят му бе хомосексуалист, наричаше се Кени. Семейството му имаше дълбоки корени в обществото на Савана и за негово нещастие се славеше с дълголетие. Кени нетърпеливо чакаше възрастните му родители да се поминат и да оставят на него — единствения си син и наследник — дългоочакваното състояние, натрупано от хартиената фабрика.

Междувременно работеше за Савич, който бе мрачен, загадъчен, но чаровен мъж, заклеймен естествено от благоприличните родители на Кени. Ала този особняк спечели безрезервната лоялност на богатия наследник, удушавайки пред гей бар един младеж с бръсната глава, пребил Кени почти до смърт.

Съвместната им работа бе полезна и за двамата. Савич предпочиташе Кени пред жена секретарка. Момичетата неизбежно започваха да искат секс с него, с различна степен на обвързване. Политиката му бе никога да не смесва романтиката с бизнеса.

Освен това жените твърде лесно се трогваха от ласкателства и дори от обикновена любезност. Ченгетата и федералните агенти често използваха тази тяхна слабост като средство за събиране на информация. Веднъж опитаха тази тактика, но се провалиха, когато секретарката му мистериозно изчезна. Така и не бе открита. Тогава Савич я замени с Кени.

Щом го видя да влиза в административната част, Кени скочи на крака. Очевидно бе, че е силно развълнуван, въпреки че нито косъм от безупречната му прическа не трепна, когато кимна към вратата на личния офис на Савич.

— Имате посетител, който не приема отказ — тревожно прошепна той, размахвайки театрално ръце.

Първия, за когото се сети, бе Хачър. Изплашен, че са му устроили засада, Савич посегна към пистолета на колана си.

Красиво оформените вежди на секретаря трепнаха.

— Не е това! Щях да ви предупредя, ако беше. Посетителка е...

По-скоро любопитен, отколкото предпазлив, Савич отвори вратата на личния си офис. Гостенката му стоеше с гръб към него и

гледаше през прозореца. Когато го чу, тя се обърна и свали тъмните очила, които скриваха половината от лицето ѝ.

— Елиз! Каква неочаквана и страхотна изненада. Винаги си приятна гледка за уморените ми очи.

Ала тя не отвърна нито на широката му усмивка, нито на комплимента му.

— Радвам се да го чуя, защото имам нужда от услуга.

* * *

Привилегиите, с които се ползваше Дънкън пред колегите си, откакто имаше сержантски чин, бяха малко, но една от тях бе собствен офис в дъното на тясното помещение, което приютяваше отдел „Тежки престъпления“.

Кимна на ДиДи, когато мина покрай бюрото ѝ. Беше захапал поничка, в едната си ръка държеше чашка с кафе, в другата — якето си, а под мишница притискаше вестник. Но преди да успее да се настани в отделения си офис, ДиДи го последва и енергично стовари някаква папка върху бюрото му.

— Името му е Гари Рей Тротър.

Дънкън не бе от ранобудните хора. Всъщност дори ги мразеше. Нужно му бе известно време, за да свикне с дневната светлина и да набере скорост, докато ДиДи можеше да превключи от нула на сто и двадесет километра за секунди.

Въпреки че бяха стояли при семейство Леърд до късно през нощта, навярно тя бе на крак от часове. Другите детективи едва се бяха дотъртили в отдела сутринта, вече задъхани от горещия влажен въздух навън. Не бе изненадващо, че ДиДи изглежда най-бодра от всички и кипи от енергия.

Дънкън повдигна ръка и вестникът падна на бюрото му. Преметна якето си през облегалката на стола, остави чашката с кафето, което вече пареше пръстите му, и отхапа от поничката.

— Няма ли поне да кажеш добро утро? — промърмори той.

— Дотън също е отишъл рано на работа — осведоми го ДиДи, когато той тежко се отпусна на стола си. — Взе отпечатъците на трупа от къщата на Леърд. Гари Рей Тротър е рецидивист, така че след

минути вече знаехме самоличността му. Има доста провинения. — Посочи все още недокоснатата папка на бюрото. — Отраснал е в Балтимор и през последните десетина години постепенно се е придвижвал към Източното крайбрежие. Излежал е кратки присъди в няколко затвора, докато преди две години събрал кураж да премине на въоръжени грабежи, за един от които бил заловен в Мъртъл Бийч. Освободили го под гаранция преди три месеца, но от два не се е явявал за подпис.

— Господи, здраво си се потрудила! — отбеляза Дънкън.

— Реших, че един от нас трябва веднага да се залови за работа, а знаех, че ти няма да го направиш.

— Виждаш ли? Ето затова се сработваме така добре. Познавам силните ти страни.

— По-скоро аз — слабите ти.

Дънкън смутено се усмихна, отвори папката и прегледа първата страница.

— Забелязах, че дрехите му изглеждат нови. Като на наскоро освободен затворник.

Преди да приключи с четенето на криминалното досие на Гари Рей Тротър, вече бе изял поничката.

— Няма впечатляваща престъпна кариера — отбеляза той, докато повдигаше пластмасовата капачка на чашата.

— Точно затова не схващам нещо...

— Какво?

ДиДи придърпа стол близо до бюрото му и седна.

— Кражба от къщата на Леърд ми се струва твърде амбициозно начинание за Гари Рей.

Дънкън сви рамене.

— Може би е решил най-сетне да направи удар.

— Не е бил съден за взломни кражди — изтъкна ДиДи.

— Това не означава, че не ги е правил.

— Не, но според досието му това не е най-дръзката му проява. Извършил е първото си престъпление на шестнадесет — кражба на булдозер.

— Помислих, че е някаква печатна грешка. Наистина ли става дума за булдозер?

— Задигнал го от ремонтирания пътен участък, където работел като сигналист. Стоял на пътя, облечен със светлоотразителна жилетка, и отклонявал колите. И така Гари открадва булдозера, кара го до фермата на семейството си и го паркира пред къщата. На следващата сутрин екипът отива на работа, открива липсата и се обаждат на полицаите, които...

— Тръгват по следите и веднага го намират.

— Да — рече ДиДи. — Колко тъп трябва да е бил, за да го стори. Дънкън се засмя.

— И на кого е щял да продаде булдозер? Разбираш какво имам предвид — нашият Гари не е бил особено умен. Все пак кражба на булдозер ми се струва твърде далеч от проникване в жилище със съвременна алармена система. Не е била включена, но Гари Рей не е знаел това, когато е отворил прозореца с лост за смяна на гуми.

— Все пак е имал на разположение години, за да усъвършенства уменията си — рече Дънкън.

— Но подобен взлом не включва ли и внимателната подготовка? Набавяне на подходящи инструменти? Да кажем, че Гари Рей е станал изпечен взломаджия, макар да е малко вероятно. Спец, който знае как да прекъсне съвременна алармена система, да среже стъкло така, че да може да провре ръката си и да отвори прозорец, и прочее.

— Казано накратко, холивудски тип крадец.

— Точно така — потвърди тя. — Е, тогава къде са инструментите? Взел е със себе си само лост за смяна на гуми.

— И деветмилиметров „Рюгер“.

— Добре. Но нищо, с което би могъл да отваря ключалки или сейфове. Нищо за разбиване на чекмеджета.

— Техните ключалки са прости, дай ми няколко секунди и мога да ги отворя и с безопасна игла — каза Дънкън.

— Гари Рей не е имал и това. Още нещо — дори да си най-тъпият крадец в историята, няма ли да сложиш поне ръкавици, за да не оставяш отпечатъци?

Никое от изброените неща не бе нещо ново за Дънкън. Когато се прибра у дома в малките часове, положи съзнателни усилия да заспи, но в ума му се въртяха объркани мисли за разказа на Елиз Леърд. Премисляше събитията, довели до смъртта на крадеца, и нетърпението на съдията твърденията ѝ да бъдат приети за неоспорима истина.

Вече бе помислил върху всяко несъответствие, посочено от ДиДи. Още преди да узнае за криминалното минало на Гари Рей, проникването в къщата изглеждаше зле планирано и осъществено. Провалът бе практически гарантиран.

Въпреки това продължи да спори с партньорката си, сочейки папката.

— Изхождаш от мисълта, че Гари Рей е планирал този удар. Но според досието му бил е наркоман. Родил се е глупав, а после е унищожил малкото си здрави мозъчни клетки с упойващи вещества. Да предположим, че отчаяно се нуждае от поредната доза, а няма пари. В този момент вижда къща, в която със сигурност има ценни вещи, които би могъл да задигне и да пласира за половин час. Само за едно сребърно свещниче би получил добри пари.

ДиДи се замисли върху това за миг, но поклати глава.

— Може би щях да приема тази версия, ако беше проникнал в търговски обект в центъра. И беше разбил витрината на магазин за електроника или нещо подобно. Дори ако алармата се задейства, би се измъкнал за няколко секунди с ценната стока в джоба. Но не и в луксозните предградия — продължи тя. — Особено пеша. Никой не откри кола, която да издава някаква връзка с него. Проверих това веднага щом пристигнах тук сутринта. Какво е правел в квартала без кола за бягство?

— Снощи си зададох този въпрос — сподели Дънкън. — Оттогава не ми дава покой. Как е стигнал дотам и как е възнамерявал да се измъкне?

— Щом не е имал кола, откъде се е взел лостът за смяна на гуми? — попита тя. — Това е доста смешен инструмент за взломаджия.

Високата влажност на въздуха бе направила косите ѝ още по-къдри. Раздвижиха се странно, когато поклащаше глава.

— Не, Дънкън. Нещо не пасва.

— Тогава какво мислиш?

ДиДи опря лакти на ръба на бюрото и се приведе напред.

— Не мисля, че онова, което чухме от дамата с ангелско лице, е истината.

По дяволите, точно в това се съмняваше и той! И тъй като не искаше да бъде така, прекара сутрешните часове в опити да си

самовнуши, че Елиз Леърд е праведна като монахиня и никога в живота си не е изрекла лъжа.

Но интуицията на детектив му подсказваше друго. Петнадесет години полицейска работа го навеждаха на мисълта, че нещо не се връзва, че красавицата от горещата вана съзнателно пропуска нещо или още по-лошо — съчинила е всичко.

Очевидно партньорката му поставяше честността на Елиз под съмнение, а дори не знаеше за няколкото думи, които бе разменил насаме с нея. Уверяваше се, че последното, което бе изрекла, няма скрит подтекст, че е несъществено и трябва да го забрави. Но добавено към всички несъответствия в разказа ѝ, то го караше често да се връща към момента, в който простият ѝ двусричен въпрос бе прозвучал като покана за флирт.

— *Нима?*

При всеки спомен за този примамлив глас и израза на очите ѝ следваше силна физическа реакция. Както сега.

За полицај бe опасно жена, застреляла човек, да има такова въздействие върху него. Дънкън често критикуваше колегите си за подобни слабости, водещи до погрешна преценка.

Изведнъж изпита дяволско неудобство, докато ДиДи седеше от другата страна на бюрото му, гледаше го и очакваше да чуе мнението му за разказа на Елиз Леърд.

— Какво знаеш за нея? — попита той с надежда гласът му да звучи нормално. — Искам да кажа — за миналото ѝ.

— Но откъде бих могла! — удиви се тя. — Не се движим в едни и същи среди.

— Позна я на приема за награждаването.

— От снимките във вестника. Ако четеше и нещо друго, освен спортните страници и кръстословиците, и ти щеше да се сетиш коя е.

— Често ли пишат за нея?

— Винаги изглежда сензационно, с екстравагантен тоалет, неотлъчно до съдията. Определено е подходящо украшение за Негова чест.

— Порови се малко, виж какво ще откриеш за госпожата. А аз ще отскоча до моргата да пришпоря Дотън да побърза с аутопсията на Гари Рей Тротър. Ще обменим информация, когато се върна.

Дънкън допи кафето си. Опитвайки се да прикрие смущението си, стана и бързо посегна към спортното си яке.

— Току-що осъзнах нещо — изрече загадъчно партньорката му.

Страхуваше се, че ще каже: „Забелязах, че се възбуждаш, когато чуеш за жената на съдията“. Но вместо това, тя каза:

— Осъзнах, че и двамата не гледаме на стрелбата като на самозащита. Разследваме случая като нещо друго, нали?

Почти му се прииска да бе изрекла първата реплика.

* * *

Обади се на съдебния патолог от колата си и настоя да постави Гари Рей Тротър на първо място в графика си. Доктор Дотън Брукс вече бе разрязал трупа, когато той пристигна.

— Дотук всички органи са с нормална големина и тегло — каза Дотън, леко извъръщайки глава, докато слагаш поредния орган на кантара.

Дънкън застана до стената, за да слуша и да го наблюдава внимателно, докато върши работата си. Само от време на време поглеждаше към трупа. Не бе от гнусливите. Всъщност радваше се на информацията, която може да бъде получена от един труп.

Но това го караше да се чувства виновен. Сякаш не бе различен от зяпачите, които се втурваха на място, където се е разиграла трагедия, с надеждата да зърнат разхвърляни човешки останки и кръв.

Патологът свърши и обърна опразненото човешко тяло към асистента си, за да го затвори. След като се изми, Дотън дойде при Дънкън, който го чакаше в кабинета му.

— Причината за смъртта беше очевидна — каза той, пъхтейки. — Сърцето беше на пихтия. Изходна рана, по-голяма от чиния за салатата.

— Преди да дойда, откри ли други наранявания, синини, драскотини?

— Имаш предвид следи от борба? Някакъв вид съпротива? — Поклати глава. — Под ноктите му нямаше нищо друго, освен обичайната мръсотия, а по дясната ръка имаше следи от барут. Един от

пръстите на левия му крак е бил счупен преди много време. Никакви белези от хирургически операции. Не е бил обрязан.

— От какво разстояние е произведен изстрелът според теб? — попита Дънкън.

— Около четири метра и половина.

— Почти колкото е разстоянието между вратата на кабинета и бюрото. — Спомни си, че ДиДи го бе измерила четири и осемдесет. — Значи госпожа Леърд е казала истината.

— Поне за това. — Дотън разопакова сандвича с телешко, който го чакаше на бюрото. — Ранен обяд. Искаш ли половината?

— Не, благодаря. Мислиш, че госпожа Леърд е излъгала за нещо друго ли?

Брукс отхапа голямо парче, но попи горчицата от крайчеца на устните си с изненадваща изтънченост. Задъвка, преглътна и след като се оригна шумно, каза:

— Вероятно. А може би не. Остава въпросът кой е стрелял пръв.

— Ти каза, че смъртта е настъпила мигновено, което означава, че първият изстрел е бил неговият.

— Тогава трябва да повярваш, че или е бил сляп, или е престъпникът с най-лош мерник в историята.

— Може би нарочно се е прицелил високо. Само се е опитал да я сплаши с предупредителен изстрел.

— Възможно е — каза Дотън, кимайки и дъвчейки едновременно. — Или тя го е стреснала, когато е застанала на прага. Тротър е реагирал инстинктивно и е стрелял напосоки.

— Елиз твърди, че му е казала да изчезне. А той просто стоял и я зяпал. После рязко вдигнал ръка, както се изрази тя, и стрелял.

Патологът за миг се замисли. Сетне заговори с пълна уста след нова голяма хапка от сандвича:

— Тогава предполагам, че е бил ужасно нервен, което би обяснило неточния му мерник. Друга вероятност... — Замълча, за да преглътне с газирано от чаша с размери на кана. — Може и да се е канел да стреля в момента, когато куршумът го е улучил. Пръстът му инстинктивно се е свил и е натиснал спусъка, когато е политнал назад. Сега, като се замисля, ъгълът, под който куршумът се е забил в стената, потвърждава тази теория.

Той дори демонстрира изстрела, навеждайки се назад и имитирайки цевта на пистолета с показалец. Когато ръката му се повдигна, пръстът му сочеше към стената, високо над главата на Дънкън.

— Възможен ли е подобен рефлекс, когато сърцето ти се пръска на парчета?

Брукс натъпка останалата част от сандвича в устата си.

— Виждал съм смъртоносни рани с далеч по-странни обяснения. Не можеш да си представиш колко невероятни случаи има.

— Тогава какво се опитваш да ми кажеш?

— Че може да се е случило всичко, детектив Хачър. За мой късмет, ти си този, който трябва да разкрие истината.

* * *

— Поканих ги на верандата, госпожо Леърд.

— Добре.

Госпожа Бери се бе качила на горния етаж, за да ѝ съобщи, че детективите, които ги бяха разпитвали в къщата през нощта, отново настояват да разговарят с нея.

— Би ли донесла нещо разхладително за пиене? Диетична кола и чай с лед.

Навъсената домашна помощница кимна.

— Да им кажа ли, че ще слезете?

— Ако обичаш.

Елиз затвори вратата на спалнята и застана неподвижно, питайки се какви ли въпроси ще ѝ зададат днес.

Нима не ѝ бяха повярвали снощи?

Ако не бе така, не биха дошли отново...

„Има подробности за доизясняване“, беше казал детектив Хачър. Това можеше да означава куп досадни дреболии. Или съществени противоречия.

Боеше се, че е второто.

Затова бе отишла при Савич сутринта. Беше рисковано, но трябваше да се свърже с него час по-скоро, а да използва телефона би могло да се окаже по-опасно, отколкото да шофира до фирмата му. Не

можеше да бъде сигурна, че домашният телефон не се подслушва, а обажданията по мобилен се проследяваха лесно.

Кейто стана в обичайния час и тихо се облече за работа. Тя се престори на заспала, но веднага щом колата му потегли от алеята, бързо се облече и излезе, с надеждата да успее да се върне, преди госпожа Бери да пристигне на работа.

Внимателно се взираше в огледалото за обратно виждане и бе сигурна, че никой не я следи. Въпреки че бързаше, не превиши ограничението на скоростта, за да си спести риска от глоба, за която трябваше да обяснява на Кейто.

Влезе в къщата само няколко минути преди домашната помощница и оттогава стоеше в спалнята, крачеше нервно и мислено си преповтаряше събитията от нощта, опитвайки се да реши какъв да бъде следващият ѝ ход.

Детективите Бауън и Хачър я чакаха долу. Изпитваше ужас при мисълта за нов разпит, но опит за отлагане би събудил подозрение. Застана пред тоалетката, върза косите си на конска опашка, поколеба се дали да се преоблече, но реши да не губи време. Взе тубичката с гланц за устни, но размисли, че детектив Бауън би сметнала суетността ѝ за подозрителна. А Дънкън Хачър...

Какво ли мислеше той за нея? Поне тайно в себе си...

Поумува върху това няколко ценни мига и преди да се разубеди, направи още нещо. После излезе от спалнята.

* * *

Верандата бе остъклена част от терасата с настилка от каменни плочи, обзаведена с мебели от ракета с възглавнички на цветя. Госпожа Бери бе по-ласкава към растенията, отколкото към хората. Папратите, палмите и друга тропическа зеленина бяха избуяли под нейните грижи.

Когато Елиз влезе, ДиДи Бауън седеше на един от столовете с лице към вратата. Дънкън се взираше в басейна отвъд терасата, навярно впечатлен от фонтана в средата.

Детектив Бауън стана.

— Здравейте, госпожо Леърд. Извиняваме се, че сме тук без предизвестие. В неудобен момент ли идваме?

— Не.

Щом чу името ѝ, Дънкън се обърна с гръб към прозорците. Елиз го погледна и тръгна към ъгъла за сядане, където бе детектив Бауън.

— Госпожа Бери ще донесе нещо за пиене — каза тя, даде знак на детектив Бауън да седне спокойно на стола си и се настани срещу нея.

— Чудесно. А навън е толкова горещо.

Темата за времето бе изчерпана и последва неловко мълчание. Елиз усещаше, че Дънкън я наблюдава откъм прозореца, но устоя на изкушението да погледне натам.

Най-сетне Бауън заговори:

— Имаме само още няколко въпроса.

— Разбирам.

— Сетихте ли се за нещо, което сте пропуснали? Нещо, за което снощи не споменахте?

— Не.

— Случва се в напрегнати ситуации. — Жената ѝ се усмихна. — Обаждали са ми се свидетели посред нощ, спомнили си изведнъж подробност, която по-рано им е убягнала.

— Разказах ви всичко така, както си го спомням.

Тихо потракване на стъклени съдове издаде приближаването на количка за сервиране. Буташе я госпожа Бери.

— Да поднеса ли напитките, госпожо Леърд?

Гласът ѝ бе смразяващ като бучките в кофичката лед. Елиз не бе сигурна дали презрението ѝ е насочено към гостите или към нея. Може би и двете.

— Не, благодаря. — Възползвайки се от възможността да стане и да се отдалечи за миг от подозрителните погледи на детективите, тя се надигна от стола и тръгна към количката. — Предполагам, че предпочитате диетична кола, детектив Бауън?

— Звучи страхотно.

Елиз наля колата в чаша с лед и ѝ я подаде. Детективката я прие с приветлива усмивка, която изведнъж събуди у нея недоверие. После се обърна към Дънкън Хачър, който все още я гледаше. Съсредоточено, без да мигне.

— А за вас?

— Това чай ли е? — Той кимна към количката.

— Подсладен е. Госпожа Бери смята, че това е единственият начин, по който се приготвя.

— И според майка ми е единственият. Харесва ми подсладен.

Усмивката му бе приветлива като на детектив Бауън, но Елиз изпита още по-голямо недоверие и към двамата. Изразът на очите му остана сериозен.

Накара я да се запита дали решението, което бе взела, преди да слезе, не е било глупаво.

Но по-глупаво би било да не стори нищо.

Наля на Дънкън Хачър чаша чай с лед и тъкмо му я поднасяше, когато влезе Кейто Леърд.

— Явно не съм получил съобщението ви.

ШЕСТА ГЛАВА

— Или просто случайно сте минавали през квартала? — добави съдията малко по-любезно.

„Да, ядосан е“, помисли си ДиДи. Точно както Дънкън бе предвидил, че ще се държи, когато узнае, че са разпитвали жена му без негово присъствие. Имаха това право, разбира се, но се бяха разбрали да не го дразнят, доколкото е възможно.

Навярно домашната помощница му се бе обадила още щом бяха пристигнали, дори преди да съобщи на Елиз Леърд за посещението им. Очевидно бе, че е безкрайно лоялна към съдията, но не изпитва дълбоко уважение към съпругата му.

Елиз предложи да налее на съпруга си чаша чай.

— Не, благодаря. — Целуна я по устните, а след това се отдръпна назад и я погали по бузата. — Как се справяш? Все още ли си разстроена?

— Мисля, че ще е така известно време.

— Е, обяснимо е.

Поведе я към дивана, който едва побра и двамата. Придърпа ръката ѝ към коляното си и сложи своята върху нея.

— Какво искате да знаете?

ДиДи видя как Дънкън полага усилия да се овладее, преди да каже:

— Искам да знам дали държите да повикате адвокат, преди да започнем. Готови сме да изчакаме, докато пристигне.

— Не е необходимо — решително отвърна съдията. — Но да се появите тук без предизвестие е евтин номер, който, честно казано, не подобава на човек с вашия чин, детектив Хачър.

— Моите извинения на вас и на госпожа Леърд. — Дънкън седна на един от столовете със странични облегалки срещу двойката. — Името на мъжа, застрелян в кабинета ви снощи, е Гари Рей Тротър.

Също като него, ДиДи внимателно се вгледа в лицата им за издайнически признаци, че чуват нещо познато. Не долови никакъв

проблясък нито в съсредоточения поглед на съдията, нито в яснозелените очи на Елиз Леърд. Съдията се извърна към съпругата си. В отговор на неизречения му въпрос тя поклати глава. Леърд отново погледна към тях и каза:

— Не го познаваме, както заявихме снощи.

— Надявахме се името да раздвижи паметта ви.

— Очевидно не ни говори нищо, детектив Бауън — прекъсна я съдията.

— През съдебната ви зала са минали много хора — изтъкна Дънкън. — Тротър е бил рецидивист. Може би е заставал пред вас?

— Щях да се досетя...

— Помните всеки обвиняем и ищец ли? — удиви се ДиДи. — Впечатляващо.

Съдията нетърпеливо я стрелна с поглед, а след това се бърна към Дънкън:

— Щом е бил рецидивист, тогава какво повече има да обсъждаме? Този тип проникна с взлом в дома ми, стреля по жена ми, принуждавайки я да се самозащити. Слава богу, че се е прицелила точно от него. Той е мъртъв, а тя е жива. Не очаквайте да заплача за него.

— Не очаквам нищо подобно от вас.

Съдията бавно си пое дъх, сякаш за да се успокои.

— Тогава признавам, че не разбирам защо сте тук днес. Защо считате за необходимо да карате Елиз да преживее отново онази ужасяваща случка?

— Имаме няколко неща за уточняване, преди да приключим случая — намеси се ДиДи.

— Снощи Елиз ви каза всичко, което знае. Като съдия, който дълги години е изслушвал свидетелски показания, откровено мога да заявя, че разказът ѝ за случилото се беше изчерпателен.

— Съгласна съм и оценяваме съдействието ѝ — усмихна се ДиДи. — Идентифицирането на Гари Рей Тротър даде отговори на някои въпроси, но за жалост — породих други.

— Например?

ДиДи погледна съдията право в очите:

— Господин Леърд, застреляният не е бил изпечен крадец. Всъщност бил е некадърник, който не е могъл да овладее добре дори

този занаят.

— Е, и?

— С детектив Хачър се питахме защо е избрал да обере точно вашата къща.

— Нямам представа.

— Ние — също! — категорично заяви ДиДи. — Тротър имал криминално досие, започващо от юношеските му години. Главно грабежи. Но е бил доста наивен. Например веднъж влязъл в магазин за домакински уреди с някаква клечка в джоба, която насочил като пистолет, и поискал парите от касата. А после платил за бензина на колата, с която се опитал да избяга с кредитната карта на сестра си.

Съдията отегчено се усмихна.

— Мисля, че това обяснява провала му.

— Вероятно — отвърна ДиДи, усмихвайки се едва доловимо. — Но снощи той не е носил дори ръкавици или каквито и да е инструменти за разбиване на ключалки. Можете ли да повярвате? Това би накарало всеки да си зададе въпрос, нали?

— Какъв?

Усмивката ѝ внезапно изчезна:

— Какво е правел Гари Рей Тротър в кабинета ви?

След миг напрегнато мълчание съдията отговори:

— Знам само за едно нещо, което се е опитал да стори. Да убие съпругата ми.

Дънкън се залови за тези думи:

— Това е още една подробност, която трябва да доизясним, госпожо Леърд.

— Кое е неясно? — попита съдията.

— Абсолютно убедена ли сте, че Тротър стреля пръв?

— Разбира се, че е убедена.

— Попитах нея, съдия Леърд.

— Съпругата ми имаше мъчително преживяване.

— А аз имам работа за вършене! — сопна се Дънкън. — Част от нея са няколко неудобни въпроса, които трябва ѝ задам. Ако не можете да го понесете, излезте, съдия Леърд.

Елиз вдигна ръка и накара съпруга си да премълчи това, което понечи да каже в отговор на гневната реплика.

— Моля те, Кейто. Държа да отговоря на въпросите им. Не искам да остане никакво съмнение за случилото се.

Обърна се към съпруга си по име, но зелените ѝ очи останаха втренчени в лицето на Дънкън. Той също я гледаше.

— Както ви казах снощи — заговори тя, — когато по грешка включих осветлението във фойето...

— Извинявайте. Бихте ли ни разказали всичко това там, където се е случило.

— В кабинета ли?

— Стига да не е твърде мъчително за вас.

— Ще ѝ бъде трудно да влезе отново в онази стая, преди да бъде почистена и вътре да не остане нищо, което да напомня за инцидента — отбеляза съдията.

— Знам, че няма да е леко — каза Дънкън, но не оттегли молбата си.

Съдията погледна въпросително съпругата си.

— Искам да помогна с каквото мога — изрече тя.

Четиримата тръгнаха през фойето. Дънкън се приближи към разкошната маса, под чийто мраморен плот имаше плитко чекмедже.

— Оттук ли взехте пистолета?

— Да. Излязох през онази врата — посочи тя. — Спрях се там за миг. Не чух нищо, но както ви казах снощи, усетих нечие присъствие в кабинета. И дойдох тук за пистолета.

Дънкън хвана една от дръжките.

— Чу ли се някакъв шум, когато ги дръпнахте?

— Не мисля. Стараех се да действам тихо.

— Затворихте ли чекмеджето?

— Не... не помня — колебливо каза тя. — Мисля, че не.

— Не го беше затворила — намеси се съдията. — Бе още беше отворено, когато първите двама полицаи пристигнаха по сигнала на 911. Помня, че им го посочих.

ДиДи мислено си отбеляза да прочете доклада на Бий и Крофтън.

Дънкън продължи:

— Вървели сте от масата до вратата на кабинета?

— Да.

— С чехли ли бяхте?

— Бях боса.

— Мислите ли, че Тротър ви е чул да се приближавате? Или не е предполагал за присъствието ви, преди лампата да светне?

— Ако ме беше чул, докато вървах към кабинета, защо просто не е избягал през прозореца?

— Това щеше да бъде следващият ми въпрос — каза Дънкън с невинна усмивка.

— Сигурно съм го стреснала, когато включих осветлението — предположи Елиз. — Той изведнъж застина.

— Това ли са ключовете за осветлението? — Дънкън натисна един от тях и лампата в кабинета светна. Другият бе за полилея точно над главите им. Той вдигна глава към него, а после погледна към кабинета. — ДиДи, би ли играла ролята на Тротър? Застани зад бюрото.

Тя отстрани кръстосаната полицейска лента от вратата, влезе в кабинета и зае позиция зад бюрото.

— Крадецът там ли стоеше? — попита Дънкън.

Елиз отвърна с леко кимване.

— Какво правеше той, госпожо Леърд?

— Нищо. Просто стоеше и ме гледаше. Като вцепенен заек срещу фарове.

— Беше ли наведен над бюрото, сякаш се е опитвал да разбие ключалката на чекмеджето?

— Трябваха ми няколко секунди, докато очите ми привикнат към внезапната светлина. Може би е бил наведен, не знам. Но първия образ, който съм запомнила, е на мъжа, застанал зад бюрото — неподвижен, втренчил поглед в мен.

Дънкън гледаше към ДиДи, сякаш си представяше Гари Рей Тротър.

— И какво каза той?

Отново се обърна към Елиз, но тя не трепна и не се смути.

— Нито дума, детектив Хачър. Снощи ви обясних това.

Дънкън бавно кимна.

— Така беше. Но вие сте изrekli нещо, нали? Наредили сте му да напусне дома ви?

— Да.

— Той понечи ли да скочи през прозореца?

— Не. Не направи никакво друго движение, освен да вдигне ръка. Внезапно, като кукла на конця.

— Така ли? — ДиДи демонстрира движението.

— Нещо подобно. Още преди да видя, че държи пистолет, той стреля. — Елиз сложи ръка на шията си, сякаш ѝ бе трудно да диша.

Съдията се приближи и обвини ръка около талията ѝ.

— Госпожо Леърд — попита Дънкън, — възможно ли е да е било предупредителен изстрел с цел само да ви сплаши?

— Предполагам, че е възможно.

— Чувствахте ли се в смъртна опасност?

— Предположих, че съм. Случи се много бързо.

— Но не толкова бързо, че да нямате време да „предположите“, че сте в смъртна опасност.

— Логично предположение, нали, детектив Хачър? — попита съдията с нескрито раздражение. — Ако човек, който е проникнал в дома ви, стреля с пистолет, без дори да се прицели, не е ли логично да предположите, че животът ви е застрашен и да реагирате според ситуацията?

— Да, звучи логично — съгласи се ДиДи. — Но доктор Брукс има друга теория, която си струва да обсъдим. Предполага, че Тротър е паднал назад, когато е стрелял, че пръстите му инстинктивно са натиснали спусъка. Това би обяснило защо изстрелът е бил толкова неточен.

Дънкън съсредоточено се взираше в Елиз.

— А това би означавало, че вие сте стреляли първа.

— Не е! — възрази съдията. — Сто пъти ви го обясни. Защо продължавате да разпитвате?

Дънкън откъсна поглед от ужасеното лице на Елиз Леърд и се обърна към съдията:

— Защото трябва да добия ясна представа за случилото се. Съжалявам, че се налага да задам тези въпроси на госпожа Леърд. Но тази сутрин присъствах на аутопсията на Гари Рей Тротър. Чувствам, че е мой дълг пред него — престъпник или не — да разкрия как и защо е свършил по този начин. Вие сте обществена фигура, съдия Леърд. Поели сте дълг пред обществото да вършите работата си. Аз — също. Понякога не е никак забавно. Всъщност през повечето време не е. —

Отново се обърна към Елиз: — Абсолютно сигурна ли сте, че Тротър пръв стреля по вас?

— Абсолютно.

— Достатъчно. Това слага край. — Думите на съдията бяха последвани от дълго, напрегнато мълчание. Най-сетне той каза: — Възхищавам се на чувството ви за дълг, детектив Хачър. Оценявам стремежа ви да разкриете истината. И двамата с Елиз направихме всичко, което е по силите ни, за да ви помогнем да изпълните неприятните си задължения. Не ви ли хрумва, че и ние бихме искали пълно обяснение за онова, което се случи снощи? Искаме го може би повече от вас и детектив Бауън. Елиз бе максимално откровена. Сега убедихте ли се, че става дума за проникване с взлом, последвано от лош развой на събитията?

Дънкън остави въпроса да виси дълго във въздуха, преди да отговори:

— Мисля, че да.

„Друг път!“, рече си ДиДи.

— Добре, ако това е всичко, надявам се да ни извините.

Съдията се обърна, готов да ги придружи до вратата, но Елиз му даде знак да почака.

— Искам да узная... — Гласът ѝ затрепери. Преглътна и опита отново. — Искам да узная дали Тротър е имал семейство. Съпруга, деца?

— Не — отвърна Дънкън. — Най-близкият му роднина е чичо му, който живее в Мериленд.

— Слава богу! Бих се чувствала ужасно, ако...

— Мога ли да ви изпратя? — Съдията тръгна по коридора очаквайки да го последват.

ДиДи заобиколи бюрото. Докато минаваше покрай Елиз, видя протегнатата ѝ за сбогуване ръка.

— Детектив Бауън, ще повторя това, което каза съпругът ми. Знаем, че просто вършите работата си.

Изненадана от този ход, ДиДи се опита да намери неутрален отговор, който да прозвучи уместно, независимо дали Елиз е искрена.

— И за вас не е лесно.

— Така е, но ако си спомня още нещо, обещавам, че ще Ви се обадя.

— Ще ви бъдем благодарни.

— Имате ли визитка?

— Заповядайте.

Дънкън извади една от предния джоб на якето си.

— Благодаря, детектив Хачър.

Елиз взе визитката и подаде ръка и на него.

* * *

ДиДи нервно се въртеше на седалката и не искаше да млъкне. Приличаше на онова пухкаво рижо кученце, което имаше една от бившите му приятелки. Проклетото животинче не преставаше да лае. Беше най-неукротимото същество, което Дънкън бе виждал. До днес. ДиДи буквално не можеше да стои на едно място от възмущение.

— Тя крие нещо, Дънкън! Знам. Усещам го във въздуха.

ДиДи рядко грешеше в предчувствията си. Дънкън се надяваше това да е един от малкото случаи. Искаше да приключи разследването и да запази благоразположението на съдията, макар че никога не бе изпитвал симпатии към Леърд. Смяташе го за изпечен двуличник. Един ден говореше за безмилостни мерки срещу престъпността, на следващия вземаше решения в полза на престъпниците. Ала мненията, които изразяваше, винаги бяха в синхрон с обществените настроения.

Дънкън не можеше да се възхищава на човек, за когото популярността е по-важна от съвестта, но предполагаше, че за да спечели избори, един съдия трябва да следва определена политика. А той категорично не желаше да превърне в свой враг лице от Върховния съд. Ала това щеше да се случи, ако продължеше да досажда на съпругата му заради нещо, което партньорката му предусещала.

За съжаление дълбоко в себе си Дънкън имаше същото чувство. Особено след последния разговор.

Рязко завъртя волана надясно и пресече две натоварени платна, съпроводен от клаксони и ругатни. ДиДи се хвана здраво за дръжката на вратата.

— Какво правиш?

— Жаден съм.

Колата леко закачи бордюра, когато едва улучи входа на паркинга пред „Макдоналдс“.

— Нали пи подсладен чай? „Госпожа Бери смята, че това е единственият начин, по който се приготвя“ — имитира тя Елиз, примигвайки съблазнително и провлачвайки думите.

— Сервираха ми, но не пих от него. Освен това не ти ли се иска да поемеш още една доза кофеин? Не че имаш нужда — промърмори той, когато се наведе към говорителя да даде поръчката.

— Какво ще кажеш да се върнем и да поговорим с някои от съседите? — предложи ДиДи.

— Каква полза би имало? Снощи са били разпитани, никой не е споменал нищо съществено. Не са виждали Гари Рей Тротър да се навърта из квартала, не са чули нищо необичайно.

— Може би госпожа Леърд му е отворила и го е покана да влезе.

— Твърде дръзко предположение.

След като взе напитките през прозореца, Дънкън отново излезе на улицата и рязко удари спирачки на сантиметри от бронята на малък микробус.

— Какво им става на всички днес? — ядоса се той, когато заобиколи микробуса. — Карат, сякаш пътищата са ледени.

— Закъде бързаш? — попита ДиДи.

Той навлезе в друго платно, за да задмине едва пълзящ училищен автобус.

— Не бързам, проклетото движение ме изнервя.

Без да обръща внимание на мърморенето му, ДиДи продължи да разсъждава:

— Е, добре, може би не е приела Тротър като гост. Но все пак има нещо гнило в цялата история.

— Съгласен съм. Какво те кара да мислиш така?

— Общо взето...

— Не говори общи неща, бъди конкретна.

— Добре. Конкретно: реакцията ѝ, когато ѝ зададе въпроса дали не е стреляла преди Тротър. Изглеждаше смаяна.

Дънкън отбеляза, че това е най-точната дума за изражението на Елиз.

— Доста я притиснах. Но не се отклони от разказа си.

— Както повечето добри лъжци.

— Мислиш ли, че лъже?

— Може би не точно — предположи ДиДи. — Просто не казва цялата истина.

— Отново говориш общо. Дай пример.

— Не знам. Не мога да бъда конкретна — каза тя със същото раздражение. — Не се държи като жена, която снощи случайно е застреляла един безобиден крадец.

— Не е знаела, че е безобиден. Представи си, че сгациш някого в тъмната си къща, който стреля по теб! Тротър не е изглеждал безопасен. Нима мислиш, че е трябвало да прочете биографията му и тогава да го застреля?

Сарказмът му бе посрещнат с гневен поглед.

— Прояви загриженост, като попита дали Тротър е имал близки — изтъкна той. — Терзаеше се от мисълта, че може да е оставила нечий деца сираци.

— Признавам, че беше хитро хрумване.

— А защо мислиш така?

— Ти пък защо я защитаваш?

— Не я защитавам.

— Така ми се струва.

— Е, а на мен ми се струва, че ти правиш тъкмо обратното. Мислиш, че е неискрена във всичко, което казва или върши.

— Не във всичко. Например вярвам, че е била боса.

Този път ДиДи заслужи убийствения му поглед.

— Казвам само — продължи тя, — че според мен сантименталната сценка във ваната беше предназначена за теб!

— За мен ли?

— О, моля те, Дънкън, събуди се! Елиз отговаря на въпросите ми, но винаги когато иска да заяви нещо, например да ни убеди, че казва истината, гледа теб.

— Въобразяваш си.

— По дяволите, тя знае как да влезе под кожата ти! Все пак си мъж!

— Което в случая не е от значение.

— Напротив. — Партньорката му говореше със същи тон, както когато той се опитваше да отрича, че свири на пиано. През следващите няколко мига потъна в дълбок размисъл, докато разбъркваше кубчетата

лед в питието си със сламката. — Знаеш ли още какво? Мисля, че у съдията се прокрадва съмнение.

— Сега вече съм сигурен, че си въобразяваш разни неща — каза той. — Леърд не се отделя от нея, пази я, сякаш е по-крехка от порцелан.

— Така е. Закриля я, защото очевидно се бои от нещо.

— Той е неин съпруг.

— Освен това е съдия, който с часове е слушал показания под клетва в съдебната зала, както ни напомни днес. Твърдеше, че разказът ѝ е изчерпателен. Но се обзалагам, че когато чуе лъжа, веднага я разпознава. Стана много нервен, след като изложихме теорията на Дотън, че Тротър е бил застрелян и инстинктивно е натиснал спусъка, докато е падал. Съдията моментално я отхвърли, без повече обяснения или обсъждане. Жена му не е стреляла първа и точка! Край! — ДиДи замълча, за да си поеме дъх. — Това ме кара да мисля, че Негова чест се съмнява в разказа на съпругата си.

Стигнаха до *Казармата*. Дънкън спря на паркинга, но никой от двамата не понечи да слезе. Той се наведе напред, подпря се с ръце върху волана и се загледа през предното стъкло в цивилните и униформените служители, които влизаха и излизаха през входа откъм Хейбърпам Стрийт.

Усети съсредоточения поглед на ДиДи, но остави на нея да наруши напрегнатото мълчание.

— Слушай, Дънкън, знам, че ти е трудно да надникнеш отвъд онова лице и онова тяло. Въпреки просташките намеци на типове като Уорли за сексуалната ми ориентация, аз съм хетеро. Но това не ме прави сляпа за сексапила на Елиз Леърд. Възхищавам ѝ се... Е, добре — завиждам заради външността и въздействието, което има върху мъжете. Сега е твой ред да бъдеш откровен с мен. — Замълча, но когато той не каза нищо, продължи: — Би ли заявил с чиста съвест, че можеш да бъдеш обективен, когато я гледаш?

— Аз съм ченге.

— Ченге с пенис. Всеизвестно е, че този орган често подвежда разсъдъка.

Той я погледна невинно:

— Нима някога съм се заблуждавал при разследване?

— Не. За теб всичко е добро или лошо, бяло или черно, без никакви сиви зони. Затова веднага щом станах детектив, поисках да бъда твоя партньорка.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Досега не сме разследвали случай, в който е замесена привлекателна жена. Ти изпитваш влечение към Елиз Леърд още от първия миг, в който я зърна на приема. Не можеш да го отречеш.

— Просто забелязах красиво лице сред тълпата.

— И беше като поразен от мълния, както се изрази тогава.

— Това бе, преди да узная коя е. И доста преди да застреля човек.

— Значи влечението ти към нея е умряло заедно с Тротър? Вече не усещаш никаква тръпка в слабините, така ли?

Дънкън изтри капките пот от челото си.

— Тази жена е змия, ДиДи. Нима мислиш, че не го осъзнавам?

Намръщеното ѝ изражение издаде, че все още не е напълно убедена в откровеността му.

— Първо — каза Дънкън, — тя е омъжена.

— За мъж, когото презираш.

— Това е несъществуващо.

— Едва ли.

— Несъществуващо е — отчетливо повтори той. ДиДи не каза нищо, но все още го гледаше с недоверие. — Имал съм доста приятелки или завоевания за една нощ.

— Какъв е подтекстът?

— Посочи една от тях, която е била омъжена.

Партньорката му остана мълчалива.

— Ето, виждаш ли? — продължи Дънкън. — Успявам да съчета моралните си принципи с начина си на живот и потребността да задоволявам моментните си пориви. Но когато се касае за прелюбодеяние, не прекрачвам границата, ДиДи.

— Добре, вярвам ти. — Тя кимна. — А ако не беше омъжена...

— Остава главният заподозрян при текущо разследване.

Лицето ѝ засия:

— Текущо? Това означава ли, че няма да обявим случая за приключен?

— Все още не — мрачно отвърна той. — Аз също усещам, че нещо не е наред.

— В нейните показания. Тя е... каква беше купешката дума, която употреби преди малко? Неискрена?

— Проучването ти за миналото ѝ не разкри нищо интересно, нали?

ДиДи изброи фактите, които бе узнала за Елиз Леърд:

— Не е била арестувана, няма неплатени задължения и преди да се омъжи за Леърд, не е имало никакви публикации за нея в местната преса. Пръкнала се е от нищото.

— Никой не се пръква от нищото.

ДиДи се замисли за миг.

— Имам приятелка с връзки във висшето общество. Често най-ценният източник на информация се оказват добрите стари местни клюкарки.

— Бъди дискретна, когато ги разпитваш.

— Не се налага дори да задавам въпроси. Достатъчно е да спомена името на Елиз Леърд, за да наострят уши. Приятелката ми обожава клюките.

Слязоха от колата, но когато приближиха стъпалата към входа, Дънкън продължи по тротоара. ДиДи го попита къде отива.

— От няколко дни не съм се обаждал на нашите. Мога да поговоря с тях по-спокойно тук, отколкото в участъка, сред онази суматоха.

Тя влезе. Дънкън заобиколи сградата до централния вход откъм Огълторп Авеню, мина покрай черно-бялата полицейска кола от 1953-а, която стоеше, паркирана отпред като талисман, и продължи до средата на пряката, където бе порталът за гробището „Колониъл Парк.“

Неколцина упорити туристи, осмелили се да излязат на открито в горещия следобед, правеха снимки, четяха мемориални надписи или се опитваха да разшифроват посвещенията, издълбани в надгробните плочи. Дънкън се придвижи до една от дървените пейки на сянка и седна, но не посегна към мобилния телефон, за да се обади на родителите си. Вместо това, поседя, загледан в разкривени паметници и рушащите се тухлени крипти.

Представи си духовете на падналите герои, взиращи се в него в очакване да узнаят решението му. Дали ще постъпи така, както знае, че е редно? Или за пръв път в кариерата си ще направи компромис с повелите на съвестта си?

Над близките покриви се издигаха двете кули на баптистката катедрала „Сейнт Джон“, която още веднъж му напомни, че прегрешението е въпрос на избор.

Въпреки тези безмълвни предупреждения, той пъкна ръка в джоба на панталона си и извади бележката, незабелязано подадена от Елиз Леърд при ръкостискането им.

Веднага бе усетил допира ѝ, докато дланите им се притискаха. Тя бе хванала здраво ръката му, за да не допусна хартийката да падне на пода. Очите ѝ го бяха помолили да пази тайна.

Въпреки умоляващия ѝ поглед, трябваше да покаже тази бележка. Ако не веднага, то поне когато с ДиДи бяха останали насаме. Трябваше да се довери на партньорката си, да я разгънат и прочетат заедно.

Но не го бе направил.

Сега хартийката изгаряше дланта му като въглен. Завъртя я няколко пъти и внимателно я огледа. Беше малко бяло листче, сгънато на четири. Изглеждаше съвсем невинно, но той знаеше какво означава. Независимо какво бе написано на него, то щеше да му донесе неприятности.

Ако съдържаше информация за стрелбата през миналата нощ, бележката бе доказателство, за чието укриван вече бе отговорен.

А ако съобщението бе лично... Е, тогава би изпаднал в още по-голяма безизходица.

В първия случай проблемът би бил служебен. Във втория — въпрос на морал.

Все още не бе твърде късно да я покаже на ДиДи. Можеше да измисли оправдание, че не го е сторил по-рано, в което тя навярно нямаше да повярва. Но поне щеше да приеме от любопитство да види съдържанието на бележката. Щяха да я отворят, да я прочетат и заедно да преценят значението ѝ.

Друга възможност да постъпи почтено бе да унищожи листчето и до края на живота си да се пита какво ли е било написано.

Вместо това, с влажни ръце, затаен дъх и разтуптяно сърце бавно разгъна листчето. Направи го пред строгите, неодобрителни погледи на духовете на хората, сложили начало на нацията; пред църковните кули, сочещи към небето, сякаш за да привлекат Божието внимание към неговия грях. Думите бяха изписани с красив почерк:

Трябва да се видя с Вас насаме. Моля Ви.

СЕДМА ГЛАВА

Елиз гледаше филм на DVD. Беше екранизация по роман на Джейн Остин. Вече го бе гледала най-малко десет пъти и можеше да цитира всеки диалог. Костюмите и декорите бяха разкошни, кинематографията — отлична. Терзанията на героинята изглеждаха незначителни и лесно преодолими, за разлика от реалния живот. Затова тази история ѝ допаднаше толкова.

— Прав бях — каза Кейто, когато влезе във всекидневната, където бе огромният телевизионен екран с богата колекция от дискове.

Тя взе дистанционното и изключи звука.

— За кое?

Съпругът ѝ седна до нея на дивана.

— Гари Рей Тротър никога не се е явявал в моята дебна зала. Веднага щом детективите си тръгнаха, се обадох в офиса си и наредих да преровят старателно архива. Никога не съм водил дело срещу човек с подобно име.

— Можеш ли да провериш дали е заставал в съда като свидетел по друго дело?

— Би отнело повече време и труд, отколкото съм склонен да отделя. Освен това почти съм сигурен, че това, което казах на детективите, е истина. Никога не съм го виждал. А и ти твърдиш, че също не го познаваш.

— Казах го, защото е така.

След миг мълчание Кейто продума:

— Не намеквам за друго, Елиз.

— Извинявай, не исках да прозвучи сърдито.

— Имаш причина да бъдеш сърдита. — Той нежно я целуна. Когато се отдалечи от нея, тя му предложи питие. — С удоволствие ще пийна, благодаря.

Елиз отиде до малкия мокър бюфет, взе тежка кристална гарафа със скок и я наклони над чашата.

— Познаваш ли Робърт Савич?

Тя едва не изпусна гарафата.

— Извинявай, какво ме попита?

— Чувала ли си за Савич?

Тя отново се съсредоточи върху наливането на скоча!

— Името ми звучи смътно познато...

— Разбира се, споменават го в новините от време на време.

Върти далавери с дрога. И други неща.

С равнодушно изражение Елиз сложи две кубчета лед в питието му, отнесе го до дивана и му го подаде.

— Дано така ти хареса.

Кейто отпи глътка, обяви го за превъзходно и задържа поглед над ръба на чашата.

— Той е причината Хачър да се държи толкова враждебно с теб.

Елиз взе една възглавничка и я притисна към гърдите си.

— Какво общо има между двамата?

— Помниш ли, че арестувах Хачър за обида на длъжностно лице?

— Каза, че той си изтървал нервите заради прекратен процес.

— Да, срещу Савич.

Елиз го погледна изненадано.

— Детектив Хачър все още ми има зъб — обясни Кейто. — Изкарва си го на теб.

Тя прокара пръсти между ресните на възглавничката.

— Просто си върши работата.

— Съгласен съм, че при всяко разследване се налага да задава неудобни въпроси, но те е нарочил още от първия миг. Както и партньорката му.

— Детектив Бауън никак не ме харесва.

— Завижда ти — каза той и нехайно махна с ръка. — Позеленява от завист, когато е край теб — очевидно защо. Но нейната роля е незначителна.

— Не останах с такова впечатление — промълви Елиз, спомняйки си презрението в очите ѝ.

— Както знаеш, Бауън получи отличие. Но Хачър е стандартът, с който се съизмерва. — Кейто се засмя, раздвижи кубчетата лед в чашата си и въздъхна: — Но няма да ни бъде лесно с него.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е умно и честно ченге. Бауън го боготвори. Неговите приятели са и нейни. Това важи с двойна сила за враговете му.

— Съмнявам се, че гледа на теб като на враг, Кейто.

— Може би думата е твърде силна, но отдавна таи злоба срещу мен. А сега я излива върху теб.

— Значи двамата сте имали вземане-даване и преди този процес?

— Чувал съм за негодуванията му. Мисли, че не действам с достатъчно твърда ръка. — Присви рамене, сякаш критиката не го засягаше. — Това е нещо обичайно за всички корави ченгета.

— Определено не е Мръсния Хари.

Той се усмихна:

— Какви аналогии правиш само! Не, не е чак толкова корав. Всъщност е противоречива личност. Веднъж, когато свидетелстваше срещу обвинен в убийство на дете, очите му се насълзиха, докато описваше местопрестъплението и малкия труп на жертвата. Ако го бе видяла в онзи ден на свидетелската скамейка, щеше да го вземеш за мекушав. Но съм чувал, че приема напълно различен образ, когато разпитва заподозрян, особено ако знае, че го лъжат и разиграват. Говори се, че изпускал нервите си и дори налитал на бой. — Кейто погали косите й. — Днес доби представа за тази негова страна, нали?

— Не се чувствах физически застрашена — рече тя с полушеговит тон.

— Не би се осмелил — отбеляза съпругът й в същия дух. — Но начинът, по който те попита кой е стрелял пръв — ти или онзи чешит Тротър, — граничеше с тормоз. — Замислено отпи от питието си. — Може би не е зле да се обадя на началника му — Бил Джерард, или дори на шериф Тейлър.

— Моля те, недей.

— Защо не?

Елиз замълча, за да измисли правдоподобен отговор.

— Защото не искам да привличаме повече внимание върху инцидента. Достатъчно шум се вдигна.

Вперил изпитателен поглед в нея, Кейто остави питието си на масичката и обхвана шията й. Пръстите му бяха леденостудени.

— От какво се страхуваш, Елиз?

Сърцето й се преобърна, но успя да си придаде озадачен израз и да се усмихне:

— От нищо естествено.

— Да не би да се боиш, че въпросите на Хачър и Бауън могат да доведат до... нещо? И то по-ужасно от случилото се?

— Какво може да бъде по-ужасно от нечия смърт?

Той остана загледан в нея още няколко секунди, а после нежно ѝ се усмихна.

— Права си. Няма значение. Глупаво хрумване. — Отдръпна се и стана. — Доизгледай филма си. Искаш ли госпожа Бери да ти донесе нещо?

Елиз поклати отрицателно глава.

Той взе чашата със себе си. На вратата се обърна и продума замислено:

— Знаеш ли, скъпа, ако снощи не бе слязла долу, нямаше да ни сполети този кошмар. Тротър щеше да ни обере, но това нямаше да бъде краят на света, всичко е солидно застраховано. Може би отсега нататък трябва да правиш нощните си разходки само на горния етаж.

Елиз прие думите му с лека усмивка.

— Идеята вероятно е добра.

Кейто отвърна на усмивката ѝ и отново понечи да излезе, когато за втори път се поколеба.

— Знаеш ли... има още една причина Хачър да се заяжда с теб.

— Каква?

— Това му дава повод да те гледа — засмя се той. — Нещастно копеле!

* * *

Дънкън седеше в офиса си зад претрупаното бюро. Ровеше сред телефонните съобщения, опитвайки се да изглежда зает пред партньорката си и другите детективи, които бяха на работните си места. И се измъчваше от мисълта защо, по дяволите, бе прочел онази бележка!

Не можеше да отгатне целта, с която Елиз Леърд му я бе подала. Но в резултат от това вече бе убеден, че обяснението ѝ за разстрела на Гари Рей Тротър е скалъпено. Имаше нещо повече от изневерилия късмет на един наивен крадец.

Но срещата нямаше да се състои.

В никакъв случай!

Остави настрана неотговорените телефонни съобщения и посегна към купчината жълти листи, за да нахвърли мислите, които му хрумнаха.

Освен бележката, имаше и други причини, поради които и той, и ДиДи намираха историята ѝ за неправдоподобна. Първо, самият опит за кражба. Изглеждаше странно Тротър да е пристигнал пеша в богаташки квартал като Ардсли Парк. Жилищната зона бе оградена от оживени булеварди, но преките в нейните граници не привличаха други пешеходци, освен майки с колички или спортуващи обитатели на квартала. Мъж, бродещ там половин час след полунощ, неизбежно би събудил подозрение. Всеки закоравял престъпник, дори неудачник като Тротър, би съобразил, че трябва да си подготви кола за бягство, паркирана наблизо.

Следваше невероятното съвпадение: Тротър избира да проникне точно в тази къща, точно в нощта, когато госпожа Леърд е забравила да включи алармената система.

Е, добре, виното и сексът биха могли да я замаят. Но и това не бе надвило безсънието ѝ. Макар и изтощена, Елиз не беше потънала в приятна дрямка. Не, бе слязла на долния етаж за чаша мляко, което щяло да ѝ помогне да заспи. Нима докато е бродила из тъмната къща, не си спомнила, че не е включила алармата?

Второ, когато бе чула шума в кабинета, защо не се върнала тихо в кухнята, за да позвъни на 911? Защо първата ѝ реакция е била да грабне пистолета и да застане срещу натрапника?

Трето, нищо в миналото на Тротър не говореше, че е нахалник, който би насочил оръжие, когато е хванат в крачка. По-скоро изглеждаше страхливец, който би се измъкнал с подвита опашка. Само безкрайно самонадеян крадец би поел риск да извади оръжие, особено ако е там с единствената цел да открадне нещо.

Дънкън спря да пише при тази мисъл. Прочете я, под черта: „ако е там с единствената цел да открадне нещо“ и сложи голяма въпросителна.

— Здравсти, Дънк!

През вратата надникна детектив Харви Рейнолдс. Всички го наричаха Кинг Конг заради буйното му окосмяване. Всеки сантиметър

открита кожа бе обрасъл с гъст кафяв мъх. Никой не смееше да си представи как изглеждат интимните части на тялото му.

Напомняше за горила и с фигурата си — дебел врат, широк гръден кош и къси крака. Въпреки тази вдъхваща страхопочитание външност, беше добряк. Тренираше отбора на Детската лига, в който играеха синовете му близнаци и обграждаше с внимание скромната си съпруга, смятайки се за голям късметлия, че е спечелил съкровище като нея. Дънкън я бе виждал няколко пъти и бе съгласен него. Очевидно бе, че двамата са луди един за друг.

— Мога ли да ти прошепна нещо на ухо?

Дънкън изгаряше от нетърпение да поразсъждава върху последната натрапчива мисъл, която бе записал, но остави купчината листи на бюрото си и го покани с жест да влезе.

— Какво продава детският отбор тази седмица? Шоколадчета или абонамент за списание?

Конг отвърна с неизменната си добродушна усмивка:

— Цитрусови плодове от долината.

— Коя долина?

— Нямам никаква представа, но ще ти кажа по-късно, тук съм по важен въпрос. — Конг участваше в издирвания на изчезнали лица в отдел „Специални жертви“. Понякога разследванията им се припокриваха. Придърпа стол, възседна го на обратно и опря косматите си ръце на облегалката. — Нещо ново за Савич след прекратяването на процеса?

— Никаква вест.

— Гаден обрат.

— На мен ли го казваш?

— Така и не го осъдиха за предишните две убийства. На Боне, така ли беше?

— Да, и на мъж на име Чет Роулинс преди него — процеди Дънкън през зъби.

— А, да. За това дори не се стигна до процес, нали?

Дънкън поклати глава.

— Мислех, че този път няма мърдане. И след като очисти Фреди Морис, пак ли ще отърве кожата?

— Не, ако зависи от мен.

— Онзи шибан прокурор! — промърмори Конг.

Дънкън сви рамене:

— Казва, че е с вързани ръце, докато не му намерим нещо солидно.

— Да, но все пак... Федералните имат ли нещо?

— Не, доколкото знам.

— Все още ли са бесни?

— О, да. Сърцето ми се къса. Не се обаждат, не пишат.

Конг се разсмя:

— Е, ако мога да ти помогна да пратиш онзи кучи си Савич на топло...

— Благодаря. — Дънкън погледна към листа в космати лапи на Конг. — Какво има?

— Става въпрос за Мейер Наполи.

Дънкън изсумтя:

— Сигурно цял ден си го търсил под дърво и камък.

Мейер Наполи бе добре известен на полицейския отдел. Беше частен детектив, овладял до съвършенство уменията да смъква кожата на клиентите си практически без да върши нищо, освен да дава гаранции, които рядко изпълняваше.

В негов стил бе да играе двойна игра. Ако бе нает от жена, подозираща съпруга си в изневяра, Наполи отиваше при въпросния неверен съпруг и срещу добра сума обещавахе да се върне при жената с празни ръце. Освен това обикновено утешаваше съкрушената съпруга по начин, който я караше отново да се чувства харесвана и желана.

— Под кой камък намери Наполи?

Конг потърка ушите си, от които стърчаха черни косъмчета.

— Това е проблемът. Не го намерих.

— Ами какво е тогава?

— Секретарката на Наполи се обади тази сутрин и каза, че не се появил за уговорена среща с клиент. Звънила на домашния и на мобилния му телефон по десет пъти, но не могла да се свърже с него. Увери ни, че постоянно държал връзка. Винаги, без изключение! Затова страшно се притеснила и отскочила до дома му, но и там нямамо никаква следа от него. Тогава се обади на нас. Звъни на всеки час и упорито твърди, че го е сполетяло нещо. Никога не пропускал сутрешни срещи с клиенти, каквото и да става. По думите й, досега не

е вземал болнични или отпуск, а дори и да решал, не би го направил, без да ѝ съобщи. Така ме умоляваше, че накрая склоних да отида до кантората му, за да ѝ обясня лично, че освен при доказателства за насилствено отвличане, не обявяваме пълнолетен човек за изчезнал, преди да са изминали двадесет и четири часа, откакто е видян за последен път. Каза, че в къщата му няма никакви следи от борба, но сигурно му се е случило нещо, защото иначе не би отсъствал от работа.

Дънкън предполагаше, че Конг има важна причина да му казва всичко това, но искаше по-скоро да стигне до съществената част. Стомахът му вече напомняше, че е време за вечеря. Наближаваше краят на ужасно дълъг ден след ужасно кратка нощ. Нямахше търпение да си вземе пържено пиле за вечеря и да си отвори една бира. А после да посвири на пианото, за да се съсредоточи и да поразмишлява на спокойствие за Тротър. Особено за целта на проникването му в дома на Леърд и защо не е побягнал, когато е бил хванат.

Трябваше да помисли и за бележката на Елиз Леърд...

Конг все още говореше.

— Предполагам, че личният офис на Наполи е светая светих. Нали се досещаш, недостъпна територия. Но секретарката му беше толкова притеснена, че не забеляза как огледах книжата на бюрото му, докато тя кършеше ръце и се питаше къде е шефът ѝ. — Най-сетне Конг показа листа, който бе донесъл. Дънкън видя напечатан списък имена. — Запомних някои от тях, които прочетох в документите, разпилени на бюрото — обясни той. — Напечатах ги веднага щом се върнах, за да не ги забравя. Честно казано, мисля, че Наполи се е покрил вдън земя заради някого, когото е ядосал, недоволен клиент или кучка, която е чукал. Но ако наистина онзи нещастник е станал жертва на престъпление — в което секретарката е убеден — реших, че тези имена могат да се окажат ценни. Да дадат отправни точки за издирване.

Дънкън кимна в знак, че следи мисълта му.

— Сега, защо ти казвам това... — Конг посочи едно име в средата на списъка. — Този ли е твоят човек?

Дънкън прочете името. Бавно свали крака от бюрото, взе списъка от Конг и отново го прегледа. Най-сетне каза суховато, с дрезгав глас:

— Да, това е моят човек.

* * *

Кантората на Мейер Наполи в центъра не бе далеч *Казармата*. ДиДи се възползва от краткото пътуване с кола, за да сподели с него информацията, която бе събрал за миналото на Елиз Леърд:

— Било е скандално. По-малко от три месеца от запознанството до олтара.

— Краткият период на ухаждане не е нещо скандално — отбеляза Дънкън.

— Освен когато уважаван съдия от Върховния съд се жени за сервитьорка на коктейли. Тооочно така! — провлачено потвърди тя в отговор на погледа, с който я озадачи Дънкън. — Елиз е работела в кънтри клуба, посещаван от съдия Леърд. В „Силвър Тайд“ естествено. И така, след като се запознал с нея, той започнал да играе голф всеки божи ден, понякога по два тура, но прекарвал по-голямата част от времето на деветнадесетата дупка.

Дънкън спря до бордюра пред ниската квадратна офис сграда и сложи на стъклото табела за полицейска кола, за да не намери квитанция за глоба от някоя от прочутите млади пътни полицайки на Савана. Отвори вратата и слезе надявайки се да усети някакъв полъх, но въздухът бе неподвижен, задушаващ. Слънцето вече бе залязло, но тротоарът все още бе нажежен и подметките на обувките му пареха.

— Сега ли искаш да чуеш най-пикантното или по-късно? — попита ДиДи, докато вървяха към вратата на офис сградата.

— Казвай веднага.

— Съдията бил заклет ерген, който обожавал краткотрайните връзки с вдовици или разведени, без намерение брак. Защо да дели семейното богатство с някого? Но Елиз така завъртяла главата му, че той хлътнал до уши. Носят се слухове, че го омагьосала със секс, обсебила го, после отказвала отново да спи с него, докато не се оженят.

— Защо този асансьор зацепва толкова бавно? — раздражни се Дънкън. Климатикът в сградата осигуряваше приятна прохлада, но това не подобри настроението му. Беше уверен, че за всичко е виновна непоносимата жегга. Няколко пъти натисна бутона, но не чу шум от задействане на механизми. — Да се качим по стълбите, само два етажа са.

ДиДи тръгна след него по каменните стъпала, изтъркани през десетилетията от хиляди човешки стъпки. Сградата не бе ценен имот. Старите стени бяха пропити с мирис мухъл.

— Приятелите и колегите на съдията са били шокирани от новината за годежа — продължи ДиДи. — Пръстенът с огромен камък, който ѝ е купил... забеляза ли го?

— Не.

— Маркиз, говори се, че бил шест карата. Бих казала, че това е скромна преценка.

— Ти си го забелязала! — възкликна Дънкън.

Обикновено бижутата не бяха от нещата, на които ДиДи обръщаше внимание.

— Не можех да не го забележа — каза тя, когато стигнаха до площадката на втория етаж. — Почти ме заслепи днес следобед на верандата. Не видя ли дъгата от цветове, която хвърляше върху стената?

— Мисля, че съм го пропуснал.

— Беше твърде зает да се взираш в очите ѝ.

Дънкън внезапно спря и я изгледа яростно.

— Е, така беше — оправда се тя.

— Разпитвах я. Какво трябваше да направя, да държа очите си затворени ли?

— Няма значение... — ДиДи го подкани да продължи напред, но докато изкачваха последния ред стъпала, отново заговори: — И така, оглупелият съдия вдигал пищна сватба. При онези обстоятелства мнозина са я сметнали за върха на безвкусицата и са приписали разточителството му на алчната и капризна булка.

Дънкън бе стигнал до площадката на третия етаж. Пред него се простираше коридор с врати на множество офиси от двете страни. Имената бяха гравирани с черно в матово стъкло. Фирма за административни услуги, адвокатска кантора, стоматолог, който рекламираше пломби на невероятно ниската цена от двадесет и пет долара. Всички бяха вече приключили за деня. Но една врата в средата на коридора бе широко отворена и хвърляше светлина в иначе полутъмния коридор. Чу как Конг разговаряше със секретарката на Наполи. Гласът ѝ емоционално се усилваше и затихваше.

Преди да влезе при тях, Дънкън искаше да довърши разговора си с ДиДи. Обърна се с лице към нея и препречи пътя ѝ:

— За какви „обстоятелства“ ми спомена?

— Моля?

— Каза, че обстоятелствата са превърнали сватбата във върха на безвкусицата.

— Булката нямала нито потекло, нито роднини. Поне на сватбата не се появил нито един. Никакво образование, имот, попечителски фонд или акции, никакви препоръки, освен... очевидните. И била облечена в бяло. Семпла рокля не ултрамодерна, но снежнобяла, което според някои било най-голямото нарушение на етикета. Но поръчала персонализирани покани. Добър дизайн, бледозлатист фон, с обратния адрес, изписан със светлосиви букви. Изпратила благодарствени писма от името на двамата до всички, от които получили сватбени подаръци. Има много красив почерк.

Да, Дънкън вече беше видял този почерк. Намръщи се и попита:

— Измисляш ли си всичко това?

— Не, кълна се в Бога.

— Откъде черпиш информация?

— От приятелката, за която споменах. Познаваме се още католическото училище. Моите родители живееха в лишения, за да ме издържат, а нейните бяха заможни, но се сближихме, защото и двете ненавиждахме училището. Както и да е, обадох ѝ се, споменах за случилото се у семейство Леърд, за което тя вече знаеше, защото веднага тръгнаха клюки. Майка ѝ винаги е добре осведомена за живота на висшето общество. Ако ти е нужна подобна информация, тя е неизчерпаем извор.

Дънкън избърса с ръкав потта от челото си.

— Има ли още нещо? Какъв цвят е бил пуншът на сватбеното тържество?

ДиДи го изгледа намръщено, но продължи:

— Госпожа Леърд никога не забравя да отговори безкрайно учтиво на покана, независимо дали приема, или отказва. Откакто е станала госпожа Леърд, явно се старее да усвои етикета и показва изненадващо добър вкус за облекло, но все още я смятат за *никаквица*. Последната дума е изричана шепнешком. Търпят я заради съдията, но определено не я приемат. Да не говорим за харесване.

— Знаеш ли на каква мисъл ме навежда това? — каза Дънкън. — Че висшето общество на Савана си е намерило лесна мишена, върху която да излива злобата си. Всяка онези тесногръди завистливи клюкарки би се отказала от потеклото си, ако можеше да изглежда като Елиз Леърд. Биха пожертвали перлените огърлици на бабите си за гърди като нейните.

— Забавно е, че споменавах точно този атрибут. — ДиДи изкачи последните стъпала до площадката. — Познатите на съдията биха загърбили всички недостатъци, дори факта, че е била сервитьорка в техния кънтри клуб. В края на краищата той е елитно заведение с „отбрана“ клиентела. Но не биха й простили за онова, което е била, преди да започне работа там.

— И каква е била?

— Сервитьорка в стриптийз бар, в който оскъдното облекло е задължително за персонала.

ОСМА ГЛАВА

От клоните на миртовото дърво се стичаха капки влага, а от тялото на Дънкън — капчици пот. Той беше опрял ръце на гладкия ствол и присвиваше лакти, докато разтягаше мускулите си.

Нарушавайки привичките си, бе станал рано и бе излязъл да потича, преди слънцето да се вдигне високо и горещината да стане непоносима. Дори по това време всяко вдишване на влажния въздух бе мъчително.

Повечето хора спяха в съботното утро. На съседна пряка жена поливаше папратите на терасата си. По-рано бе видял мъж да разхожда кучето си във Форсайт Парк. По улиците рядко се мяркаха коли.

Размени крака и продължи да разтяга мускули. Усещаше вълчи глад. Стомахът му се бунтуваше, напомняйки, че снощи се бе отказал от пърженото пиле и се бе прибрал направо у дома след посещението в кантората на Мейер Наполи. А там напълно загуби апетит и пропусна вечерята.

Опита се да погледа бейзболен мач по телевизията, после седна пред пианото, но свиренето му бе лишено от вдъхновение и за пръв път не му помогна да подреди обърканите си мисли. Поспа на пресекулки между дълги периоди будуване. Призори, все още неспокоен, отметна залепващите чаршафи и стана, с не по-малко затормозен ум, отколкото вечерта.

— Детектив Хачър?

Сепна се и се обърна. Тя стоеше до него. Пулсът му, който по време на тренировката се бе успокоил, изведнъж скочи при вида ѝ.

Погледна зад нея, сякаш очакваше да види някого, който му е скроил лоша шега. Не би се изненадал, ако бе видял тайфа клоуни с балони и червени носове да се забавляват за негова сметка. Но тротоарът бе пуст. Жената, която поливаше папрати на терасата, бе изчезнала. От кучето и стопанина му нямаше и следа. Дори листо не трепваше в замрелия въздух. Чуваше само учестеното си дишане.

— Какво правите тук?

— Не прочетохте ли бележката ми? — попита тя.

— Да, прочетох я. Но идеята ви за среща насаме не ми допада. Всъщност срещата току-що приключи.

Дънкън тръгна към стъпалата пред къщата си, но тя направи крачка встрани и препречи пътя му.

— Моля ви, не си отивайте. На всяка цена трябва да разговарям с вас.

— За стрелбата в къщата ви ли?

— Да.

— Добре. Интересно ми е да чуя какво имате да ми кажете. Елате в офиса ми след половин час, ще ви чакаме там с детектив Бауън.

— Не, трябва да поговорим на четири очи. Само вие и аз.

Дънкън намери сили да устои на тихия ѝ, тревожен глас.

— Можете да поговорите с мен в участъка.

— Не, твърде деликатно е...

Това определено бе смущаваща дума.

— Единственото, за което можем да разговаряме, е мъртвият Гари Рей Тротър.

Няколко платиненоруси кичура се бяха измъкнали от небрежно навития ѝ кок. Прическата ѝ изглеждаше небрежна, сякаш се е сетила за нея в последния момент, преди да излезе. Беше облечена с прилепнала тениска и набрана пола, която се спускаше от широка ивица плат по ханша ѝ и подгъвът галеше коленете ѝ. Беше обута с кожени чехли. Типично лятно облекло, в което нямаше нищо забележително, освен женствените форми, които го изпълваха.

Тя кимна към стъпалата пред входната врата.

— Може ли да влезем?

— Няма как да стане това.

— Не бива да ме виждат с вас — задъхано каза жената.

— Права сте, но трябваше да го помислите, преди дойдете. Впрочем как стигнахте дотук?

— Паркирах колата си на „Джоунс“.

Само на една пряка. Така бе успяла да се промъкне зад него безшумно и незабелязано.

— Откъде взехте адреса ми?

— От телефонния указател. Предположих, че записаният като А. Д. Хачър сте вие. Всъщност откъде е това А.? — Когато не получи

отговор, тя продължи: — Поех голям риск, за да дойда тук.

— Сигурно обичате да рискувате, щом се осмелихте да ми подадете онази бележка под носа на съпруга си.

— Да, Кейто можеше да я види или вие да ме издадете. Но не сте го направили. Показахте ли бележката на детектив Бауън?

Дънкън усети, че страните му пламват, но не отговори.

— Не вярвах да ѝ я покажете — тихо каза тя.

Смутен и ядосан, Дънкън попита:

— Как се измъкнахте тази сутрин? Оставихте Кейто да спи в леглото ви?

— Имаше ранна уговорка за голф. — Елиз направи още една крачка към него. — Трябва да ми помогнете, моля ви.

Без да го докосне, тя го накара да почувства онази гореща тръпка, за която му спомена ДиДи. Съжали, че не е облечен с нещо поплътно от силоновите къси панталони за джогинг.

— Ще ви помогна — каза той със спокоен тон. — Мой служебен дълг като полицай е да разреши случая, в който сте замесена. Но не тук и не сега. Дайте ми време да се приготвя. Ще се обадя на детектив Бауън, ще си уговорим среща. Не е задължително да бъде в полицейския участък. Вие назовете мястото, а ние ще бъдем там...

Преди той да довърши изречението си, Елиз сведе глава и енергично прошепна:

— Но вие наистина не разбирате! — Говореше толкова тихо, че Дънкън едва я чуваше. — Не мога да се доверя на друг човек.

— И защо избрахте точно мен?

Тя вдигна глава и настойчиво го погледна. Дълго се взираха един в друг. И сякаш се разбраха. Във въздуха витаеше още нещо, освен трептящата омара.

За Дънкън в миг всичко изчезна, остана само лицето ѝ. Тези очи, бездънни като онзи малък басейн, в който смело бе скачал като момче, въпреки предупрежденията, че е опасно. Тези устни, създадени, за да носят наслада...

Изведнъж вратата на съседната къща се отвори. Елиз стреснато се промъкна в нишата под стълбите, където не можеше да бъде забелязана.

— Добро утро, Дънкън! — поздрави го съседката, преди да се наведе, за да вземе вестника си от площадката. — Рано си станал.

— Реших да се пораздвижа, докато не е твърде горещо.

— Господи, каква самодисциплина! Но внимавай в тази жега, скъпи. Не се преуморявай.

— Няма, обещавам.

Върна се в къщата си и затвори вратата. Влезе в подобната на пещера влажна ниша, където бе изненадващо тъмно и прохладно. През нея се стигаше до входа на сутеренен апартамент, който за известно време бе давал под наем, когато купи къщата. Но след като последният квартирант се изнесе, без да плати три наема, Дънкън не си направи труда да потърси други наематели. Липсваше му допълнителният доход, но му харесваше четирите етажа на къщата да бъдат изцяло на негово разположение.

Елиз стоеше в сянката, опряла гръб на вратата.

— Искам да си тръгнете! — гневно прошепна той. — Веднага! И не ми подавайте повече бележки. Не сме гимназисти. Не знам каква игра играете, но...

— Гари Рей Тротър е дошъл в къщата ни, за да ме убие.

Неспокойното дишане на Дънкън отекваше в полузатвореното помещение. Главата му почти докосваше тухления таван, където през мазилката се подаваха корени на папрат. Едва имаше място за двама души. Стоеше толкова близо до нея, че усещаше допира на полата ѝ до крака си, а дъхът ѝ докосваше голите му гърди.

— Какво говорите!

— Застрелях го при самозащита. Нямах избор. Ако не го бях направила, щеше да ме убие. Затова беше изпратен. Беше нает да ме застреля.

Говореше припряно, думите ѝ сякаш се прескачаха. Когато свърши, дълбоко си пое дъх и млъкна.

Дънкън остана загледан в нея, докато подреждаше пороя от думи, който го бе залял, за да извлече някакъв смисъл. Но дори след като го схвана, не можа да повярва.

— Не говорите сериозно.

— Нима изглежда, че се шегувам?

— Тротър — наемен убиец! Как пък не! И кой го наел?

— Съпругът ми.

* * *

Телефонът му звънеше, докато побутваше или по-скоро изблъскваше Елиз навън през входната врата. Заобиколи, грабна слушалката и продължи да я гледа настойчиво, докато изрече:

— Да?

— Станал ли си? — попита ДиДи. — Нещо си задъхан.

— Току-що се прибрах от сутрешен крос.

— Хрумнаха ми няколко идеи във връзка с онова, което узнахме снощи.

Той продължи съсредоточено да се взира в Елиз. Тя също го гледаше втренчено.

— Дънкън?

— Не съм затворил. — Поколеба се и каза: — Слушай, ДиДи, плувнал съм в пот, почакай да взема душ и ще ти се обадя.

— Добре, но побързай.

Когато партньорката му затвори, Дънкън осъзна, че е взел още едно лекомислено решение. Вече бе попаднал в опасната сива зона, като не бе казал на ДиДи за бележката, сега пропусна да й съобщи и кой е в хола му. И в двата случая бе нарушил полицейската процедура. Знаеше, че рано или късно ще му бъде потърсена отговорност. Изпитваше силен гняв към жената, виновна за безразсъдното му поведение и за противоречивите емоции, които го завладяваха всеки път, когато е близо до нея. И дори когато не е. След като остави телефона обратно на ъгловата масичка, чу пресипналия ѝ глас:

— Благодаря.

— Не бързайте да ми благодарите! Аз все още съм полицаят с труп в моргата, а вие сте жената с димящ пистолет в ръка.

— А защо не казахте на партньорката си, че съм тук?

— Тази сутрин съм по-благосклонен — изрече той с престорено нехайство. — Особено към дами, изпаднали в беда. — С отмерени стъпки се приближи към нея, но тя остана на мястото си с впечатляващо самообладание. — Това е ролята, която играете, нали?

— Не играя никаква роля. Дойдох при вас, защото не знаех какво друго да направя.

— Защото ме смятате за наивник.

— Вие сте полицаи!

— Който призна, че иска да спи с вас!

Тя бе разтърсена от прямотата му, но бързо се овладя.

— Казахте, че онази реплика е засягала съпруга ми, а не мен.

— Да — потвърди той, питайки се дали е повярвала на думите му. А дали самият той си вярваше? Продължи да върви към нея, докато я принуди да отстъпи. — Но когато се забъркахте в тази каша, изведнъж си я спомнихте. Убихте човек поради причини, които все още не сме разкрили. Но за ваш късмет детективът, който води разследвана на фаталния инцидент, ви намира за апетитно парче. — Вече я бе притиснал до стената и усещаше дъха ѝ. Опря ръка до главата ѝ и се наведе към лицето ѝ. — И така, за да ме трогнете и заслепите и да прикриете вината си, измисляте историята за наемен убиец.

— Това е самата истина.

— Съдия Леърд иска бърз развод, така ли?

— Не, иска смъртта ми.

Убедеността, с която говореше, го накара да се поколебае за миг. Елиз се възползва от това и го заобиколи.

— Не е зле да вземете душ.

— Съжалявам, ще трябва да изтърпите вонята.

— Не е толкова непоносима, но не ви ли дразни засъхналата пот?

Дънкън инстинктивно се почеса по гърдите.

— Е, ще издържа още малко.

— Мога да почакам, докато...

— Защо съпругът ви желае смъртта ви? — прекъсна я той. — И защо това е толкова голяма тайна, която може да разкриете само на мен?

Тя затвори очи за миг и когато отново ги отвори, каза:

— Реших да се обърна лично към вас, защото ми се сторихте...

— По-доверчив ли?

— Партньорката ви изглежда враждебно настроена. Не знам поради каква причина. — Елиз сведе очи. — Почувствах... помислих... — Когато вдигна глава, погледът ѝ бе умоляващ. — Ще се опитате ли поне да ме изслушате без предубеждения?

Той скръсти ръце, напълно осъзнал, че това е инстинктивен жест на самозащита. Когато го гледаше така, очите ѝ сякаш го докосваха,

цялото му тяло изтръпваше като при физически допир.

— Добре, слушам. Защо съпругът ви иска да ви убие?

Тя помълча няколко мига, сякаш за да събере мислите си.

— С детектив Бауън се хванахте за невключената алармена система.

— Пропуснали сте да я включите, защото със съдията сте правили секс.

— Да. После исках да сляза да я включа, но Кейто не ми позволи да стана от леглото. Придърпа ме обратно и...

— Представям си. Бил е надървен.

Вулгарният израз не ѝ хареса. Изражението ѝ се промени, но тя не каза нищо.

— Кейто не е искал алармата да действа в онази нощ, за да може Тротър да влезе в къщата. След като бъдех убита, с право щеше да казва, че съм имала навика да я включвам, и той ти ми е попречил, и щеше да твърди, че никога няма да си прости това. Защото ако ме е бил оставил да стана от леглото, тази трагедия нямало да се случи. Щеше да се самообвинява пред всички за смъртта ми и да спечели съчувствието им. Гениална стратегия. Не разбирате ли?

— Да, разбирам. Но когато бяхте в кухнята и чухте шума, защо не позвънихте на 911, за да поискате незабавна помощ?

— Не знаех с колко време разполагам — бързо отвърна тя, сякаш беше предвидила въпроса му. — Инстинктивна ми реакция бе да се защитя. Затова взех пистолета от чекмеджето на масичката във фойето.

Дънкън потърка брадичката си, докато обмисляше твърдението ѝ.

— Взели сте го за в случай че Тротър ви нападне, преди да успеете да позвъните на 911.

— Предполагам, че това съм си мислила, но не съм сигурна дали изобщо бях в състояние да мисля. Просто реагирах, защото се страхувах.

Тя се отпусна на столчето пред пианото и закри лицето си с ръце. Изящната ѝ шия се оголи и Дънкън си спомни как я зърна за пръв път на приема за награждаването. Примигна, за да прогони импулсивното желание да я целуне.

— Страхували сте се — каза той, — но сте събрали смелост да влезете в кабинета на съпруга си.

— Нямам представа откъде я намерих. Може би съм се надявала, че онова, което чух, ще се окаже просто клон дето стърже по стрехите. Но всъщност знаех, че не така, че там има някой, който ме дебне. От няколко месеца очаквах да се случи нещо подобно. Това бе моментът, от който изпитвах ужас. — Притисна юмрук към гърди си, точно над сърцето, и тениската се изпъна върху гърдите ѝ. — Знаех го, детектив Хачър. Знаех... — прошепна тя, вдигна глава и го погледна. — Гари Рей Тротър не беше обикновен крадец. Беше дошъл, за да ме убие.

Дънкън притисна челото си и притвори очи, сякаш да се съсредоточи върху подробностите. А всъщност трябваше да направи нещо, за да не потъне в зениците ѝ, да отмести поглед от високите ѝ гърди. Искаше му се да я притегли към себе си, да я целуне страстно и да усети вкуса на съблазнителните ѝ устни. Вместо това, разтри чело и отбеляза:

— Гари Рей Тротър далеч не се вмести в профила наемен убиец, госпожо Леърд. — Мислено преповтори името няколко пъти, за да си напомни коя е тя.

— Не мога да обясня това.

— Опитайте.

— Не мога — каза Елиз с треперещ глас.

Дънкън приклепна срещу нея и едва се сдържа да не сложи ръце на коленете ѝ. Бяха един срещу друг, на сантиметри разстояние. От толкова близо би трябвало да долови някаква фалшивост в жестовете ѝ или в гласа ѝ.

— Твърдите, че съдия Кейто Леърд желае смъртта ви.

— Да.

— Той е богат и влиятелен мъж.

— Това не означава, че е невъзможно да поиска да се отърве от мен.

— Но защо да наема толкова непохватен убиец? — Дънкън поклати недоверчиво глава.

— Знам, че звучи неправдоподобно, но се кълна, че е истина.

Вгледа се в очите ѝ, за да открие признаци на параноя, причинена от опиати. Дали пък тази богата жена не халюцинираше? Съпругът ѝ я обграждаше с внимание, но дали това не бе опит от

нейна страна да направи скучния си живот малко по-вълнуващ? Шизофреничка ли беше? Може би. Или пък патологична лъжкиня... Съществуваше и вероятност да казва истината, но тя бе твърде нищожна, като се имаше предвид що за хора са Кейто Леърд и Гари Рей Тротър.

Това, което Дънкън подозираше и което му подсказваше инстинктът на добър детектив, бе, че тя просто се опитва да отърве собственото си сладко задниче. И че заради дръзките му думи, които ѝ бе казал вечерта след приема, се опитва да го използва, за да постигне целта си. Все още не знаеше защо задничето ѝ се нуждае от защита, но онова, което бяха открили с ДиДи предишната вечер в офиса на Мейер Наполи, го караше да вярва, че скоро ще разберат. Междувременно не можеше да си прости, че така лесно се е поддал на манипулации и искаше да го каже, но за момента реши да я остави да довърши играта си.

— Точната дума, която бих употребил, госпожо Леърд е *неправдоподобно*. Не мога да приема идеята за заговор между един съдия и развейпрах като Тротър.

— Единственото, което знам, е, че ако не бях стреляла в онзи момент... сега щях да бъда мъртва. А и не стрелях първа, колкото и теории да изложите, че е било така. Кейто щеше да разкаже историята за крадец, хванат на местопрестъплението, и кой нямаше да му повярва? — Елиз стана внезапно. — Той е съдия от Върховния съд. Произхожда от богато, влиятелно семейство. На никого не би хрумвало, че е платил, за да убият жена му.

— На мен със сигурност не би ми минало и през ум.

Откровеното му признание я накара бавно да се обърне с лице към него.

— Искам да кажа, че трябва да е луд, нали? — Дънкън заговори с ехиден като усмивката си глас. — Та кой нормален мъж би поискал да се отърве от съпруга като вас?

Елиз се вгледа в него отблизо за няколко секунди и отчаяно промълви:

— Вие не ми вярвате.

Усмивката му изчезна и той отрони мрачно, натъртвайки всяка сричка:

— На нито една проклета дума.

— Но защо?

Гласът ѝ бе съвсем тих. Ако не подозираше, че тя се преструва, би се закълел, че е истински объркана.

Отново усети слабост и за да не се оплете в мрежите ѝ, попита:

— Мога ли да вярвам на една щатна полугола сервитьорка, която сега сервира в дома на съдията?

Елиз прехапа устни, гърдите ѝ се надигаха, сякаш се задъхваше от отчаяние.

— Това, че някога полугола съм сервирала напитки, не означава, че съм лъжкиня!

— Не, но не придава на думите ви особена тежест. Имам предвид, че съдията може да зяпа личната си сервитьорка, да я докосва и да спи с нея, без да дава бакшиш. Бихте накарали всеки мъж да сънува мокри сънища.

Тя продължи да го гледа още няколко мига, докато обидата и разочарованието ѝ прераснаха в гняв.

— Жесток сте, детектив Хачър.

— Често го чувам. Особено от хора, за които съм сигурен, че ме лъжат.

Елиз му обърна гръб и решително тръгна към вратата. Но той я хвана, докато се опитваше да отмести резето. Сграбчи я за раменете и я принуди да застане с лице към него.

— Защо дойдохте тук?

— Вече ви казах!

— Съдия Леърд е наел Тротър да ви убие, това ли е истината?

— Да!

— Глупости! Видях как се държи с вас. Обсипва ви с ласки. — Тя се опита да се освободи от ръцете му, но Дънкън не я пусна. — Вие сте ценен трофей за него, госпожо Леърд. В замяна на шесткаратовия маркиз, който носите на лявата си ръка, той получава удоволствия във ваната и двойна доза от тях — в леглото. При това всичко законно, гарантирано със свидетелство за брак. Тогава защо би пожелал смъртта ви?

Тя остана неподвижна, с гневен поглед, вперен в него.

— Защо? За да повярвам в тази сълзлива история, трябва да чуя мотива. Назовете го.

— Не мога!

— Защото няма такъв.

— Има, но страшно рискувам, ако ви го кажа. Не... не сега.

— Защо?

— Няма да ми повярвате.

— Не бъдете толкова сигурна.

— Досега не повярвахте на нито една моя дума.

— Така е. Кейто Леърд няма никакъв мотив да ви убие. От друга страна, вие имате напълно ясен мотив да дойдете тук в опит да ме спечелите на своя страна.

— За какво говорите?

— Не искате да разкрия истината за случилото онази нощ.

— Аз...

— Какъв ви беше Тротър?

— Никакъв. Изобщо не го бях виждала.

— О, напротив! Знаели сте кой ви очаква в кабинета, затова вместо да се обадите на 911, сте се въоръжили със зареден пистолет, който впрочем знаете как да използвате с безпогрешна точност. — Наведе се и с лице съвсем близо до нейното й прошепна тихо, като в театър: — Малко ми е нужно, за да ви арестувам за убийство.

Това не бе истина, но Дънкън искаше да види каква реакция ще предизвика.

Тактиката му се оказа драстична. Елиз пребледня, в очите й проблесна уплаха.

— Да, накарах ви да изтръпнете — отбеляза той. — Сега искате ли да промените разказа си?

Тя удвои усилията си да се освободи от хватката му.

— Грешка беше да идвам тук.

— Дяволски сте права.

— Излъгах се за вас. Мислех, че ще ми повярвате.

— Не, мислели сте, че като се появите до дома ми, примамлива като сочен плод, ще забравя за горкия Гари Рей Тротър. А ако се стигне до търкаляне в чаршафите, може би напълно ще се откажа от разследването на инцидента.

Тя заудря по гърдите му, вече съвсем побесняла:

— Пуснете ме!

Дънкън я разтърси — леко, но настойчиво.

— Това ли беше целта на тази тайна среща?

— Не!

— Тогава кажете ми какъв мотив би могъл да има Кейто Леърд да ви убие.

— Няма да ми повярвате.

— Опитайте.

— Вече го направих! — изкрещя тя в лицето му и върна на изгарящия му поглед със същата ярост в очите.

И двамата стояха неподвижни, гърдите ѝ го докосваха при всяко вдишване. Усещаше всеки допир с дяволска сила.

— Единствената причина да дойда тук беше надеждата да ви убедя, че съпругът ми възнамерява да ме убие. — Тя се задъхваше от вълнение, тялото ѝ тръпнеше до неговото. — Щом не ми вярвате, той ще го направи, и то така, че да се отърве безнаказано.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Вторият му тур е започнал в единадесет и десет — каза ДиДи и пъхна няколко парченца чипс в устата си. С Дънкън бяха в бара на кънтри клуб „Силвър Тайд“. В съботния следобед заведението бе препълнено. Добре представена бе лятната модна линия на Ралф Лорънс. Дънкън се чувстваше жалък със спортното си яке, но с кобура под мишница и деветмилиметровия револвер би изглеждал още по-странно.

Сред клиентите бяха местни политици, лекари на частна практика, хотелиери, които трупаха цяло състояние от туристите, прииждащи с хиляди в градчетата на Юга с игрища за голф всяка зима. Тук бе и Стан Адамс, адвокатът, който защитаваше цяла армия безскрупулни престъпници, най-прочутият от които бе Робърт Савич. Адамс бързо обърна гръб на ДиДи и Дънкън още щом влязоха в бара и после упорито се държеше, сякаш те не съществуват.

Всъщност това бе добре дошло за Дънкън. В такова настроение трудно щеше да сдържи нервите си, ако адвокатът започнеше да злорадства пред него за освобождаването на известния му клиент. Въпреки че Савич се бе покрил след прекратения процес, той нито за миг не се заблуждаваше, че се е оттеглил в „пенсия“. Просто бе достатъчно умен да бъде предпазлив, докато нещата се успокоят.

Дънкън бе сигурен, че престъпникът изчаква най-удачния момент, за да осъществи планирания удар срещу него. Знаеше, че рано или късно ще го нанесе. Открито му се бе заканил онзи ден в съдебната зала. Беше само въпрос на време. За жалост като служител на закона не можеше да тръгне по петите на Савич без повод. Беше принуден да изчака. Навярно Савич изпитваше огромна наслада от това.

След като показаха значките си, барманът на „Сили Тайд“ им сервира питиетата безплатно. Обстановката бе уютна — тъмно дърво, тропически растения в саксии, месингови лампи, жизнерадостна, но ненатрапчива музика. Лимонадата, която Дънкън бе поръчал, бе от

прясно изцеден сок. Климатикът бе нагласен на подходяща степен, за да задържа горещината и влажността отвъд затъмнени стъкла. Изгледът към изумруденозеленото игрище за голф бе великолепен. Не бе лошо място за прекарване на съботния следобед.

Но Дънкън би предпочел да бъде, където и да е другаде, само не тук.

— Това навярно е сервитьорката, назначена на мястото на госпожа Леърд — отбеляза ДиДи и кимна към привлекателна млада жена, която носеше табла с напитки към компания от мъже на средна възраст. Прекъснаха разговора си за голф, за да я огледат и да пофлиртуват.

— Щом твърдиш, че със съдията са женени от три години — каза Дънкън, — вероятно тук са се изредили поне десетина сервитьорки след нея.

ДиДи се обърна към вратата, когато влезе нова група мъже. Кейто Леърд не бе сред тях.

— Изиграл е два тура преди седем сутринта. Вярваш ли, че някой би се съгласил доброволно да го стори толкова рано?

— Аз — само ако опрат пистолет до слепоочието ми.

— Не обичаш ли голф?

— Твърде бавна игра, статична. Няма достатъчно движение.

— И свиренето на пиано не е динамичен спорт.

— Не свиря.

— Добре де. — ДиДи погледна часовника си. — Момчето на рецепцията каза, че скоро ще свърши.

Елиз не бе излъгала поне за това. Беше казала, че мъжът ѝ има ранна уговорка за голф.

Изрече и доста други неща.

Последното от тях бе, че съпругът ѝ ще я убие и ще се отърве безнаказано, а вината за това ще бъде на Дънкън, защото не ѝ е повярвал.

После се отскубна от ръцете му и гневно се втурна навън, затръшвайки входната врата. Допирът на тялото ѝ, докато се бе съпротивлявала, едва не го влуди. Ерекцията изду гашетата му, дишаше по-учестено, отколкото след километровия крос в знойното утро. Отчаян и изпълнен с гняв — към нея, че го бе въвлякла в своята

малка драма, и към себе си, че ѝ го бе позволил — Дънкън стовари с все сила юмрук върху входната си врата.

Пулсиращата болка все още не бе отминала. Сега сви и отпусна пръсти в опит да я потуши.

След онзи изблик на ярост изпи две бутилки вода под студения душ, който охлади незадоволената му страст. После изпълни обещанието си да се обади на ДиДи.

Тя пристигна в къщата му в уговорения час с няколко различни вида кифли за закуска и две чаши готово кафе, защото неговото *не струвало*.

Имаше съставен план за деня. Дънкън мрачно ѝ напомни, че той е старшият партньор в екипа, наставникът.

— Щом държиш да изтъкваш това — добре. Какво смяташ, че трябва да направим? — попита ДиДи.

— Да застанем пред съдията с онова, което узнахме снощи. Нямам търпение да видя реакцията му.

— Точно това казах преди малко.

— Точно затова се съгласих да станеш моя партньорка. Умна си. — Дънкън пхна ръка в кесията със закуски и се намръщи. — Не си ли взела с боровинково сладко?

Съзнателно поддържаше непринудения разговор, защото през цялото време, докато бяха в къщата му, не преставаше да се бои, че ДиДи ще усети за посещението на Елиз. От мига, в който партньорката му прекрачи прага очакваше да чуе: „Елиз Леърд е идвала тук, нали?“ Защото за него присъствието ѝ бе осезаемо и обсебващо. Усещаше го с всички свои сетива.

Докато хапваше втората кифла, предложи на ДиДи се обади в кънтри клуб „Силвър Тайд“.

— Защо? — учуди се партньорката му.

— Събота е. Предполагам, че съдията ще играе голф.

Обаждането потвърди това, което му бе казала Ели. ДиДи бе осведомена, че в момента съдията играе втория си тур. Планът им бе да го чакат там, когато свърши, да го хванат — спокоен и неподготвен, да го притиснат с онова, което бяха узнали вечерта — и да преценят реакцията му.

Но вече мина повече от половин час. Дънкън се канеше да поръча още една лимонада, защото в момента нямаше по-добро

занимание, когато барманът се приближи към тях:

— Обади се от рецепцията. Казаха да ви предам, че съдия Леърд ще обядва на терасата. — Посочи към френските прозорци в единия край на бара, през които се излизаше в *галерията* — така нарече аркадата, обрасла с разлистени глицинии отвън.

— Дано там е сенчесто — промърмори Дънкън.

Над масите имаше чадъри, големи колкото парашути, със сплетени на плитки ресни по края. В средата на всяка от тях бе поставена малка саксия с яркорозови мушката. Съдията седеше на една маса с кърпа, сгъната на две, върху ленения си панталон. Държеше чаша с нещо, което приличаше на скоч.

Стана, когато ги видя да се приближават. Бяха ги уведомили, че е на терасата, но явно и той бе уведомен, че детективите го очакват в бара. Не се изненада да ги види и не изглеждаше смутен от посещението им.

Разбира се, имаше публика. Дънкън забеляза любопитните погледи на другите клиенти, когато съдията им подаде ръка и ги покани на масата си.

— Ще обядвам. Надявам се да ми правите компания.

— Не, благодаря — отвърна ДиДи. — Закусвахме късно.

— Поне нещо за пиене.

Леърд махна на сервитъора, който веднага забърза към тях. ДиДи поръча диетична кола, Дънкън избра чай с лед.

— Как мина турът ви? Всъщност туровете? — поправи се ДиДи и чаровно се усмихна на съдията. Жените около тях бяха с летни рокли и сандали с връзки, разкриващи добре поддържан тен и красиво оформен педикюр. Дори да се чувстваше неловко с тъмния си костюм и затворените си обувки, тя не го показва. Дънкън й се възхити за това.

Съдията скромно се похвали, че е отбелязал осемдесет точки в първия и осемдесет и четири — във втория тур. Докато ДиДи го поздравяваше, той забеляза как Дънкън попи потта от челото си.

— Тук е доста горещо, детектив Хачър. — Усмихна се с разбиране. — Съобразявам се с жена си, която понякога се чувства неуютно в помещение с климатик. Предпочита терасата пред двадесетте градуса вътре.

Дънкън понечи да изтъкне очевидното, че все пак съпругата му не присъства, но усети свиване в стомаха в мига, когато усмивката на

съдията стана по-лъчезарна.

— А, ето я и нея.

Леърд премести кърпата от коленете си на масата и забърза да посрещне Елиз, която се приближаваше след една от сервитьорките. Когато съпругът ѝ я прегърна, тя свали тъмните си очила, надникна над рамото му и забеляза Дънкън. Стоеше прав до стола си, без дори да осъзнава, че е станал.

Стори му се, че очите ѝ се отвориха малко по-широко, но тя отмести поглед от него така бързо, че може би си го бе въобразил. Сетне жената отново сложи слънчевите очила.

Беше облечена в ослепителнобяло, сякаш за да бъде в тон с чадърите. Тоалетът ѝ представляваше семпла блуза без ръкави и свободно падаща пола. Беше елегантен, консервативен, не разкриваше много.

Тогава защо в ума му веднага нахлуха фантазии за това, което се крие под дрехите?

За втори път в този ден неочакваната поява на Елиз Леърд го бе извадила от равновесие, а това бе непознато чувство за него.

Досегашните му връзки с жени зависеха от настроението му и от времето, с което разполагаше. Обикновено интересът от страна на дамите бе гарантиран, ала никога не се бе възползвал непочтено от чара си. Дори успя да запази приятелски отношения с повечето от бившите си приятелки. В редките случаи, когато не срещаше взаимност, спокойно се оттегляше, без да погледне назад. Никоя жена не бе разбила сърцето му.

Само веднъж бе предложил брак — на приятелка от детството, с която бе останал много близък. Поводът, кой го подтикна към това, бе тридесет и петият му рожден ден. Изтъкна пред нея, че никой от тях няма да стане по-млад и че може би е било писано и двамата да останат неженени, за да се съберат в един ден като днешния. Прие нейното „Полудял ли си?“ като отказ и осъзна това, което тя вече знаеше: те изпитваха искрена обич един към друг, но не бяха влюбени.

Да, беше имал различни връзки, но никога — с главна заподозряна! И никога — с омъжена жена. Елиз Леърд бе и двете. Това правеше необичайно силното му влечение към нея не само безнадеждно, но и абсолютно забранено.

Но как да го обясни на тръпнещите си сетива?

Съдията я придружи до масата и отмести стола ѝ. Когато отново седна и сложи кърпата на коленете си, хвана ръката ѝ и я задържа между дланите си.

— Обадих се на Елиз да обядваме заедно. Реших, че едно излизане от къщи ще ѝ се отрази добре. — Усмихна ѝ се нежно.

— Както виждаш, реших, че си прав. Благодаря за поканата. — Тя отвърна на усмивката му и погледна над саксията с мушката към ДиДи. — Здравейте, детектив Бауън.

— Не искаме да ви безпокоим по време на обяд, госпожо Леърд, но според мен е добре, че и вие сте тук. Тъкмо се канехме да съобщим на съдията последните новини.

Елиз бързо се обърна към Дънкън:

— Какви новини?

— Нещо, което изникна снощи — рече той. И в миг осъзна, че с тези думи я уверява, че не е казал на ДиДи за посещението ѝ в дома му. Очевидното ѝ облекчение не го накара да се почувства по-добре.

Сервитьорът донесе питиетата за него и ДиДи и лимонада за Елиз. Беше като онази, която Дънкън изпи в бара, но с огромна ягода, набодена на прозрачно пластмасово шишче.

Съдията поръча още един скоч. Сервитьорът предложи да им донесе менюта, но Леърд отвърна, че ще го повика, когато са готови. ДиДи поиска сламка и прие прочувствените му извинения, че не ѝ е донесъл. Тези отклонения дадоха време на Елиз и Дънкън да разменят дълги погледи. Поне тя го гледаше в очите. Той не виждаше нейните през тъмните стъкла на очилата. По тялото му потекоха струйки пот — не само от жегата. Напрежението на масата бе осезаемо. Въпреки че се държаха непринудено и си даваха вид, че са спокойни в тази компания — като на приятелска среща, всички знаеха, че нещата стоят другояче.

Никой не заговори, преди да донесат сламката на ДиДи. Тя благодари на сервитьора с кимване и я потопи в чашата си.

— Съдия Леърд, познавате ли добре Мейер Наполи?

Леърд се засмя:

— Разбира се. Много пъти е заставал пред мен в съда.

— Като подсъдим ли? — попита ДиДи.

— Само като свидетел — отвърна съдията, без да трепне.

— На чия страна?

— В зависимост от делото, понякога е свидетел на обвинението, понякога на защитата.

— Кой е той всъщност? — заинтересува се Елиз.

— Извинявай, скъпа. — Съдията се обърна към нея. — Мейер Наполи е частен детектив.

— Никога ли не бяхте чували за него, госпожо Леърд?

Тя свали тъмните очила и погледна ДиДи право в очите:

— Ако бях, нямаше да попитам.

Между веждите на съдията се бе появила бръчка:

— Споменахте за някакви новини.

— Мейер Наполи е изчезнал — отвърна Дънкън. — Тази сутрин беше официално обявен за издирване. Никой не го е виждал и не е разговарял с него повече от двадесет четири часа. Секретарката му, която, изглежда, е най-близкият му човек, е убедена, че е станал жертва на престъпление.

Съдията съсредоточено следеше всяка дума и когато Дънкън замълча, леко присви рамене:

— Ужасно съжалявам да го чуя. Дано секретарката се лъже, но каква връзка има това с нас? Какво общо намирате между изчезването на един частен детектив и случилото се в дома ни през по-миналата нощ?

Дънкън срещна погледа на Елиз.

— Открихме името на Гари Рей Тротър сред книжа върху бюрото на Наполи.

Устните на Елиз леко се разтвориха, но Дънкън не очакваше тя да заговори. Не го и направи. Последва дълго мълчание. Най-сетне ДиДи се обади:

— Детективът, който разследва изчезването на Наполи забелязал името на Тротър върху фирмена бланка със забележка: *важно*. Детективът намерил това за странно съвпадение предвид скорошната... кончина на Тротър. Решил, че с детектив Хачър ще проявим интерес — и се оказа прав. Снощи разговаряхме със секретарката на Наполи.

— И какво каза тя? — подкани я съдията.

— Нищо — отвърна ДиДи. — Тротър никога не се е обаждал да си уговаря среща с него чрез секретарката. Тя не помни човек с това име да е идвал в офиса, което, разбира се, не означава, че Тротър и

Наполи не са срещали на друго място. Очевидно са поддържали връзка по някакъв начин, защото секретарката потвърди, че почеркът, с който е написана думата *важно*, е на Наполи.

ДиДи гледаше ту съдията, ту Елиз. Леърд се засмя:

— Твърде много предположения, детектив Бауън. Възможно е всяко от тях да се окаже факт. Или никое. Може слухът, че Тротър е загинал при опит за кражба, да е стигнал до Наполи. Името му се е сторило познато и Наполи го е записал, за да си припомни по-късно откъде. Кой знае дали пътищата им са се пресичали. Може би Тротър му е дължал пари. — Съдията ѝ се усмихна снизходително. — Тези предположения не са ли логични, колко вашите?

Дънкън не би се изненадал, ако партньорката му премине масата и сриташе самонадеяния им събеседник. Не би я и упрекнал.

Вместо това, ДиДи любезно му се усмихна.

— Детектив Хачър често ме смъмря, че правя прибързани заключения. Имам този недостатък. Но този път е съгласен с мен.

Съдията отмести поглед към Дънкън, очаквайки обяснение. Дънкън кимна към ДиДи в знак, че все още има мига. Тя продължи:

— Мейер Наполи е със съмнителна етика, но е известен с острия си като бръснач ум. Няма нужда да записва някакво име, за да го запомни. Имал е важна причина да напише името на Гари Рей Тротър.

До този момент Елиз бе следила разговора мълчаливо, с цялото си внимание. — Да не би да намекувате, че... — смутено поклати глава. После попита: — За какво всъщност намекувате?

— Мисля, че мога да отговоря на този въпрос, скъпа — намеси се съдията. — Намекват за връзка между Наполи и Тротър и косвено — между Наполи и нас. Нали така, детектив Бауън?

Въпреки заядливия му тон, тя отвърна със забележително спокойствие:

— Не намекуваме за нищо, съдия Леърд. Просто сме озадачени от съвпадението, че по-малко от двадесет и четири часа след като Тротър бе фатално прострелян в дома ви, попаднахме на името му върху бюрото на частен детектив, който — също по някакво съвпадение — е обявен за изчезнал. Най-малкото е странно.

— Съжалявам. Нямам обяснение за тази странност.

ДиДи продължи с типичното си упорство:

— Моля ви, опитайте, съдия Леърд. Ако има връзка, колкото и стара или далечна да е, би могла да обясни защо Тротър е решил да проникне точно във вашата къща. Изглежда малко вероятно да я е избрал случайно. Това е труден за изясняване елемент от разследването, който не можем да отменим. Защо е избрал да обере точно вас?

— За съжаление господин Тротър не е в състояние ни каже, така че едва ли някога ще узнаем — въздъхна престорено съдията. — Предполагам, че е чул за нас от Наполи, щом са се познавали дори бегло. Не се осмелявам да направя друго предположение.

— Никога не сте имали преки контакти с Наполи?

— Не и извън съдебната зала. Съпругата ми дори не бе чувала за него допреди няколко минути.

— Истина ли е това, госпожо Леърд?

— Да. Не бях чувала нито за Наполи, нито за Тротър.

ДиДи отпи последната глътка кока-кола през сламката.

— Тогава явно сме загубили времето си напразно. Благодаря за питието.

Посегна към чантата си и съдията прие това като знак за край на разговора.

— Тук приготвят страхотна салата със скариди — каза той. — С удоволствие бих ви почерпил.

ДиДи благодари за предложението, но отказа. Съдията стана и подаде ръка и на двамата. ДиДи се усмихна на Елиз, преди да ѝ каже довиждане.

Дънкън понечи да мине покрай стола ѝ, но се поколеба, преди да протегне ръката си, което бе почти изпитание за него. Първо, не бе никак лесно да се ръкува с жена, която го възбужда — и осъзнава това. Второ, мислеше за онова, което се бе случило при последното им ръкостискане.

— Довиждане, госпожо Леърд.

След миг колебание тя хвана ръката му. Дали съзнателно я притисна?

— Довиждане.

По-трудно бе да откъсне очи от нейните. Тръгна след ДиДи към сградата на клуба и премина през ресторанта. Не размениха нито дума,

преди да стигнат до фоайето и тя да даде квитанцията на момчето от паркинга.

— Какво мислиш?

Преди Дънкън да отговори, Стан Адамс закрочи към тях.

— О, детектив Хачър, виждам, че със съдия Леърд сте се помирили след процеса срещу Савич. — Усмихна му се и поздрави ДиДи.

— Това ли правиш през свободното си време? — попита тя. — Мотаеш се в кьнтри клуба, докато Савич извърши поредното убийство?

Адвокатът се засмя, но стана сериозен, когато отново се обърна към Дънкън:

— Значи вие разследвате фаталния инцидент в къщата на съдията? Как се казваше нещастникът, Тротър ли?

Дънкън не бе изненадан, че Адамс е чул за случилото се. Както бе казала приятелката на ДиДи, вече бяха тръгнали клюки. Имаше и публикация във вестника. Дискретна. Навярно съдията, който обикновено се главозамайваше от вниманието на медиите, бе помолил главния редактор да не се вдига много шум.

Материалът бе сбутан на десета страница, без никакви подробности. Според кратката статия Тротър бе крадец, застрашил живота на госпожа Леърд и после намерен мъртъв. Читателите можеха да предположат, че е починал от сърдечен удар или холера.

— Мислех, че е било самозащита. Как чака са възложили случая на вас? — попита Стан Адамс.

— И ние се стараем да бъдем първи в бизнеса. — Усмивката на Дънкън бе приветлива като тази на адвоката, но също толкова неискрена.

Адамс знаеше, че няма да получи повече информация от тях.

— Е, ако се окаже, че госпожа Леърд се нуждае добра защита в съда, надявам се да ме препоръчате.

Отдалечи се, но ДиДи извика след него, когато вече бе стигнал до двойната входна врата.

— О, господин Адамс, току-що се сетих. Обади се зъболекарят ви. Време е отново да ги избелите. — Посочи към предните си зъби.

Адвокатът стреля с въображаем пистолет по нея и каза:

— Уместно, детектив Бауън. Много уместно.

Най-сетне излезе, а ДиДи промърмори, присвивайки юмруци:

— Мръсник! Вбесявам се всеки път, когато си спомня за прекратяването на онзи процес...

Дънкън я гледаше, но сякаш не я виждаше. Не мислеше за Савич или за мазния му адвокат, а за съдията. За кремавия му ленен панталон, хладнокръвието и галантните маниери.

— *Поне по едно питие. Тук приготвят чудесна салата със скариди.*

На лицето му не бе избила дори капка пот.

— Докараха колата — рече партньорката му и тръгна към вратата. Осъзнала, че той не я следва, тя се обърна — Дънкън?

Но умът му все още бе обсебен от мислите за съдията. Как бе притиснал ръката на съпругата си, как закрилнически се държеше с нея.

— *Кажете ми какъв мотив би могъл да има Кейто да желае смъртта ви?*

— *Няма да ми повярвате.*

Изведнъж бе обсебен от импулсивно решение. Дънкън каза на ДиДи да тръгва.

— *Аз ще постоя още малко тук.*

ДЕСЕТА ГЛАВА

Съдията и госпожа Леърд не бързаха с обяда. Дънкън ги наблюдаваше повече от час.

ДиДи бе отказала да тръгне без него, напомняйки му, че ще се наложи да върви пеша. Но той я успокои, че ще повика такси, и настоя тя да се върне в участъка, за да види дали е получен резултатът от балистичната експертиза на двете оръжия, с които бе стреляно в къщата на семейство Леърд. Интересуваше ги главно дали пистолетът на Тротър е използван при друго престъпление. Но бяха решили, че щом ще искат експертиза, не е зле да бъде направена такава и на оръжието, с което е стреляла госпожа Леърд. Дънкън бе помолил ДиДи да попита Конг дали има новини във връзка с изчезването на Мейер Наполи.

— Ако не е на работа днес, обади се на мобилния му телефон.

Възможно бе секретарката на частния детектив да греши и шефът ѝ просто да е заминал някъде с нова приятелка. Ако бе така, разследването — а следователно и животът Дънкън — по-нататък нямаше да бъдат толкова сложни.

След като изпрати ДиДи, Дънкън се върна в уютния ресторант на кьнтри клуба и избра място, от което ясно се виждаше масата на Леърд на терасата. Съдията бе поръчал сандвич с бифтек, а Елиз — от прехвалената салата със скариди. Две компании се спряха да си побъбрят с тях, но размениха реплики главно със съдията.

Паузите в разговора между съпрузите бяха редки, и двамата изглеждаха изцяло погълнати от него. След като се нахраниха, докато чакаха сервитьорът да отнесе празните им чинии, той погали голата ѝ ръка от рамото до лакътя, вдигна китката ѝ към устните си и целуна дланта ѝ.

Дънкън засече по часовника си, че ги наблюдава от седемдесет и две минути. За това време не видя нищо, което да издава, че съдията би могъл да желае смъртта ѝ. Напротив, Кейто Леърд се държеше като

мъж, напълно загубил ума си по жена, която може би му се иска да изтощи до смърт в леглото, но иначе няма никакво намерение да убива.

Когато съдията поиска сметката, Елиз се извини и стана от масата. Не забеляза Дънкън, докато минаваше през ресторанта. Той стана, тръгна след нея по пуст коридор и я видя да влиза в дамската тоалетна.

Изчака, без да откъсва поглед от терасата. Съдията подписа касовата бележка, прибра своя отрязък и освободи масата.

— Мамка му! — процеди Дънкън през зъби.

За негов късмет, преди да стигне до вратата, Леърд бе повикан от група мъже, седнали на друга маса, и се спря да поговори с тях. Дънкън се надяваше да имат доста неща да си кажат.

Усетил движение зад гърба си, той се обърна. Когато го видя, Елиз се поколеба на прага на тоалетната.

— Трудно ви е да решите дали смело да продължите или да се върнете обратно и да се скриете?

Тя излезе решително в коридора.

— Помислих, че сте си тръгнали.

— А аз помислих, че може би сте променили решението си.

— За какво?

— За глупостите, които ми надрънкахте тази сутрин.

— Казах ви самата истина.

— О, стига! Нима съпругът ви заслужава да говори така за него, след като ви предложи толкова романтичен обяд? — Очите ѝ гневно засвяткаха. Опита се да го заобиколи, но той не ѝ позволи: — Видях онзи номер с черешката.

За десерт и двамата бяха поръчали айскафе с бита сметана отгоре. Съдията ѝ бе отстъпил своето.

— Гледах ви, когато се наведохте и всмукахте онази черешка с устни. Трябва да ви кажа, госпожо Леърд, че беше адски секси. Недвусмислен знак към един мъж. Дори през затъмненото стъкло успяхте да ме възбудите.

— Трябва да се държа, сякаш всичко е нормално.

— Значи е нещо обичайно да всмукувате плодове пред него по този начин? — отбеляза Дънкън с похотлив смях. — Страхотен късметлия е негодникът!

От деколтето до бузите ѝ изби руменина. Дали бе от срам или от гняв — не би могъл да каже, но видя как очите ѝ просветнаха ядно. Едва разтвори устни и просъска:

— Не разбирате ли? Само една издънка — и съм мъртва!

— Хм, звучи логично. И причината съпругът ви да желае смъртта ви е...?

Елиз остана мълчалива.

— Видяхте ли! Няма причина. — Дънкън щракна с пръсти.

— Има — прошепна тя.

Той се приближи и сниши глас, но тонът му стана по-настойчив:

— Тогава кажете ми каква е.

— Не мога! — Елиз надникна над рамото му и на лицето ѝ се изписа тревога. — Кейто!

Дънкън се обърна и видя Леърд да влиза в ресторанта. Веднага ги забеляза.

— Знаете ли, бих могъл просто да го попитам дали наистина иска да се отърве от вас и защо — подхвърли детективът само за да види реакцията ѝ.

Руменината, която се бе появила на лицето ѝ преди малко, напълно изчезна. Страхът ѝ изглеждаше искрен. Или бе невероятно добра актриса.

Не. Моля ви.

Произнесени само с устни, думите ѝ имаха по-силно въздействие, отколкото ако ги бе изрекла на глас.

— Детектив Хачър, мислех, че сте си тръгнали преди часове. — Съдията се усмихна, когато стигна до тях, но за Дънкън бе очевидно, че не се радва да го види. Любопитно погледна първо него, а после Елиз. — Изглежда, отново водите доста интересен разговор.

— Сблъсках се с детектива, когато излязох от тоалетната — оправда се тя.

— И току-що казах на госпожа Леърд, че трябва да поговоря с вас. Насаме.

С крайчеца на окото си наблюдаваше Елиз. Тя затаи дъх.

— Имам час за масаж — каза съпругът ѝ. — Можете дойдете в съблекалнята и да поговорим, докато се преобличам.

— На долния етаж ли? — попита Дънкън и след като съдията кимна, додаде: — Ще ви чакам там. Довиждане госпожо Леърд.

Преди да се обърне, детективът я погледна право в очите.

* * *

Съдията влезе в съблекалнята след няколко минути.

— Все още не е на себе си — заговори той без предисловия. — Напрегната е, раздразнителна. Мисля, че ще бъде нужно време да се възстанови.

— Наистина е било ужасно преживяване.

— И още как! — въздъхна съдията и поведе Дънкън покрай редицата шкафчета. Щом стигна до своето, започна да въвежда комбинацията за отключване.

Дънкън седна на тапицирана скамейка наблизко.

— Докато не съм забравил: добавиха обяда ми към вашата сметка. Комбиниран сандвич и чай с лед. Знаете ли, че за доливане се плаща? Плюс двадесет и пет процент бакшиш.

— Двадесет и пет процента? Голяма щедрост.

— Мислех, че имате слабост към персонала тук.

Съдията го изгледа навъсено:

— Поровили сте се в миналото.

— Това е работата ми.

— Значи трудовата биография на Елиз ви е известна. Предполагам, че сте узнали и какво е работила, преди да постъпи в клуба. — Изрече го като заключение, а не като въпрос. — Сега по-лошо мнение ли имате за нея?

— Не. А вие?

Дръзкият отговор на Дънкън разгневи съдията и той удари силно тежкия катинар по светлата дървена врата. Рязко се обърна с лице към детектива, но вместо да го сграбчи, яростта му изведнъж се изпари. Седна в другия край на скамейката. Поклати глава с явен укор към себе си.

— Предполагам, че съм твърде предсказуем. Всъщност знам, че е така. Наясно бях какво ме очаква, когато започвах да се виждам с Елиз — не само тук, в клуба, а и да излизаме заедно.

— И да спите с нея.

Съдията нехайно сви рамене.

— Клюките плъзнаха като горски пожар сред приятелите и познатите ми. Всички в клуба заговориха за връзката ни. После и цяла Савана. Или поне така изглеждаше.

— Но това не ви безпокоеше?

— Не, защото бях влюбен и все още съм. Не обръщах внимание на клюките, доколкото беше възможно. Докато един „добронамерен“ приятел — продължи той, изписвайки кавички с пръсти във въздуха — ме покани на обяд... с явната цел да ме осведоми, че сервитьорката на коктейли, с която се виждам, не е подходяща партньорка за мъж с моето служебно и социално положение. Каза ми къде е работила преди „Силвър Тайд“. Очакваше да бъда шокиран, ужасен. Но аз вече го знаех.

— Бяхте я проучили ли?

— Не, Елиз сама ми призна. Беше честна с мен от самото начало, заради което я обикнах още по-силно. Смятам хората от обкръжението си, които изразяват открито презрение към нея, за свои *бивши* приятели. Кой има нужда от такива доброжелатели? Но Елиз се обвинява за това. Мисли, че страдам заради брака ни.

— А така ли е?

— Ни най-малко.

— Не сте се кандидатирали отново, откакто сте женен за нея. Може би гласоподавателите ви вземат страната на онези ваши бивши приятели.

— Сигурен съм, че всеки мой опонент ще изрови миналото й. Подготвени сме за това. Ще признаем, че е истина и ще го отменим като нещо незначително.

— Но би могло да ви коства избирането. Готов ли сте да се примирите с това?

— Вие какво бихте избрали, детектив Хачър? Място във Върховния съд или Елиз в леглото ви всяка нощ?

Дънкън осъзна, че е подложен на изпитание. Срещна погледа на съдията за няколко мига и решително отвърна:

— Изборът е ясен.

Леърд се засмя и разпери ръце:

— Именно. В очите на мнозина съм достоен за съжаление, оглупял от любов. Влюбих се в нея от пръв поглед и все още съм влюбен.

Дънкън изпъна крака напред и се загледа в обувките си.

— Вярвам ви. — Изчака няколко секунди, след което допълни: — Но не вярвам, че не сте имали никакво вземане-даване с Мейер Наполи извън съдебната зала. — Извърна глава и срещна очите на съдията: — Излъгахте за това, Леърд.

Дънкън устоя на погледа му, чийто предизвикателен израз бавно изчезна. Най-сетне съдията въздъхна с примирение:

— Добър сте, детективе.

— Благодаря, но не се нуждая от комплиментите ви. Нужно ми е обяснение защо излъгахте.

Леърд се замисли за миг, после бавно проговори:

— Елиз никога няма да узнае, че наех Мейер Наполи да я следи.

Дънкън бе очаквал да чуе подобна версия.

— Защо го направихте?

— Не се гордея с това.

— Не ви попитах дали се гордеете.

— Не мога да повярвам, че се обърнах към онзи...

— ... безскрупулен изнудвач — довърши мисълта му Дънкън, загубил търпение, защото все още не бе получил ясен отговор. — Наполи няма добра репутация, но все пак сте го наели да следи съпругата ви. Защо?

— Заради най-старата причина на света.

Леърд погледна Дънкън с нескрита тъга.

— Имала е любовник ли?

Жалната усмивка на съдията бе в разрез с представата на Дънкън за този човек, но предполагаше, че няма по-унизително преживяване за един мъж от това да признае, че е рогоносец.

— Имах подозрения — отвърна той. — Но преди да ви кажа каквото и да било друго, искам да знаете, че се случи преди месеци. Миналата година.

— Добре.

— Всичко отдавна е история — настоя той. И продължи, доволен, че този важен въпрос бе изяснен: — Месеци наред се опитвах да не обръщам внимание на признаците.

— Всяка вечер е имала главоболие ли?

Съдията се разсмя.

— Не. Дори когато подозренията ми бяха най-сериозни, Елиз беше страстна в леглото, както винаги. Сексуалното ни влечение един към друг никога не е отслабвало.

Дънкън се постара да запази равнодушно изражение, но съдията вече не гледаше към него. Беше потънал в спомени.

— Имаше други неща — продължи той. — Класически признаци. Телефонни обаждания, за които тя твърдеше, че са грешки. Закъснения за вечеря без правдоподобно извинение. Часове, прекарани неизвестно къде.

— Всичко това говори за тайна връзка.

Дънкън изпита перверзно злорадство, че Кейто Леърд се е съмнявал в страстното влечение на съпругата му към него.

— Стигна се дотам, че и аз си помислих същото. Мисълта, че тя е в леглото с друг мъж, обсеби съзнанието ми. Не можех да мисля за нищо друго. Ако бе истина, трябваше да го знам, трябваше да разбера кой е.

— Затова сте потърсили услугите на Мейер Наполи.

— Което издава до каква степен бях отчаян. Отказах да отида в офиса му. Срегнахме се една вечер на автописта. Докато тренирах, той ми зададе важните въпроси: дали знам кой е мъжът, кога е започнала връзката им... — Леърд поклати глава с отвращение. — Не можех да повярвам, че обсъждам жена си с човек на неговото ниво. Езикът му, вулгарните изрази, които употреби, никога не бих ги свързал с Елиз... Струваше ми се толкова долно, че се опитах да се откажа от цялата идея. Но бях стигнал твърде далеч — продължи той с въздишка, — а и неизвестността ме измъчваше. Затова му дадох поискания аванс и си тръгнах. Тогава го видях за последен път.

Дънкън следеше разказа, предвиждайки всяка дума на съдията още преди онзи да я е изрекъл. Беше позната история, каквито бе чувал много пъти в кариерата си. Страст, довела до чувство за собственост, и ревност, която подтиква към какви ли не прояви на насилие, често и убийства.

Но последното твърдение на Леърд не се връзваше с останалата част.

— Тогава сте го видели за последен път? Наполи не свърши ли работата?

— Напротив, свърши я — неспокойно отвърна съдията.

— Наистина ли тя имаше връзка?

— Не знам.

— Съжалявам, съдия Леърд. Не разбирам.

— Наполи ми докладва — обясни той. — Проследил Елиз на няколко тайни срещи. Установи самоличността на мъжа. Назова местата и часовете. Но... накарах го да спре дотук. Не исках да чувам нищо повече. Не исках потвърждение, че жена ми има любовник.

— Това не е обичайната реакция, съдия Леърд — бавно изрече Дънкън. — Дори и да научи последен, съпругът обикновено държи да знае истината.

— Тя не би променила чувствата ми към нея. Не бих я изоставил.

„А дали би я убил заради това?“, запита се Дънкън.

— Значи така и не узнахте подробностите за онези тайни срещи?

— Не. — Съдията поклати глава с измъчено изражение. — Не.

— Тя разбра ли, че сте я разкрили?

— Не. Не исках да знае, че съм паднал толкова ниско и съм наредил да я следят. Срамувах се. Освен това няколко седмици след като освободих Наполи, вече нямаше значение.

Дънкън озадачено смръщи вежди.

— Престанаха да се виждат ли?

— Би могло да се каже — въздъхна съдията и допълни: — Срещите на Елиз бяха с Коулмън Гриър.

* * *

Дори в ранния следобед в клуб „Уайт Тай енд Тейлз“ бе тъмно като в рог. Единствената светлина идваше от разноцветните лъчи, пробягващи по тялото на танцьорката върху подиума, и от розовите и сини неоновии звезди, които проблясваха на тавана.

Доста преди съботната навалица да препълни заведението в късните вечерни часове, шепа клиенти седяха около елипсовидния подиум. Те държаха чашите си в ръце и със задоволство наблюдаваха програмата. Само един от тях реагираше с подсвирквания и цинични одобрителни викове.

Савич бе заел сепаре в дъното на клуба, достатъчно далеч от подиума, за да понася силната музика. Седеше на тесния диван покрай

стената с лице към помещението. Не понасяше гърбът му да бъде незащитен.

Проследи с поглед сервитьорката по черен кожен сутиен и прашки, която преведе Елиз през лабиринта от празни маси и столове. Когато стигнаха до сепарето му, я покани да седне.

— Да ви донеса ли нещо, господин Савич? — попита сервитьорката.

Той погледна въпросително Елиз, но тя поклати глава.

— Сигурна ли си? — попита Савич. — Извинявай, че го казвам, но изглеждаш малко умърлушена, сякаш имаш нужда от едно питие.

— Не, благодаря.

Мъжът отпрати сервитьорката:

— Не искам никой да ни безпокои.

Докато се отдалечаваше, тя пхна в прашките си една банкнота в повече.

— Нова е. Опитва се да се издигне до танцьорка — усмихна се Савич и отново насочи вниманието си към Елиз. — Съжалявам, че се наложи да дойдеш чак тук. Кени каза, че си била много разтревожена.

— Благодаря, че се съгласи да се видим толкова скоро.

— Като каза скоро, не ми даде много време, Елиз. Явно бързаш повече, отколкото ми обясни онзи ден.

— Така е.

— Защо? Какво стана?

— Нищо ново. Просто нямах търпение да разбера какво си свършил.

Знаеше, че го лъже, но не каза нищо. Доставяше му удоволствие да наблюдава безполезните ѝ усилия да скрие от него, че някакво ново развитие я е разстроило. Иначе не би му се обадила в събота следобед с молба за спешна среща. „Направо е отчаяна“, беше му казал Кени. Така упорито настоявала да се видят, че се бе съгласила да дойде в еротичния клуб, където се бяха срещнали за пръв път. Заведението се намираще на километри от дома ѝ, но сякаш светлинни години разделяха кънтри клуба от сегашния ѝ живот като госпожа Кейто Леърд.

— Как се чувстваш отново в „Уайт Тай енд Тейлз“?

Елиз нехайно се огледа наоколо.

— Сякаш е минала цяла вечност, откакто работех тук.

— Все още се чувства липсата ти.

— Сериозно се съмнявам в това. Видях доста талантиливи нови попълнения.

— Но някои момичета като теб оставят трайно впечатление.

Изчака думите му да постигнат желаното въздействие, след което опря гръб на меката облегалка и посегна към златната си табакера и запалката.

— Савич, ти успя ли да...

— Става дума за Хачър.

Елиз едва не подскочи от изненада. А може би я впечатли нещо друго?

— Какво за него?

Савич спокойно запали цигарата си.

— Все още ли води разследването?

— Поне допреди час.

— Дънкън Хачър. Детектив от отдел „Убийства“ — отбеляза той.

— Защо продължава да работи по случая?

— Каза, че има подробности, които трябва да доизясни, преди да го обяви за приключен.

— И ти му повярва? — попита той, надсмивайки се на наивността ѝ. — Задълбал е дълбоко, Елиз. Търси несъответствия в историята ти за самозащита.

— Просто разговаря с нас — това е всичко.

— С теб и съпруга ти?

— В момента говори насаме с Кейто.

— Защо насаме?

Елиз замълча, после отвърна с дълга въздишка:

— Нямам представа.

— Хм, значи затова си така изплашена.

— Не съм!

Резкият ѝ тон го накара да повдигне неразбиращо вежди. И да ѝ напомни, че самата тя го бе помолила за помощ, а не проявява подобаващо уважение към човека, на когото разчита. Думите му ѝ подействаха. След миг стана по-смирена.

— Успя ли да свършиш онова, за което те помолих? — попита тя.

Савич изпусна дим, който се издигна към тавана на спирали, осветявани от розови и сини неоновии звезди.

— Каж ми, Елиз, какво мислиш за Дънкън Хачър?

— Жесток е, точно както ме предупреди.

Той сниши глас:

— Може би по-интересен е въпросът какво мисли детектив Хачър за теб, сладка Елиз?

— Мисли, че съм лъжкия.

— Нима? — Сините му очи се впериха в нея и той вяло потърка бузата си. — А така ли е?

— Не.

— Тогава няма от какво да се боиш.

— Страхувам се, че детектив Хачър ще продължи ме смята за лъжкия.

— Накарай го да промени мнението си — спокойно каза Савич.

— Опитах, но не ми повярва.

— Това не ме изненадва. Може да бъде и чаровен, поне така съм чувал. Но зад този грубоват южняшки чар си остава ченге. Шибано ченге! — добави Савич с нескрито презрение. — Няма да приключи случая, докато в ума му има и най-малка искрица съмнение, че е било самозащита. Слушай ме внимателно, Елиз. Ще търси под дърво и камък. И безкрайно ще се радва, ако открие нещо гнило! Между него и съпруга ти има стара вражда.

— Знам това. Най-скорошното им спречкване е било на процеса срещу теб.

— Да, точно затова Хачър ще бъде предоволен, ако успее да изобличи теб и съдията. И то публично, ако възможно. Но това е нищо в сравнение с плановете му за мен. Има мисия, която няма да забрави и никога не ще се откаже от нея.

— Вече забелязах това у него.

— В опасно положение си, Елиз.

Тя прехапа устната си.

— Няма доказателства срещу версията за самозащита.

— Но Хачър е известен с това, че е успявал да стигне до дело буквално без да има нищо налице. И с изключение на скорошния процес срещу мен, винаги са били произнасяни присъди, потвърждавани и след обжалване. — Почти с почуда, Савич добави: — Искрено вярва в това, което прави. Правдата срещу кривдата, доброто срещу злото — той е рицар. Със съвършено чиста съвест. Привидно неподкупен.

Собствените му думи му подсказаха нещо. *Привидно* неподкупен.

През облак от цигарен дим Савич се загледа в гостенката си. Наистина бе прелестна. Зашеметяващо съчетание на изтънченост и сексапил. Изкушение, на което дори един рицар трудно би устоял.

Докато тази мисъл се въртеше в съзнанието му, на устните му бавно се появи усмивка.

— Сладка Елиз — заговори той с мелодичен глас, — да поговорим за услугата, която поиска от мен. Ще се зарадваш да узнаеш, че молбата ти вече е изпълнена.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато прозвуча пронизителният сигнал при отварянето на входната врата, Елиз бързо излезе от спалнята. Стигна до площадката на горния етаж, когато чу пиукането от въвеждането на кода. Кейто се прибираще.

Застана във фойето и тя извика името му. Съпругът ѝ погледна нагоре и я видя над стълбите.

— Здравей, Елиз! Все още си будна. Защо ли не съм изненадан?

Вместо да се качи при нея, той тръгна по коридора и се скри от погледа ѝ.

Все още бе разтърсена след срещата си със Савич. Както след всяка среща с него.

Когато се прибра, къщата бе празна. Госпожа Бери почиваше в събота вечер, така че не очакваше да я завари там, но се изненада от отсъствието на Кейто. Стана доста късно и тя няколко пъти позвъни на мобилния му телефон, но се свърза с гласовата му поща. Не бе отговорил на съобщенията ѝ.

Необичайно бе за него да не поддържа връзка. Прие го като лошо предзнаменование. Прекара цялата нощ и ранните сутрешни часове в мъчителна тревога, питайки се дали Дънкън Хачър е казал на съпруга ѝ.

Сега бързо слезе по стълбите.

— Кейто?

— Тук съм.

Тръгна по посока на гласа му към кухнята. Когато влезе, той застана срещу нея с голям кухненски нож в ръка. Елиз погледна лъскавото острие.

— Какво правиш?

— Ще си приготвя сандвич. — Отдръпна се и тя видя шунката върху плота, както и другите продукти. — Иск ли и ти един?

— Не, благодаря. Не предпочиташ ли по-солидна закуска? Мога да приготвя...

— Това е достатъчно. — Кейто се залови да реже шунката на тънки резени.

— Звъних ти цяла нощ. Къде беше?

— Не получи ли съобщението ми?

— Не.

— Помолих администраторката от клуба да ти предаде, че съм поканен на покер с високи залози и ще се прибера късно. — Посегна покрай нея към телефона и натисна бутона за записаните съобщения. Сигналят „свободно“ означаваше, че няма непрослушани. — Странно, обикновено мога да разчитам на нея...

Елиз се съмняваше, че е отправил подобна молба към администраторката. Ако искаше да я предупреди да не се тревожи, защо не ѝ се бе обадил лично?

Събра сандвича си и го разряза на две половини.

— В колко часа се прибра, Елиз?

— Мисля, че около пет. След като се разделихме в клуба, ми се обадиха от бутика, че поправките ми са готови. Отидох да взема тоалетите си и обиколих магазините.

Това донякъде бе истина. Но преди да отиде в бутика, където често се отбиваше, бе отскочила до „Уайт Тай енд Тейлз“ в покрайнините на града за срещата с Робърт Савич.

Той сложи сандвича си върху чиния и я отнесе до масата в кухненския ъгъл. — Купи ли си нещо?

— Костюм с панталон и вечерна рокля.

— По-късно ще позираш ли с тях пред мен? — попита съпругът ѝ.

— Мисля, че ще ги харесаш. — Седна срещу него, прецени изражението му и се опита да го погледне в очите, но той избягваше нейните. — Никога досега не си се бавил цяла нощ. Нито веднъж, откакто сме женени.

Кейто отхапа от сандвича, задъвка и попи мазнината от устните си. Все още не я поглеждаше. Обзе я непоносимо напрежение.

— Разговорът с Дънкън Хачър ме разстрои — изрече той. В този миг сякаш някой я сграбчи за гърлото. Кейто продължи: — Дори онзи садист Кърт не успя да отпусне раменете ми с масаж.

— С какво те разстрои? За какво говорихте?

— За отношенията ни. Между мен и теб... Всъщност между мен и него — добави той и се усмихна насила.

— Личните ни отношения не го засягат.

Най-сетне Кейто я погледна право в очите:

— Може би си въобразява, че го засягат.

— Защо?

— Ти ми кажи.

— Съжалявам, Кейто, не знам за какво говориш.

— За втори път ви заварвам да общувате, почти допрели чела. Първия път беше вечерта след приема. Втория, днес в клуба. И двата пъти това никак не ми хареса.

— След приема беше просто един непознат, който поиска дребни. Днес, когато излязох от тоалетната, беше в коридора и търсеше теб.

Тъмните му очи се вгледаха в нейните.

— Днес не бях толкова труден за откриване. А в онази вечер можеше да се обърне към десетки други хора. Съзнателно се изпречва на пътя ти. Навярно се досещаш защо, Елиз. Не може да си толкова наивна.

— Мислиш, че Хачър проявява романтичен интерес към мен?

Кейто се намръщи.

— Нищо романтично. Изгаря от желание да спи с теб, само за да ме направи на глупак.

Съпругът ѝ не се бе прибрал цяла нощ, измъчван от ревност. Елиз въздъхна с огромно облекчение.

— Би било най-сладкото отмъщение заради това, че го вкарах в затвора, нали? — каза той. — Да прелъсти жена ми?

Въпреки думите, които самият Дънкън Хачър ѝ бе наговорил след приема за награждаването, тя се усмихна и поклати глава.

— Грещиш, Кейто. Той се интересува от мен само във връзка с разследването.

— Кой мъж би останал безразличен към теб?

Тя се усмихна на комплимента му, но той продължаваше да я гледа сериозно:

— А ти, Елиз? Какво мислиш за детектива?

— Нима е нужно да питаш? — Сложи ръката си върху неговата и леко я притисна. — Кейто, от нощта на убийството Дънкън Хачър ме

тормози. Тръпки ме побиват само като го видя.

Изражението му стана по-спокойно.

— Радвам се да го чуя. — Той побутна чинията си встрани, протегна ръка над масата и погали жена си по бузата. — Нека влезем в басейна.

— Сега ли? Току-що се нахрани, вече се зазорява. Не си ли твърде уморен за плуване?

— Не ми се спи. Очевидно — и на теб. А и не съм казал, че искам да плувам.

Хвана ръката ѝ и заедно излязоха навън. Елиз посегна към ключовете за лампите, които осветяваха басейна и фонтана в средата му.

— Не, остави ги угасени — каза Кейто.

Съблече се съвсем гол. Очевидно бе, че не е уморен. Приблужи се, развърза колана на халата ѝ и го остави да се свлече в краката ѝ заедно с ефирната нощница. Прокара ръце по кожата ѝ — по-грубо и агресивно от обикновено.

Елиз отвърна, както бе очаквал, но умът ѝ бе другаде. Мислеше за Дънкън Хачър. Не я бе издал на Кейто. Дали това означаваше, че ѝ вярва? Поне малко?

Кейто хвана ръката ѝ и я поведе надолу по стъпалата към басейна. Обгърна талията ѝ, нагази дълбоко и краката ѝ престанаха да допират дъното. Докато тялото ѝ се докосваше до неговото, тя забеляза, че в средата на басейна водата е дълбока и тъмна, сякаш под повърхността ѝ се крият мрачни тайни.

* * *

— Дънкън? Мобилният ти телефон звъни.

Той изсумтя вместо отговор.

Повдигна глава от възглавницата и едва отвори очи.

— Благодаря — рече той на жената до себе си и посегна към телефона: — Да?

— Познай кого са довели снощи и все още е в арестантска килия.

— Колко е часът? — промърмори Дънкън и се опита да фокусира цифрите на будилника си.

— Гордън Балу.

— Кого?

Как бе възможно гласът на ДиДи да звучи толкова бодро в неделя сутрин?

— Горди! — извика тя. — Горди Балу. Едно от момчетата на Савич.

— Разбрах. — Ръмжейки, той се претърколи по гръб и се надигна. Жената, която бе спала до него, вече бе станала, събираше дрехите си и се обличаше в другия край на стаята. — Какво е направил?

— Какво значение има! — възкликна ДиДи. — Важното е дали е склонен да се пазари. Ще те чакам там.

Затвори, преди той да успее да каже каквото и да било. Дънкън остави телефона си на нощното шкафче и стъпи на пода.

— Съжалявам, но се налага да изляза. Работа.

— Няма проблем — отвърна тя, докато навличаше потничето си. — И аз трябва да тръгна.

Беше се запознал с нея вечерта в едно от най-посещаваните заведения на Маркет Скуеър. Беше дребничка симпатична брюнетка. Това бе всичко, което знаеше за нея. Тя сподели някои неща за себе си, но музиката гърмеше, пиитетата бяха силни, а и той не слушаше, защото не го интересуваше какво говори.

Не помнеше нищо от разговора им, дори името ѝ. Нямахте ясен спомен да я е поканил в дома си, но явно го бе направил. Сетне единственото, което помнеше от сцената в леглото, бе, че не забрави да ползва презерватив. Веднага след като се отдръпна от нея, заспа дълбоко.

Не бе в негов стил да води непознати в дома си, но си бе въобразил, че сексът — дори безразсъден и безсмислен — ще му помогне да прогони Елиз Леърд от мислите си.

Пълна глупост.

Навярно безразличието му бе проличало, а това бе нечестно спрямо която и да е жена. Почувства се гузен.

— Слушай, не е нужно да бързаш само защото аз излизам — предложи той. — Остани, поспи. Разполагай се като у дома си. Няма

да се бавя. После ще излезем да закусим заедно.

— Не, благодаря.

— Е, тогава остави ми телефонния си номер. — Опитва се да вложи малко въодушевление в гласа си, макар да бе сигурен, че няма смисъл. — Бих искал отново да се видим.

— Не, няма да ти го оставя, но не беше зле. — Тръгна към вратата, където се обърна към него и му се усмихна. — Бива те в леглото. Савич каза, че може би си добър.

* * *

Гордън Балу бе от хората, които са обречени още преди да се появят на бял свят. Майка му не бе сигурна кой е бащата и не мислеше, че това има значение, щом няма да задържи и да отгледа детето.

Дори бездетна двойка, която отчаяно иска да осинови дете, не би взела момче със заешка устна. Така че от родилната зала Горди бе поверен на държавата и прехвърлян от едно приемно семейство в друго, докато порасна достатъчно, за да излезе от системата и да започне сам да се грижи за себе си.

Целият му живот бе непрестанен низ от обиди и унижения заради деформираната му уста, говорния дефект и дребния ръст. Сега, на тридесет и три, тежеше не повече от шестдесет килограма с мокри дрехи.

Дънкън би изпитвал съжаление към Гордън Балу, ако не бе фактът, че никога не е правил опит да подобри положението си и да преобърне спиралата, по която е запълзлял надолу още от раждането си.

След сбогуването си с последната двойка приемни родители беше попадал в затвор толкова пъти, че навярно вече смяташе килията за свой дом.

Дънкън замислено се вгледа в него на видеомонитора от помещението до стаята за разпити, където човек от отдел „Наркотици“ го разпитваше от часове, но безуспешно.

— Уведомихте ли федералните?

Друг полицаи от отдела поклати глава и мрачно изсумтя.

— Онези копелета не престават да обвиняват нас за Фреди Морис, така че не сме длъжни да им правим тази услуга.

— Нима ние сме виновни, че Морис беше очистен? — попита Дънкън.

— Не, по дяволите! — отвърна полицаят тихо, но с нескрит гняв.

— Савич ви изигра. Всичките.

Полицаят промърмори нещо в знак на съгласие, без да поеме вината.

— Не знам как е успял.

— Не е станало без нечия помощ.

— От вътрешен човек? Искаш да кажеш, че някой от нашите се е раздрънкал?

Това бе неудобна тема, чието обсъждане досега бе отлагано поради протести и от двата екипа. Тя не излизаше от ума на Дънкън, но той реши да се откаже.

— Къде е адвокатът на Балу?

— Не иска адвокат — отвърна полицаят. — Каза, че е готов да подпише самопризнания и да отиде в затвора доброволно.

ДиДи буквално танцуваше на едно място от нетърпение.

— Ще опитаме ли да постигнем пробив с него или не?

— Заповядайте — каза полицаят.

Преди да влязат в стаята за разпити, тя попита Дънкън:

— Ти ли беше лошото ченге миналия път, когато разпитвахме Горди?

— Аз. Да се придържаме към тази тактика.

Полицаят отвори вратата на малката мрачна стая и съобщи на колегата си, че го търсят по телефона.

— Освен това от „Убийства“ нямат търпение да си побъбрят с нашето момче тук.

— „Убийства“ ли? — изпищя Горди.

Полицаят от отдел „Наркотици“ се отдръпна, за да стори път на Дънкън и ДиДи.

— Ваш е. Забавлявайте се.

Излезе и вратата се затръшна зад гърба му.

— Здравсти, Горди! — ДиДи седна срещу него от другата страна на малката маса. — Как си?

— Как ви изглеждам? — промърмори той.

Без да обръща внимание на настроенятия му, тя се представи с името си.

— Помниш ли ни? Това е партньорът ми Дънкън Хачър.

— Вече ви познавам.

Горди плахо погледна към Дънкън, който стоеше, опрял гръб на стената, със скръстени ръце.

— Не ти ли донесоха нещо за пиене? Какво искаш? — ДиДи понечи да стане.

— Не си прави труда! — възрази Дънкън. — Ще мине и без пиене.

Тя го погледна с престорен укор и се отпусна на стола си.

— В лош момент са те сгащили, Горди. Дънкън е ядосан. Имаше планове за тази сутрин, а сега е тук заради теб.

— Не искам да ви задържам, детективе.

Смелостта на арестанта бързо се изпари. Той видимо потръпна под убийствения поглед на Дънкън, който се обърна към ДиДи:

— Стига празни приказки! Да се признае за виновен в непредумишлено убийство и да си тръгваме.

— Нещастникът е умрял? — промълви Горди с писклив глас. — Не изтече много кръв. Кълна се в Бога, че беше нещастен случай. Не исках да го ударя толкова силно. Каза нещо за устната ми. Бях насвяткан. Стана, преди да се усетя. Господи, непредумишлено убийство! Ще призная за нападението, но... Господи!

— Спокойно, Горди.

Ала сериозният тон на Дънкън и походката му, с която се понесе към масата, не вдъхваха спокойствие. Горди заплака и крехките му рамене се затресоха.

— Дънкън, да му донесем кърпички — предложи ДиДи със съчувствие.

— Не, няма нужда. — Дънкън седна на ръба на масата.

Горди изтри сополивия си нос с ръкав и уплашен вдигна поглед към него.

— Умрял ли е? Че аз едва го докоснах с онази счупена бутилка.

— Човекът, когото си ударил снощи, е получил медицинска помощ и се е прибрал у дома си.

Горди силно заподсмърча. Зяпна срещу Дънкън, а после отмести поглед към ДиДи, която му кимна окуражаващо.

— Тогава защо говорите за непредумишлено убийство?

— Друг случай, Горди. Фреди Морис.

Лицето му, поруменяло от тревога преди малко, сега пребледня. Той прехапа деформираната си горна устна. Очите му започнаха да блуждаят, ококорени от страх.

— Ти си луд, Хачър. Нямам нищо общо с Фреди Морис! Аз? Шегуваш ли се?

— Не, не се шегувам. Промени ли решението си за адвокат?

Горди бе твърде разстроен, за да схване какво го питат.

— Аз... никога не съм стрелял по никого. Страхува от оръжия. Карат ме да се чувствам неспокоен.

— Затова не те обвиняваме в предумишлено убийство. Не вярваме ти да си накарал горкия Фреди да легне в онова тресавище и да си отрязал езика му, а после да си го застрелял в тила с четиридесет и осми калибър. — Дънкън насочи пръста си като пистолет и издаде силен звук с уста.

Горди потръпна.

— Трябва да отида до тоалетната.

— Ще потраеш.

— Дънкън, пусни човека — възрази ДиДи.

— Казах, че ще потрае.

Тя погледна арестанта със съчувствие и безпомощно сви рамене.

— Слушай, Горди — отново заговори Дънкън, — и ние, и полицаите от отдел „Наркотици“ знаем, че ти си завел Фреди Морис при Савич.

— Луди ли сте? Савич? Страх ме е от него повече, отколкото от оръжията. Ако беше по-умен, и Фреди щеше да се страхува и да държи езика си зад зъбите.

Дънкън погледна ДиДи със самодоволна усмивка, сякаш и очакваше похвала за отбелязана точка. Горди осъзна твърде късно, че се е издал. Веднага се опита да поправи грешката си:

— Поне така се говори. Чух, че Фреди Морис, нали се сещате, се бил споразумял с вас. Не че лично аз съм имал нещо общо с него.

— Мисля, че си имал, Горди — строго отбеляза Дънкън.

— Не! — отрече той, упорито клатейки глава. — Не и аз. Кълна се!

Започна да се гърчи на стола. Изтри потта от дланите си в крачолите на мърлявите си дънки. Примигна, сякаш за да проясни погледа си.

Дънкън го остави да поседи на тръни няколко минути, след което продължи:

— Разкажи ми за Савич.

— Труден клиент е. Така съм чувал. Знам само това, което се говори.

— Ти работиш за него. Произвеждаш и продаваш метамфетамини.

— Пласирам по малко от време на време. Не знам откъде идват.

— От Савич.

— Не, не, той е конструктор. Нали произвежда някакви машини?

— Да не мислиш, че съм вчерашен, Горди? — гневно попита Дънкън.

— А, съвсем не! — сепна се задържаният.

— За такъв ли ме вземаш?

— Не, аз...

— Тогава престани да ме будалкаш. Не си достатъчно хитър, за да ме излъжеш. Ти си една от най-надеждните пионки на Савич. Имаш клиенти ученици, които свидетелстваха на последния ти процес, не помниш ли? Заявиха под клетва, че купуват от теб.

— Признах, че от време на време въртя търговия, нали? — Горди се обърна към ДиДи, отчаяно търсейки подкрепа. — Нали и ти ме чу преди малко?

— Ти си твърде дребна риба, Горди — каза Дънкън. — Савич разчита на теб да зарибяваш деца, да намираш бъдещи клиенти. Ти си ги открял за метамфетамините. Ти си ги подучил да ровят в домашните аптечки за опаковки „Судафед“. Ценен си за бизнеса му.

Дребничкият мъж с мъка преглътна.

— Доколкото знам, единственият му бизнес е онзи магазин за машини.

— Страхуваш се, че ако проговориш пред нас, ще свършиш като Фреди Морис, а?

— Знаете ли какво чух? Чух... че Фреди е бил очистен заради жена. Някакъв тип, не знам кой, видял сметката на Фреди, защото чукал мамчето му. Това е историята, коя стигна до мен.

— Отново ме будалкаш — тихо, но заплашително отбеляза Дънкън.

— Няма да кажа нищо за Савич. Нито сега, нито когато и да било — проплака арестантът. Удари по масата и ДиДи забеляза мръсните му изгрязани нокти. Той хвърли умоляващ поглед към нея. — Пред кого трябва да направя самопризнания? Къде са полицаите, които ме заловиха? Казаха да изчакам, докато подготвят документацията. Оставиха ме тук и дойдоха онези от отдел „Наркотици“ да ме измъчват, а после и вие. Дайте ми да подпиша самопризнания, че снощи ударих онзи тип със счупена бирена бутилка. Затворете ме. Готов съм да изтърпя наказанието си.

— Да сключим сделка... — започна ДиДи.

— Никакви сделки! — прекъсна я той и упорито поклати глава.

— Обвинението в нападение може да изчезне ето така. — Дънкън щракна с пръсти, на сантиметри от чипия нос на Горди. — Или да ти повдигнем и няколко други. Бихме могли дори да окажем това като опит за убийство. Ще лежиш доста време.

— Добре, направи го, Хачър! — предизвикателно се обърна арестантът към него. — По-добре да отида в затвора, отколкото... нищо — пелтечейки, довърши той.

— Отколкото да те сполети съдбата на Фреди Морис ли? — попита ДиДи.

Но дори привидната ѝ добронамереност не го разколеба. Продължиха с него още половин час. Отказа да свидетелства срещу Савич.

— Няма да признае дори че се е изплюл на тротоара — заяви Горди.

Оставиха го сам, прикривайки отегчението си, докато излязоха. ДиДи застана, приведена, до стената.

— Никога не ми е било толкова трудно да се правя на добра. Искаше ми се да извия врата на онзи дребосък.

— Беше убедителна. Дори си помислих, че си започнала да проявяваш повече съчувствие.

Дънкън се закачаше с нея и тя го знаеше, но и двамата не бяха в настроение за шеги.

— Направихме всичко възможно — каза единият полицаи от отдел „Наркотици“, мрачно вперил поглед в монитора, на който се виждаше как Горди гризе разкъравена кожичка на пръста си. — Не бих го упрекнал. Фреди Морис свърши с отрязан език. Савич докопа

Чет Роулинс дори в затвора. Някой натъпкал сапун в гърлото му. Умря бавно и мъчително. А онзи Андре... как беше фамилията му?

— Боне — напомни му Дънкън.

— Веднага след като федералните сключват сделка с него да даде показания срещу Савич, той взривява къщата му и го затрива, заедно с майка му, приятелката му и двете ѝ деца.

— Заседателите бяха негови хора, а онзи некадърен прокурор не можа да издейства нов процес — ядосано Дънкън. — Отърва се безнаказано за убийството на пет души. Бебето е било на три месеца.

— Мислехме, че за Морис работата е опечена! — разгневи се полицаят. — Ала Савич се оказа хитър кучи син.

— Не е чак толкова хитър — изръмжа Дънкън. — Ще го пипнем.

— Изглежда, това ще трябва да стане без помощта Горди Балю — изтъкна другото ченге.

— Дори и да се спазарим с него, Горди не е надежден човек. — Всички погледнаха Дънкън, очаквайки да дообясни тезата си. — Първо, страхува се от Савич до смърт. Ще се издаде още преди да устроим клопката. Второ, съгласен е да прекара по-голямата част от живота си зад решетките. Всъщност мисля, че иска точно това. Защо да рискува да умре мъчително, като се разприказва за Савич, когато може да получи осигурена прехрана и дом, където всички са с нерадостна съдба като неговата? За жалък човечец като Горди това е най-доброто, на което може се надява.

Всички се съгласиха с него по един или друг начин. Дънкън и ДиДи ги оставиха да оформят самопризнанията на Гордън Балю за нападение.

* * *

— Познаваме ли някого, който може да претърси къщата ми за електронни „бръмбари“?

По мълчаливо съгласие Дънкън и ДиДи бяха влез неговия офис. Тя отваряше кутия диетична кола, когато той я изненада с въпроса си и почти я накара да разлее питието.

— Мислиш, че в къщата ти има „бръмбари“? Че я подслушват?

Дънкън ѝ призна за гостенката, пренощувала в дома му.

Партньорката му го изслуша и зяпна от изумление.

— Дънкън, как може да си толкова...

— Знам, знам. — Повдигна ръце в знак, че се предава. — Постъпих като идиот, но се случи. Сега трябва да се справя с последствията.

— Можеше да те убие.

— Савич пази тази специална чест за себе си. Но това бе поредната му шега. Начин да ми покаже колко съм уязвим.

— Поне биваше ли я?

— Дори не си спомням — призна той. — Не знаех нищо, преди да се обадиш и да ме събудиш. Когато тя хвърли „бомбата“, споменавайки името му, скочих от леглото и я подгоних по стълбите. Продължи на бегом по тротоара. Щях да я настигна, но се сетих, че съм гол и невъоръжен. Може би планът е бил такъв. Възможно е Савич да ме е причаквал в храстите, готов да се нахвърли върху мен в мига, в който се появя. Затова се върнах, взех оръжието си и огледах къщата — да не би случайно да е вътре. Не беше, разбира се. Доколкото мога да кажа, всичко е непокътнато.

— Освен нейната половина от леглото.

— Ей, не можа да си сдържиш отровата!

— Взела ли е нещо?

— Не мисля. Не забелязах липси. Но може би, докато съм спял, да е сложила някакво устройство за наблюдение в къщата ми. Искам проверка възможно най-скоро.

След по-малко от половин час се свързаха с експерт по техника за наблюдение, който понякога сътрудничесе на отдела. Обеща да направи подробен оглед по-късно сутринта. Дънкън му разкри местонахождението на тайния ключ, както и кода на алармената система, който бе сменил, преди да излезе.

Когато приключи разговора, ДиДи нервно опипа косата си и въздъхна примирително:

— Какво да правя с теб?

— Накажи ме да стоя затворен в стаята си.

— Поне ползва ли презерватив?

Дънкън кимна утвърдително и жестът му я накара да се усмихне:

— Е, и това е нещо. А и проявяваш съобразителност като включваш алармата. Имаш напредък. Но отсега нататък внимателно

проучвай всяка жена, преди да я вкараше леглото си...

— Кейто Леърд ни излъга — прекъсна я изненадващо той.

ДиДи отпусна безсилно ръце.

— Мислех, че говорим за Савич.

— Вече говорим за семейство Леърд.

— Узнал си нещо вчера, след като ме отпрати от кънтри клуба, нали? Избудалка ме, когато каза, че разговорът ти със съдията в съблекалнята е бил пълна загуба на време!

Беше ѝ позвънил от мобилния си телефон в таксито, което бе взел от клуба до дома си.

— Да, избудалках те.

— Защо?

— Защото исках да си почина вечерта.

— И виж какво излезе от това — отчаяно каза тя.

— Ако само намекнех, че съм се добрал до нещо, което може да се окаже важно, нито ти, нито аз щяхме спим през нощта. А според мен и двамата се нуждаехме от почивка.

— Мога да те убия! — яростно изръмжа тя. — Но не и преди да ми разкриеш какво узна.

— Той ни излъга за Мейер Наполи.

Преразказа ѝ всичко, което бе чул от съдия Леърд за наемането на частния детектив, който трябвало да следи Елиз.

— Бракът им му е струвал уважението на приятели и познати, но той е толкова лудо влюбен, че това не го интересува. Отписал е и следващото си преизбиране. Изпитват силна страст един към друг. Въпреки че тя имала извънбрачна връзка, съдията я обичал твърде много, за да ѝ вдигне скандал. Но историята е приключила, а бракът спасен. Всички са щастливи.

— Тя не знае, че мъжът ѝ е наел Наполи?

— Така поне твърди той.

— Значи дамата е казала истината, когато заяви, че никога не е чувала за Наполи.

— Предполагам.

— И съдията е убеден, че връзката е прекратена?

— О, да, в това няма съмнение.

ДиДи го погледна озадачено, когато партньорът ѝ заяви:

— Любовникът на госпожа Леърд е бил Коулмън Гриър.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отидоха да закусят в едно кафене в центъра, недалеч от *Казармата*. ДиДи поръча омлет от белтъци с обезмаслено сирене, пресни домати и препечени филийки от пълнозърнест хляб. Дънкън реши да хапне две яйца върху овесени ядки с разтопено масло, парченца наденица, хлебчета и сос.

— Толкова е нечестно! — просъска ДиДи, докато гледаше как той потапя парченцата наденица в соса. — Ще поръчам да ми направят „вуду“ кукла с твоя образ. Всеки път, когато се налага да ям нискокалорична храна, ще забождам по една игла в нея.

— Някой ден ще си изпатя заради тези неща.

— Едва ли — промърмори тя. — Всичко зависи от гените. Една от най-жестоките шеги на Господ с човешката раса е това, че виждаш в какво ще се превърнеш след време. Забелязал ли си задника на майка ми? Колкото цял диван.

— Но не е сбръчкана.

— Защото лицето ѝ е бухнала кифла. Днес ще се видя с тях.

След всяко гостуване при родителите си ДиДи изпаднаше в мрачно настроение и го удряше на самокритика.

— Там ще си хапнеш добре — успокои я партньорът ѝ.

— Не и преди да отидем до гробището да отдадем почит на скъпоценния Стивън. — Тя потърка челото си. — Чуй ме само. Брат ми е мъртъв, аз съм жива, а ме е яд на него. Що за човек съм? Ужасна съм, нали?

— Слушай, ако предпочиташ да водиш този разговор със себе си, мога да си тръгна и да дойда отново по-късно.

Тя го погледна с тъжна усмивка:

— Извинявай. Знаеш колко мразя тези поклонения на гроба на Стивън. Мама все ридае, а татко мълчи като пън. Когато си тръгнем, ме поглежда и знам какво си мисли. Пита се, щом е било писано да загуби едно от децата си, защо това е трябвало да бъде Стивън.

— Няма подобни мисли.

— Нима? Тогава защо ме кара да се чувствам, сякаш съм най-голямото разочарование в живота му?

— Просто не знае как да ти покаже колко се гордее с теб. Той те обича.

Дънкън всеки път я уверяваше в това, но знаеше, че не му се връзва. Дори не бе сигурен дали самият вярва в думите си.

Брат ѝ бе загинал при автомобилна катастрофа седмица преди да завърши гимназия. ДиДи, с няколко години по-малка, си бе наумила да заеме неговото място или поне да опита. Две десетилетия след трагедията родителите ѝ в още скърбяха за него, а тя се стараше да компенсира загубата им и да спечели любовта, с която бяха обграждали покойния ѝ брат — гордостта на семейството.

Баща ѝ бе ветеран от армията. Затова веднага след колежа ДиДи бе постъпила във флота. Имаше отлични постижения, но не успя да впечатли баща си. Отказа да продължи военната си служба точно когато имаше шанс за повишение и вместо това, започна работа в полицията. Рекордно бързо се издигна от редови полицай до детектив, кандидатства за място в отдел „Тежки престъпления“ и го получи.

Притежаваше вроден усет за полицейската работа, която сякаш ѝ доставяше огромно удоволствие. Ала Дънкън често се питаше дали този избор на кариера не е поредният ѝ опит да докаже на родителите си, че може да се справя с трудна работа толкова добре, колкото всеки мъж. Както би се справял Стивън.

Нейната целенасоченост и амбиция бяха достойни за възхищение. Но стремежът ѝ да се отличи, благодарение на който стана добро ченге, я превръщаше във вечно неудовлетворена личност. Постигнатото все ѝ се струваше недостатъчно и непрекъснато полагаше усилия за повече. За нея не съществуваше нищо друго, освен работата. Имаше малко приятели и още по-малко поводи за общуване с хората. Отнасяше се с пренебрежение към самата идея за романтична връзка. Твърдеше, че не би си струвало усилията да я направи сполучлива, а дори и по някакво чудо да потръгне, не би могла да я съвместява с кариерата си.

Дънкън неведнъж бе изтъквал колко еднообразен е животът ѝ и я бе съветвал да въведе известен баланс в него. Но с подобна пристрастена личност бе трудно да се спори. Тя беше обсебена от

нещо, което управляваше живота и решенията ѝ. А това можеше да доведе до опасни последици.

Тази мисъл го накара да потръпне.

За чия пристрастеност мислеше? На ДиДи или своята? Самият той бе завладян от опасната мания да залови Савич. А сега — и от Елиз Леърд.

— Дънкън? — ДиДи го изтръгна от тревожните мисли. — Казах: да поговорим за връзката на Елиз Леърд с Коулмън Гриър.

Супер!, рече си той.

— „Тази гореща, страстна любов“ — затананика тя песен на Елвис.

— Не знаех, че си падаш по бейзбола.

— Вече знаеш.

— Гриър бе добър играч.

— Добър? Беше истинска звезда, Дънкън. Голямата звезда на „Брейвс“ цели три сезона.

— Знам за постиженията му. Навярно повече от теб — добави той, питайки се защо изведнъж се бе почувствал толкова сърдит на целия свят и особено на ДиДи. Дали заради намеката ѝ, че Коулмън Гриър е „горещ и страстен“ както и любовта му с Елиз Леърд?

— Какво мислиш за тази връзка? — попита партньорката му.

Дънкън не отвърна веднага. Повика с жест сервитьорката да долее чашата му. Накара ДиДи да чака, докато отнесат чиниите им и отпие първата глътка от новото кафе.

— Не е потвърдено, че са имали връзка.

Още докато изричаше тези думи, знаеше, че реакцията на ДиДи ще бъде емоционална. Наистина се оказа такава.

— О, моля те! Стига глупости! Имала е тайни срещи с Коулмън Гриър, а не вярваш, че са мърсували? Какво друго може да са правили? „Наистина какво друго, освен «мърсуване»?“, помисли си той.

— Нека ти кажа какво мисля — заговори тя.

— Не се и съмнявам, че вече имаш мнение.

— Вероятно госпожа Леърд е излъгала, когато каза, че не е чувала за Мейер Наполи. Не, остави ме да довърша — настоя тя, когато видя, че той се готви да я прекъсне. — Зададе онзи невинен въпрос, за да замаже очите ни и да заблуди съпруга си. Мисля, че по

някакъв начин е разбрала, че Наполи я следи. Досетила се е, че е нает от мъжа ѝ, и е разговаряла с него.

— Прекаляваш, ДиДи. Правиш прибързани заключения без никакво основание. Нямах нищо черно на бяло.

— Изслушай ме.

Той сви рамене примирително.

— Значи тя разговаря с Наполи, който, както знаем, има морал на плужек. Предлага му повече пари, отколкото съпругът ѝ, и детективът се връща при Кейто с празни ръце... Какво? — попита тя, когато видя Дънкън да поклаща глава.

— Леърд ми каза, че Наполи е донесъл доказателства за връзката, но той е отказал да ги чуе или види, забрави ли?

ДиДи прехапа устни за миг, но възрази:

— Е, добре, тогава може би Наполи е отишъл при нея, след като съдията го е разкарал. Показва ѝ снимки, видеозапис, някакво доказателство за изневерите ѝ. Обяснява ѝ, че съпругът ѝ вече не проявява интерес към материалите, но други биха могли да се заинтересуват. Медиите например. Все пак Коулмън Гриър е известна личност. И започва да я изнудва. Напълно в стила на Наполи е да играе подобна мръсна игра.

— Да, но къде се вместива Гари Рей Тротър в нея?

— Той е вестоносецът.

— Застреляла с вестоносеца?

— Нещо такова.

Дънкън не искаше да признае, че през целия вчерашен ден след разговора със съдията, мислите му клоняха в същата посока. Кейто Леърд бе излъгал, че не се е виждал с Мейер Наполи извън съдебната зала. Може би Елиз бе излъгала също толкова лесно, но по-убедително.

— Признавам, че версията ти е добра — каза той. — Но тъй като всичко това е игра на догадки, нека погледнем нещата от друг ъгъл. Да кажем, че Наполи е изнудвал съдията. Имал е доказателства за любовна връзка между съпругата му и известен бейзболист. Може би Леърд не е искал да узнае пикантните подробности, но обществеността би проявила интерес.

— За да не се разбере, съдията плаща на Наполи да си трае и връзката на съпругата му остава семейна тайна — довърши ДиДи.

— Именно. Негова чест се подсигуриява двойно. Не иска мръсната тайна на жена му да излезе наяве, но не желае и Елиз да разбере, че той се е добрал до нея.

Дънкън затвори очи, за да се съсредоточи по-добре.

— Какво? — попита ДиДи след малко.

Версията, която изгради, почти го накара да повярва в твърденията на Елиз. Но трябваше да внимава как ще я изложи пред ДиДи.

— Ами ако...

— Говори! — настойчиво го подкани тя.

— Ако съдия Леърд не е толкова благосклонен и готов да прости и забрави, колкото иска да повярвам? Ако това го човърка отвътре, разяжда брака им, любовта му към нея и мъжкото му самочувствие?

ДиДи се намръщи.

— Тогава значи е адски добър актьор. Държи се, сякаш боготвори земята, по която тя стъпва.

— Просто изказвам предположение — раздразнително промърмори той.

— Добре, продължавай.

— В нощта на стрелбата я е задържал в леглото, не е позволил да включи алармата.

— Не знаем дали я е задържал.

Дънкън знаеше. Елиз му бе споменала поне това.

— Да предположим.

— Почакай — настръхна ДиДи, вдигайки ръце. — Искаш да кажеш...? Какво се опитваш да кажеш? Накъде биеш? Че Тротър не е бил просто посредник, а е влязъл там с по-коварна цел, така ли?

Дънкън сви рамене, сякаш изричаше: „Възможно е...“

— Имал е пистолет, с който е стрелял.

— Гари Рей Тротър — рекетър? Наемник, изпратен да окаже натиск върху съдия Леърд?

— Или върху госпожа Леърд.

— Не искам да говоря лошо за мъртвите, но, Дънкън, опомни се! Гари Рей Тротър в ролята на наемен убиец?

— Не ти се струва правдоподобно ли?

— Никак!

Всъщност на него — също. Колкото повече мислеше, толкова по-малко вероятно изглеждаше човек с интелекта и връзките на Кейто Леърд да наеме абсолютен неудачник като Тротър да извърши убийство. Явно Елиз Леърд се опитваше да го води за носа. Не знаеше само защо. И бе ужасно ядосан на себе си, че изобщо обръща внимание на думите ѝ.

Но заради какво съчиняваше подобна история? „За да избегне съдебно преследване, глупако!“, помисли си той.

А защо бе дошла при него? Още по-глупав въпрос. Защото изпитваше влечение към нея и тя го знаеше.

Но, по дяволите, изглеждаше истински изплашена, когато ѝ спомена, че може просто да попита Кейто какъв мотив би имал да желае смъртта на съпругата си. Дали мотивът бе връзката ѝ с Коулмън Гриър? Мамка му!

— Какво? — попита стреснато ДиДи.

— Не знам... Въртим се в кръг и единственият извод, който сме направили досега, е, че нещо в това престъпление не се връзва. Просто е... странно. Но колкото повече задълбаваме, толкова по-малко...

— Прилича на самозащита.

— Нямаме нищо, което да опровергава тази версия.

— Тогава защо посвещаваме толкова време на случая?

— Не знам.

— Напротив — знаеш.

Да, знаеше, но все още не се решаваше да разкаже на ДиДи за бележката на Елиз Леърд. За появата ѝ до къщата му и за твърдението ѝ, че съпругът ѝ е наел Гари Рей Тротър да я убие.

— Не бързаме да го обявим за приключен заради интуицията си. И двамата усещаме, че нещо ни убягва — заяви тя. — И това нещо би могло да се окаже разликата между самозащита и убийство. Твърде съществена разлика. — ДиДи проследи с поглед сервитьорката, която донесе на друг клиент парче пай с кокосова сметана. — Ако Елиз Леърд яде такива неща, ще се самоубия.

— Не я харесваш, нали?

— Мразя я! — откровено каза тя. — Не стига, че изглежда като Хубавата Елена и живее в разкош в онзи проклет замък, а отгоре на това е имала късмета да види Коул Гриър гол.

— Това не е омраза, а завист.

— Преди беше завист. Ала прерасна в омраза, когато чух за Коулмън Гриър.

— Трябва да ѝ зададем няколко въпроса за това.

Дънкън се закле пред себе си, че любопитството му към връзката на Елиз с бейзболиста е чисто професионално. То би могло да доведе до напредък в разследването. Трябваше да види реакцията ѝ, когато спомене името Гриър. Но само защото тази реакция можеше да бъде издайническа и следователно — важна за разследването. Нищо лично.

— Добре, ще я поразпитаме, да видим какво ще ни каже — съгласи се ДиДи. Присви очи, както по време на тренировки по стрелба, прицелвайки се в Дънкън. — Особен интересно ми е да узная дали тя носи отговорност за самоубийството му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко след дванадесет на обяд в понеделник ДиДи нахълта в офиса на Дънкън.

— Току-що говорих по телефона с нея. Ще дойде след пет минути.

— Толкова скоро?

— Да. Свързах се на мобилния ѝ. Излязла е на покупки и каза, че веднага тръгва насам.

След закуската в неделя бяха решили да си дадат почивка. ДиДи отиде при родителите си за вечеря. Нарече това „неизбежно зло“.

Той потренира във фитнес залата следобед и преплува пет дължини в басейна. Останалата част от деня прекара в дома си, където — според заключението на експерта по системи за наблюдение — нямаше никакви „бръмбари“. Това му донесе само леко облекчение.

Савич не бе изпратил жената да монтира подслушвателни. Искаше да му предаде посланието, че той може да се добере до него по всяко време и когато най-малко го очаква. А Дънкън се опасяваше точно от това.

Погледа телевизия, реши кръстословица, посвири на пиано. Тези занимания не изискваха да бъде въоръжен, но въпреки това държеше пистолета до себе си. Взе го дори в леглото.

Сетне дълго размишлява за Елиз. Повече, отколкото бе здравословно за него.

Когато с ДиДи пристигнаха на работа сутринта, обсъдиха как ще проведат предстоящия разговор със съпругата на съдията. Трудно щеше да бъде да я разпитват за връзката ѝ с Коулмън Гриър, без да разкрият, че са узнали за нея от мъжа ѝ. Но Дънкън не искаше да подклажда излишно гнева на съдията.

— Попита ли за какво я викаме? — заинтересува се той сега.

— Казах ѝ, че темата е деликатна и се стараем да уважим правото ѝ на личен живот, доколкото е възможно — обясни ДиДи.

— Спомена ли нещо за съдията?

— Само че ще го помоли да дойде.

— Мамка му!

— Разубедих я, като отново намекнах, че искаме да остане поверително.

— Леърд ще ни одере живи, ако разбере.

— Тя със сигурност няма да му каже — рече ДиДи. — Ако наистина няма представа, че знае за връзката ѝ, защо да му признава сега?

— Може би това е по-малкото зло. По-добре да признае за изневеря, отколкото да бъде обвинена в убийство. Изборът не е труден — отбеляза Дънкън. — Особено ако съпругът ти вече ти е простил.

— Съпруг, който е експерт по дела за убийства! — изтъкна ДиДи. — Познава най-добрите адвокати, а цената няма никакво значение. Съдията може да спаси кльощавия ѝ задник.

„Но дали би го направил?“, запита се Дънкън. Не и ако бяха верни твърденията на Елиз, че той желае смъртта ѝ.

— Можем да изясним доста неща, ако поговорим с Наполи — каза ДиДи, изтръгвайки го от мислите му.

— Конг твърди, че няма никакви следи. Не са открили дори колата му. Нито пък самолетен или автобусен билет.

— Да не е взел яхта под наем?

Дънкън поклати глава и в този миг телефонът на бюрото му звънна.

— Може би Наполи е отвлечен от извънземни.

— Това щеше да бъде следващото ми предположение. — Той вдигна слушалката. Съобщиха му, че госпожа Леърд е пристигнала във фоайето. Закри микрофона. — Къде проведем разговора? В стаята за разпити?

— Нека бъде възможно най-спокойно — предложи ДиДи. — Какво ще кажеш да дойде тук?

Дънкън събщи на администратора, че детектив Бауън ще придружи госпожа Леърд до отдел „Тежки престъпления“. Докато бе сам в офиса си, намери място за още един стол и осъзна, че пригладда ризата и вратовръзката си. „Защо го правя, по дяволите?“, запита се той. Нямахше романтична среща с нея, това бе разпит.

ДиДи бърбореше непрестанно, опитвайки се да се държи приятелски с Елиз, докато я водеше по пътеката между бюрата на

детективите. Елиз не каза нищо, преди да стигне до вратата на офиса.

— Здравейте, детектив Хачър.

— Благодаря, че се отзовахте толкова бързо.

Предложи ѝ стол. ДиДи се настани на другия. Той седна зад бюрото си.

— Да повикам ли адвокат?

— Ако желаете.

Елиз погледна първо ДиДи, а после отново него.

— Преди да започнете с въпросите, аз имам един.

— Питайте.

— Защо разследвате случая, сякаш е убийство?

— Не е така — възрази ДиДи.

Но Елиз не откъсна поглед от очите му.

— Какво знаете или мислите, че знаете, което ви пречи да повярвате, че съм застреляла онзи човек при самозащита?

— Ако проведем анкета сред убийците в затворите, госпожо Леърд, вероятно деветдесет и девет процента от тях ще заявят, че е било самозащита. Не можем да приемем думите им на доверие.

— И моите ли?

Тихият ѝ глас издаде, че има предвид не само въпроса за самозащитата. Дънкън не бе приел на доверие и твърдението ѝ, че Кейто Леърд желае смъртта ѝ.

— И вашите — заяви той.

Елиз си пое дъх, сякаш за кураж.

— Защо ме помолихте да дойда днес?

— Решихте ли за адвоката? — прекъсна я ДиДи.

— Първо ми обяснете за какво става дума.

— За Коулмън Гриър.

Очевидно изненадана, тя млъкна за миг.

— Познавали сте покойния Коулмън Гриър, звездата на „Атланта Брейвс“.

Елиз погледна към Дънкън, а после кимна на ДиДи:

— Познавах го добре. Бяхме приятели.

— Приятели ли?

— Да.

Всички отново млъкнаха. Дънкън и ДиДи изчакаха дали ще последват по-подробни обяснения, но Елиз изглеждаше вцепенена.

Най-сетне погледна Дънкън.

— Какво ви интересува за Коулмън?

Преди да чуе отговора, ДиДи каза:

— Беше страхотен играч.

— Много талантлив.

— Негова почитателка ли бяхте?

— По-скоро приятелка. Не се интересувам от спорт.

— Как се запознахте?

— Отраснахме заедно. — Доловила изненадата им, тя продължи:
— Бяхме съученици в прогимназията, после в гимназията. От един и същи малък град сме в Централна Джорджия.

— Бяхте ли гаджета като ученици?

— Не, детектив Бауън. Приятели.

— Продължихте ли това приятелство и след като завършихте?

— Беше трудно. Коулмън получи бейзболна стипендия. След колежа беше приет в младежката лига. Сигурно знаете всичко това — обърна се тя към Дънкън.

— Знам за бейзболната му кариера, но нищо — за личния му живот. Той ни интересува. Отношенията ви с него.

— Защо? Какво общо има?

— Това се опитваме да установим.

— Няма нищо за *установяване* — заяви Елиз. — Как узнахте, че с Коулмън сме се познавали?

— Имаме източници.

Отговорът бе толкова безсмислен, че Дънкън погледна ДиДи със същата насмешка, както и Елиз.

— Загубили сте връзка, когато е бил в колежа и в младежката лига — каза той.

— Бейзболът поглъщаше цялото му време. Изпращахме си картички за рождените дни, за Коледа. Но иначе не поддържахме връзка.

— Кога се видяхте за последен път?

Тя извърна глава и отвърна тихо:

— Няколко дни преди смъртта му.

— Преди самоубийството му — поправи я ДиДи.

С наведена глава, Елиз кимна.

— Забелязахте ли някакви признаци, че възнамерява сложи край на живота си?

Тя вдигна глава и гневно изгледа ДиДи:

— Ако бях забелязала, не мислите ли, че щях да направя нещо, за да го спра?

— Не знам. А щяхте ли?

Жестокият въпрос на ДиДи я накара да онемее. Елиз продължи да се взира в нея няколко мига, а после се обърна към Дънкън:

— Не разбирам какво става. Защо ми задавате въпроси за Коулмън?

— Мъчителни ли са за вас?

— Разбира се.

— Защо?

— Беше мой приятел!

— И любовник.

— Какво?

— Трябва ли да повторя?

— Не, но грешите. Не бяхме любовници. Бяхме приятели.

ДиДи я изгледа недоверчиво, но Елиз отмина това с безразличие. Вниманието ѝ бе изцяло насочено към Дънкън.

— Мислех, че е изникнало нещо във връзка с Гари Рей Тротър. Какво общо има Коулмън с него? С каквото и да било? — запита Елиз.

— Кога подновихте контактите си?

— Обади се и ме покани да се видим в Атланта.

— Съпругът ви присъства ли на тази среща?

— Не, беше точно когато Коулмън започна да играе за „Брейвс“. Все още не познавах Кейто. По-късно, след като се омъжих, поканих Коулмън на вечеря в дома ни. Съпругът ми е фен на „Брейвс“ и много се зарадва, когато узна, че сме приятели.

— Допаднаха ли си?

— Много.

— Освен тази вечеря, имали ли са други срещи?

— Коулмън ни уреди места в ложата на един от мачовете им като домакини. После вечеряхме заедно. Доколкото знам, виждали са се само тези два пъти.

Дънкън стана от стола си и седна на ръба на бюрото, за да я гледа отвисоко. Искаше да я притесни.

— Много добре знаете, че не са се виждали друг път, защото бихте изпаднали в доста неудобно положение, съпругът ви и любовникът ви...

— С Коулмън не бяхме любовници.

— И никога не сте се срещали с него насаме?

Елиз се поколеба.

— Не съм казала това.

— Значи сте се виждали само двамата.

— Понякога.

— Често ли?

— Графикът на Коулмън беше...

— Често ли?

Отстъпвайки под натиска му, тя кимна.

— Когато графиците ни го позволяваха.

— Къде се срещахте?

— Обикновено тук, в Савана.

— Къде по-точно?

— На различни места.

— В ресторанти, в барове?

— Коулмън се стараеше да избягва обществени места. Феновете не го оставяха на мира.

— Затова се срещахте на места, където можехте да бъдете насаме?

— Да.

— Например в хотелски стаи.

След миг колебание тя кимна.

— Какво мислеше съпругът ви за тези срещи?

Елиз не отговори.

— Не е знаел за тях, нали? — продължи Дънкън. — И не сте му казвали, че отивате да се видите с известен, привлекателен бейзболист като Коулмън Гриър в хотелска стая. Защото никак не би му харесало.

Тя скочи от стола си:

— Не съм длъжна да слушам това!

Дънкън сложи ръка на рамото ѝ.

— Можете да го изслушате сега или по-късно, в присъствието на адвокат и на съпруга ви.

С дланта си усещаше топлината, която излъчваше тялото ѝ. Дишането ѝ бе учестено, тревожно.

— С Коулмън бяхме приятели. Само приятели.

— Които се срещат тайно в хотелски стаи.

— Защо не ми вярвате?

— Защото нищо, което казвате, не звучи правдоподобно. — Дънкън я прониза с поглед. — Нищо!

— Казах ви истината.

— За вас и Коулмън Гриър ли?

— За всичко.

— Колко продължаваха тези приятелски срещи? Час, два, по-дълго?

— Различно.

— Колкото един мач ли? Извинете за неуместната шега.

— Час — два. Не по-дълго.

— В зависимост от времето, за което сте успели да се измъкнете.

Елиз предпазливо въздъхна. И изведнъж призна:

— Прав сте, Кейто не знаеше за посещенията ми при Коулмън. Но не беше, каквото си мислите. Нямахме интимна връзка.

— Хотелските стаи се използват за две неща. Едното от тях е за спане. Не вярвам да сте ходили в стаята на Коулмън Гриър, за да си подремнете.

— Разговаряхме.

— Само това ли?

— Да.

— И то облечени?

— Да!

— Нима очаквате да повярвам, че сте били в хотелска стая с мъж... и не сте се чукали?

Елиз си пое дъх и понечи да каже нещо, но размисли. Устните ѝ останаха стиснати.

Дънкън се усмихна самодоволно:

— Така си и мислех.

Едва когато Елиз раздвижи рамото си под ръката осъзна колко силно я е притиснал.

— Арестувате ли ме, детектив Хачър?

— Все още не.

Тя грабна чантата си и с гневна походка се втурна навън.

След внезапното ѝ излизане в тясната стая настъпи тишина. Дънкън се загледа в отворената врата, през която тя бе профучала. И в миг от устата му се отприщи порой от ругатни. След доста време си спомни, че и ДиДи е там и го гледа, намръщена.

— За какво беше всичко това? — Партньорката му го пронизваше с убийствено подозрителен поглед. — Имаше нещо странно между вас двамата!

— Какво нещо?

— Някакво напрежение, не знам... Ала каквото и да е било, то витаеше във въздуха.

— Въобразяваш си. Щом чу за Коулмън Гриър без дрехи и хормоните ти закипяха.

— Говориш за хормони, а допускаш тази жена да замъгли разсъдъка ти!

Дънкън се сепна. Тези думи сякаш го събудиха.

— Кажи ми: какво те кара да мислиш така?

— Позволи ѝ да си тръгне.

— Нямаме никакво основание да я арестуваме, ДиДи — каза той гръмогласно. — Какво мога да направя без доказателства? Бог знае, че исках да я задържа.

Преди да излезе, партньорката му изстреля:

— Да я задържиш! Така ли се нарича вече онова, което искаш да направиш с нея?

* * *

През останалата част от следобед ДиДи остана зад бюрото си да разчисти документацията във връзка с друг случай. Дънкън също остана зад своето и дълго размишлява за Елиз, питайки се дали е опитна лъжкиня, или говори истината. Привидно бе зает да въвежда ред в събраните доказателства срещу Савич.

Единственото полезно нещо, което свърши, бе да се обади на свой познат във федералния отдел за борба с наркотиците.

— Нашият човек кротува вече доста време — каза той. — Кара ме да се чувствам неспокоен.

Узна, че след сигнал от информатор са претърсили едни от камионите на Савич. Не намерили нищо друго, освен машини и съответната документация за транспортирания товар, безупречна до последната цифра в серийните номера.

Дънкън не бе изненадан, че Савич не използва камионите на компанията си, за да превозва наркотици по междущатска магистрала 95. Докато камионът бе щателно претърсван, семейни микробуси и незабележими частни коли, натоварени до пръсване, бяха поели към доходоносните пазари по източното крайбрежие.

Опита се да утеша агента за провала на мисията.

— И аз не успях да го поставя натясно за Фреди Морис.

— Все още ли нямаш напредък?

— Никакъв — призна Дънкън. — Люсил Джоунс е потънала вдън земя, а прокурорът отказва да поиска нов процес без нещо съществено. Например да му покажа ножа, с който е бил отрязан езикът на Фреди, за предпочитане все още окървавен.

— Няма да стане.

— Човек има право да мечтае.

Разочарованието на Дънкън бе не по-малко от това на федералния агент. Подозираше, че някой от платените информатори на отдела донася на Савич. Той бе пуснал пипала, които винаги отлично му бяха служили. Може би бе надушил предателството на Фреди и за да избегне всякакъв риск, незабавно го бе ликвидирал.

Готов да сложи край на непродуктивния понеделник, Дънкън тръгна рано от офиса си. На излизане се спря до бюрото на ДиДи.

— Какво ти подсказва интуицията?

Тя не вдигна глава.

— За кое?

— За Леърд. Да приключим ли разследването? Било е самозащита и точка.

— Това ли искаш?

— Ако можем да поговорим с Наполи...

— Но не можем.

— Цялата тази история е като краста, която няма как да почеша — каза той. — Връзката Наполи — Тротър.

— Би било полезно да знаем какво е имал Наполи за госпожа Леърд. Колко компрометиращо е било.

Дънкън се загледа за миг през прозореца, а след това решително заяви:

— Да поработим по случая още няколко дни. Може би Наполи ще изплува отнякъде.

Едва сега тя го погледна със засияла усмивка:

— До утре.

Но след по-малко от час позвъни на мобилния му телефон:

— Какво правиш?

— Купувам това-онова от магазина за хранителни стоки — отвърна той.

— Хранителни стоки ли? Та ти не готвиш.

— Досега съм взел само тоалетна хартия и бира.

— Безспорно неща от първа необходимост.

Облекчен, че отново са приятели, Дънкън попита:

— Какво има?

— Трябва да отидем в къщата на Леърд в осем часа.

— Тази вечер ли? За какво?

— Не мисля, че сме поканени на вечеря.

— Ще се видим там.

В осем без тридесет секунди се срещнаха на алеята към вратата на внушителната резиденция.

— Имаш ли някакви идеи? — попита Дънкън.

— Той каза само да бъдем тук в осем — и ето ни.

— Защо се е обадил на теб?

— Всички други си бяха тръгнали от офиса. — Натисна бутона на звънеца и чуха звън в къщата. — Може би бива да се надяваме на пълни самопризнания.

— За какво?

— За каквото и да е.

Госпожа Бери отвори вратата и ги изгледа, сякаш бяха вонящи клошари.

— Очакват ви.

Придружи ги до сводестия вход на хола. Кейто Леърд стоеше с гръб към камината и картината, изобразяваща убит заек сред пресни плодове. Елиз бе седнала на дивана. Израженията и на двамата бяха сериозни, но тонът му бе приятелски, когато им благодари, че са

дошли, и ги покани да седнат. Този път не им бяха предложени напитки.

Съдията се настани до съпругата си на дивана. Хвана ръката ѝ и я погали, сякаш за да ѝ вдъхне кураж.

— Елиз ми каза за разговора си с вас по-рано днес. Първата ми реакция бе да се обадя на Бил Джерард и да вдигна скандал. Поставили сте съпругата ми в ужасно положение.

Дънкън и ДиДи почтително замълчаха.

— Но размислих и реших да не подавам оплакване. Заслужавате публично порицание за подобна тактика, но не желая да подлагам Елиз на допълнителен стрес. Всъщност бях по-ядосан на себе си, отколкото на вас. По моя вина е била принудена да изтърпи този унизителен разпит. Не мога да си го простя. — Погледна я и отново се обърна към тях. — Затова ѝ признах, че съм наел Мейер Наполи да я следи.

Дънкън отмести поглед към Елиз. Тя се взираше в него с нескрита неприязън. Съдията продължи:

— Реших, че жена ми трябва да узнае всичко, за което ви казах онзи ден в съблекалнята, детектив Хачър. Не се гордея със себе си, че излъгах вас и детектив Бауън, когато заявих, че не съм имал лични взаимоотношения с Наполи. Дълбоко съжалявам за уговорката си с него, особено ако тя е довела до убийството на Тротър, независимо колко далечна е връзката.

— Това си помислихме и ние, когато разговаряхме с госпожа Леърд днес — намеси се ДиДи. — Че проникването на Тротър в дома ви по някакъв начин е свързано Мейер Наполи.

— Контактите ми с него бяха толкова кратки — заговори отново съдията, — та все още съм убеден, че Тротър е действал сам. И каквато и връзка да е имал с Наполи, съвпадението е случайно. Но ако се опитам да преценя положението от гледна точка на детектив, признавам, че си заслужава по-обстойно проучване. Особено ако Наполи е имал доказателства за връзка между Коулмън Гриър и съпругата ми. И така — продължи той, — почувствах се длъжен да внеса малко яснота. Да се надяваме, че като обсъдим два важни факта, злощастният инцидент ще остане зад гърба на всички ни. Сега, когато между мен и Елиз вече няма тайни, които да тежат на съвестта ни, можем бъдем напълно откровени с вас. Питайте.

ДиДи веднага се възползва от възможността:

— Госпожо Леърд, има ли Наполи доказателства за връзка между вас и Коулмън Гриър?

— Не съществуват такива доказателства, детектив Бауън. Не е имало връзка.

Съдията се намеси, доловил недоверието, изписано по лицето на ДиДи:

— Ще ѝ повярвате, когато ви обясни естеството на отношенията им.

— Тя твърди, че са били приятели — изтъкна ДиДи.

— Бяхме близки приятели. Чувствам се дълбоко засегната, че превръщате приятелството ни в нещо толкова грозно. — След тези думи Елиз хвърли убийствен поглед към Дънкън. — Мъчно ми е, че изобщо се налага да говоря за него, но щом не ми оставяте избор... — Замълча и си пое дълбоко дъх. — Понякога излизахме заедно като ученици, но отношенията ни бяха чисто платонически, никога сексуални или дори романтични. Споделяхме преживяванията си, доверявахме се един на друг.

— Щом сте били толкова близки, защо не сте разбрали, че мисли за самоубийство?

— Знаех, че Коулмън е депресиран, но не осъзнавах колко е дълбоко. Винаги ще съжалявам за това.

— Беше на върха на кариерата си — отбеляза Дънкън. — Заради какво е бил толкова отчаян?

— Сърцето му беше разбито.

Простият ѝ отговор накара Дънкън и ДиДи да я изгледат с недоумение.

— Това изисква обяснение, госпожо Леърд.

— Гаджето на Коулмън го бе зарязало.

— Но гаджето му не сте били вие.

— Не! — категорично отрече тя.

— Значи при всички ваши тайни срещи сте...

— Предлагах му рамо, върху което да поплаче.

— Не сте имали физическа връзка.

— Колко пъти да го повторя, детектив Хачър?

— Все още не ти вярват, скъпа — рече съдията. — Няма да ти повярват, докато не им кажеш онова, което разкри пред мен.

Изглежда Дънкън дълго и съсредоточено, сякаш за да го убеди да приеме онова, което ще чуе.

— Коулмън нямаше сексуална връзка с мен или с друга жена. Гаджето му беше Тони Естебан — съотборникът му.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макар и толкова навътре в сушата, Атланта бе знойна колкото Савана.

Дънкън едва дишаше от жегата, когато излезе от летището и повика такси. Шофьорът бе дружелюбен и бърлив и поддържаше непринуден разговор, докато се придвижваше по натоварените улици към Бъкхед, където Тони Естебан притежаваше луксозната мансарда на висока кооперация.

Дънкън бе станал рано с намерението да пътува Атланта. Не бе казал на никого, дори на ДиДи, която щеше да настоява да дойде с него. Предполагаше, че пуерториканският трофей на „Брейвс“ няма да има желание да обсъжда сексуалния си живот с ченгета, но едно от тях би изглеждало по-малко заплашително, отколкото две.

Освен това чувстваше нужда да си почине от ДиДи. След като вечерта си бяха тръгнали от къщата на съдията, отидоха с отделни коли до ресторант, в който той похапна, а ДиДи се задоволи само с диетична кола. И не бе престанала да злослови за Елиз Леърд и лъжите ѝ.

— Как смее да твърди, че Коулмън Гриър е бил гей? В това ли иска да ни убеди? Друг път!

— Не отговаря на стереотипа, което не означава, че...

— Гриър не беше гей. — ДиДи не приемаше никак възражения и упрекуваше и съдията, и Дънкън, защото допускаха, че може да е истина. — Води мъжа си за носа. Той вярва на всичко, което му каже. Дяволски хитра е. Изрекла е единствената лъжа, която би спасила достойнството ѝ. Това изисква талант. Невероятно добра е, Дънкън, не съм виждала друга като нея.

Когато ДиДи замълча за миг, той успя да обясни:

— Дори ако твърдението ѝ за Коулмън Гриър се окаже лъжа, това би означавало само, че е извършила прелюбодеяние. Не е доказателство, че е очистила Гари Рей Тротър поради друга причина, а не самозащита.

— Все пак съмнително е, Дънкън.

Да, достатъчно съмнително, за да го накара да предприеме това кратко пътуване до Атланта на свои разноски. После щеше да поиска да му възстановят сумата. Дори ако полетът останеше за негова сметка, истината си струваше цената. Дали Елиз Леърд бе лъжкиня и манипулаторка? Ако бе така, разследването на фаталния инцидент щеше да продължи. Ако не, собственият ѝ живот беше в опасност. И в двата случая той трябваше да разбере.

Шофьорът паркира таксито във вътрешния двор на високата кооперация и каза нещо по повод лукса. Дънкън се съгласи. Плати и влезе в мраморното фоайе, което примамваше с прохлада, аромат на лилии и нежна музика. На рецепцията седеше униформен портиер.

— Добро утро, сър. Мога ли да ви помогна?

— Добро утро. Тук съм, за да се срещна с господин Антъни Естебан. — Извади портфейла с легитимацията си в движение, при което бе сигурен, че мъжът ще види кобура под якето му.

Портиерът се покашля многозначително:

— Господин Естебан очаква ли ви?

Дънкън отвърна с широка усмивка:

— Не исках да разваля изненадата.

— Трябва да му позвъня.

— Както желаете. Не бързам.

С престорено нехайство се облегна на високия плот и проследи движенията на портиера, който вдигна телефонната слушалка към ухото си и натисна бутона за мансардата.

— Господин Естебан, извинете за безпокойството. Един човек иска да разговаря с вас. Господин...

— Детектив Дънкън Хачър, полицейско управление „Савана-Чатнъм Метрополитън“.

Градското и областното управление се бяха слели официално преди година. Дънкън рядко използваше пълното име. Първо, звучеше глупаво, и второ, бе твърде дълго. За времето, необходимо, за да се представи на престъпник, човек можеше да бъде убит. Всъщност изричаше го само когато искаше да вдъхне авторитет.

Портиерът повтори това, което бе чул, изслуша, а после помоли бейзболиста да задържи слушалката.

— Пита в каква връзка сте тук.

— Елиз Леърд и инцидент в къщата ѝ миналата седмица.

Отново повтори думите му и след кратка пауза каза:
— Господин Естебан не познава никаква Елиз Леърд.
— Приятелка на Коулмън Гриър.

Портиерът остана за миг с отворена уста, сетне предаде съобщението.

— Разбира се, господин Естебан — рече той и затвори. — Качете се.

Асансьорът бе толкова бърз, че ушите на Дънкън писнаха от рязката промяна във височината. Когато вратите се отвориха, той се озова в просторно преддверие. Тони Естебан го очакваше до входната си врата. Беше с няколко сантиметра по-нисък от него, набит и Дънкън знаеше, че има ръце, които могат да стиснат бейзболна топка така, че да се пръсне по шевовете. Беше само по спортни къси панталони. На врата му висеше златен медальон, окачен на масивна верижка.

— Хачър?

— За мен е удоволствие, господин Естебан.

— Наричай ме Тони — каза той и протегна ръка. — Заповядай.

Говореше със съвсем лек испански акцент.

— Прочутата стъклена къща — отбеляза Дънкън, кога влезе в мансардата и се огледа. Прозорци от пода до тавана разкриваха изглед към целия град.

— Харесва ли ти? Струваше ми цяло шибано състояние.

— Е, ти изкарваш повече.

Бейзболистът прие думите му с чаровната усмивка, която го бе направила популярен сред феновете и медиите.

— Искаш ли нещо за пиене? — Поведе Дънкън през огромната, оскъдно обзаведена всекидневна към мокър бюфет. Натисна скрит бутон, който отвори огледални врати зад барплота и разкри съдържанието. — Какво предпочиташ? Скоч, бърбън, млечен шейк? Имам всичко.

— А чаша леденостудена вода?

Изглеждаше разочарован, но каза: „Разбира се“. Дънкън очакваше да влезе зад бара и бе изненадан, когато той извика:

— Джени!

Тя се появи след секунди. Ръст около сто и осемдесет сантиметра, повечето от които стройни, идеално гладки крака с безупречен тен. Косата ѝ бе с цвят на зalez, гърдите — огромни.

Изглеждаше прелестна с къса пола, сандали с висок ток и горнище, не по-голямо от сутиен, което не оставяше почти нищо на въображението.

— Джени, това е господин Хачър.

Дънкън едва успя да изрече:

— Приятно ми е.

— На мен също. Бейзболист ли сте?

— Не, за съжаление.

— Полицай е, от Савана е и е жаден. Донеси му чаша вода с лед. За мен — един от онези протеинови коктейли.

— Горски плодове и кисело мляко ли?

— Да, нещо здравословно.

Джени влезе зад барплота да изпълни поръчката му. Естебан покани Дънкън на един от ниските дивани с кожени тапицерии. Ъгловите масички бяха от ковано желязо и стъкло.

Щом се настаниха, Естебан попита:

— Падаш ли си по бейзбола?

— Да.

— От „Брейвс“ ли си?

— Разбира се.

— Добре. — Лицето му засия. — Играеш ли?

— Понякога. Но по-често футбол.

— Професионално ли?

Дънкън се усмихна и поклати глава:

— Бях сред най-добрите в колежа.

Запълниха времето, докато Джени приготвяше питиетата им, с разговор за спорт и сезона на „Брейвс“ досега.

— Покажи ми пръстена си, скъпа — каза Естебан, когато тя сервира напитките.

Хубавицата протегна ръката си към Дънкън и той похвали диаманта, който изглеждаше, както бе очаквал.

— Почти десет карата — осведоми го Естебан.

Дънкън се усмихна на Джени:

— Годежен ли е?

— Предложи ми по време на разходка с балон — изчурулика тя.

— В Напа — добави Естебан. — Едно от онези винарски градчета.

— Звучи романтично.

— Наистина беше — въздъхна Джени.

— Определихте ли дата за сватбата?

— През уикенда след Деня на благодарността. Не може да бъде по време на бейзболния сезон.

— Разбира се.

— Сватбата, та сватбата — само за това говори. Цветя, рокли, коктейли от скариди. Всички тези глупости. Върви сега, скъпа.

— Радвам се, че се запознахме, господин Хачър. Довиждане.

Естебан ласкаво я шляпна по сърцевидното задниче, преди токчетата ѝ да зачаткат по мраморния под. Кога момичето изчезна през двойните врати, той каза:

— Бива си я, нали?

— Страхотна е.

— Луд съм по нея. Виждал ли си такова тяло?

— Не, доколкото си спомням.

— Има малко силикон в горната част. Аз платих. Искаше ги поголеми и си помислих: защо не, по дяволите. Колкото по-едри, толкова по-добре.

— И аз винаги съм твърдял това.

Другият мъж не забеляза отегчението му; бе твърде самовлюбен, за да чува нещо друго, освен собствения си глас.

— Сладурана е. Разхищава парите като вода, но това доставя удоволствие. А тя доставя удоволствие на мен. Казвам ти, без да преувеличавам. — Тони се наведе по-близо към Дънкън. — Може да те накара да обелиш очи, когато ти прави свирка.

— Впечатляващо.

— Не знаеш и половината. — Мъжът отпи глътка шейк и погледна часовника си. — След час имам тренировка. С какво мога да ти бъда полезен?

— Разследвам един фатален изстрел.

— Това означава, че някой е умрял, нали?

— Да. Стана миналия четвъртък в дома на областния съдия Кейто Леърд и жена му — Елиз.

— А, сетих се коя е Елиз. Сега, когато ми напомни. Тя ли е жертвата?

— Не. — Дънкън го запозна с фактите, избягвайки да употребява думи с повече от пет букви. — Изглежда, Елиз е стреляла при

самозащита. Просто изяснявам някои подробности.

— Например?

— Разбрах, че е била близка с Коулмън Гриър.

Тони направи гримаса на съжаление:

— Кинг Коул — така му викахме. Да свърши по такъв шибан начин. Знаеш ли, че когато са го открили в дома му, е бил мъртъв от два дни. Чух, че било ужасно.

Беше пръснал главата си с пистолет. Несъмнено е представлявал ужасна гледка.

— Какво мислиш за отношенията му с Елиз?

— Познавах се отдавна. Полови другарчета, нали се сещаш? Които се чукат, когато си нямат друго гадже за чукане.

— Позната фраза.

— Бяха нещо като приятели.

Дънкън отпи глътка студена вода и се постара въпросът му да прозвучи нехайно.

— Кога се запозна с нея?

— Доведе я на един купон на „Брейвс“, скоро след като подписа договор с отбора. Всички бяхме смаяни, 'щото се оказа супер маце, а Коул не беше споменавал за нея. Но той си беше такъв, мълчалив. Не беше голям купонджия.

— Ти купонджия ли си?

— Доста съм се вихрил — засмя се той.

— Бракът няма ли да се отрази на стила ти?

Естебан го погледна с недоумение:

— Случващото се по време на път ще продължи да се случва. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Ясно.

Естебан повдигна юмрук. Дънкън допря своя до него в знак на мъжка солидарност.

— Значи Коул довежда Елиз на купон на „Брейвс“ и всички я намират за супер маце. А после?

— Нищо. — Естебан взе чашата си и шумно сръбна шейка. — Това е.

— Така ли?

— Никога друг път не съм я виждал, а както казах, Коул наистина не говореше за такива неща. Не мога да кажа нищо повече.

Дънкън опря гръб на твърдата кожена облегалка на дивана и кръстоса крака.

— Знаеш ли какво ми каза Елиз? Че ти и Коулмън Гриър сте били полови другарчета и когато си го зарязал, това го е подтикнало да напъха дулото в устата си и да натисне спусъка.

Естебан зяпна от изненада. Наведе се напред, после се дръпна назад. Отвори уста, сякаш за да изрече нещо, но не намери думи. Накрая поклати глава и почти извика:

— Кучка. Лъжлива кучка!

— Не е ли истина?

— Не, мамка му! — Тони скочи от фотьойла и нервни закрачи по мраморния под, сипейки ругатни на бърз испански.

— Но защо ще твърди нещо подобно? — попита Дънкън.

Естебан застана срещу него и заплашително се наведе.

— Защо ли? Ще ти кажа. Искаш да знаеш защо, нали! Добре, ето как стояха нещата. В онази нощ, на купона...

— Нали спомена, че не е имало „нищо повече“?

— Не исках да ме помислиш за подлец.

— Та какво стана на купона, Тони?

— Коул се натряска. Беше мъртвопиян. Онова момиче, онази Елиз, идва при мен, загоряла. Нали се сецаш?

— Представям си.

— Нахвърля ми се. Кара ме да се чувствам гузен.

— Гузен ли?

— Да, не исках съотборникът ми да ме намрази заради тази мацка. Но тя твърди, че с Коул не са гаджета. Били приятели и нямал нищо против тя да се позабавлява. Докато говори това, пъхва ръката си в панталоните ми. Дадох ѝ каквото искаше. Два пъти. Казвам си: момичето е адски секси. Защо не?

Дънкън кимна солидарно, по мъжки.

Естебан отново седна.

— Господи, беше добра. Нямах нищо против да го направим пак, но на сутринта тя ми написва всичките си телефонни номера, пита кога ще ѝ се обадя и прочее. После всеки ден ми звъни: кога ще се видим, защо не ѝ се обаждам, не я ли харесвам, как съм посмял да я използвам, а после да я захвърля като парцал. — Изведнъж мъжът замълча. — Гледал ли си онзи филм — „Фатално привличане“? Такава

беше. Като онази кучка. Онова психясало изчадие. Очаквах един ден да се прибера и да намеря шибано зайче, връщо на печката в кухнята.

— Видя ли я отново?

Тони поклати глава.

— Не ми трябва подобни глупости. Предполагам, че се е отказала. Най-сетне престана да ми звъни.

— Какво каза Коулмън по въпроса?

— Нищо не разбра, поне от мен. Не знам дали тя му е изпяла. — Направи гримаса на отвращение. — Господи, знаех, че мацката е смахната и ще ми го върне тъпкано, че съм я зарязал, но дори не ми хрумна, че може да ме изкара гей. Аз — гей? Мили боже! — Той гръмогласно се засмя. — Смешно е, като си помисли човек.

* * *

— Пътувал си на своя глава до Атланта, за да се срещнеш с Тони Естебан?

Още щом прекрачи прага на *Казармата*, Дънкън бе повикан в офиса на Бил Джерард. Капитан Джерард бе добро ченге с близо четиридесет години стаж в управлението. Беше справедлив началник, който следеше развоя на всички разследвания на отдел „Тежки престъпления“. Даваше съвет, ако му бъде поискан, но гласуваше доверие на детективите да вършат работата си, без да бъдат наблюдавани под микроскоп.

Изнасяше назидателни лекции единствено когато имаше сериозен повод. Сега Дънкън му бе дал такъв.

— Обадиха ми се от ръководството на „Брейвс“ — проговори Джерард, пригласяйки оредялата си червеникава коса с белезникавите си ръце. — Бесни са, че не си поискал разрешение от тях, за да разпитваш Естебан.

— Исках да го сваря неподготвен.

— Очевидно си успял, защото след като си си тръгнал, той е размислил. Разхленчил се пред отдел „Връзки с обществеността“, че някакво ченге от Савана дошло да го разпитва за жена, която едва познава, замесена във фатален инцидент. Страхувал се, че медиите ще се доберат до тази история, ще я раздухат и накрая той ще се озове на

първа страница на „Нешънъл Инкуайърър“. Ядосани хора от отдела се обадили на шериф Тейлър, който се свърза с мен и настоя за обяснение. Какво става, по дяволите? — Той ядно плю в чашата, която му служеше за плювалник и се загледа в Дънкън над очилата си за четене. — Бих искал да знам, Дънк. Какво става?

— Не съм убеден, че убийството на Гари Рей Тротър е било при самозащита.

— О, мамка му!

Джерард обичаше лова и риболова, книгите за Гражданската война и секса с жена, за която се бе оженил ден след завършването на гимназия. С нетърпение очакваше да се отдаде на тези любими занимания, щом излезе в пенсия. Оставаха му само две години. Дотогава искаше да върши работата си добре, да изпълнява всички изисквания, избягвайки гнева на политици и бюрократи, за да напусне полицията с достойнство и без врагове.

— Не вярваш, че съпругата на съдията е защитила живота си?

— Може би по-скоро е *защитила начина си на живот*.

— Мамка му! — повтори Джерард. — Това никак няма да се хареса на Кейто Леърд.

— Знам, Бил. Повярвай ми, не престанах да мисля през целия път от Атланта. Той е съдия от Върховния съд. Води криминални дела. Последното, от което се нуждае едно полицейско управление, е съдия, който има зъб на полицаите, изправящи престъпниците пред съда. Това поставя полицията в неловко положение. Давам си сметка, но дългът ми...

Джерард протегна ръка напред.

— Никой от детективите ми не е длъжен да дава обяснение пред мен, Дънк. Вярвам в теб. Още повече вярвам на инстинктите ти.

Не би вярвал толкова, ако знаеше за тайните, които Дънкън пазеше напоследък: за нарушенията на професионалната етика, за бележката на Елиз, за разговора им насаме в неговата къща. Не би му имал такова доверие, ако беше наясно колко се е борил с решението си да продължи да търси доказателства срещу нея.

— Какво каза Естебан, което може да я уличи? — попита Джерард.

— Тук ли е Конг?

Джерард го изгледа озадачено.

— Не знам, защо?

— Искам той и ДиДи да чуят това. За да не се наложи да го повтарям.

— Ще пусна една вода. Ти ги потърси.

Пет минути по-късно ДиДи влезе с кутия диетична кола и намръщено лице. Сърдита бе на Дънкън, че бе отишъл в Атланта без нея и дори не й бе казал за пътуването си. Но той остана безразличен към цупенето й. Щеше да го преживее. Скоро — би се обзаложил. Подозренията й, че Елиз има скрити мотиви, бяха на път да се потвърдят.

Косматото тяло на Конг бе плувнало в пот, но той държеше приветливо, както винаги:

— Какво има?

Капитанът посочи към Дънкън:

— Той председателства това съвещание.

Дънкън започна отдалеч:

— Първо, тук и сега заявявам, че когато порасна, искам да стана професионален бейзболист.

Подробното описание на дома на Тони Естебан бе с цел да ги накара да се усмихнат, да се отпуснат и да слушат с интерес, когато стигне до съществената част.

— В средата на стаята имаше червена метална скулптура. Приличаше на уред за мъчения — или може би на лебед. И също като във филмите — натиска бутон, онези огледални врати се отварят и зад тях се разкрива бюфет зареден с всевъзможни напитки. — Вече бяха наострили слух, когато стигна до Джени. — Хю Хефнър може да се изяде от завист. Безкрайно дълги крака. Ей такива цици. Задържа двете си ръце далеч пред тялото си. — Изхвъркнали над онова прилепнало горнище... И ви казвам...

— Разбрахме, Дънкън — прекъсна го ДиДи. — Тя има големи цици. Какво каза Естебан?

Той погледна мъжете, сякаш обеща, че по-късно ще има по-подробно описание на Джени, и им преразказа разговора си с Естебан.

Когато приключи, Джерард поиска изясняване на няколко подробности.

— Значи госпожа Леърд ви е излъгала, че Коулмън Гриър е бил гей?

— Снощи в дома им — потвърди Дънкън. — С ДиДи бяхме повикани там. Госпожа Леърд не искаше да развали мита...

— Не е мит! — възрази ДиДи.

— ... за мъжествеността на Коулмън Гриър. Но тя ни каза, че след ученическия им роман, който бил чисто платонически...

— Да бе! — промърмори ДиДи.

— ... той й признал нещо, което не бил казвал на никого. Че изпитва влечение към мъже.

— „Бог ми е свидетел“. — ДиДи драматично сложи ръка на сърцето си. — Закле се прочувствено — като Скарлет О'Хара.

— Господи, не мога да повярвам! — възкликна Конг. — Момчетата ми ще бъдат съкрушени. Не че е нещо толкова страшно. Винаги казвам: „Живей и остави хората да живеят“. Но човек все предпочита бейзболните му идоли да са нормални. — Огледа се, сякаш очакваше другите да потвърдят. — А вие?

— Според Естебан, Коулмън Гриър е бил хетеро.

— Почакай, Бил — възрази Дънкън. — Според Естебан самият той е хетеро. Не можа да каже за Коулмън Гриър, не знаел със сигурност, но сериозно се съмнява да е бил гей. Как е възможно да си пада по мъже и никой да не го заподозре? Как е възможно да го скрие, когато живее на път в компанията на мъже през половината година? Тони не вярва, че Коулмън Гриър е бил гей. Но знае, че самият той не е „шибан педал“.

— Което разбива историята на Елиз Леърд на пух и прах! — възтъргъжествува ДиДи. — Убедена съм, че е измислила тази лъжа, защото е единствената, която мъжът й би прегърнал с две ръце. При всички онези тайни срещи тя не се е чукала с бейзболиста. Не, утешавала го заради края на хомосексуалната му връзка. — Изсумтя презрително. — Гениално! Частен детектив, нает от съпруга ти да те следи, разкрива изневерите ти. Нужна ти е лъжа, бързо. *Voila!* Любовникът ти не ти е любовник. Той дори не харесва момичета.

— Частен детектив ли? — възкликна Конг. — Ето къде се вмести моят изчезнал човек, нали? Този частен детектив е Наполи.

— Има ли вест от него? — попита Дънкън.

— Нищо. Нито косъм от мазната му глава.

— Съдията е наел *Наполи!* — Озадачението на Джерард бе очевидно.

— Каза, че отчаяно искал да разбере дали наистина жена му има любовник, или си въобразява — обясни Дънкън. — Призна, че Наполи е открил нещо, но в последния момент той размислил и решил, че не иска да знае какво е то.

— А Конг намери името на Гари Рей Тротър сред книгата на бюрото на Мейер Наполи.

— Точно така, Бил — потвърди Дънкън.

— Е, сега разбирам накъде биете — тежко въздъхна капитанът.

— Наполи е имал доказателства за връзката на госпожа Леърд. Съдията се отказва от желанието си да узнае истината и го отпраща. Но Наполи става алчен и отнася доказателството при Елиз. Изнудва я. За да защити себе си, Коулмън Гриър — или и двамата, тя се съгласява да плати голяма сума. Гари Рей Тротър е приносителят. — След кратка пауза добави: — Всичко това са предположения, но се връзват.

Останаха мълчаливи за минута, замислени върху версията на Дънкън. Конг проговори пръв.

— Но откъде е знаела, че ще проникне в къщата точно в онази нощ?

— Може би е било предварително уговорено. — Дънкън каза на Джерард и Конг за безсънието ѝ и за навика ѝ да слиза на долния етаж за мляко. — Може би Тротър е трябвало да занесе доказателството, както е бил инструктиран...

— Но Елиз го е засякла — продължи ДиДи. — Може би той е стрелял при самозащита, а не тя.

— Вероятно — съгласи се Дънкън и замислено потърка чело. — Но ако се е случило това, къде е доказателството. Ако предположим, че е донесъл някакъв пакет, какво направила тя с него?

— В кабинета има много удобни скривалища — отбеляза ДиДи. — Може да го е пхнала между два правни тома, преди съдията да слезе. Или в някое чекмедже. Върнала се е за него по-късно.

— Но ако Тротър е дошъл с обещаната стока, защо го застреляла? — попита Конг.

— За да избегне риск. Печена е — отвърна ДиДи.

— Интересно! — каза Дънкън. — Тони Естебан я описа като „загоряла“.

— Мисля, че зависи от гледната точка.

— Права си — отбеляза той със същата хаплива нотка в гласа.

— Ключът към всичко е Наполи — обобщи Джерард. — Ако той е изпратил Тротър в къщата на семейство Леърд и госпожа Леърд го е очаквала, значи случаят е предумишлено убийство.

— Или опит за взломна кражба и убийство при самозащита, както твърди тя — изтъкна Дънкън.

Имаше и друг сценарий — онзи, в който трябва да умре Елиз, а не Тротър. Но разполагаше само с нейната дума за това, а след разговора му с Естебан твърденията ѝ изглеждаха още по-неправдоподобни от преди.

— А балистичната експертиза на двете оръжия? — попита Джерард.

— Получих доклада днес следобед — каза ДиДи. — И за двете всичко е ясно. Съдията е купил своето преди седем години.

— Дълго преди да се запознае с Елиз — изтъкна Дънкън.

— Пистолетът на Тротър никога не е бил свързан с престъпление — продължи тя. — В задънена улица сме.

Бил Джерард се обърна към Конг:

— Наполи трябва да бъде открит.

— Накарах всеки полицаи от отдела да отваря очите си на четири. Засега изглежда, сякаш се е изпарил.

— Какъв е следващият ти ход, Дънкън? — попита капитанът.

Той се замисли за миг.

— Отново ще посетя госпожа Леърд и ще ѝ предам, че Естебан категорично отрича да е имал интимна връзка Коулмън Гриър. Да видим как ще реагира.

— Ще каже, че е лъжа — категорична бе ДиДи.

Джерард отново плю в чашата си.

— На какво се мръщиш, Дънкън? Какви мисли се въртят в главата ти? Нещо ми подсказва, че не си убеден.

Дънкън се изправи, застана до прозореца и замислено се загледа навън. Покрай управлението мина дилижанс натъпкан с туристи. Екскурзоводът показваше архитектурните особености на *Казармата* и разказваше историята ѝ.

„Убеден е подходяща дума — рече си Дънкън. — Защо се питам дали Естебан не се опитва да ме убеди, че е хетеросексуален. Всичко, което каза, тежкарските му пози изглеждаха пресилени. Куклата Барби

с годещия пръстен на ръката, по-голям от котва, огромните ѝ гърди, платени от него. Такива свирки, че да обелиш очи...“

Той се извърна и се усмихна на Конг:

— Да беше го чул. Важното е, че искаше у мен да не остане и следа от съмнение, че е мъжкар, който обича жените.

— Винаги е такъв — каза Джерард. — Да сте го виждали някога да не се перчи?

— Прави се на голяма работа — съгласи се Конг.

— Да, може би тежкарската походка и перченето са просто елементи от имиджа му. — Дънкън се върна стола си, но не седна, а се подпря с ръце на облегалката. — Да приемем, само за да бъдем обективни, че Естебан и Коулмън Гриър са били гаджета. Кой е единственият човек, който знае това и би могъл да го оповести?

Джерард даде отговора:

— Дългогодишната приятелка и довереница на Коулмън — Елиз Леърд.

— Именно. Когато портиерът на кооперацията на Естебан съобщи за мен, казах, че съм там, за да разговарям за приятелката на Коулмън Гриър — Елиз Леърд. Може би е изпаднал в паника. И точно тогава е решил, че хомосексуалността му може да бъде разкрита. В такъв случай всичко, което каза, е било предварително обмислено, така че да противоречи на нейните твърдения за интимна връзка между него и съотборника му.

— Или може би лъжата ѝ е била отмъщение за това, че е зарязал, както твърди той — възрази ДиДи.

— Тони е егоцентрик. Възможно е цялата история, че Елиз му се е нахвърлила, да е измислица.

— Просто не искаш да се окаже убийца — нападна го ДиДи.

— А ти искаш точно това! — сопна ѝ се той.

— Не — бавно изрече ДиДи. — Но личицето ѝ на невинна кукла и изваяното ѝ тяло не означават, че е невинна.

— Нито пък че е виновна.

— Защо не постъпваш с нея, както с всички други заподозрени?

— До днес не беше заподозряна.

— Само защото ти не искаше да мислиш така! — гневно отвърна ДиДи.

— Какво ви прихваща и двамата? — Бил Джерард прекъсна ожесточения спор.

— Дънкън ококорва очи, когато види Елиз Леърд — извиси глас партньорката му.

— Не ме ядосвай! — заговори той тихо, едва помръдвайки устни. — Назови едно нещо, което съм пропуснал да направя.

ДиДи продължи да се взира в него, без да проговори.

— *Едно нещо, което съм пропуснал да направя* — гневно повтори Дънкън.

Партньорката му погледна Бил Джерард и въздъхна с примирение.

— Досега не е пропуснал нищо. Провежда задълбочено разследване.

— Благодаря — сковано каза той. — Защо съм предпазлив ли? Защо съм по-нерешителен от обикновено? Понеже жената, която сме на път да обвиним, е съпруга на съдия от Върховния съд. Смятам, че преди това трябва обмислим всички вероятности. Защото ако се лъжем, ще ни изритат оттук и ще останем без работа.

Последва дълго, напрегнато мълчание. Конг го наруши с шумна въздишка.

Всички се отпуснаха и се засмяха. Но Дънкън не бе напълно готов да прости на ДиДи и когато я погледна, не се усмихна.

— Всичко се свежда до следното, Дънк — каза Джерард. — Единият от двамата те разиграва. Или госпожа Леърд, или Тони Естебан. Кой мислиш, че е?

Това бе въпросът, който си бе задал хиляда пъти, от както бе излязъл от мансардния апартамент. Дали да вярва на суетния бейзболист, или на жената, която през миналата седмица бе убила човек?

— Елиз Леърд — тихо отвърна той. Погледна ДиДи, след това се обърна към капитана. — Твърде много неща, свързани с инцидента, просто не се връзват, Бил. Не звучат логично. Мисля, че трябва да я повикаме тук утре на официален разпит в присъствието на представител на съда. Да я притиснем здравата и да видим дали ще изплюе камъчето.

Джерард кимна, но не изглеждаше доволен:

— Очаква ни голям скандал. Тази вечер ще уведомя шериф Тейлър, защото съм сигурен, че съдия Леърд ще проглуши ушите му.
— Никой не оспори това. — Конг, обади ми се веднага щом откриеш нещо за Наполи.

— Разбира се.

ДиДи бе единствената, която се радваше. Стана, хвърли празната кутия от кока-кола в кошчето и каза на Дънкън:

— Ще бъда на бюрото си, ако искаш да обсъдим плана за утре.

— Добре.

Преди да излезе, Конг смушка Дънкън и прошепна:

— Все още искам да чуя за онази, която те кара да обелиш очи.

Дънкън остана насаме с Джерард, който забърсваше стъклата на очилата си във вратовръзката.

— Вярно ли е онова, което каза партньорката ти? Наистина ли си падаш по госпожата?

— Трябва да съм евнух, за да не я забележа, Бил. И ти не би останал безразличен.

— Виждам съм я. Разбирам. Знам какво е. Можеш ли да сложиш капаци и да бъдеш обективен?

— Тя е омъжена.

— Не те попитах това, Дънкън.

— И е заподозряна в убийство.

— Отново не ми отговори.

— Нямаме никакво солидно доказателство срещу нея. Но моята препоръка е да продължим разследването и ако открием необходимото доказателство, ще настоявам за повдигане на обвинение.

Джерард сложи отново очилата си и посегна към купчината книжа на бюрото си.

— Това исках да чуя.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Елиз?

Тя рязко се извърна, осъзнавайки, че изглежда виновна. Така се и чувстваше.

— Кейто! — възкликна и задъхано се засмя. Беше застанал на прага на отворената врата, с пазарска чанта в ръце.

— Изплаши ме. Кога се прибра?

— Току-що. Какво правиш?

Когато влезе в кабинета си, изражението му бе любопитно, леко подозрително.

— Тази стая все още ме плаши.

— Тогава защо се отбиваш тук?

— За да видя как върви ремонтът.

Посочи към стената, където дупката от куршума на Тротър бе запълнена и скрита. Предния ден няколко полицаи бяха отстранили лентата. Кейто веднага повика хора да възстановят кабинета в предишния му безупречен вид.

Изцапаният с кръв килим бе навит и изнесен — с нареждане да бъде унищожен. Съдията не го искаше. После цялата стая бе лъсната като огледало от професионалисти.

— Не ми хареса как са я замазали и знаех, че и ти няма да одобриш — въздъхна Елиз. — Търсех визитката на майстора. Искях да му се обадя утре сутринта.

— Госпожа Бери я има. Ще я помоля да му позвъни.

— Мисля, че се налага. Нали искаш работата да бъде свършена както трябва? Знаем колко държиш на този кабинет.

— Много мило, че си решила да се погрижиш — усмихна се той. — Ще пийнеш ли нещо с мен преди вечеря?

— С удоволствие. — Тя заобиколи бюрото и погледна чантата. — Какво е това?

— Подарък.

Посегна към розовата хартия, която се подаваше отгоре.

— Може да почака.

Кейто остави чантата на пода, обви ръце около талия ѝ и се опита да я целуне, но тя се отдръпна.

— Исках да се освежа, преди да се прибереш. Следобед си починах и дори успях да подремна. Но все още не съм си измила зъбите.

— Нямам нищо против.

— Но аз имам. Ще се кача да се приведа в приличен вид. Ти налеп питиетата.

— Да ги донеса ли горе?

— Да, още по-добре. — Елиз се освободи и тръгна към вратата.

— Ето, вземи чантата. — Вдигна я и ѝ я подаде.

— Мога ли да надникна?

— Мисля, че ще го направиш — засмя се той — със или без моето разрешение, така че — давай!

В същия шеговит дух, докато излизаше от стаята, тя се обърна и извика:

— Водка с тоник, моля. С много лимон и много лед.

Изтича нагоре по стълбите и влезе направо в спалнята.

Веднага щом затвори вратата, се облегна с гръб на нея, задъхана и с разтуптяно сърце. Цялата трепереше. На косъм бе избегнала опасността да бъде заловена.

След признанието си, че е наел частен детектив, Кейто бе нежен и любящ и често я питаше дали му е простила за недоверието. Тя го уверяваше, че е получил прошката ѝ и отвърщаше на ласките му с топлота. Привидно всичко изглеждаше наред.

Изми зъбите си и бързо се преоблече с новия тоалет, който бе намерила в пазарската чанта. Слагаше си парфюм, когато той влезе в спалнята с две чаши. Погледна я и кимна одобрително.

— Струваше си чакането.

— Благодаря.

Елиз разпери широката пола встрани и направи пирует.

— Не е нещо шикозно — каза Кейто. — Но го видях и ми хареса.

— На мен — също. И то много. Благодаря.

Съдията вече беше свалил сакото и вратовръзката си. Горните копчета на ризата му бяха разкопчани. Хвърли многозначителен поглед към нея и затвори вратата. Тя погледна часовника на ръката си.

— Госпожа Бери ще чака да сервира вечерята.

— Казах ѝ да я поддържа топла, така че имаме време. — Отиде при нея и ѝ подаде питието. Допря чашата си със скок до нейната. — Да забравим за инцидента и неприятните последици.

— Ще пия за това.

След като отпиха по глътка, той я поведе към леглото, седна на ръба и я притегли между разтворените си бедра. Остави чашата си върху нощното шкафче и обгърна талията ѝ.

— Не съм сигурен дали мога да чакам повече...

Елиз отпи още няколко глътки и сложи чашата си до неговата.

Той леко плъзна ръце по гърба ѝ.

— Все още ли ми се сърдиш, Елиз?

— Заради частния детектив ли? Не, Кейто, толкова пъти ти казах. Какво друго да си помислиш? Всички признаци са говорели за любовна връзка. Постъпих глупаво като не ти обясних отношенията си с Коулмън.

— Дори и да го бе направила, нямаше да одобря срещите ви в хотелски стаи.

— Не събуждах никаква страст у него — каза тя с шеговит смях.

— Опитвах, когато бяхме в гимназията, но бе пълен провал. Не ме желаше по този начин.

— Тогава значи не е бил само гей. Трябва да е бил и мъртъв.

Телефонът звънна. Кейто хвърли поглед натам, но видя лампичката за деривата в кухнята да примигва, което означаваше, че госпожа Бери е вдигнала. Обхвана тила на Елиз и притегли главата ѝ към своята.

По интеркома госпожа Бери каза:

— Съдия Леърд, извинявам се за безпокойството. Онзи детектив Хачър настоява да разговаря с вас.

Кейто продължи да се взира в Елиз няколко секунди, а след това отмести ръце от нея и вдигна слушалката. Натисна примигващия червен бутон на клавиатурата.

— Детектив Хачър?

Елиз посегна към питието си, усетила, че ръката ѝ трепери, с надеждата Кейто да не забележи.

— Разбирам — каза той. Разговорът продължи още само няколко мига. — Ще направя необходимите промени в графика си. Ще бъдем

там. — Бавно върна слушалката и остана загледан в телефона, без да каже нищо.

Елиз не успя да скрие тревогата си:

— Какво искаше? Ти каза, че ще бъдем там. Къде?

— В полицейския участък. Утре в десет сутринта.

— Защо?

Едва сега съпругът ѝ вдигна поглед.

— Имаме проблем, Елиз. Или по-скоро — полицията има проблем.

— Какъв?

— За отношенията ти с Коулмън Гриър. Не ти вярват.

* * *

Колата на Дънкън пълзеше по улицата, докато той се взираше в номерата, за да зърне търсения адрес. Спря до бордюра пред къщата. Беше опасен квартал с висока престъпност, който заслужаваше да бъде наричан „мизерно предградие“. Всяка сграда бе занемарена от десетилетия, но тази сякаш всеки момент щеше да рухне.

Може би тъмнината подвеждаше очите му, но невзрачната постройка бе в окаяно състояние. В двора не растеше нищо друго, освен един дъб, целият покрит с испански лишей. Самото дърво изглеждаше почти изсъхнало.

Той угаси двигателя на колата и извади служебното си оръжие от кобура. Здравно хванал пистолета в дясната си ръка, слезе от автомобила и внимателно се огледа наоколо. Улицата изглеждаше пуста. Или по-скоро — опустяла. Прозорците на няколко къщи светеха, но повечето бяха потънали в мрак. Малкото улични лампи, които все още бяха здрави, осигуряваха слаба светлина и само правеха сенките още по-дълбоки.

Тротоарът бе неравен. През големите пукнатини растяха плевели. Под обувките му хрущяха камъчета, докато вървеше към края на двора, за да огледа къщата. Беше съвсем тъмна.

Започна да се пита дали бе добра идея да дойде тук. Най-малкото, не биваше да идва сам. Знаеше това, даваше си ясна сметка.

Беше глупаво, безразсъдно от негова страна и до известна степен самонадеяно.

Става дума за Савич. Ела сам.

Тези думи и адресът на къщата бяха цялото съдържание на съобщението, оставено в гласовата поща на мобилния му телефон от дрезгав женски глас. Когато провери часа на обаждането, на екрана се изписа: 22:37. Вместо номер, в него се казваше: *поверително обаждане*.

Мамка му!

Веднага се сети за жената, която Савич му изпрати в събота вечерта. Дали отново използваше нея? Едва ли би проявил такава наглост. Не беше в стила му, но ако някой се опиташе да предвиди ходовете му, в деветдесет процента от случаите не би ги отгатнал.

Предпазливо тръгна по пътеката към площадката. Огледа се и на двете страни, но не видя никакво движение по улицата, не чу нито звук. Старите дъски проскърцаха под тежестта му, когато пристъпи към вратата.

Осъзна колко голяма е вероятността да попадне в капан, който би предопределил съдбата му. Беше очаквал Савич да му устрои засада. Дали се бе излъгал? Може би вместо това, бе решил да застане лице в лице с него.

Или в тази къща го очакваше поредната страхотна изненада. Трупът на Люсил Джоунс може би. Проститутката, която бе обслужвала Савич, след убийството на Фреди Морис все още бе в неизвестност и не можеше да бъде разпитана от полицията. Вероятно я бе накарал да замълчи завинаги и бе оставил тялото ѝ тук, където Дънкън трябваше да го намери.

Сети се и за Горди Балу. Дали Савич бе чул, че са се опитали да сключат сделка с Горди да го изпорти? За щастие той се намираше на сигурно място — зад решетките в областния затвор.

Каквото и да криеше тази стара къща, мигът на истината бе настъпил. Дънкън отмести ръждясалата желязна врата, която висеше на една панта, и хвана дръжката на вътрешната. С лекота я завъртя и прекрачи прага. Въздухът вътре бе горещ, задушен и изпълнен с мирис на плесен, характерен за старите, запуснати домове. „Но не и на гниеща плът“, забеляза той с облекчение.

Ослушвайки се за всеки звук, Дънкън спря за миг, за да се ориентира. Беше традиционна южняшка къща, построена преди климатиците да се превърнат в необходимост за оцеляването в убийствената лятна жегата. Някога — може би преди век — навярно бе представлявала прекрасен дом.

Пред него се простираше коридор със стълбище в единия край и редици врати от двете страни. Беше празен. Дънкън внимателно пристъпи към първата от дясната си страна и надникна зад нея. Дървена ламперия и избелели, окъсани тапети. Дупка на тавана, където някога бе висял полилей. Вероятно помещението бе проектирано за трапезария.

Прекося коридора и влезе в стаята отсреща, която бе приемна. Различни тапети, също окъсани. Провиснали дантелени пердета, които изглеждаха тънки като паяжини, висящи на прозорците. Стаята бе обзаведена, но оскъдно.

В средата стоеше Елиз Леърд.

Нещо странно стана със сърцето му. Но той вдигна пистолета и го насочи към нея.

— Ти си тук?

Гласът ѝ бе тих, почти шепнещ. Същият дрезгав глас, който бе оставил съобщението на гласовата му поща. Запита се защо не я бе познал веднага.

А може би я беше познал?

Може би въпреки споменаването за Савич, знаеше кой ще го очаква в тази тъмна и пуста къща? Вероятно бе отказал да признае пред себе си, че това е нейният глас, защото тогава не би дошъл тук с чиста съвест? Савич му даваше оправдание за това, а Елиз — не.

— Какво става, по дяволите? — гневно попита той.

— Използвах името на онзи престъпник, за да те накарам да дойдеш.

— Откъде знаеше, че ще успееш?

— Кейто ми каза, че отдавна го преследваш.

Дълго и замислено се взира в нея, преди да свали деветмилиметровия пистолет. Но остави куршум в първата камера и не го прибра в кобура. Придвижи се така, че да остане с гръб към стената, а не към отворената врата.

Доловила предпазливостта му, тя каза:

— Тук няма никой друг, ако това си мислиш. Трябваше да се видя с теб насаме.

— Чия е тази къща?

За пръв път я виждаше с пуснати, а не пригладени коси. Те погалиха раменете ѝ, когато раздвижи глава.

— На един приятел.

— Твоят приятел трябваше да помисли за ремонт.

— Живее далеч от доста време. Даде ми разрешение да ползвам къщата, ако се наложи, в замяна на проветряване от време на време.

Дънкън кимна, сякаш това обясняваше всичко. А всъщност не означаваше нищо. Само пораждаше нови въпроси, но те можеха да почакаат. Вече имаше предостатъчно за обсъждане.

— Е, добре, налагах примамката — и ето ме тук. Какво искаш?

— Няма значение какво искам, Дънкън. Важното е това, от което се нуждая. Помощта ти. Отчаяна съм.

Името му, изречено от нея, накара цялото му тяло да потръпне. Опита се да се отърси от усещането, но не можа и това го ядоса.

— Предполагам, че си излъгала съпруга си, за да се измъкнеш.

— Не се наложи. Обаждането ти го разстрои. Отиде в кънтри клуба. — Доловила изненадата му, тя обясни. — Много негови колеги, дори областният прокурор, си устройват покер турнири. Тази вечер ще играят. Кейто се разтревожи, че ще тръгнат слухове за разпита ми утре в полицията. Стараеше се да изглежда спокоен. Както и да е, излезе. Изчаках, докато госпожа Бери си тръгна, и се обадох.

— И ме подмами тук, в къщата на призраците. Защо?

— Ще прибереш ли този пистолет?

— Не.

— Няма причина да се страхуваш от мен.

„Мога само да загубя работата си — помисли си той. — Кариерата, почтеността си.“

— Аз съм тази, която има от какво да се бои.

Докато изричаше това, Елиз направи няколко крачки към него.

Лъхна го ароматът на парфюма ѝ — нежен, опияняващ. Облеклото ѝ бе подобно на онова, с което бе дошла в дома му. Пола, сандали, прилепнало горнище. Не толкова оскъдно, колкото на годицината на Естебан, но достатъчно изрязано, за да разкрива част от гърдите ѝ и да накара Дънкън да се смути.

— Знам игричките ви, госпожо Леърд. Целта ви е да ме отклоните от верния път, да отвлечете вниманието ми от изследването, за да не ви арестувам за убийството на Гари Рей Тротър.

Да, това прозвуча добре. Той бе разследващият детектив; тя — заподозряната. Така стояха нещата и не биваше да го забравя, въпреки че едва се сдържаше да не я сграбчи в прегръдката си.

— Защо не вярваш, че съм застреляла Тротър при самозащита? Защо не ми вярваш за Кейто? За Коулмън?

След дълго мълчание, с което искаше да придаде тежест на думите си, Дънкън отвърна:

— Радвам се, че го спомена. Днес отскочих до Атланта да си поговоря с Тони Естебан.

Тя не успя да прикрие изненадата си.

— Разговарял си с него...

— О, да, побъбрихме си приятелски.

— И какво ти каза?

— Не си му любимка.

— И той не ми е любимец.

— Всъщност нарече те „психясала кучка“.

— Той дори не ме познава. Срегнахме се само веднъж на купон.

— Когато Коулмън Гриър се е насвяткал и заспал, а ти и приятелчето му Тони сте си направили купон насаме, голи.

— Какво?

— Ще ти спестя унижението да преразкажа пикантните подробности. В общи линии, според него, ти си била инициаторката. С Естебан добре сте се позабавлявали, докато нищо неподозиращият ти любовник Коулмън Гриър не е бил на себе си. Но на следващата сутрин си се превърнала в кошмара за всеки мъж. Започнала си да го преследваш. Често си го търсела по телефона. Не си го оставяла на мира и когато станало ясно, че не иска от теб нищо друго, освен онези няколко горещи часа в леглото, си се зарекла да му го върнеш тъпкано. Както и направи, когато вчера заяви пред детектив Бауън и пред мен, той е бил гаджето на Коулмън Гриър.

Елиз го гледаше ужасено:

— И си повярвал във всичко това?

— Повече, отколкото на твоята версия.

Тя се хвана за тапицираната облегалка на дивана — една от малкото мебели в стаята — и бавно седна. Няколко минути се взира в пространството пред себе си. Най-сетне го погледна.

— Лъже. Да, Коулмън ме покани на един купон на „Рейвс“. Там ме запозна с Тони Естебан. Наистина Коулмън се напи в онази нощ. Но го направи, защото Тони флиртуваше с мен. Вече бе хлътнал по него и Тони го бе накарал да повярва, че влечението им е взаимно.

Дънкън остана мълчалив и недоверчив.

— Тони Естебан е лъжец и измамник — решително каза тя. — Дори и да не беше хомо или бисексуален, или какъвто и да е, никога не би привлякъл вниманието ми. Той е противен егоцентрик. Не съм имала нищо общо с него нито в онази нощ, нито когато и да било.

— Значи го обвиняваш в същото, в което той — теб? Да не би да искаш да кажеш, че ми е наговорил всичко това, за да ти отмъсти, защото си го отблъснала?

— Не ме интересува какви са подбудите му. Още по-малко — мнението му за мен — отвърна тя. — Но лъже за връзката си с Коулмън. Тони разби сърцето на приятеля ми. Страхуваше се, че ще ги разкрият и отказа да продължи да се среща с него насаме. Месеци наред Коулмън беше съкрушен от раздялата. Тогаваше се виждахме най-често. Измъчваше се, имаше нужда от човек, с когото да разговаря открито за връзката си, някой, на когото има безрезервно доверие. Беше съсипан, защото Тони го бе отблъснал и накрая се самоуби заради него. Това е истината, кълна се.

Дънкън свали якето си и попи потта от челото си. Усещаше се изтощен от жегата, изнервен. И беше на път да й повярва, срещу което водеше жестока вътрешна борба.

— Естебан се е сгодил за червенокоса секс бомба, която го слуша като дресирано кученце. Купил ѝ е силиконови гърди и пръстен с диамант, връзката им е доста сериозна. През есента ще се женят.

— Разбира се, че има такава приятелка, както винаги. Това беше причината за проблемите между него и Коулмън. Всеки път, когато се перчеше със сексуалните си завоевания пред съотборниците им или глезеше поредната хубавица, Коулмън страдаше. Но мъжкарското държане на Тони е само за показ, Дънкън. Бракът му ще бъде фарс. Не виждаш ли, че всичко това е прах в очите? Червенокосата му служи за

параван. Може би след по-малко от година ще му роди дете. Той ще се погрижи.

Дънкън бе имал подозрения за това, но все още не бе готов да го приеме.

— Тони постъпваше ужасно с Коулмън — продължи тя. — Един ден го обграждаше с внимание, а на следващия странеше от него. Тази непостоянност измъчваше приятеля ми.

— Тогава защо е бил така заслепен от любов?

За миг Елиз не каза нищо, а после промълви:

— Нима човек може да избира в кого да се влюби?

Изведнъж стаята сякаш стана още по-тъмна, тясна и задушна. Кожата на Дънкън лепнеше, тялото му потръпваше. Отмести поглед от нея и каза:

— Не знам кой е гей, кой е нормален и кой с кого се е чукал и честно казано — не ме интересува. Важното е, че Мейер Наполи е открил нещо за теб. Съдията му е платил да си мълчи, но Наполи е предприемчив и е надушил възможността да си докара още някоя пачка. Дошъл е при теб и е заплашил, че ще направи малката ти тайна публично достояние, каквато и да е тя, ако не му платиш. Съгласила си се и сте си уговорили среща с него в кабинета на съпруга ти късно през нощта. Наполи се е съгласил, но той не е глупак. За да запази собствената си кожа, е подмамил безобидния наивник Гари Рей Тротър за посредник, в случай че се опиташ да го изиграеш. Впрочем, какво ти донесе Тротър в онази нощ? Снимки, касети, видеозапис? Може би наистина не си имала връзка с Коулмън Гриър, а си искала да запазиш имиджа на най-добри си приятел. И това няма значение. Каквото и да е имал Наполи, застрашавало е не само теб, а и приятеля ти. И най-важното — съпруга ти. На първо място си искала да запазиш положението си на госпожа Кейто Леърд. Влязла си в кабинета, както е било уговорено, очаквайки Наполи. Но вместо него, си заварила Тротър. Казал ти е нещо. Убеден съм в това, въпреки че ти отрече. След като си го застреляла, си се постарала да изглежда, сякаш си хванала крадец. Може би дори сама си сложила онзи лост за смяна на гуми и си счупила прозореца. И ето че влиза Кейто, който се разтреперва при мисълта, че е бил на косъм да загуби обожаваната си съпруга. Позволяваш му да те приласкае, както никога преди. Напълно приема историята за самозащита. — Дънкън присви очи срещу нея. —

Единственото, което те измъчва в момента, е въпросът къде се намира Мейер Наполи. Ако не беше той, щеше да бъдеш в пълна безопасност. Наполи е човекът, който може да съсипе живота ти.

Елиз се присви и сведе глава.

Дънкън се приближи към нея и рязко повдигна брадичката ѝ.

— Така ли беше?

— Да. — Тя изненадващо скочи на крака и протегна ръце към него. — Сложи ми белезници. Арестувай ме, вкарай ме в затвора. Поне там ще бъда в безопасност.

— От съпруга си ли?

— Да!

— Защото иска да те убие?

— Не би го извършил сам — прошепна тя с треперещ глас. — Не е толкова глупав. Преди две нощи имаше възможност да го направи в басейна. Мислех, че ще ме удави, но не го стори, значи няма да го направи. Просто ще се погрижи да умра.

— Но защо? — извика Дънкън.

— Той...

— *Защо?*

— Не мога да ти отговоря.

— Защото няма причина.

Елиз енергично поклати глава:

— Моля те, просто ми повярвай.

— Да ти повярвам? — засмя се язвително той. — Няма да стане.

— Какво трябва да направя, за да ми се довериш? Да ме открият мъртва ли?

— Като за начало.

Тя колебливо си пое дъх и направи крачка назад.

— Ще се видим утре в участъка. В десет часа — продължи той със същия хладен тон.

Обърна се и се отправи към главния коридор. Тя тръгна след него, докосна ръката му и го накара да се обърне.

— Няма друг, който би могъл да ми помогне. Страхувам се. Кейто знае...

— Какво?

— Или поне подозира, че съм наясно с намеренията му. Затова ти е казал за Наполи. Играе ролята на наранен рогоносец, за да спечели

съчувствието ти и да те настрои срещу невярната съпруга. Насочил те е към връзката между Наполи и Тротър и между мен и Коулмън, за да ме изкара виновна. Всичко това е част от грандиозния му замисъл.

— Добре! — изнервено викна Дънкън. — Щом е така, дай официални показания. Утре на разпита ще ги запишем.

— Не мога. Така ще подпиша смъртната си присъда. — Притисна ръката му по-силно. — Моля те, Дънкън.

— За какво точно ме молиш?

— Престани да търсиш доказателства срещу мен. Започни да разследваш Кейто и защо Тротър влезе в къщата ни в онази нощ.

— Твърдиш, че за да те убие.

— Да.

— Откъде би могъл жалък нещастник като Тротър да знае, че бродиш из къщата нощем сама?

— Кейто му е казал. Накарал го е да ме чака в кабинета докато сляза, което със сигурност щеше да стане.

— И те е задържал в леглото, за да не включиш алармата.

— Не звучи ли правдоподобно?

Да, това се връзваше. Дънкън долови надеждата в погледа ѝ и се изкуши да ѝ повярва.

— Каж ми защо съпругът ти желае твоята смърт.

— Не мога — отвърна тя с умоляващ шепот. — Не преди да бъда напълно сигурна, че ми вярваш. Без никакви съмнение.

— Тогава нямаш късмет.

Преди отново да ѝ обърне гръб, тя сложи ръце на раменете му и се приближи плътно до него.

— Искам да ми повярваш.

Дънкън посегна да отмести ръцете ѝ.

— Не! — едва не простена той, но ръцете ѝ не помръднаха от раменете му.

Елиз се повдигна на пръсти и потърка устните му със своите.

— Повярвай ми, Дънкън. Моля те.

Той застана от безсилие, хвърли якето и пистолета си на пода и сграбчи кичур от косите ѝ. Изви главата ѝ назад. Може би щеше да я пусне и да си отиде само ако бе отвърнала на гнева в погледа му, ако бе доловил в очите ѝ дори следа от злорадство или дързост. Вместо това, миглите ѝ се притвориха.

— Проклетата да си! — прошепна Дънкън. — Проклет да съм и аз!

Устните му се впиха в нейните, езикът му проникна в устата ѝ. Обхвана талията ѝ и я притегли към себе си. Допирът на тялото ѝ напълно заглуши гласа на съвестта. Завладя го желание, каквото никога не бе изпитвал.

Тя обви ръце около врата му и зарови пръсти в косите му. Устните ѝ отвърщаха на ласките му, страстно поемаха езика му, довеждаха го до лудост и го караха да я желае все по-силно.

Побутна я назад, докато тя опря гръб на стената, и повдигна горнището ѝ. Под него бе голата ѝ плът. Тя вдигна ръце и дрехата се събра над лактите ѝ. Той сграбчи двете ѝ китки с една ръка и ги задържа, притиснати към стената над главата ѝ.

По-късно щеше да съжالياва, че не се бе спрял да погледа изпънатото ѝ тяло, да се наслади на това, за което си фантазираше още от мига, в който я видя за пръв път на приема. Щеше да съжالياва, че не плъзна пръсти по кожата ѝ, за да усети допира ѝ, че не обходи гърдите ѝ с ръце и устни.

Но в този миг беше подвластен на първичната жажда да я има. Посегна под полата ѝ, плъзна ръка нагоре към ханша ѝ, където не се натъкна на нищо освен гола плът. Изричайки вулгарни думи или може би отчаяни молитви, той я отнесе на ръце до дивана.

Когато я остави, тя издърпа горнището си и го хвърли на пода. Стъпил с един крак на ръба, повдигна полата над талията ѝ. Плъзна прашката надолу по краката ѝ и се загледа в нежните косъмчета между бедрата ѝ. Дишането му отекваше в тихата стая, докато се пребори с тока на колана и ципа си, рязко разтвори бедрата ѝ и проникна в нея.

Завладян от наслада, прокара пръсти през косите ѝ. За няколко секунди се предаде на опияняващото усещане да потъва в нея, да я подчини.

Когато се раздвижи, дълбоките тласъци бяха породени колкото от страст, толкова и от отчаяние. Тихите ѝ стонове ги правеха още по-неудържими. Дори и да бяха престорени, не го бе грижа. Харесваха му. Разпалваха поривите му.

Плъзгайки ръце по кожата ѝ, той я повдигна, докато навлизаше в тялото ѝ с все по-бързи и енергични движения. Заливаха го все по-горещи вълни, докато потрепери от блаженство. Мигът на върховна наслада бе дълъг, разтърсващ и изтощителен.

Тежко се отпусна върху нея с дълбока въздишка и влажният му дъх докосна шията ѝ. Би могъл да лежи така цяла вечност. Но още преди да се осъзнае, той се повдигна лакти и понечи да се отдръпне.

— Не. — Тя го сграбчи в прегръдката си. — Не.

Тялото ѝ бе напрегнато. Лежеше със затворени очи дишаше учестено.

Плъзгайки ръце под влажната му риза, впи пръсти в лепнещия му от пот гръб. Леко раздвижи ханш и притисна тялото си към неговото. Натискът я накара да затаи дъх. Той забрави за намерението си да се отдели от нея и вместо това, отново сграбчи ханша ѝ и я повдигна към себе си. От нея се изтръгна тих вик на страст.

Раздвижи се, докато я притискаше. Усещаше впиването на ноктите ѝ в плътта си. Поклащаше се съвсем леко, но тези движения бяха достатъчни. С лек стон тя изви гръбнак назад и бедрата ѝ силно го притиснаха. Почувства оргазма ѝ от върха на члена си, потънал дълбоко в нея.

Когато стоновете ѝ затихнаха, тя остана да лежи, задъхана, под него. Светлината на улична лампа, нахлуваща от прозореца през окъсаното дантелено перде, хвърляше сенки върху гърдите ѝ. От крайчеца на окото ѝ се търкулни сълза и достигна до влажните коси на слепоочието ѝ. Косите ѝ бяха като смачкана бледа коприна. Устните ѝ изглеждаха подути и зачервени.

Отчаяно му се искаше да полежи до нея, да я целуне, но нежно и ласкаво. Ала заради това със сигурност щеше да попадне в ада. Беше загубил ума си и се бе предал на плътско желание, за което по-късно щеше да обвини нагона си, но нямаше извинение за своята нежност. Вече бе дошъл на себе си и чудовищната сила на прегрешението му го връхлиташе.

Тя отвори очи и вдигна поглед към него. Шепнейки името му, повдигна ръка към лицето му. Преди да го докосне, той се отдръпна и стана. С гръб към нея, вдигна панталона си и трескаво закопча колана. Остави краищата на ризата си отвън. Вдигна кобура, но не го сложи на рамо.

Беше заставал лице в лице с най-жестоките престъпници в историята на Савана, но най-голямото геройство, което трябваше да извърши, бе да се обърне и да погледне тази жена.

За негово облекчение, тя се бе изправила и бе пригладила полата си. Все още не бе сложила горницето, но свенливо го държеше пред гърдите си. Тази класическа женствена поза на свян се запечата в съзнанието му. И по-късно споменът колко уязвима бе изглеждала в този момент щеше да разкъсва сърцето му.

Но това щеше да бъде по-късно.

Сега тръгна към коридора, където се наведе да вземе якето и служебното си оръжие от пода. Без да се обърне, каза:

— В десет часа. Ела с адвокатата си и не закъснявай.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елиз се събуди и рязко изопна гръб, задъхана, с разтуптяно сърце.

За кратко бе заспала дълбоко, но в един миг сякаш в главата ѝ отекна пронизителна аларма, която внезапно я изтръгна от съня. Трескаво се озърна в непрогледния мрак и изведнъж си спомни къде се намира и какво се е случило...

Когато Дънкън излезе, беше така отчаяна, че не престана да ридае, докато заспа. Тя — страдащата от хронично безсъние — бе потънала в дълбок сън, без видения? За половин час или за по-дълго? Докато обличаше горнището, се опита да види стрелките на часовника си, но бе твърде тъмно. Какво щеше да каже на Кейто?

По кожата ѝ бе засъхнала пот. Потърка страните си усети солените следи от сълзи. Потърси с ръце белъто си на пода и докато се изправяше, осъзна, че трябва вземе душ, преди да се види с Кейто.

Грабна чантата си и забърза през тъмната къща. Трябваше да се прибере преди съпруга си. Иначе как би оправда отсъствието си и вида си!

Имаше само едно възможно обяснение. Един поглед щеше да му бъде достатъчен, за да разбере какво е правила.

„Господи, дано все още играе карти!“

В каквото и настроение да бе той, трябваше да се справи с положението. След като Дънкън ясно ѝ даде да разбере, че възнамерява да довърши разследването си, тя нямаше друг избор, освен да продължи да се преструва пред Кейто, че семейната им идилия продължава.

Измъкна се през задната врата, откъдето бе влязла. Дворът бе пуст, обрасъл с диви треви и плевели, които драскаха краката ѝ, докато тичаше през тях.

През портата във високата ограда се излизаше на неравна неасфалтирана уличка. Препълнените кофи за смет издаваха немарливостта на обитателите на квартала. Около кофите се въргалиха

ръждявали тръби, стари гуми, изтърбушени мебели, играчки и потрошени инструменти.

За да стигне до мястото, където бе оставила колата си, трябваше да мине между двете къщи зад постройката, която Дънкън бе нарекъл „къща на призраците“. Напомняше за дома на Бу Радли от „Да убиеш присмехулник“ — един от любимите ѝ филми. Като дете го бе гледала при всяко излъчване по телевизията, както навярно всеки игрален филм, показан някога в ефир. Комедии, драми, криминални истории — обичаше ги всичките. Те бяха нейното бягство от мрачната реалност на живота ѝ.

Зловещите къщи, които се издигаха от двете ѝ страни, бяха тъмни и пусти. Нищо не издаваше, че някой я наблюдава иззад капачите на прозорците. Но точно когато мислеше, че е успяла да мине незабелязано, от полуизсъхнал жив плет изскочи котка, която накара сърцето ѝ да замре. Животинчето изсъска и изви гръбнак, а после отново се шумгна в храстите.

Колата ѝ бе паркирана в средата на първата пряка. Изпита облекчение, когато видя, че няма счупени стъкла и капачките на джантите са непокътнати. Трудно щеше да обясни на мъжа си подобно вандалско посегателство.

Докато минаваше под улична лампа, отново погледна часовника си и едва не се препъна. Беше спала часове!

Обезумяла от тревога, пхна ръка в чантата си и извади мобилния си телефон. Може би бе звънял, но не беше я събудил. Погледна екранчето — слава богу, никакви пропуснати обаждания!

Когато Кейто ѝ съобщи за решението си да отиде в кънтри клуба, тя му каза, че ще вземе приспивателно, за да бъде бодра за разпита сутринта. Той обеща, че няма да ѝ се обажда, за да не я буди.

И наистина не беше звънял. Но ако се бе обадил на домашния телефон?

Хрумна ѝ да позвъни на мобилния му, за да узнае къде е. Ако той все още беше в клуба, можеше да му каже, че просто проверява дали всичко е наред. Но ако си беше у дома, Кейто щеше да настоява да узнае защо тя не е там. Щеше да я попита къде скита в този късен час, вместо да е потънала в дълбок сън благодарение на приспивателните. Какво щеше да му каже тогава?

Не, по-добре да не се обажда, за да не рискува. Единствената ѝ надежда да не бъде разкрита бе да стигне до дома им преди него. Измина последните метри до колата си тичешком.

Отключи я с дистанционното. Пиукането и примигването на фаровете за миг разкъсаха тъмнината на пустата улица, напомняйки ѝ за пулсиращите неонов светлини при последната ѝ среща със Савич.

Отвори вратата, стовари чантата си на предната седалка и седна зад волана. Веднага натисна бутона за автоматично заключване, бързо запали и потегли.

Най-добрият сценарий бе Кейто да е все още в клуба и както бе обещал, да не е звънял, за да не я безпокои докато спи. В събота беше играл до сутринта. Може би това щеше да се повтори и тази нощ...

По-лошият вариант беше да е в клуба, но да се е обаждал вкъщи. В такъв случай обяснението ѝ щеше да бъде, че е взела две таблетки, които са се оказали по-силни отколкото е очаквала, и е проспала позвъняванията.

Най-кошмарно щеше да бъде, ако Кейто си е у дома ядосано очаквайки завръщането ѝ.

За да обясни отсъствието си, би могла да каже, че въпреки сънотворните, не е успяла да заспи и е излязла да поразходи с колата си. Би прозвучало глупаво, но правдоподобно.

Ала как щеше да обясни очевидните следи от бурната любовна игра с Дънкън?

— *Нима човек може да избира в кого да се влюби?* — беше попитала тя, но той нищо не бе отвърнал. Ала изражението му ѝ показва достатъчно ясно това, което трябваше да знае. И вече го знаеше.

Веднъж разпалена, страстта не можеше да бъде необузdana. И бе оставила своите белези. Ако не успееше да ги прикрие, преди да застане пред Кейто, той неизбежно щеше да забележи, че е разрошена, с измачкана пола и със зачервени страни от наболата брада на Дънкън.

За да провери дали са толкова видими, колкото ги чувстваше, надникна в огледалото за обратно виждане.

Нечие лице ѝ се усмихваше от задната седалка.

Елиз извика ужасено и инстинктивно натисна с все сила спирачките.

— Госпожо Леърд, тъй като не сме се срещали лично, позволете ми да ви се представя. — С артистичен жест мъжът ѝ подаде визитка,

задържайки я между показалеца и средния си пръст. — Казвам се Мейер Наполи.

* * *

След като остави Елиз в къщата, Дънкън дълго шофира в безцелно търсене на нещо, което не можеше да назове. Вероятно диреше изкупление.

Но нямаше да го намери нито по улиците на града, нито в някой бар, фитнес клуб или кино, а това бяха всички места, които му хрумнаха. Накрая се озова в *Казармата*.

В отдела имаше само един детектив. Когато го видя да влиза, подхвърли някаква шега за хората, които прекарват и нощта на работното си място. Дънкън отвърна нещо остроумно, след което влезе в офиса си и затвори вратата. Това беше знак, че не желае да разговаря с никого.

Мислеше си, че ако поработи по случая, би могъл да оправдае срещата си с Елиз. И наистина се залови да преглежда материалите.

Дори след като претекстът за Савич се оказа фалшив и той видя кой го очаква в къщата, можеше да каже, че е останал *само* защото се е надявал да узнае нещо, което да му посочи пътя към истината — някакво признание, доказателство, каквото и да е.

Ако можеше да убеди себе си в това, щеше почти да си намери оправдание за случилото се. От няколко часа опитваше, но накрая се отказа от тези безсмислени самовнушения. Беше останал в къщата, защото искаше да бъде с нея, а не заради разследването. Онова, което бе изживял на прашния диван, не можеше да се нарече оперативна работа.

Приемането на тази истина му поддейства освобождаващо. Но не напълно. Все още се бореше с чувството вина.

Щом щеше да се измъчва от угризения, по-добре бе да го прави на спокойствие в дома си. Излезе от *Казармата*, и измина с колата няколкото преки до къщата си. Веднага щом влезе, потърси утеха в пианото си.

Посвири рокендрол, кънтри и класика, но всяка мелодия звучеше с погребален ритъм. Музиката не бе лек за душата му, както

обикновено. Скоро се отказа от опитите си да намери утеха, легна на дивана и закри очите си с ръка. И изведнъж се предаде на угризенията, които заплашваха да го завладеят от мига, в който се бе разделил с Елиз.

Врълетяха го с неочаквана сила.

В професионален план нямаше оправдание за постъпката си. Беше преспал със заподозряна, което бе абсолютно забранено за служител на реда.

ДиДи и колегите му щяха да го презрат. Началниците щяха да му наложат дисциплинарно наказание, а можеше и да го уволнят. Но колкото и сурово да го заклеимяваха, нищо не можеше да се сравни с присъдата на собствената му съвест. Беше опорочил едно разследване. Нямаше прошка.

А на всичкото отгоре и Елиз бе омъжена.

Някога бе имал типично поведение на син на свещеник, който се стреми да докаже, че не е по-праведен от другите хлапета. Докато растеше, сам си търсеше белята и обикновено я намираше.

В юношеските си години стана истински бунтар. Най-тежкото наказание, което получи, беше да изтърпи две неделни проповеди, докато го мъчеше такъв махмурлук, че му се искаше да заплаче. Три пъти се наложи да излезе от църквата, за да повърне отвратителна смес от стомашен сок и вино с вкус на ябълков оцет.

Баща му се надяваше, че от преживяното ще си извлече поука, но то го научи само да избира по-качествен алкохол.

За най-голямо разочарование на любящите си родители, Дънкън твърдо реши да не бъде различен само защото са свещеническо семейство. А това го правеше още по-голям авантюрист от повечето тийнейджъри и особено важеше за сексуалните му приключения. Беше започнал рано с тях и много от най-запомнящите се, се бяха случили във владенията на църквата. Докато църковното настоятелство обсъждаше с баща му закупуването на нови пейки или молитвеници, той открадваше по някоя целувка от дъщерите им в гардеробната, където се съхраняваха тогите на хористите.

За пръв път докосна женска гръд в църковния двор. Това се случи след вечерна служба на пътеката, дето водеше през горичката зад камбанарията към пристройките. Две лета по-късно на същото място загуби девствеността си. На следващата сутрин, докато

вярващите отправяха благодарствени молитви, неговата бе най-искрена.

Имаше и няколко доста щури изпълнения като студент в колежа, но кой не ги е правил? После зрелостта го превърна в предпазлив и внимателен младеж.

От ненаситен колежанин, готов да легне с всяка колежка, която каже „да“, той постепенно стана по-отговорен мъж, изпитващ искрена симпатия и уважение към жените. Колкото и дълго да траеше една връзка, стараше се да се държи достойно.

Това означаваше и никога да не отнема завоеванието на друг мъж, да не пожелава жената на ближния си.

Родителите му имаха стабилен и щастлив брак, основан на взаимна любов от повече от четиридесет години. Нямахше и следа от съмнение, че все още са лудо влюбени и сексуално активни. Светостта на брачната институция бе любима тема в проповедите на баща му.

Дънкън предполагаше, че макар и заклет бунтар, е усвоил поне този морален урок. „Не прелюбодействай“ бе Божия заповед, която не биваше да бъде нарушавана. Просто не биваше да стига дотам. Никога досега не се бе изкушавал да извърши този грях.

Ала тази нощ прави любов с омъжена жена. И се срамуваше от себе си.

Но най-притеснителното бе, че въпреки всичко, продължаваше да я желае.

Никога нямаше да я има отново — това щеше да е наказанието му.

Както и да приключеше разследването за смъртта Тротър, Елиз нямаше да бъде негова.

И той нямаше да бъде детективът, разкрил случая.

Нямаше да присъства на разпита в десет часа, защото девет и половина щеше да се яви пред капитан Бил Джерард и да признае, че по отношение на госпожа Леърд не е бил толкова обективен, колкото е изглеждал. Дори колкото би му се искало да бъде. Щеше да направи пълни самопризнания и да поеме цялата отговорност за случилото се, оневинявайки Елиз.

Щеше да помоли капитана да не казва на Кейто Леърд защо се оттегля от случая и навярно той щеше да се съобрази с молбата му. Но

не за да го пощади, а за да спести на съдията, на Елиз и на полицейското управление публичен скандал.

Джерард щеше да предприеме някакъв дисциплинарен ход, може би дори щеше да отнеме значката му. Вероятно утре по това време вече ще е без работа, и то напълно заслужено.

Имаше още един човек, пред когото трябваше да се изповяда. ДиДи... Другите му колеги щяха да се питат, защо вече не действа в качеството си на главен разследващ по случая и може би някои щяха да се досетят. ДиДи трябваше да чуе истината от него. Дължеше ѝ го — като партньор и приятел. Защото тя го бе предупредила да не допуска увлечението му по Елиз да повлияе върху разследването. Очакваше да чуе от нея думите: „Нали ти казах!“ Ала тя имаше право да ги изрече.

След като взе решение какво да прави, стана от дивана и с тежки стъпки се заизкачва по стъпалата към горния стаж. Преди разговора с ДиДи реши, че е редно да отмие всички следи от Елиз.

Влезе в банята, свали дрехите си и пусна душа. Поддавайки се на моментна слабост, задържа ризата пред лицето си и вдъхна от аромата на Елиз, който сякаш се бе пропил в плата. После припряно пъкна дрехата в коша за пране, преди да размисли и да я запази като романтичен спомен.

Застана под струята.

Досега успяваше да потисне емоциите си от страх да не му попречат да вземе правилните решения, но топлата вода от душа го накара да се предаде. Облегна се на плочките, притисна очите си с длани и простена. Съвестта го измъчваше. Угризенията бяха впили остриите си зъби в душата му.

Но все още желаше Елиз с цялото си същество.

Не можеше да се освободи от това обсебващо желание. Упорито и неугасващо, то не приличаше на нищо, което бе изпитвал към други жени. Сграбчи го в мига, когато я зърна за пръв път, а сега, след като бе вкусил от близостта ѝ, то стана още по-неудържимо от преди.

Но утре щеше да изкупи вината си.

— Кълна се, че ще го направя! — задъхано се зарече той.

Ала тази нощ...

Стисна очи и остави спомените да нахлуят свободно в съзнанието му. И отново изживя всяка подробност. Долови всеки звук, аромат и вкус. Усещанията се повториха: онази първа бурна целувка;

мигът, в който бе открил, че и тя го желае; последният сладостен трепет на оргазма ѝ...

От гърдите му се изтръгна тежък стон. Топлата струя обливаше тялото му, докато пороят от усещания го изпълваше отвътре, неумолимо и неудържимо. Когато най-сетне бликна, той потрепери и с цялата напиреща емоция изрече името ѝ, както дотогава не си бе позволявал.

* * *

Излезе от банята с кърпа около кръста, влезе в спалнята и седна на леглото. Беше физически изтощен, но знаеше, че няма да може да си почине, докато не снесе товара от плещите си пред ДиДи. Това не можеше да чака до сутринта.

Взе мобилния телефон, дълбоко си пое дъх и преди да се разубеди, набра номера ѝ.

Тя вдигна след първото позвъняване.

— Значи вече знаеш? Уорли и на теб ли се е обадил?

— За какво говориш?

— Чул си за Наполи, нали?

— Наполи ли? Не. Какво ново за него?

— Намерили са го на Талмадж Бридж — мъртъв. Идвам при теб след десет минути.

Затвори, преди Дънкън да успее да каже нещо.

Няколко секунди остана, загледан в телефона. Питаше се дали този странен разговор се е състоял наяве или във въображението му. После, след като проумя смисъла на думите ѝ, скочи от леглото и трескаво се облече. Приглади набързо мокрите си коси, изтича надолу по стълбите и едва не забрави да включи алармата, преди да излезе.

Крачеше по тротоара пред къщата си, когато колата на ДиДи сви покрай ъгъла на неговата улица. Затича се да я пресрещне. Тя спря само за секунда, докато той се качи в автомобила ѝ, и партньорката му веднага потегли с бясна скорост.

— Забави се повече от десет минути.

— Отбих се за кафе, мърморко. Не си прави труда да ми благодариш, че проявих съобразителност и се погрижих да получиш

минималната си ежедневна доза кофеин.

ДиДи придържаше голяма кутия диетична кола между бедрата си, но от благодарност за кафето Дънкън не я подкачи за това.

— Все още ли сме сърдити един на друг? — попита тя, поглеждайки го с крайчеца на окоето си.

Той отпи глътка кафе.

— Не съм ти се сърдил.

— Напротив, беше сърдит.

— Просто бяхме на различни мнения. Случва се дори с хора, които разсъждават еднакво.

— Е, аз ти бях сърдита. — Когато я погледна, тя сви рамене. — Първо, защото отскочи до Атланта без мен.

— Тони Естебан нямаше да ти хареса, повярвай ми.

— И второ, сърдех ти се, защото оглупяваш, когато става дума за Елиз Леърд. За миг си помислих, че е успяла да завърти главата ти. Успокоих се, когато предложи да я повикаме за разпит утре. Всъщност — днес.

— Почакай, ДиДи. Преди да ми припишеш заслуги, каквито нямам, трябва да ти призная нещо. — Дънкън се поколеба, докато търсеше подходящи думи за онова, което никак нямаше да я зарадва. — Тази вечер аз...

— От мига, в който влязохме в къщата на семейство Леърд в нощта на стрелбата, знаех, че има нещо гнило — прекъсна го тя. — Все още мисля така. А сега и това.

— Какво имаш предвид?

ДиДи профуча по рампата на входа на моста. Дънкън се хвана за страничната облегалка и се опита да задържи чашата, за да не разлее кафето в скута си. Винаги бе неспокоен, щом преминаваше по моста Юджин Талмадж Мемориал Бридж, който се виждаше почти от всяка точка на Савана. Нощем добре осветените му колони се извисяваха над хоризонта на север от града. А сега в най-високата му част примигващите лампи на няколко коли на спешните служби го осветяваха като на Четвърти юли.

— Оперативната група вече е тук — отбеляза доволно ДиДи, виждайки микробуса им. Спря и отвори вратата си.

Дънкън отново повтори въпроса си:

— Какво имаше предвид?

Тя протегна ръка към него — с дланта нагоре:
— Залагам една мелба с ванилов сироп срещу омлет от белтъци,
че смъртта на Мейер Наполи по някакъв начин е свързана с тази на
Гари Рей Тротър.

Дънкън с неохота плесна отворената ѝ длан.
ДиДи светкавично изскочи от колата.
Признанието му трябваше да почака.

* * *

Мъртъв, Мейер Наполи съвсем не бе така елегантен, както
приживе.

Пословично суетният мъж за нищо на света не би искал да бъде
толкова грозен труп. Матовата му кожа бе избледняла до цвета на
сурово тесто. Изглеждаше още по-бледа на светлината на
фотографските светкавици.

— Силни вътрешни кръвоизливи, предполагам — каза Уорли,
дъвчейки клечка. Стори път на Дънкън и ДиДи, за да надникнат в
паркираната край входното платно кола.

Наполи бе на шофьорската седалка, с наведена глава. В
предсмъртните си мигове се бе взирал в дупката от куршум в горната
част на корема си и навярно се бе питал как толкова малка рана може
да причини такава агония.

Ръцете му бяха отпуснати в скута, кръвта се бе стичала в шепите
му. А може би се беше опитвал да спре кървенето, притискайки раната,
преди да се примири с неизбежното.

— Сигурно куршумът е разкъсал няколко органа — предположи
Уорли. — Пръснали са се като балони с вода. Обезкървен е.

— Това ли каза Дотън?

— Още не е пристигнал — отвърна Уорли. — Но съм виждал
достатъчно хора с огнестрелни рани в корема, за да мога да преценя от
пръв поглед.

— Откри ли оръжието? — попита ДиДи.

— Все още не.

— Потърси ли го?

Уорли извади клечката от устата си и ехидно се усмихна:

— Не, детектив Бауън. Аз съм кръгъл идиот. Никога не бих се сетил да търся пистолет при стрелба.

Дънкън се намеси, преди да се разрази поредната словесна битка.

— Липсата на оръжието изключва версията за самоубийство.

— Точно така. Освен това негодникът беше твърде самовлюбен, за да си тегли куршума. Но предполагам, че е бил застрелян със собствения си пистолет. Винаги носеше „Торъс“ двадесет и пет калибър в кобур на глезена, с един куршум в барабана.

— Предвидливо момче — отбеляза ДиДи.

— Перчеше се с него. Веднъж лично го видях да повдига крачола на панталона си, за да го покаже.

Уорли се наведе и повдигна маншета на левия му крачол с върха на химикалката си. Празният кобур наистина бе прикачен за глезена му.

— Не откри ли поне гилза? — попита Дънкън.

— Все още не се знае къде е паднала. Огледах заедно с оперативните. Провериха под седалката, но няма нищо — добави Уорли заради ДиДи.

— Час на смъртта? — заинтересува се тя.

— Дотън ще го уточни. Но кръвта не е съсирена, така че навярно не е минало много време. Освен това, ако беше станало отдавна, щеше да бъде открит по-рано.

— Било е лудост да го застрелят тук, на моста — замислено рече Дънкън. — По-светло е, отколкото в търговски център. Всеки случаен минавач би станал свидетел.

— И на мен ми се струва странно — отбеляза Уорли. — Предполагам, че е било престъпление от страст. Непланирано, импулсивно... В този ранен час няма голямо движение. Който и да го е очистил, имал е късмет, щом е успял да изчезне, преди да мине следващата кола.

— Разбира се, всеки шофьор би помислил, че човекът просто има проблем с автомобила. Седи с изправен гръб, отвън не се вижда кръв. Всъщност намерил го е магистрален патрул. Спрял, за да му каже да премести колата.

На равни интервали имаше табели, забраняващи паркирането или дългия престой на моста.

— Разпита ли патрулиращия полицаи?

Уорли кимна.

— Той каза само: „Не знам нищо друго, освен очевидното“.

— Затворена ли беше вратата?

— Да. Патрулиращият е направил бегъл оглед на района, след като се обади. Не е видял никого до колата и в близост до нея. Не е докосвал нищо друго, освен вратата, ала е отворил и е използвал кърпичка, за да не оставя отпечатьци.

Дънкън погледна трупа и забеляза нещо необичайно.

— Виждали ли сте някога Наполи с непригладена коса?

— Да, изглежда, сякаш е имало борба — потвърди Уорли. — Той използваше от онова мазило, което задържа всеки косъм на мястото му като залепен.

По косата на Наполи все още имаше следи от гел, но бе разчорлена като от ураган. Вратовръзката му бе изкривена. Все пак седеше съвършено изправен зад волана, двата крака на педалите.

Уорли, който нямаше славата на чувствителен човек каза с насмешка:

— Не би се радвал да го снимат в този вид, а?

— Има ли други следи от съпротива? — попита Дънкън без да обърне внимание на шегата му.

— Отпечатьци от токове на обувки — там, до парапета. Може би неговите, а може би не. Ще разберем едва когато ги свалим и сравним. Но Бейкър и екипът му откриха следи от тътрене на крака и ги оградиха за по-подробен оглед.

Дънкън не обичаше височините. Не му се завиваше свят, както на страдащите от остра акрофобия, но винаги предпочиташе да кара във вътрешното платно по високи мостове и надлези. И не се отклоняваше от пътя си, за да наднича в дълбоки пропасти и клисури.

Но сега тръгна към парапета на моста, където оперативните работници бяха оградили около два квадрата площ с оранжеви конуси и жълта полицейска лента. Премина през тях и погледна надолу, към река Савана, на седемдесет метра под него.

Беше настъпил отлив и реката течеше към океана. При прилив водата се разливаше в обратната посока, което озадачаваше туристите, докато някой не им обяснеше явлението. При вливането сладката вода се смесваше с океанската, образуваха се различни течения и този

участък от реката, който се използваше като плавателен канал, ставаше много опасен.

Дънкън се върна при другите.

— Да не би да е поредният опит за отнемане на кола?

Напоследък в града имаше бум на автокражби. Често или нападателят, или шофьорът загиваха.

— Тук, на моста, където всеки пешеходец винаги би изглеждал подозрително, това е изключено.

— ДиДи е права, Дънк — намеси се Уорли. — Става въпрос за нещо друго. Колата дори не е на Наполи. — Усмихна се и премести клечката в другия ъгъл на устата си. — Затова ви се обадох. Този автомобил е регистриран на името на Кейто Леърд.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дънкън имаше чувството, че мостът се разтваря под краката му и полита надолу. Втренчи поглед в Уорли:

— Добре ли чух?

— Разбира се — усмихна се самодоволно ДиДи. — Дължиш ми една мелба с ванилов сироп.

Попита Уорли дали вече се е чул със съдията.

— Никой не отговаря на домашния им телефон, но капитан Джерард има номера на мобилния му във връзка с онзи инцидент с Тротър. Откри го в кънтри клуб „Силвър Тайд“, където играел покер с приятели юристи.

Когато Елиз му бе казала за това по-рано, Дънкън го бе намерил за подозрително. Очевидно и ДиДи мислеше така!

— Играе покер в нощта преди разпита на съпругата му?

Уорли сви рамене.

— Явно е убеден в невинността ѝ. Или парадира с влиянието си. Един от съперниците му на покер е самият областен прокурор. Както и да е, потвърди, че колата е негова. Била една от онези, които кара съпругата му.

Сърцето на Дънкън замря. Отново го връхлетя чувството, че ще полети от моста.

— Дамската чанта на госпожа Леърд беше на предната седалка — осведоми ги Уорли. — Опаковахме я като вещественно доказателство.

— За какво? — попита ДиДи.

— За каквото и да е.

Дънкън изпита нужда да поседне. Усещаше гадене, но беше наложително да издържи, за да не изглежда лично засегнат. Трябваше да бъде само детектив от отдел „Убийства“, който възприема Елиз Леърд като ключова фигура замесена във фатален инцидент.

Вече два.

Едва успя да подбере уместни думи, за да попита Уорли дали някой е виждал госпожа Леърд или е чувал нещо за нея.

— *Negative*. Съдията я е видял за последен път между девет и половина и десет. Казала, че ще вземе приспивателно и ще си легне.

Но вместо това, тя се беше срещнала с Дънкън. Той я бе видял след съпруга ѝ, със следи от сълзи по бузите, притиснала горницето към гърдите си, с изражение на срам и отчаяние.

— Веднага щом Джерард уведоми съдията, той се опита да се свърже със съпругата си у дома — рече Уорли и посочи към трупа. — Когато никой не вдигна, обади се на прислужницата и я помоли да отскочи до къщата, за да види дали госпожата е добре. Джерард, който държеше връзка с мен по телефона, и прислужницата се срещнаха там. Господарката на замъка не си е у дома и не е спала в леглото си.

— А мобилният ѝ телефон? — попита ДиДи.

— Все още беше в чантата ѝ — каза Уорли. — Значи или е била лишена от него преди последното позвъняване, или не е вдигнала. — Погледна зад гърба на Дънкън и каза: — Ето го и Дотън.

Когато стигна до тях, съдебният патолог дишаше тежко от усилието да изкачи лекия наклон от мястото, където бе оставил колата си. По издутите му бузи се стичаха широки струйки пот.

— Наполи се появи, а?

Отдръпнаха се и му сториха път да огледа тялото, въпреки че трудно можеше да провере туловището си през отворената врата на колата.

— Изстрелът е бил точен. Кръвта му е изтекла.

— Нали ви казах! — Уорли самодоволно погледна ДиДи.

— Не съм твърдяла, че не е така.

— Трудно е да се установи, преди да го извадим, но мисля, че няма изходна рана — заяви Уорли. — По седалката зад него липсва кръв.

— Най-вероятно куршумът е рикоширал в някое ребро отзад — отбеляза патологът. — Със сигурност е улучил стомаха. Може би е засегнал и черния дроб, жлъчката и една — две артерии. Не може да се каже кои органи са разкъсани и кои — само одраскани.

— Пистолетът му липсва от кобура на глезена, както и гилзата — обясни Дънкън.

Брукс извади фенерче от джоба си и го насочи към окървавените ръце на Наполи, а после се наведе и ги помириша.

— Изглежда, сякаш му духаш — отбеляза Уорли.

— Ей, голям мръсник си! — възропта ДиДи.

Патологът не им обърна внимание.

— Няма миризма на барут, така че не се е застрелял сам. Борил ли се е?

— Смятаме, че е оказал известна съпротива.

— Ще опаковам ръцете му. Може би под ноктите е останала тъкан.

— Бихме постигнали голям пробив, ако притиснем Леърд с ДНК тест — каза Уорли.

— Хей, вие там?

Викът дойде от шефа на оперативната група Бейкър. Беше застанал до парапета, на доста голямо разстояние от колата. Сочеше към нещо върху пътната настилка. Дънкън пръв стигна до него, но когато видя предмета, изведнъж спря. Уорли ахна, а ДиДи коленичи нетърпеливо.

— Господи, Дънкън, това познато ли ти е?

Той поклати отрицателно глава, но излъга. Преди колко часа скандалът бе закопчан за десния крак на Елиз.

— На мен — да. — ДиДи се изправи и застана с лице към него. — Госпожа Леърд беше обува със същите сандали в деня, когато разговаряхме с нея и съдията на верандата им. Помня тюркоазените мъниста. За миг ми хрумна да я попитам откъде човек може да си купи такива, но реших, едва ли ще е по кесията ми.

Тримата детективи се отдръпнаха, за да може фотографът на Бейкър да снима скандала, преди да бъде опакован като доказателство.

— Какво мислиш, Дънкън? — попита Уорли.

Той най-сетне се опомни.

— Ами не знам...

— Смяташ ли, че тя е очистила Наполи?

— А ти познаваш ли убиец, който застрелва човек в корема, а после оставя скандала си на местопрестъплението, за да може лесно да бъде разпознат?

Докато Уорли и ДиДи умуваха върху това, вой на сирени издаде приближаването на полицейска кола в отсрещното платно. Когато се

изравни с автомобила на Елиз, колата рязко спря до бетонната преграда, която разделяш входните и изходните платна на моста.

Вратите се отвориха и от шофьорската седалка слезе Бил Джерард. Съдия Кейто Леърд се возеше отзад. Дънкън никога не го бе виждал толкова negliже. С Джерард прескочиха ниската преграда, прекосиха с бързи крачки двете платна и стигнаха до колата на банкета, точно когато тримата детективи се върнаха до нея.

— Уорли, нали нямаш нищо против да надникнем? — изръмжа Джерард.

— Разбира се, сър. Оперативните приключиха с колата.

— Какво ще кажеш, Дотън? — попита Джерард.

Съдебният патолог съобщи накратко заключенията си.

— Не се е мъчил дълго.

— Пет пари не давам колко се е мъчил! — Леърд избута Джерард с лакът и навъсено изгледа Дотън Брукс. — А жена ми?

— Не знам нищо за жена ви.

Патологът извади от джоба на панталона си носна кърпа, голяма колкото покривка за маса, и попи потта от лицето си.

Джерард застана срещу детективите.

— Какво узнахте? — Изглеждаше непривично кисел, може би защото отговорностите му в отдела бяха главно административни. Отдавна не бе посещавал местопрестъпление, а това никога не бе приятно преживяване, дори жертвата да бе ужасно същество като Наполи.

Но Дънкън се досети, че главната причина за настроението на шефа му е натискът от страна на съдията за бързо разрешаване на случая.

Уорли извади клечката от устата си и направи кратко обобщение на фактите:

— Преди няколко минути открихме сандал с тюркоазени мъниста. Ето там.

Посочи към мястото, където фотографът все още правеше снимки.

— О, господи! — Леърд прокара ръка по лицето си. — Елиз има такива сандали. Искам да го видя.

Решително се отпрати в указаната посока, но Уорли се провикна след него:

— Навярно ще се изкушите да го вдигнете, съдия Леърд. Моля ви, не го докосвайте.

Кейто гневно го изгледа:

— Не съм идиот.

Дънкън го проследи с поглед и въпреки ненавистта си към него, успя да се постави на мястото му. Ако обстоятелствата бяха коренно различни, би се държал точно така. Обезумял от тревога, щеше да прехвърля възможностите в съзнанието си, отчаяно търсейки отговори.

Но той не бе съпругът на Елиз. Не бе дори неин приятел. Нищо друго не го свързваше с нея, освен ролята му на детектив, който може би трябваше да я предаде на прокуратурата за повдигане на обвинение. Не можеше да даде воля на несигурността и страха, които се бореха в него. Трябваше да изпълни дълга си.

— Шериф Тейлър ми се обади — заговори Джерард с тих глас, обръщайки се към подчинените си. — Нареди лично да наблюдавам това разследване, което се превръща в приоритет пред всички други, които водим в момент! И да даваме на съдията всяко нещо, което пожелае. Тейлър държи да действаме безупречно. Разбрано ли е?

— Извинете ме — намеси се ДиДи. — Това означава ли, че госпожа Леърд е предполагаема жертва?

— Докато открием нещо друго.

Джерард ги остави и отиде при съдията.

— Означава, че разследването ни току-що се превърна в политическо — промърмори Уорли. — Просто превъзходно!

Дотън Брукс дойде при тях, запъхтян.

— Мога ли да го откарам?

Дънкън остави патолога с ДиДи и Уорли да обсъдят транспортирането на трупа на Наполи до моргата. Бавно запристъпва отново към конусите, които ограждаха следите от токове на обувки, и приклепна да ги огледа по-отблизо. Може би нямаше да се окажат стъпки на Елиз, а прекъснати следи от гуми или отпечатыци от нечии други подметки. Безброй неща биха могли да оставят тези черни петна на оживен мост, който се съединява с няколко главни булеварда към центъра на Савана в единия край и с междущатска магистрала 17 за Южна Каролина — в другия.

Погледна назад към колата и прецени, че стъпките са на разстояние около пет метра от нея. Сандалят бе намерен още по-далеч

— до парапета. Всичко това бе на тесния банкет край пътя. Дънкън се изправи и запристъпва обратно към автомобила, внимателно оглеждайки настилка.

— Какво търсиш? — попита Уорли, когато го забеляза.

— Кръв.

— Нали е бил застрелян в колата?

— Може би. А вероятно е станало при схватка там, където са следите от тътрене на крака. Довлякъл се е обратно и е успял да седне и да затвори вратата.

— Надявал се е да потегли.

— В началото от стомаха му се е процеждала само тънка струйка кръв — рече Дънкън. — Не е паднала нито капка, особено докато е притискал раната, както личи от размазаните петна по ръцете и ризата му.

— Възможно е и да е бил застрелян зад волана, където го и намерихме.

— Мамка му! — извика Дънкън, съгласявайки се с думите на Уорли. — Какво е правел плужек като Мейер Наполи зад волана на колата на госпожа Леърд?

— Нямам представа — отвърна Уорли.

По даден знак линейката се придвижи напред. Шофьорът влезе между полицейските коли, които временно бяха блокирали движението по входните платна на моста, оскъдно по това време на сутринта. Уорли се върна при ДиДи, която разговаряше с Дотън Брукс.

Когато остана сам, Дънкън отново пристъпи към оградения участък и плахо надникна над парапета. Този път не се загледа в реката, а в подпорите.

Седемдесетметровият гигант бе построен на мястото на спускащ се мост, който не бе достатъчно надежден, за да поема движението над реката, когато Савана се превърна във важно морско пристанище.

Дънкън бе минавал по този мост с колата си хиляди пъти, но поради страха от височини, вниманието му винаги бе насочено към пътя. Никога не бе разглеждал структурата, нито се бе приближавал толкова близо до тази внушителна конструкция.

Наведе се над парапета, доколкото се осмели, и се вгледа в крепежите. Докато мислено преценяваше височината на най-близката кула, която поддържаше колоните, забеляза метална стълба към

някакво съоръжение от долната страна на моста. Под него се вееше нещо, което изглеждай странно на това място.

Изтича до кулата, задържайки поглед там, с надеждата да не загуби онова, което бе привлякло вниманието му, преди да определи точно какво е. Когато стигна над него отново се наведе и погледна съоръжението отдолу.

Беше видял парче плат. Светла тъкан, ефирна и необичайна сред грубата конструкция от желязо, стомана и бетон.

Вече слагаха тялото на Наполи върху носилка. Уорли и ДиДи се бяха отдръпнали, за да могат оперативните работници да претърсят колата отвътре. Джерард търпеливо понасяше пороя от обиди, които изричаше съдията, придружавайки тирадата си с размахване на пръст.

Дънкън чу ядосания му глас:

— Защо вашите детективи са толкова съсредоточени върху случилото се с Наполи, вместо да търсят жена ми!

Дънкън отново се залови да изучава механизма, прикрепен от долната страна на моста. Огледа и стълбата, която го свързваше с горното ниво. Опитвайки се да разсее световъртежа, който започваше да усеща, насочи вниманието си към огромния танкер, плаващ под моста към морето. Но движението на плавателния съд още повече го замая.

Въпреки това прехвърли крак над парапета, стъпи на малката платформа над стълбата и заслиза надолу. Металните обръчи, прикрепени към напречни греди, образуваха малък цилиндричен кош, но гредите бяха на толкова голямо разстояние една от друга, че не бе сигурен дали ще издържат тежестта му, ако залитне и се подпре на тях.

Беше стигнал почти до средата, когато чу Джерард да вика:

— Дънк! Какво правиш, по дяволите?

Вдигна поглед, но направи грешка. Заслепиха го лампите от върха на кулата, които осветяваха моста.

— Тук, долу, има нещо! — успя да изкрещи той.

— Полудял ли си?

Последните думи бяха на ДиДи и прозвучаха като писък.

— Може би — задъхано отвърна той, сякаш на себе си.

— Върни се горе!

Дънкън не й обърна внимание и продължи. За щастие бе обул маратонки, чиито гумени подметки прилепваха за метала. Още когато с

ДиДи пристигнаха на местопрестъплението, бе сложил латексови ръкавици. Сега ръцете му в тях се потяха от напрежение. Не смееше да погледне към бързото течение на реката, чиято повърхност бе разцепена от дирята след танкера.

— Бил? — извика той нагоре. — Знаеш ли нещо за това тук, за тази платформа?

— Има три такива. По една за всеки сектор от моста. Свързани са със стълби от двете му страни. Минават отдолу, за да дават на работниците достъп до навигационните светлини, за поддръжка и профилактики. Нещо подобно е.

— Значи никой друг, освен работниците, не слиза тук?

— И някой проклет глупак като теб! — извика ДиДи.

Но работниците по поддръжката не носеха дрехи от фина материя, която потрепваше дори от най-лекия бриз.

Осмели се да погледне надолу и изпита облекчение, когато видя, че остават само още три обръча. Бързо слезе по тях и стъпи на платформата. Изглеждаше стабилна, впечатляващ пример за проектантска съобразителност, бе доволен, че на други се пада задължението да работят тук. Пътят до другата страна на моста му се струваше ужасяващо дълъг. А отвъд нея — празно пространство. Не искаше да мисли за бездната под себе си.

Вместо това, остана съсредоточен върху ограничената площ наоколо. Лампите, които осветяваха долната част на моста, бяха ослепително силни. Седна долу, избягвайки да поглежда право към тях. Парчето плат се бе закачило за желязната греда, която придържаше стълбата към пода на платформата.

Очевидно бе откъснато от дреха... По-точно — от полата, с която Елиз бе облечена вечерта.

Дънкън хвана плата с два пръста, внимателно го откачи от метала и го пъхна в хартиен плик за доказателства. Бавно се изправи и прибра плика в джоба си.

Отгоре колегите му се надвикваха един друг. Не виждаха и бяха загрижени за безопасността му. Искаха се уверят, че е добре. Предупреждаваха го да бъде внимателен. Чу Уорли да го пита дали е намерил нещо.

Ала Дънкън сякаш не ги чуваше. Забравил за страха от височина, той се взираше в реката. Тук дълбочината бе петнадесетина метра.

Зарей поглед в бавно движещия се танкер — плаващ град, който се плъзгаше покрай ресторантите и баровете на Ривър Стрийт. От далечната страна се очертаваха доковете на Уестин Ризорт.

Почувства, че го връхлита непреодолимо отчаяние. Знаеше какво означава откъснато парче от дрехата на Елиз.

Най-вероятно тя не беше си тръгнала жива от този проклет мост.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съдия Леърд нервно крачеше в офиса на отдел „Тежки престъпления“, утъпквайки пътека върху грозния кафяв мокет, и тихо мърмореше. От време на време се впускаше в тиради за мудността и общата некадърност, с която се води полицейското разследване.

Настояваше за незабавни отговори на въпроси, които никой не бе в състояние да разреши. Отказваше да приеме признания като: „Не знаем, но правим всичко възможно да разберем“.

За нещастие беше оставен точно в компанията на ДиДи.

След като бяха отцепили по-широк участък от моста, който включваше платформата и стълбата, ДиДи придружи Бил Джерард и съдията до полицейското управление. Дънкън и Уорли останаха да координират разследването, в което щяха да се включат и няколко други организации.

На тръгване тя промърмори, че цялото забавление остава за тях, а на нея се пада неприятната задача да бъде бавачка. Но заповедта бе издадена от капитан Джерард, който съвсем не бе в настроение за каквито и да е спорове.

Всъщност щеше да изпита съжаление към съдия Леърд, ако той не се държеше като самонадеян гадняр. Рядко отправяше въпрос директно към нея и нехайно отхвърляше всяко от предположенията ѝ. Явно търпеше присъствието ѝ само защото се налагаше.

Всички двойници на Кейто Леърд по света — добрите стари мъжкарци, които шитите по поръчка костюми не можеха да прикрият — засилваха нейната несигурност, втъпявана от родителите ѝ, особено от баща ѝ. Презрението на съдията принизяваше постиженията ѝ. Той, както и баща ѝ, я караше да се чувства като изкуствена звезда, която напразно се опитва да заблести като по-големия си брат.

Сега нейна задача бе да разпита съдията какво е правил, преди да бъде уведомен за убийството на Наполи. И какво знае за заниманията на съпругата си по същото време.

Това бе най-неприятната част от задължението ѝ.

Леърд не преставаше да нервничи. Не можеше да остане на едно място за повече от минута. Всеки, който влезеше или излезеше от отдела, лесно отвличаше вниманието му. А щом звънна телефон, което тук се случваше често, той понечваше да посегне към слушалката.

Когато успееше да задържи вниманието му, съдията или отговаряше на въпросите ѝ с драматично примирение, или избухваше, въпреки опитите ѝ да бъде възможно най-тактична.

— Кога за последен път се видяхте с госпожа Леърд?

— Нали ви казах — около девет и половина. Бяхме вечеряли. Елиз искаше да си легне рано. Попитах я дали в такъв случай има нещо против да отида в кьнтри клуба. В събота вечерта бе започнал турнир по покер, на който някои от приятелите ми щяха да играят.

— Предвид безсънието на госпожа Леърд, желанието да си легне рано е необичайно, нали?

— Беше си купила приспивателни, които се надяваше да ѝ помогнат да си почине.

— Често ли играете покер до късно през нощта в почивните дни?

— Не, но и двамата бяхме разстроени и се нуждаехме от нещо, което да отвлече вниманието ни от мислите за разпита, насрочен за утре.

— Защо това ви разстрои?

— Детектив Хачър ни посъветва да доведем със себе си адвокат. Прозвуча, сякаш Елиз е престъпница.

— Не, просто имаме още въпроси за отношенията ѝ с Коулмън Гриър.

— Елиз ви даде изчерпателно обяснение.

ДиДи остави думите му без коментар и продължи:

— Разговаряхте ли с госпожа Леърд по телефона, след като излязохте от дома си снощи?

— Не. Надявах се приспивателното да подейства и не се обадох, защото не исках да я безпокоя.

— Съмнявам се, че е взела това приспивателно, господин съдия. Знаем, че не е спала. — ДиДи не допусна гневният му поглед да сломи решимостта ѝ да продължи да го притиска. — С какво беше облечена, когато я видяхте за последен път?

— С пола и потник. Знаете това, детектив Бауън. Познах парчето плат, което партньорът ви намери на платформата. Беше от полата на Елиз.

— Сигурен ли сте? Повечето съпрузи не забелязват с какво са облечени жените им.

— Аз не съм като тях — злобно отвърна той. — Полата беше нова. Току-що я бях купил за нея като подарък. Пробва я пред мен.

— Беше ли обута със сандалите с тюркоазени мъниста?

— Беше боса.

— А на вечеря?

— Вечеряхме върху подноси в спалнята.

— Разбирам, госпожа Бери ви е сервирала. Тя в колко часа си тръгна?

— Чух я да казва на капитан Джерард, че е излязла около десет и половина.

— Значи след вас.

— Да. Изчакала да се увери, че Елиз няма нужда от нея.

— Известно време след като госпожа Бери си е тръгнала, съпругата ви е обула сандалите и е потеглила с колата си.

— Не знаем при какви обстоятелства е излязла — изтъкна той. — Може би е била принудена.

— Може би, но според капитан Джерард, който е бил в къщата ви, не е имало следи от борба, проникване с взлом или нещо подобно. Можем да изключим версията за обир, защото Джерард каза, че сте открили бижутата ѝ — годежен пръстен и обици с доста големи диаманти — върху тоалетката.

— Точно така.

— Изглежда, бързала е да излезе, не мислите ли? Искам да кажа, щом е забравила да си сложи дори годежния пръстен. Нещо, което една жена не би сторила, освен ако е дълбоко разстроена.

Съдията упорито мълчеше, докато ДиДи потропваше с химикалката по бележника си, в който нахвърляше записки.

— Имате ли представа къде може да е отишла съпругата ви, господин Леърд?

— Ако имах, щях да я потърся.

— Да не би да е при приятели, роднини...

— Не, тя няма такива.

— Няма си никого, при когото може да отиде, така ли?

Той поклати глава.

— Не и без да ми каже.

„Не ти е казвала за срещите си с Коулмън Гриър“, помисли си ДиДи със злорадство. Но отегчена от протакането му, премина към съществената част.

— Мислите ли, че тази вечер е имала уговорка с Мейер Наполи?

Леърд се наведе към нея, едва сдържайки гнева си.

— Това ли е начинът, по който разследвате престъпления, детектив Бауън? Като издирвате близките на жертвите, досаждате им с глупави въпроси и си правите прибързани заключения?

Може би съдията не очакваше отговор, но ДиДи откровено призна:

— Понякога. Бихте се изненадали какви неща си спомнят свидетелите, без самите да са си давали сметка за тях. Изключваме вероятности, докато остане нещо правдоподобно. Често това е привидно незначителна, глупава подробност, която довежда до разкриването на случая.

Той се огледа нетърпеливо, сякаш търсеше избавление. Джерард бе изчезнал, ДиДи предполагаше, че е в офиса си. Неколцина други детективи се навъртаха наоколо, преструвайки се, че вършат нещо, но всъщност изгаряха от любопитство да дочуят разговора им.

— Знам колко е важно да бъдете изчерпателни, детектив Бауън — започна Леърд. — След толкова години на съдийската скамейка разбирам, че от паметта на свидетелите могат да се извлекат златни късове, изключително ценни за разследването. Но вече ви казах всичко, което знам. И то *неведнъж*.

ДиДи обърна нова страница от бележника си.

— Мога ли да продължа?

За час и половина не постигна почти никакъв напредък. Накрая, вече убедена, че съдията не може или не желае да ѝ каже нищо повече, го заряза, а той продължи да крачи из офиса.

Използва телефона отвън, за да се обади на управителя на кънтри клуб „Силвър Тайд“. Събуди съпругата му, която го повика, след като разбра кой го търси. От него получи номерата на служителя от паркинга и бармана, които са били на смяна.

Позвъни на домашните им телефони. За никого от двамата не бе приятно да бъде събуден в този час, особено след дълга нощна смяна. Но потвърдиха, че съдията е пристигнал в клуба малко преди десет часа и се е включил в разгорещена игра на покер. Не излязъл нито веднъж, преди да бъде уведомен от полицията, че колата на госпожа Леърд е била открита на тесния банкет на Талмадж Бридж с мъртвец вътре.

— Когато му съобщиха, че няма следа от нея, обезумя — каза барманът.

ДиДи поиска имената на онези, с които съдията бе играл карти през нощта. Бяха цяла плеяда влиятелни личности, сред които — и областният прокурор.

Съдията щеше да преживее голям удар, ако наистина се окажеше, че Елиз Леърд се е срещнала с Мейер Наполи, докато той е прекарвал приятна вечер в игра на покер, с чаша малцово уиски в ръка. Би изглеждал още по-оглупял от любов. Някои политически врагове, а вероятно и лоялни поддръжници, щяха да се запитат дали наивник като него е достоен да бъде главен областен съдия.

Може би очакваните последици в професионален план бяха една от причините за неговата раздражителност.

Джерард влезе да провери как се държи Леърд. Помоли ДиДи да уведоми секретарката на Наполи за кончината шефа ѝ и да се свърже с близките му.

Щом чу новината, тя изпадна в истерия. ДиДи се изненада, че Наполи може да събуди толкова силни чувства у друго човешко същество, освен гняв и отвращение. Когато най-сетне се успокои, секретарката обясни, че доколкото знае, Наполи няма никакви роднини, които биха могли да идентифицират тялото му в моргата сутринта. Освен това настоя да узнае какво е предприето за откриването на „чудовището“, което го е застреляло. ДиДи увери, че детективи от отдел „Убийства“ работят по случая и ще направят всичко възможно.

Небето просветваше с приближаването на зората. ДиДи, пиеше третия стек диетична кола. Пристигнаха Дънкън Уорли, който изглеждаше изтощен и мрачен. А Дънкън приличаше на мъртвец, изровен от съседното колониално гробище.

Едва бяха прекрачили прага и Леърд се втурна към тях.

— ДиДи, ще ни донесеш ли кафе? — измърмори Уорли, но тя му напомни, че това не фигурира в длъжностната ѝ характеристика. Ала щом се вгледа в измъченото лице на Дънкън, осъзна, че час по-скоро имат нужда от ободряваща доза. Наля две чаши, но остана с наострен слух за това, което говореха.

— Пристанищната и пътната полици се съгласиха да оставят крайното платно на моста на наше разположение още малко — каза Уорли. — Никак не са доволни от това. Ще създадем транспортни проблеми в сутрешния пиков час, но държим да запазим местопрестъплението непокътнато колкото е възможно по-дълго. Може би на дневна светлина ще изникне нещо, което през нощта не сме забелязали.

С благодарност пое кафето от ДиДи, ала Дънкън очевидно не забеляза чашата, която тя му подаде. Няколко секунди се взира в нея с празен поглед и едва тогава посегна към кафето.

— Едно задръстване не е чак такъв голям проблем — каза Леърд. — Какво предприехте, за да откриете Елиз?

Въпросът бе отправен към Дънкън.

— Мобилизиран е отрядът с кучета. Ще претърсят бреговете на реката и Хътчинсън Айлънд.

— Това е ограничена територия. А другите острови оттук до океана? — попита съдията. — Те ще бъдат ли претърсени?

Никой не се осмели да му каже, че рядко се случва човек да стигне жив до устието на реката. От всички скочили или паднали при злополуки от моста ДиДи бе чувала само за един оцелял. Обикновено трупът изплуваше след няколко дни — в зависимост от сезона и температурата. Появяваше се някъде край Ривър Стрийт или корабостроителния док на Хътчинсън Айлънд, който разделяше реката на два канала.

— Ще разширим издирването по суша, доколкото е необходимо, съдия Леърд — дипломатично отвърна Джерард. — Какво друго, Дънк?

— Разпространена е брошура с описание на госпожа Леърд, за да бъдат ангажирани държавната полиция и шерифството. Морският патрул претърсва всеки канал на реката. Бреговата охрана вече е изпратила един катер — каза той. — Движи се по Атлантическото крайбрежие, но...

„Но нечие тяло рядко стига дотам, преди да изплува“, помисли си ДиДи.

— Бреговата охрана ще изпрати и спасителни екипи с хеликоптери — допълни Дънкън. — В момента ги сформират. Хеликоптерите на отдела излетяха почти веднага след като вие си тръгнахте от моста.

Този отчет сякаш изцеди и последните сили на Дънкън. Той отпи глътка кафе и млъкна.

— Чух, че телефонната централа прегрява от обаждания — каза Джерард. — Хора, видели хеликоптерите, осветяващи бреговете на реката, искат да знаят какво става.

— Не ме интересува на кого създават неудобства! — развика се Леърд. — Нека продължат!

— Разбира се. — Джерард изглеждаше изнервен и ядосан. Явно се дразнеше от властното държане на съдията. — Казвам ви това само защото гражданите искат обяснение, а със сигурност — и медиите. Рано или късно трябва да направим обръщение пред репортерите, които са се събрали долу.

— Трябваше да се борим с тях, за да влезем — обади и Уорли. — Не им дадохме никаква информация, разбира се.

— Лично аз поех пет — шест обаждания в отдела от хора, които твърдяха, че имат сведения за госпожа Леърд — продължи Джерард. — Пресата знае, че застреляният на моста е Мейер Наполи. Репортерите са дочули и че го госпожата е замесена по някакъв начин, но не знаят как и до каква степен. Трябва да помислите как да се справим това, господин съдия.

Леърд въздъхна дълбоко и се отпусна на най-близкия стол. За секунди яростта му се изпари и лицето му прие изражение на уязвим човек. Прегърби се и се загледа съкрушено в пода.

Дадоха му време да се посъвземе. Никой не каза нищо. Дори Уорли прояви тактичност да държи циничния си език зад зъбите.

Най-сетне Леърд вдигна глава и погледна Дънкън.

— Намерихте ли нещо? Каквато и да е следа?

— Само сандала и онова парче плат. — Дънкън се покашля и нервно приглади косата си. — Вие мислите, че от полата на госпожа Леърд...

— Не мисля, а знам.

— Вече изяснихме въпроса — намеси се ДиДи. — Полата е била нова, купена днес. Подарък от него.

ДиДи не може да си обясни защо Дънкън изглежда още по-измъчен, след като чу това. Видя го да потръпва.

— Не знаем как се е озовало на платформата — каза той. — Оперативната група сне отпечатъци от обръчите, но слизали и са се качвали толкова много работници, че... — Остави изречението недовършено, сякаш отново изчерпал всичката си енергия.

— Някаква следа от другия сандал?

Дънкън поклати глава.

— Не намерихме нищо друго, принадлежало на нея. Веднага щом се съмне, водолазите, които сътрудничат на отдела, ще... ще започнат претърсване на дъното.

Звукът, който издаде съдията, бе подобен на ридание.

ДиДи видя, че Дънкън поглежда към Уорли, който се бе заел да изучава чашката от кафе. Оставяше неприятното задължение изцяло на него.

— Нещо, което по-рано не бяхме забелязали, е, че може би сандалът не е бил свален доброволно — продължи Дънкън. — Каишката беше закопчана.

— Такива сандали могат да се обуват и събуват и без разкопчаване — намеси се ДиДи.

— Но каишката е откъсната от подметката.

— Как може да е станало, Дънк?

Той бавно надигна рамене, сякаш усещаше болка в тях.

— Със сила, предполагам.

Отговорът му бе толкова ясен, че никой не пожела да коментира. Очевидно бе, че му е трудно да говори. ДиДи не помнеше друг път да се е държал така. Дори когато трябваше да уведоми близките на жертвата, че човекът, когото са обичали, е бил сполетян от най-ужасното, което могат да си представят.

— Сравняваме стъпките с токовете от обувките на Наполи — бавно изрече той. — Но, изглежда, сякаш той и госпожа Леърд са били въввлечени в някаква схватка до парапета. — Думите му бяха отправени директно към съдията. — Може би е настъпил сандала ѝ и каишката се е изтръгнала. Парчето плат на платформата не означава, че полата ѝ се

е разпорила там. Възможно е да е полетяло, след като е било откъснато при схватката на моста.

— Може би са се борили за оръжието — предположи Уорли, най-сетне решил да даде своя принос в разследването. Всички насочиха вниманието си към него. — Не сме открили пистолета на Наполи, но предполагахме, че е бил застрелян с него. Все пак, съдия Леърд, когато се приберете у дома, проверете дали вашите оръжия са налице. Ще ви бъдем признателни.

Съдията настръхна:

— Нима намеквате, че Елиз е излязла въоръжена за среща с Мейер Наполи?

— Научила се е да борава с пистолет — отбеляза ДиДи. Осъзнаваше, че е единственият полицаи в офиса, който би се осмелил да го спомене. — Нали самият вие ни казахте това?

Съдията се обърна към нея, очите му яростно святкаха.

— Казах ви, че тя се съгласи да взема уроци по мое настояване. Не обичаше да държи оръжие. Не би взела пистолет от къщи.

— Не се съмнявам, че можете да гарантирате за всички револвери, които притежавате — каза Дънкън. — Тогава изключваме версията Наполи да е бил застрелян с ваше оръжие. Междувременно ще приемем, че е бил убит със собствения си пистолет.

— При схватка извън колата, до парапета на моста?

— Това е една теория — отвърна Уорли в отговор на въпроса на Джерард. — Само предположение, на този етап.

— Предположение! — разпалено заговори съдията. — Но нямате представа какво се е случило в действителност, нали?

— Едно от нещата, които знаем — отвърна му Уорли със същата язвителност, — е, че за момент единият от тях — или и двамата — са се озовали на задната седалка.

— На задната седалка ли? — зяпна Леърд.

Уорли бе твърде зает да си придаде самодоволно изражение и остави на Дънкън да дообясни.

— Момчетата на Бейкър събраха пращинки от някакво вещество от пода на колата, от предните и от задните седалки.

— За какво говорите, по дяволите? Какво вещество?

— Не можем да кажем със сигурност, докато не бъде потвърдено от лабораторията, но прилича на обикновен цимент — обясни Уорли и

потърка пръсти. — Стрит на прах. Обадохме се в моргата и помолихме асистента на доктор Брукс да провери обувките на Наполи. Потвърди, че има следи от нещо сиво по подметките, ситен прах, примесен с песъчинки. Същото имаше и по подметката на сандала на госпожа Леърд — продължи той. — Това означава, че единият или и двамата са били на задната седалка, а не само отпред. — Направи пауза за по-голямо въздействие. — Ако в лабораторията установят със сигурност какво е веществото и ни дадат насока за произхода му, може би ще разкрием къде се е състояла срещата на Наполи и госпожа Леърд.

Дънкън плъзна ръка по лицето си и привлече вниманието на ДиДи. Никога не го бе виждала така разстроен, дори след като са си тръгвали от местопрестъпление на зверско убийство. Не за пръв път се запита докъде е стигнало увлечението му по Елиз Леърд.

Не се държеше като обективен полицаи при разследване. Естествено бе да изпитва загриженост за съдбата на всеки, изчезнал от местопрестъпление, на което друг човек е загинал, но в конкретния случай изглеждаше необичайно разстроен.

Взира се в него достатъчно дълго, за да усети погледа ѝ. Когато се обърна към нея, тя изрече само с устни: *Добре ли си?* Дънкън отвърна: *Малко уморен.* И продължи да слуша Уорли, който отговаряше на възражение на съдията по повод използваната терминология.

— Под „среща“ нямах предвид нищо непочтено, съдия Леърд. Просто начин на изразяване.

— Елиз не би се съгласила на среща с онзи човек. Особено насаме. Сигурен съм, че насилствено е влязъл в колата ѝ.

— Възможно е — отстъпи Уорли и сухо се покашля. — Колата изглежда в безупречно състояние. Няма спукана гума или друга неизправност. Затова не знаем защо са се отбили и са спрели в най-високата част на моста, когато на всеки няколко метра има табели за забранено паркиране. Следва въпросът защо са се движели по посока към града, което означава, че са били някъде другаде и са се връщали. Някакви предположения?

— Никакви.

Уорли не трепна от троснатия отговор на съдията.

— Ще помолим всички възможни свидетели да дадат показания. Всеки, който случайно е минал по моста преди онзи патрулиращ

полицай, може да е видял нещо. Не сме в състояние да предвидим какъв ще бъде резултатът от подобен призив към обществеността. Обикновено не постигаме нищо, но може би този път ще бъде различно.

Дънкън се намеси:

— С детектив Уорли сме съгласни, че в един момент са слезли от колата и са застанали до парапета, но не знаем защо.

— Той седеше буквално върху визитката си — изтъкна ДиДи. И обясни на съдия Леърд и Джерард, че след изваждането на трупа от колата, на шофьорската седалка бе открита визитка на Наполи. — Едва ли би седнал върху нея, освен ако е слязъл от колата и отново се е качил.

— Не знаем защо са слезли, но ако правилно тълкуваме следите, там, до парапета, е имало спречкване — кимна Дънкън. — Теорията беше основана върху откъснатата каишка на сандала, парчето плат от полата на госпожа Леърд и следите от тътрене на крака по настилката.

— Мислиш ли, че Наполи е държал насочен пистолет срещу нея? — попита Джерард, настоявайки за изясняване.

— Това е само предположение, Бил, но определено съществува такава вероятност — отвърна Дънкън. — Ако открием оръжието на Наполи и докажем, че фаталният изстрел е произведен от него, тази вероятност става още по-голяма.

— Защо?

— По всичко личи, че е стреляно от съвсем близо, право в корема му, така че почти със сигурност е стоял с лице към онзи, който го е застрелял. Но беше открит, обърнат напред, зад волана на колата. За да бъде прострелян така, стрелецът трябва да е насочил оръжието към него от страни. Странен и безспорно неудобен ъгъл за убиец, застанал до отворената врата на колата или седнал на предната седалка. Затова смятаме, че може би — подчертавам — може би, е бил застрелян извън колата.

— Има ли изходна рана? — попита Джерард.

— Не. Това бе първото, което Дотън провери, когато извадиха тялото. Затова е изтекла толкова малко кръв и повечето е останала по ръцете на Наполи. — Замълча за миг, след което направи обобщение: — С Уорли смятаме, че е възможно, докато са се борели за пистолета,

да е стрелял. Притискайки раната, Наполи е успял да се върне в колата, преди да умре.

— Но това не обяснява къде е Елиз! — троснато го прекъсна съдията и трескаво се огледа. — Ако... ако е станало това, което твърдите, значи се е защитавала, борела се е за живота си. Нали? Може би се е опитал да я блъсне...

Уорли отново се покашля, прикривайки устата си с ръка.

— Възможно.

Дънкън изглеждаше напълно сломен. Съдията не сдържа нервите си:

— Господи! Къде е тя? Какво ѝ е сторил?

Никой не се осмели да изкаже предположение. След няколко мига Джерард се приближи към него и го потупа съчувствено по рамото.

— Съветвам ви да се приберете у дома, господин съдия. Стойте там и чакайте новини.

— Не мога да си тръгна. Всеки момент може да изникне нещо.

— Да, и ще бъдете уведомен незабавно. Няма как да помогнете с нещо тук. Отсега нататък следва досадна детективска работа. Ще премислим всичко отново, но в общи линии и на нас не ни остава друго, освен да чакаме. Вече всички участват в издирването. Веднага щом я открият...

— Престани да ме заблуждаваш, Бил! — прекъсна го съдията и гневно отблъсна ръката му. — Мислиш, че я е бутнал от моста, че е мъртва, нали?

Изражението на Джерард остана спокойно.

— Ще се придържам към това, което знам, а не което предполагам, но все още разполагаме с твърде малко следи. Няма да я смятам за мъртва, докато не видя трупа ѝ. Възможно е госпожа Леърд да е била шокирана от случилото се на моста и сега да се скита, замаяна, някъде. Нищо чудно след всичко, което стана тази седмица, като започнем от Тротър. Когато дойде на себе си, ще се върне у дома. Желателно е да бъдете там, когато се прибере.

Последният довод постигна онова, което другите не успяха — Леърд разсеяно кимна и бавно се изправи. Позволи да го придружат до вратата.

— Ще ви изпратя и ще наредя на някой полицай да ви откара и да остане с вас — предложи Джерард.

— Не е нужно.

— Няма да спорим. Наполи имаше много врагове, така че малцина ще тъгуват за него, но е възможно да е имал и един-двама съучастници. В такъв случай нито аз, нита шериф Тейлър бихме рискували. Ще бъдете под полицейска охрана до разкриването на случая. — След кратко колебание добави: — Излишно е да отправям молба, ако узнаете нещо за госпожа Леърд, незабавно да се свържете с нас.

Съдията се спря и се обърна към него със смръщени вежди, в израз на непоколебима решителност.

— Бих закрилял Елиз с цената на живота си — каза той. Погледна всеки от детективите право в очите. — Но държа да постъпя, както е редно.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разбира се, че ще постъпи, както е редно — промърмори ДиДи, когато съдията и Джерард се отдалечиха. — Излъга ни за Наполи, за да я защити. Вероятно и сега лъже, а може би знае точно какво се е случило на моста.

— Не мисля. — Дънкън изглеждаше твърде изтощен дори да говори. Далеч не можеше да се състезава с ДиДи, която бе заредена с енергия. Изглеждаше въодушевена от разтърсващите събития през изминалата нощ. Очите ѝ бяха необичайно ясни и бодри, когато го погледна.

— Не мислиш, че той лъже, така ли?

— Може би за някои неща... Но не вярвам, че е наясно какво се е случило на моста.

— Кой знае, по дяволите, освен Наполи и онази развратница! — Уорли бе изгризал клечката и потупваше по джоба си, търсейки цигари, които бе отказал преди две години. В моменти на стрес този рефлекс се задействаше по навик. — Единият е мъртъв, а другата е изчезнала.

— Това не прави случая различен от повечето, които сме разследвали — изтъкна ДиДи. — Посочете ми един, при който сме заварили убиеца, надвесен над жертвата.

— Да, но в този случай...

Уорли остави мисълта си недовършена, когато Джерард се върна и каза:

— Съдия Леърд е на път за вкъщи. Склони да си тръгне, макар и с неохота.

— А медиите?

— Обсадиха ни. Телевизията, пресата, цялата компания е отвън. Измъкнахме се със стандартното „без коментар“, но скоро ще трябва да направим изявление.

— Ще го обсъдиш ли със съдия Леърд и шерифа?

Джерард кимна.

— Всъщност може би шериф Тейлър ще пожелае сам да води пресконференцията. Съдия Леърд е уважаван човек, публична личност с висок рейтинг, с устойчиви принципи и безупречна репутация. Ползва се с подкрепата на всички сили на реда, а те работят денонощно, за да открият госпожа Леърд. Нещо подобно ще каже — завърши с въздишка той.

— А как ще обясни факта, че госпожа Леърд е била в компанията на човек като Наполи посред нощ? — настойчиво попита ДиДи.

— Нямам и най-смътна представа — отвърна Джерард. — Пресцентърът ще има задачата да поднесе този деликатен елемент на обществеността по уместен начин. Моят... нашият проблем е да открием госпожа Леърд, за да разрешим случая.

— Госпожа Леърд или тялото ѝ — допълни Уорли.

Сърцето на Дънкън се сви. Беше благодарен на ДиДи, която се залови за думите на Уорли и му спести задължителния бърз коментар.

— Убеден ли си във версията, която изложи пред съдията?

— Не напълно — призна Уорли.

— Радвам се да го чуя — каза тя. — Защото мисля, че ако Наполи бе застрелян при схватка с госпожа Леърд, тя би хвърлила оръжието, ужасена, и би се обадила за помощ. Нима всеки не би постъпил така?

— Така постъпи тя с Тротър — тихо отбеляза Дънкън. — Не повярвахме на разказа ѝ. Може би си е извлякъл поука.

— Това ме подсеща за нещо друго — невъзмутимо продължи ДиДи. — Ако човек неволно е бил замесен в ужасен инцидент веднъж в живота си, това е каприз на съдбата, скапан късмет. А с тази жена се случва два пъти за *една седмица*. Не ми говорете за случайности.

— Дънкън се стареа да бъде обективен, ДиДи — намеси се Уорли. — И ние стигнахме до същото заключение като теб. Поговорихме, преди да дойдем. Съгласни сме, че ако госпожа Леърд е била способна да се обади за помощ след застрелването на Наполи, би го направила.

— Какво точно означава „способна“? — наежи се тя.

— Или е жива — отвърна Уорли, — или е невинна за каквото и да било.

— Първото би означавало, че Наполи я е блъснал от моста точно в мига, когато го е застреляла. — ДиДи намръщено отхвърли тази

версия като твърде малко вероятна. — Аз се спирам на второто. Госпожа Леърд е успяла да отнеме оръжието на Наполи, принудила го е да се върне заднишком до колата и да седне зад волана. Сетне го е застреляла в корема заради неприятностите, които ѝ е причинил през последните месеци. После е офейкала пеша...

— Подскачайки на един крак — прекъсна я Дънкън.

— И е отнесла пистолета със себе си. Или го е хвърлила в реката.

— Извършва убийство и оставя сандала си на местопрестъплението като доказателство! — възрази Дънкън и гневно скочи на крака. — Офейкала е, без да вземе дамската си чанта, кредитните си карти и парите в брой?

— Е, тогава какво смяташ? — сопна се ДиДи.

Дънкън замълча. Не знаеше какво да мисли.

Не искаше да приеме, че Елиз е хладнокръвна убийца, застреляла двама души за една седмица само за да спаси брака си и богатия си живот с Кейто Леърд.

Но още по-ужасяващо бе да си представи как се носи по реката, преди да бъде повлечена надолу към океана от вълните на някой плавателен съд.

Непоносима бе и мисълта, че е отхвърлил молбата ѝ за помощ часове преди смъртта ѝ.

Ако направеха подробен анализ на онова парче от полата ѝ, щяха да открият частици от човешки кожни клетки, някои от които можеха да се окажат негови. Спомни си как бе сграбчил ефирната тъкан и я бе повдигнал до талията ѝ.

Ако погледнеха подметките му, щяха да открият по тях същото сиво прахообразно вещество. Можеше да каже на Уорли точно къде да намери тротоара, който е в толкова окаяно състояние, че плочите се ронят.

Сивият прах, открит по подметките на Наполи, бе доказателство, че и той е бил в онзи квартал вечерта. Дори за миг Дънкън не би повярвал, че е съвпадение. Но това, което не му даваше мира, бе въпросът дали Елиз е имала уговорена среща с Наполи. И то след като се отдаде на Дънкън в изоставената къща! Или той я е отвлякъл, когато се е върнала в колата си, и я е принудил да кара до средата на моста...

Колата бе открита на платното, което водеше към града. Къде ли бяха ходили?

Дали тя бе невинна жертва или виновна за две убийства?

Тези въпроси изискваха сериозно обсъждане с колегите му. Информацията за действията на Елиз, преди да се срещне с Наполи, бе съществена. Често се налагаше важни сведения да бъдат изкопчвани от ключови свидетели, въпреки нежеланието им да ги разкрият поради страх от възмездия или изобличаване на собствените им прегрешения.

Сега той бе този ключов свидетел. Укриваше съществена информация. Колегите му го гледаха, Джерард и Уорли — озадачено, а ДиДи — с опасна проницателност.

Трябваше да им каже за Елиз в този момент. Щеше да си тръгне с чиста съвест, както бе решил. Трябваше да признае за случилото се броени часове преди Наполи да умре по ужасяващ начин, а Елиз да изчезне безследно.

Но ако го направеше, незабавно щяха да го отстранят от случая. Възможно бе да бъде уволнен и дори арестуван. По един или друг начин щеше да се озове извън полицейския отдел. Признанието би означавало да изостави Елиз.

Не можеше да го направи, не и сега, не и след тази нощ. Независимо дали бе загинала, или все още бе жива, трябваше да узнае какво се е случило с нея. Ако бе престъпница, убила двама души, щеше да се погрижи да бъде изправена пред съда, след като той признае собствената си вина. Ако се окажеше жертва, нямаше да престане да я търси, докато не бъде спасена или открита мъртва.

Но за да изпълни твърдото си намерение, и в единия, и в другия случай трябваше да остане в центъра на разследването. Това бе от съдбовно значение.

Другите очакваха отговор. Дънкън се отпусна на един въртящ се стол и промърмори:

— Не знам какво да мисля.

Вместо цигара, Уорли сложи нова клечка в устата си. ДиДи отпи глътка от стоплилата се диетична кола. Джерард пръв наруши напрегнатото мълчание, започвайки да разсъждава на глас:

— Домашната помощница е оставила госпожа Леърд у дома около десет и половина. Дотън се обади преди малко, за да ми каже, че смъртта на Наполи е настъпила между два и половина и три. Къде са били той и госпожа Леърд през четирите часа междуременно и какво са правили?

„Е, аз бих могъл да дам сведения за един час от нейното време“, помисли си Дънкън.

Дали се бе срещнала с Наполи веднага след като я бе оставил в пустата къща? Или по-късно?

— Ако знаехме откъде са се връщали, бихме могли донякъде да се досетим какво са вършели през това време — каза ДиДи.

— Трудно ми е да приема версията, че е бил застрелян извън колата — рече Уорли. — Магистралният патрул ми каза, че вратата е била затворена. Помни това ясно, защото почукал на стъклото, преди да се вгледа по-внимателно и да види, че Наполи е мъртъв.

— Добре, накъде биеш? — изгледа го подозрително ДиДи.

— Кой е затворил вратата?

— Наполи — отвърна тя.

— Не е възможно — намеси се Дънкън, осъзнал в каква посока клонят разсъжденията на Уорли. — По дръжката и тапицерията отвътре нямаше кръв.

— Точно така — потвърди Уорли. — А ръцете на Наполи бяха окървавени.

— Значи е бил застрелян в колата и след това убиецът е затръшнал вратата. Или е бил вътре при него — заключи Джерард.

— И в двата случая се сблъскваме с още една мистерия — продължаваше да разсъждава Уорли. — Защо онзи страхлив мазник Наполи просто е седял мирно и е позволил на стрелеца да протегне ръка и да изстреля куршум право в тази част на тялото му, където би причинил най-мъчителна смърт?

— Особено когато изстрел в главата би бил много по-лесен и също толкова смъртоносен — каза Дънкън.

— Но гледката щеше да бъде доста по-грозна — изтъкна ДиДи. — Минаващите шофьори биха видели кръвта по стъклата.

— Освен това след изстрел в главата настъпва мигновена, почти неусетна смърт — рече Уорли и след като всички впериха погледи в него, той обясни: — Убиецът се прицелва в корема, когато иска да предизвика бавна смърт. Дава време на жертвата да си помисли защо е стигнала до този край.

— Мисля, че нашето момиче е способно на това — отбеляза ДиДи.

Когато никой не отвърна, погледна въпросително към Уорли.

Той сви рамене:

— Не я познавам. Доверявам се на твоите инстинкти. Дънк, ти какво мислиш?

— Ако тя го е очистила, как така го е накарала да седи неподвижно? Та мъжаката е тежал близо петдесет килограма повече от нея?

— Нашепвала му е сладки приказки в ухото — предположи ДиДи.

Никой от мъжете не се усмихна. Особено Дънкън.

— Добре, но тогава защо го е застреляла в собствената си кола, защо е оставила толкова улики? Отгоре на всичко побягва, без дори да вземе портмонето си. Според Бейкър в него е имало няколкостотин долара.

— Всичко това изглежда толкова невероятно, колкото Наполи да я е блъснал от моста в същия миг, когато тя е натиснала спусъка за фаталния изстрел. — Уорли се намръщи. — Нямам представа с какво си имаме работа.

— С трети участник — осмели се да предположи ДиДи.

— По нищо не личи — измърмори Уорли.

— Има още една възможност — загадъчно продума Джерард.

Дънкън се досещаше какво ще каже. Единственият друг вариант, който бе хрумнал и на него, но упорито отказваше да го приеме.

— Няма спор, че госпожа Леърд се е забъркала в неприятности заради Коулмън Гриър. Независимо дали е бил гей или бисексуален. Първо Тротър, а после Наполи са я заплашвали с ужасен скандал. За много кратко време сладкият ѝ живот се е превърнал в ад. Убийството на Тротър може да бъде обяснено като самозащита. Правдоподобна версия, според мен. Но независимо какво точно се е случило с Наполи, тя се е озовала до още един труп. Това би породило подозрителност и вероятно би довело до обвинение. Дори и да не попадне в затвора, скандалът би съсипал кариерата на съпруга ѝ и по-важното — нейния начин на живот. Може би страхът от всички тези последици е бил обсебващ. — Изчака реакциите след тези думи и довърши: — Може би Елиз Леърд е скочила от моста, защото е искала да умре.

* * *

Дънкън обеща да напише доклада си веднага щом се прибере и пръв си тръгна от офиса. Или поне се опита.

ДиДи го настигна на излизане от сградата, докато си проправяше път между репортерите.

— Дънкън, добре ли си?

— Да — твърдо отвърна той. — Просто съм изтощен, това е.

— Не мисля. Какво става с теб?

— Нищо!

— Не ми крещи!

— Не крещя. Просто се опитвам да те убедя. Добре съм, въпреки цялата... загадъчност.

— Загадъчност ли?

Той отключи вратата на колата си и се обърна към нея.

— Помисли малко. Последните два случая, които разследваме, не са очевидни хладнокръвни убийства. Искане ми се най-сетне да ни се падне такъв, при който още като погледнем трупа, да кажем: Да, това е като по учебник, старомоден, коварно замислен акт, съзнателно нарушение на Божията заповед: „Не убивай“.

— Знаеш ли какво? — настръхна ДиДи. — Мисля, че си имаме работа точно с това — две коварно планирани убийства. Не ти ли се струва показателно, че и в двата *загадъчни* случая последното, което жертвите са видели, е било лицето на Елиз Леърд?

Той се качи в колата си и рече мрачно:

— До утре. — ДиДи хвана вратата, преди да я затвори, но Дънкън я изгледа намръщено: — Ще продължим този разговор. Толкова съм скапан, че сега не мога дори да мисля, още по-малко — да се съсредоточа.

— Виждала съм те, когато си уморен. Това сега не е просто умора.

— Грещиш — кратко отвърна той и захлопна вратата.

Докато се отдалечаваше, Дънкън наблюдаваше партньорката си в огледалото за обратно виждане. Дълго стоя, загледана след него, със смръщени вежди и загрижен вид, преди да се обърне и да тръгне обратно към сградата. Веднага щом се скри от погледа ѝ, той рязко даде газ и гумите изсвистяха.

Няколко минути по-късно отново бе в квартала, където се срещнаха с Елиз. Обикновено сиянието на зората придаваше по-

приветлив вид дори на най-враждебната обстановка. Но не и на тези улици — сградите изглеждаха толкова зловещи, колкото когато тънеха в мрак.

Бавно мина покрай къщата. Не долови каквито и да е признаци на живот. Ала си спомни, че когато пристигна вечерта, също по нищо не личеше, че вътре има някой. Къде ли бе оставила колата си Елиз? Когато го беше издебнала до неговата къща, беше я паркирала на съседна улица, за да не бъде забелязана. Хрумна му, че може да е използвала същата тактика и този път и сви в пресечката.

Къщите на тази улица не бяха в по-добро състояние от онези зад тях. Паркира до тази, която се намираще пред дома на тайнствения, навярно измислен приятел на Елиз.

Преди да слезе, извади от жабката на колата фенерче. Тежестта на пистолета под мишницата му го караше да се чувства малко по-спокоен, въпреки че за разлика от предишната вечер, сега не се боеше от Савич.

От няколко къщи се носеше мирис на прясно приготвена закуска. Някъде работеше телевизор, настроен на сутрешни анимационни филми. Въпреки това беше сам на улицата. Измина я от край до край и в двете посоки, търсейки нещо, което да издава къде бе паркирала Елиз. Единственото, което откри, бе, че и тук тротоарът се рони, както на съседната улица.

Върна се до колата си и пое покрай живия плет между двете къщи. Бяха със спуснати капаци, тихи и привидно пуссти. Нищо не привлече вниманието му, освен няколко неравности на пътеката и котка, която изсъска срещу него, защото бе навлязъл в територията ѝ.

Продължи напред и внимателно огледа пътеката. Забеляза малка кръгла вдлъбнатина в пръстта, може би оставена от ниския ток на сандала на Елиз. За жалост той не бе експерт по следите. Напълно възможно бе отпечатъкът да е от нещо друго.

Пресече тясната уличка. Къщата, в която се бяха срещнали, изглеждаше още по-занемарена отзад. Прескочи провисналата телена ограда и притича през обраслия с плевели заден двор. Рамката с мрежа против комари изскърца, когато я отвори. Застина. Затаи дъх и се послуша. След няколко мига се провря между мрежата и по-стабилната вътрешна врата и пробва бравата. Беше заключена, но ключалката бе

толкова стара и паянтова, че с помощта на джобното си ножче за няколко секунди успя да я отвори.

Влезе направо в кухнята. Включи фенерчето си и обходи с лъча тъмната стая. Очевидно тук дълго време не беше влизал никой. Тръгна по напукания балатум и побутна двойната врата към дългия централен коридор. Фенерчето му разкъса мрака, но в снопа светлина се виждаха само пращинките.

Извика името ѝ, но му отвърна единствено призрачното ехо. Найсетне стигна до хола и осъзна, че е затаил дъх в очакване.

Освен следи от уханието ѝ, в стаята нямаше нищо.

Повикаха го на местопрестъплението малко след три часа, а вече приближаваше пет. През цялото това време, докато оглеждаше моста и се опитваше да възстанови какво се е случило, тайно бе хранил плаха надежда, че ще намери Елиз там, където я видя за последен път. Може би бе изпаднала в шок и разтреперана от страх, бе потърсила убежище тук. В каквото и състояние да я завареше, поне щеше да бъде жива.

Сега въздъхна разочаровано. Отново го връхлетя отчаяние. Унилото бродене из стаите на първия етаж се оказа напразно. Събра сили да се изкачи по скърцащото стълбище и да огледа стаите горе, но и те бяха празни. Само в една спалня имаше желязно легло с ръждясали табли и разтеглени пружини.

Макар и да знаеше, че проявява сантименталност, седна на дивана и прокара ръка по тапицерията, представяйки си, че все още е затоплена от телата им.

Какво се бе случило, след като си бе тръгнал, какво бе направила тя по-нататък?

Дори и да не признаеше, че е правил секс с Елиз, трябваше да каже на колегите си, че се е срещнал с нея в тази къща. Важно бе за разследването им.

Все още не бе твърде късно. Можеше да се обади на ДиДи, да ѝ даде този адрес. За отрицателно време тя щеше да дойде тук. Тогава щеше да ѝ разкаже какво се случи в тази стая, спестявайки естествено подробностите. Споделянето би му донесло облекчение, бремето на вината нямаше да е толкова тежко.

Но ДиДи щеше да постъпи, както повелява дългът ѝ — в това нямаше съмнение. Щеше да отиде право при Джерард, а той да реши,

че тайната му среща с Елиз е достатъчно основание да го отстрани от случая, а временно — и от полицията.

Не можеше да го допусне. Затова щеше да запази тайната, засега.

Имаше много причини да се чувства виновен. Елиз го бе умолявала да ѝ повярва, в отчаян страх за живота си. Поиска помощта му, а той ѝ отказа. С това я беше подтикнал или да убие Наполи, или да се хвърли от моста, загубила и последната надежда за спасение.

— Господи! — въздъхна Дънкън и закри лицето си с ръце.

Когато бе седемгодишен, домашната котка роди малки. Родителите му бяха казали, че може да си избере едно, което да задържи. Останалите щяха да бъдат подарени.

Той веднага реши кое да бъде неговото коте. Беше най-симпатичното от цялото котило. Денонощно бдеше край кашона с котетата и всеки ден питаше кога ще може да вземе своето, за да живее при него в стаята му.

Майка му всеки път казваше:

— Веднага щом престане да суче, Дънкън.

Струваше му се, че трябва да чака твърде дълго. Страхуваше се, че някое от семействата, поискали да вземат котета, ще се спре на неговото, преди да заяви, че той е собственикът му. Една нощ, след като родителите му си легнаха, той се промъкна в кухнята и взе новороденото от майка му. Сложи го на леглото до себе си. Изплашеното коте все още мяукаше, когато Дънкън заспа.

На следващата сутрин бе мъртво.

Дни наред плака безутешно. Въпреки че грешката му не бе злонамерена и родителите му не му се караха, той не престана да се самообвинява и да се измъчва заради това, което бе сторил. Искаше котето повече от всичко на света. Беше го обикнал с безграничната страст на седемгодишно хлапе, а го погуби с егоизма си.

Сега, потънал в самосъжаление, седя повече от час на мястото, където само преди часове изживя блаженство. Би трябвало да му се иска никога да не я бе срещал, да се разкайва, че я е докосвал. Вместо това, съжеляваше, че нямаше повече време да я докосва, да ѝ покаже нежността, на която е способен...

Но ако бяха останали по-дълго, дали би се избавил от адския огън, който го изгаряше, или би го разпалил още повече?

Въпреки необузданата страст, с която се бяха слели, тя беше ли доловила копнежа му всичко да бъде различно? Осъзна ли, че в него напират емоции, които искаше да изрази, а не можеше?

Никога нямаше да узнае това.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко преди обяд Дънкън се върна в отдел „Тежки престъпления“.

— Постигнахме напредък — похвали се Уорли още щом го видя да влиза.

— Намерили сте я? — Той изведнъж застина на прага.

— Казах „напредък“, а не „чудо“! — смъмри го Уорли.

От изоставената къща Дънкън бе тръгнал към дома си, надявайки се да поспи няколко часа. Дълго лежа буден, разкъсван между ужаса и очакването телефонът да звънне, за да му съобщят, че Елиз е открита... Жива или мъртва.

Накрая се бе отказал от опитите да задреме. Между душа и бръсненето позвъни на десетина места, във всички агенции, участващи в издирването. Като главен детектив по случая, настоя да разговаря с шефовете. Никой не му даде съществена информация, но и той не очакваше да чуе за голям пробив. Ако имаше такъв, щяха да му се обадят. Постара се да ги убеди колко е сериозно, напомняйки за високото обществено положение на съдия Леърд и за думите на шериф Тейлър, че издирването на госпожа Леърд е приоритетно.

Няколкото хеликоптера на бреговата охрана прелитаха ниско над крайбрежието. По плажовете обикаляха патрули. Спасителните екипи кръстосваха океанския бряг. Безспорно полагаха се сериозни усилия, но никой не очакваше Елиз да е стигнала до Атлантика.

Изтощени, кучета и хора все още обхождаха мочурищата. Полицейски катери претърсваха реката и притоците ѝ. Областните спасителни служби на Чатъм Каунти и щатските поделения помагаша с каквото могат. Водолазите бяха в плавателния канал от зори.

Местните телевизии често прекъсваха програмата си, за да съобщават актуална информация за издирването. Но бюлетините им не съдържаха друго, освен съобщението, че няма нищо ново.

— Извинявай, че го казвам, Дънк, но изглеждаш ужасно — рече Уорли.

— А аз тъкмо се канех да отбележа колко свеж и изтупан си днес.

Уорли продължи да го гледа загрижено.

— Закуси ли?

— Взех си нещо, докато идвах насам — излъга Дънкън. — За какъв напредък ми спомена?

Уорли отиде до вратата и се провикна в коридора:

— Хей, Конг? Дънк е тук.

Конг се появи с чашка кафе и изтри пудра захар от устата си с опакото на косматата си ръка.

— Здравсти, Дънк! Никак не изглеждаш добре.

— Не си първият, който ми го казва.

— Чух, че всички сте работили до късно. Намерили сте моя човек. Държа да отбележа, че бих предпочел да е жив.

— Аз — също. За какъв напредък говори той?

Навярно тонът на Дънкън издаваше, че не е в настроение за празни приказки.

— Откакто Наполи изчезна, търсехме колата му — рече Конг. — Тази сутрин се появи.

— Къде?

— На паркинга пред една църква.

— Последното място, където бихме потърсили Наполи — отбеляза Уорли с насмешка.

Дънкън се отправи към вратата:

— Да отидем да погледнем.

— ДиДи вече е там — обясни му Уорли и проследявайки озадачения му поглед, допълни: — Но това не е всичко. Знаех, че Наполи не е отишъл на църква, за да се моли. Мисля, че просто е оставил колата там, защото е удобно място... И може би защото е последното, където бихме я потърсили.

През нощта бяха стигнали до извода, че щом Мейер Наполи е изнудвал някого от съпрузите Леърд, така нареченото му „изчезване“ е било по негова воля.

— Обадох се във всички таксиметрови служби в града и знаеш ли какво?

Дънкън не бе в настроение да си играят на догадки, но все пак изказа предположение:

— Наполи е повикал такси да го откара от църквата.

— Шестнадесет минути след полунощ — съобщи Уорли със задоволство. — Шофьорът го оставил в дванадесет и двадесет и шест.

— На няколко километра от църквата — подчерта Конг.

— Какъв е адресът? — попита Дънкън.

Уорли го прочете от малкия си бележник.

Дънкън познаваше улицата. Преди броени часове крачеше по нея, търсейки следи от Елиз и колата ѝ.

— Там е опасен квартал — вметна той с надежда гласът му да прозвучи неутрално.

— Е, улицата не е представлявала интерес за Наполи, а кола, паркирана на нея — продължи Уорли. — Кола, която никак не се вписвала в обстановката... Таксиметровият шофьор каза, че Наполи не искал да бъде оставен на точен номер и му дал добър бакшиш, за да забрави, че някога го е виждал. Но тази сутрин момчето видяло снимката му по телевизията и си казало: „Е, какво може да ми стори, ако го издам, по дяволите?“ Затова щом се обадох, с охота разказа всичко. Щом колегите му узнаели, че е возил клиент часове преди да бъде застрелян, щял да стане известен.

Уорли се тръшна на най-близкия стол и попита Конг дали има още понички, а той му отвърна, че за съжаление е изял последната.

— Шофьорът описа ли колата, до която е оставил Наполи? — поинтересува се Дънкън.

— Да, на Елиз Леърд е била — отвърна Уорли, мръщейки се на Конг, че е излапал поничките. — Не е запомнил номера, но я описа много точно. Мисля, че разгадахме мистерията къде се е състояла срещата. Само не споменавайте пред Негово съдийство, че отново съм се изразил така, сякаш става дума за предварително уговорена среща.

И той обясни на Конг възраженията на съдия Леърд.

— Не сме потвърдили, че е била уговорена — напомни му Дънкън.

— Да, не е потвърдено — съгласи се Уорли с известна раздражителност. — Но какво друго може да е правела госпожа Леърд в онзи квартал?

„Да се е чукала с ченге“, мислено отвърна Дънкън.

Беше оставил Елиз около дванадесет минути преди полунощ. Дали бе останала в къщата, очаквайки Наполи да пристигне при нея?

Но защо? За да поиска помощ от него, щом Дънкън ѝ бе отказал? Или за да реши проблема си веднъж завинаги? Ако срещата не бе предварително уговорена, откъде Наполи бе разбрал къде да я открие?

— Къде е колата ѝ сега? — попита той, внезапно връхлетян от една мисъл.

— На паркинга за конфискувани коли.

Той се отправи към вратата и рече мрачно:

— Обадете ми се, когато изникне нещо друго.

* * *

Час по-късно Дънкън обърна хартиения плик за доказателства и малкият кръгъл предмет падна върху бюрото на Бил Джерард.

— Транспондер, устройство за проследяване.

— Дънкън го намери под колата на госпожа Леърд — обясни ДиДи.

С партньора ѝ се бяха срещнали на полицейския паркинг. Тя пристигна, когато докараха колата на Наполи от църквата. Дънкън я запозна с най-същественото от показанията на таксиметровия шофьор.

— Какво правиш тук? — попита ДиДи.

— Търся проследяващо устройство.

Наполи не се бе постарал да го скрие и след по-малко от минута Дънкън го откри. Без да губи време, тръгна обратно към *Казармата*.

— Не е имала *среща* с него — каза той на Джерард, ДиДи и Уорли, които се бяха събрали около бюрото на капитана и гледаха втренчено в транспондера, сякаш бе нещо от извънземен произход. — Проследил я е дотам.

— Как е успял да прикачи тази джаджа към колата ѝ? — недоумяваше Уорли.

— С това изкарваше прехраната си. Всеки може да поръча техника за наблюдение по интернет. Би могъл да монтира устройството, докато колата ѝ е паркирана пред фризьорския салон, или да плати на някой нещастник като Тротър да го направи, докато тя обядва със съпруга си. Не е било трудно. Няколко секунди — и готово.

— Добре, това бръмбарче е ценна улика. Наполи е следил госпожа Леърд. Но какво е правела съпругата на нашия уважаван

съдия в онзи запуснат квартал посред нощ?

Никой нямаше желание да обсъжда поставения от ДиДи въпрос, най-малко — Дънкън.

Най-сетне Уорли каза:

— Първото, което трябва да направим, е да попитаме съдията дали отново е наредил да следят съпругата му.

— Дори и да е така, той ще отрече — заяви ДиДи. — Как бихме могли да го докажем?

— Някой разпитва ли из квартала? — попита Джерард.

— В момента двама униформени се занимават с това — осведоми го Уорли.

— Може би беше по-добре да изпратиш цивилни — намеси се ДиДи.

— В онзи квартал няма никакво значение — възрази Дънкън. — Когато и да изпратим, ще разберат, че е ченге.

Излишно бе някой от тримата ветерани да изтъква, че разпитването е загуба на време. В онази част на града всеки, който се държи приятелски с полицаи, би могъл да стане случайна жертва на стрелба от преминаваща кола. Никой нямаше да проговори пред двамата униформени, които обикаляха от врата на врата да задават въпроси.

Телефонът на бюрото на Джерард звънна. Капитанът вдигна и отчетливо изрече името си. След като изслуша съобщението, каза:

— Ще им предам, благодаря. — Сетне затвори. — Дотън е готов да извърши аутопсията на Наполи.

— Аз ще отида — предложи прибързано Дънкън. Ако откриеха по трупа частици, съдържащи ДНК на нападателя, трябваше да го узнае пръв. Внимателно повдигна транспондера и го върна в плика. — Ще оставя това в лабораторията.

— Уорли, да поискаме имената на живеещите във всяка къща на улицата, където е била колата на госпожа Леърд — предложи Джерард. — Да видим дали ще открием връзка между нея и някого от тях.

— Ще намеря на кого да възложя това. После ще посетя съдията. Ще му кажа за транспондера и ще намекна, че може би госпожата е била проследена от Наполи, за да видя как ще реагира.

— Добре. Вземи и ДиДи. Тя умее да преценява реакциите на хората — рече Джерард и след кратко мълчание добави: — Не е зле да

проверим и имената на живеещите на съседните улици.

Докато излизаха, Дънкън се надяваше неназованият собственик на запуснатата къща, в която се бяха срещнали, да не бъде лесно открит и идентифициран като неин познат.

Добрата страна бе, че търсенето на информация е досадна работа, изискваща време. Щяха да изминат дни, докато бъде съставен пълен списък на собствениците и временните обитатели на къщите. Особено в квартал, където фалшивите самоличности бяха нещо толкова често срещано, колкото хлебарките. За откриването на връзката с Елиз щеше да бъде нужно още повече време. Може би седмици.

Дотогава тя сигурно щеше да се появи.

Сигурно.

* * *

Но една седмица се изниза неусетно. Старанието, с което всички се включиха в издирването на Елиз Леърд, отслабваше с всеки изминал ден. Времето отминаваше, без да бъде открита дори незначителна следа.

Аутопсията на Наполи бе потвърдила първоначалното становище: причината за смъртта бяха вътрешни кръвоизливи поради разкъсване на няколко важни органа.

— Дори и да бе стигнал жив до травматологичния център, едва ли някой хирург би успял да го спаси. Кръвозагубата е била твърде бърза и значителна — обясни патологът на Дънкън. — Убиецът е знаел къде да се прицели за смъртоносен изстрел.

„Също както убиецът на Гари Рей Тротър“, помисли си Дънкън.

Завладян от тази мисъл, той едва не пропусна твърдението на Дотън, че куршумът, изваден от тялото, е от пистолет 22-и калибър.

— Искаш да кажеш: двадесет и пети — поправи го той.

— Не, двадесет и втори.

— Наполи с притежавал двадесет и пети.

Патологът сви рамене, когато му подаде плика с куршума.

— Това не е моя работа.

— А ръцете му? Остърга ли нещо изпод ноктите?

— Бяха чисти като на новородено.

Когато се върна в *Казармата*, Дънкън сподели новината с ДиДи и Уорли.

— Надявах се да има някаква тъкан за изследване на ДНК, ако е необходимо по-нататък — рече разочаровано партньорката му.

— Няма нищо — каза Дънкън.

— По дяволите! Бях сигурен, че е застрелян със собствения му пистолет — промърмори Уорли.

— Е, не се оказа прав.

Трупаха се въпроси без отговори.

Последваха още няколко непродуктивни дни.

Информационната служба периодично даваше изявления за медиите, но едва след като бъдат одобрени от полицейския началник и съдия Леърд. Във всяка публикация или в телевизионен материал Елиз Леърд бе представена като жертва, а Мейер Наполи — като въоръжен похитител. Като предполагаеми мотиви за принудителното спиране на моста се посочваха изнудване, отвличане за откуп, изнасилване или отмъщение за причинена неприятност.

Уорли и ДиДи дълго се опитваха да притиснат съдията с въпроса дали е продължил да плаща на Наполи, за да следи съпругата му. Той отричаше. Дънкън проведе разгорещен сеанс с него. Приложи всички възможни машинации при разпит, за да разклати самообладанието на Кейто Леърд, но накрая съдията все още уверено твърдеше, че взаимоотношенията му с Наполи са приключили месеци по-рано и ако детективът е продължил да следи Елиз, правел го е на своя глава и очевидно с престъпни намерения.

— Има още нещо — каза Дънкън в края на дългия разпит на Кейто Леърд. — Поискахме да проверите дали притежаваните от вас оръжия са на местата си.

— Да, без изключение. Освен един стар пистолет, два десет и втори калибър — рече той, но забеляза реакцията на Дънкън и припряно добави: — Сигурно просто е прибран някъде.

— Помните ли кога го видяхте за последен път?

— Преди известно време. Беше в сандък със стари ловни оръжия, които държа на тавана. — Леко разтревожен, съдията каза: — Нали не мислите... Слушайте, детектив Хачър, Елиз дори не знаеше, че притежавам такъв пистолет.

— Добре — съгласи се Дънкън, въпреки че чувствата, които този разпит събуди у него, далеч не бяха добри. — Съобщете ми, ако го откриете.

Освен изявленията на отдела за пресата, съдията също свикваше пресконференции почти всеки ден. Бяха кратки и емоционални. Но призивите му за информация за изчезналата му съпруга не доведоха до нищо, освен обичайните обаждания на смахнати и фантазори.

После, към края на първата седмица, изненада и медиите, и полицията, като предложи петдесет хиляди долара награда. Щеше да я вземе този, който спаси или съобщи нещо, което би могло да доведе до спасяването на Елиз. Това увеличи досадните обаждания в отдела, но не донесе нищо ценно.

На седмия ден разследването бе в пълен застой.

Ала на следващия се случиха две неща, които вдъхнаха нова енергия.

Рано сутринта един от работниците по поддръжката в дока на Уестин Ризорт забелязал липсващия сандал на Елиз сред отломки, блъскащи се в подпорите на кея.

Познал го, защото сандалът, намерен на моста, бе описан подробно във вестниците. Издърпал го от водата с телена закачалка за дрехи, но проявил съобразителност и не го докоснал, преди незабавно да се обади на полицията.

Дънкън и ДиДи решиха лично да съобщят важната новина на съдията. Той стоеше до телефона в дома си, заобиколен от приятели, обслужвани от преданата госпожа Бери.

Тя отвори вратата, а Дънкън я помоли да уведоми Леърд, че незабавно трябва да разговарят с него насаме. Госпожа Бери ги покани в кабинета, където преди две седмици бе застрелян Гари Рей Тротър. Дънкън забеляза, че дупката от куршума в стената е запълнена. На пода бе постлан нов килим. Нямаше никаква друга промяна, освен купчината неотворени писма на бюрото на съдията.

Кейто Леърд се втурна в стаята, задъхан и разтревожен. Тъжните им изражения го накараха внезапно да застине. Трескаво се вгледа в лицата им и се опита да отгатне причината за посещението им, но не се осмели да зададе въпрос.

— Доколкото знаем, съпругата ви е жива — започна Дънкън, за да разсее първоначалния му страх. — Но нямаме новини за

местонахождението ѝ.

След това му съобщи за открития от работника сандал.

— Къде го е намерил? — Мелодичният глас на съдията прозвуча сурово.

— На мястото, където миналата година... намериха онзи рибар, паднал в реката от лодката си... — отвърна смутено Дънкън.

Лицето на съдията пребледня.

Повлечен от течението, рибарят се бе удавил пред безпомощните погледи на хората на брега. Трупът му бе изчезнал и бе изплувал отново няколко дни по-късно до кея.

— Това е само един сандал — тихо заговори ДиДи. — Не означава непременно, че госпожа Леърд е била в реката, когато се е изхлузил от крака ѝ.

Дънкън се покашля и млъкна. За него бе твърде мъчително да произнесе думите:

— Въпреки че е така, операцията е прекласифицирана от „спасителна мисия“ в... „търсене на изчезнало лице“.

Съдията се отпусна на най-близкия стол, с празен поглед.

— Значи вече търсят останките ѝ.

Дънкън остана безмълвен. ДиДи кимна и промълви:

— Съжалявам.

Леърд закри лицето си с ръце и заридя.

Преди да си тръгнат, ДиДи и Дънкън го придружих до приятелите му, които го очакваха във великолепното фоайе.

За да стигнат до колата на ДиДи, трябваше да се преборят с тълпа репортери, които от седмица стояха денонощно на ивицата, разделяща Уошингтън Стрийт на две. Бяха точно срещу къщата на съдията.

— Престани да ни будалкаш, Хачър! — изкрещя един от тях. — Какво ново има по случая?

— Върви на майната си! — отвърна му мрачно Дънкън.

— Да те цитирам ли?

— Както желаш. — Той се качи в колата, настани се зад волана, затръшна вратата и рече на ДиДи: — Да се махаме оттук.

Изминаха пътя до *Казармата* в пълно мълчание. Навярно партньорката бе отгатнала настроението му или очевидната мъка на

съдията бе събудила съчувствие у нея. Във всеки случай — за негов късмет — бе необичайно мълчалива.

Но това далеч не бе всичко за деня.

Още щом влязоха в офиса на отдела, Уорли ги пресрещна разтревожено.

— Подготви се за най-мощната експлозия в живота си, приятелю — каза той на Дънкън, местейки клечката в устата си.

— Избрал си лош момент, Уорли — изръмжа ДиДи. — Не сме в настроение за поредната ти мръсна шега.

— Не е шега.

— Тогава какво има? — нетърпеливо попита Дънкън.

— Получихме ценно сведение. От човек, който е видял Елиз Леърд.

Сърцето на Дънкън подскочи.

— Кога?

— Миналата седмица. Какво, да не си помислихте, че става дума за днес? — Уорли поклати глава. — Не, миналата седмица. Преди да го арестуваме...

— Кого да арестуваме?

— Горди Балю.

— Горди Балю! — възкликна ДиДи, не споделяйки разочарованието на Дънкън.

— Поиска среща със служебния си адвокат — обясни Уорли. — Променил е решението си и иска сделка. Каза, че видял Елиз Леърд в деня на ареста си, в по-ранните часове...

Дънкън изсумтя.

— Как изведнъж си е спомнил това?

— Адвокатът му спомена за присъдата, която го очаква, и за наградата от петдесет хиляди долара, обявена от Леърд.

— Всички висши и нисши форми на живот в радиус от двеста километра около Савана претендират за тази награда! — тросна се Дънкън. — А най-нисшата от тях е Горди Балю. Кажете му, че му пожелавам приятен престой в затвора и да си намери гадже сред съкилийниците.

Тръгна към личния си офис, но Уорли го дръпна настойчиво за лакътя и го накара да се обърне.

— Не те занасям, Дънк! Това може да се окаже истински пробив.

Дънкън гневно издърпа ръката си.

— Съмнявам се. Какво толкова каза Горди?

— Познайте с кого е видял госпожа Леърд...

Нетърпелива колкото него, ДиДи попита:

— С кого?

— С Робърт Савич. — Уорли се усмихна широко и смушка Дънкън в ребрата. — Само да не експлодираш.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кени, секретарят на Савич, потръпна ужасено при вида на прическата на ДиДи.

— Мога да препоръчам продукт, който ще ви помогне да контролирате това.

— Какво да контролирам? — попита тя и му показва значката си.

— Мили боже!

Дънкън не знаеше дали Кени се вайка заради фризура на ДиДи, или защото са дошли полицаи да разпитват шефа му.

Когато влязоха в офиса на Савич, той се усмихна иззад бюрото си и учтиво ги покани с жест да седнат на двата стола срещу него.

— Очаквах ви.

— Защо? — попита Дънкън.

— Защото при всяко убийство без заподозрян идвате при мен. Наистина съм поласкан, детектив Хачър. Но ми писна да бъда вечната ви изкупителна жертва.

— Какво знаеш за Елиз Леърд?

Поразителните сини очи на Савич се отместиха към ДиДи, която бе задала въпроса без предисловия.

— В какъв контекст?

— В този, че е в неизвестност вече цяла седмица.

— Е, в този контекст не знам нищо, освен това, което прочетох във вестника и чух по телевизията. — Пренебрежително извърна глава и отново втренчи проникателния си поглед в Дънкън. — Кени предложи ли ви нещо разхладително?

— Дни преди изчезването на Елиз Леърд си се срещнал с нея в топлес бар, наречен „Уайт Тай енд Тейлз“.

Савич преплете пръсти и замислено попита:

— Мислите ли, че това име има расистки подтекст?

— Говори за срещата, Савич!

Нетърпението на Дънкън го накара да се усмихне.

— Някой ви води за носа, детектив Хачър.

— С детектив Бауън сме твърде заети напоследък. Ако обичаш, престани да ни губиш времето. Кажи ни защо се срещнахте на четири очи в онова тъмно сепаре.

— Не е имало никаква среща.

— Един човек ни каза друго.

Савич остана невъзмутим.

— Нека отгатна. Този човек иска да лапне наградата от петдесет хилядарки, която предлага съпругът.

— Този човек е надежден източник — прекъсна го ДиДи.

Горди Балубе толкова надежден, че ако те поздравеше с „Добър ден“, трябваше да се увериш дали все пак слънцето е на небето. Но Дънкън кимна, потвърждавайки думите на партньорката си.

— Той лъже! — скочи Савич.

— Не съм казал, че е мъж.

Савич нехайно махна с ръка.

— Той, тя — няма значение. Вашият доносник лъже.

— Бих се обзаложила, че лъжецът си ти! — сръза то ДиДи. — Имаме часа и мястото на срещата, плюс свидетел, готов да даде показания срещу теб. Помисли си хубаво, Савич, съсредоточи се! Сигурен ли си, че миналата седмица не си срещал Елиз Леърд?

Савич се загледа в нея, вяло барабанейки с пръсти по лакирания плот на бюрото си. След няколко мига каза:

— А аз бих се обзаложил, че си падаш по жени.

ДиДи бе готова да скочи от стола си и да се нахвърли върху него, но Дънкън протегна ръка, за да я спре. Гневната ѝ реакция бе точно това, което целеше Савич. Дънкън го знаеше от горчив опит — беше прекарал два дни в ареста след този урок.

Преди да дойдат тук, предупреди партньорката си да не се поддава на манипулации. Савич щеше да използва всички средства за отвличане на вниманието.

Дънкън погледна многозначително ДиДи и отново се обърна към Савич:

— Лъжеш за срещата. Знаем, че се е състояла. Така че просто ни кажи това, което знаеш за Елиз Леърд.

— Знам, че е готина мацка — уклончиво рече той. — Или поне беше, когато я видях за последен път.

— Кога беше това?

— Доста отдавна. Още преди да се омъжи, а колко време мина оттогава? — Вгледа се в лицето на Дънкън и напевно добави: — Не е лесно да забравиш такава жена, а? Запознахме се, докато работеше в „Уайт Тай енд Тейлз“. Помня първия път, когато ме... позабавлява. Бях омагьосан. — Той се засмя гръмогласно. — Съдейки по изражението ви, бих казал, че и вие не сте безразличен към прелестите ѝ, детектив Хачър. Приятно е човек да узнае, че сте подвластен на същите първични страсти като нас, простосмъртните.

Въпреки клокочещия гняв, Дънкън успя да запази спокойствие.

Савич ехидно се усмихна и продължи:

— Колкото и неустоима да изглеждаше Елиз, намекнах, че ако ѝ подаря силиконови цици, кариерата ѝ ще потръгне още по-добре. Ала тя не прегърна идеята, всъщност категорично я отхвърли. — Отвори сребърна табакера на бюрото си и извади дълга черна цигара. — Някой от вас желае ли?

И двамата замълчаха. Савич сложи цигарата във филтър от слонова кост, доближи пламъка на златна запалка и затвори капачето така, че да щракне силно. Всмукна дълбоко и демонстративно изпусна дима към тавана.

— Като се замисля — отново заговори той, — Елиз имаше право. В естественото си състояние гърдите ѝ са много нежни и секси.

Дънкън изпита желание да дръпне цигарата от усмихнатите му устни, да я угаси в окоето му, а после да изхвърли сладкодумния кучи син през прозореца зад бюрото му.

Сухо го попита дали е познавал Мейер Наполи.

— Бях чувал за него, разбира се.

— Възползвал ли си се някога от услугите му? — заинтересува се ДиДи.

— Това е абсурдна идея — дори за вас, детектив Бауън.

— Защо да е абсурдна?

— Как ще наема някакъв си частен детектив с ограничени възможности и умения!

— Разбира се, след като си имаш щатни наемници да вършат мръсната работа вместо теб.

Савич не каза нищо.

— Можем да разпитаме всички, които са били в клуба в онзи следобед — продължи ДиДи. — Все някой ще си спомни за срещата ти

със съпругата на съдията.

Савич прие завоалираната ѝ заплаха с усмивка. Закрепи цигарата си на ръба на кристалния пепелник, извади от чекмеджето на бюрото си визитка и ѝ я подаде.

— Не е имало такава среща. Доносникът ви лъже. Както и да е, щом толкова държите да загубите времето на всички, мога да гарантирам пълното съдействие на управителя на „Уайт Тай енд Тейлз“. Това е неговата визитка с телефона, факса и имейла му. Кени има и номера на личния му мобилен телефон. Можете да го поискате на излизане. — След като я убеди, че е разбрал как го блъфира, стана. — Сега се налага да ме извините. Закъснявам за делова среща.

Никой от двамата детективи не помръдна. Най-сетне ДиДи извърна глава към Дънкън, но той бе зает да се взира заплашително в очите на престъпника.

— Излез и ме изчакай отвън — каза партньорът ѝ.

ДиДи стана, поколеба се, а сетне тръгна, макар и с неохота. Кени ѝ подхвърли нещо, на което тя отвърна със същия хаплив тон.

Дънкън не престана да се взира в очите на Савич.

— Знаеш, че ще разбере за какво е била онази среща с Елиз Леърд.

Очите на Савич блестяха хладно, както диамантената му обичка. Изразът им не се промени дори когато устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Сякаш нещо ви изгаря отвътре заради този случай, детективе. Питам се — защо ли? Може би... — Очите му се присвиха: — Възможно ли е причината да е просто една жена? Това ли е слабото ви място, детектив Хачър? Колко е обикновено, за мое разочарование. И колко жалко, че дамата, завъртяла главата ви, вероятно е мъртва. — Дълго и силно се смя, после се наведе над бюрото си и прошепна: — Наслука!

* * *

По-късно следобед детективите отидоха до областния център за временно задържане на Чатъм Каунти и получиха разрешение за двадесетминутен разговор с Горди Балю. В присъствието на назначения

служебен адвокат, Дънкън, все още бесен след срещата със Савич, го засипа с въпроси какво е видял в топлес бара.

Трябваше да узнае какво е обсъждала Елиз със Савич. Със сигурност бе важно за разследването им, но още по-важно — за самия него.

Навьсено застана срещу Горди Балу и изръмжа:

— Какво правеха двамата?

— Говореха си.

— На четири очи ли?

— Да, насаме. — Колкото по-неспокоен ставаше Горди, толкова по-натрапчив бе говорният му дефект. — В едно сепаре. Както ви казах вече сто пъти.

Твърдеше, че е познал русата дама и е осъзнал важността на срещата ѝ със Савич едва когато видял снимката ѝ на първа страница на вестника.

— Веднага я познах.

— Защо не ни уведоми незабавно?

— Трябваша му пет дни, за да довлече жалкия си задник тук и да поговори с мен! — извика Горди и хвърли презрителен поглед към адвокатата, който се прозина в отговор.

— Знаеш колко искам да докопам Савич заради Фреди Морис и другите? — заплашително изрече Дънкън. — Мисля, че просто си преосмислил предложението, което отхвърли миналата седмица, и си съчинил тази пикантна история, за да има с какво да се пазариш.

Горди уплашено погледна ДиДи и адвокатата, но никой от тях не му предложи помощ да се измъкне. Отново се обърна към Дънкън:

— Не е така.

— Ще се закълнеш ли в живота си?

— Видях я със Савич — настоя дребничкият мъж и носовият му глас прозвуча по-пискливо.

— Това не е клубът, в който са те арестували по-късно същата вечер за нападение.

— Вярно. След „Уайт Тай“ отидох на другото място.

— Савич видя ли те в „Уайт Тай“?

Тази вероятност го накара видимо да затрепери от страх. Сгърчи се на стола си.

— Не ми обърна внимание. Бях в другия край на заведението и гледах шоуто. Едно от онези момичета танцуваше на пилона.

— Накисна ли се в онзи тъмен стриптийз клуб...

— Какво значи „накиснал“?

— Пиян ли беше?

— Не.

— Послъгваш ме — смъмри го Дънкън.

— Добре, добре, наливах се, но все още не бях пиян.

— Дрогиран ли беше?

Горди се озърна, избягвайки погледа му:

— Може би съм взел нещичко, не помня...

— А помниш блондинката, с която е разговарял Савич, така ли?

— Да.

— Видял си я от другия край на тъмния клуб. Докато си бил дрогиран и пиян. И няколко дни по-късно си убеден, че е била Елиз Леърд.

— Точно така, Хачър. — Горди кимна утвърдително. — Това е в общи линии.

Дънкън стана и побутна стола си под масата.

— Дрънкаш пълни глупости.

— Не, кълна се! Не и този път.

— Защо този път да е различно? А, сетих се. — Дънкън щракна с пръсти. — Наградата! Ето каква е разликата.

— Петдесетте хилядарки нямат нищо общо.

— Нима ти приличам на вчерашен? — изкрещя Дънкън. — Чул си за наградата, знаеш, че искам да пипна Савич — и удар в десетката! Измислил си тази история и губиш времето ми, което от няколко дни насам е твърде малко и ценно. Още по-малко е търпението ми за лъжливи пълзящи гадини като теб!

— Добре, Хачър, може да съм те излъгал няколко пъти преди, но не и сега. — Гласът на Горди затрепери. — Кълна се, аз... Къде отиваш? — ужасено изпищя той, когато Дънкън се отправи към вратата.

— Ще се върнем — каза Дънкън, без да се обърне, докато с ДиДи излизаха.

Уорли ги чакаше отвън.

— Какво мислите?

Дънкън въздъхна тежко и замислено проследи Горди с поглед през малкото прозорче, докато надзирателите го отвеждаха от стаята.

— Непоправим е — рече той. — Но или е станал изключително добър лъжец, или този път казва истината. Придържа се към твърденията си, без да промени нито дума. Ще му дадем време до утре да поседи на тръни, а после отново ще го навестим. Междувременно ще поговорим със съдията...

— Няма да стане. — Уорли пъкна нова клечка в устата си. — Не можем, Дънк, разпорежданията са отгоре.

— Защо, по дяволите?

— Знаех, че ще се ядосаш. Затова отлагах да ти го съобщя. Капитан Джерард забрани да задаваме въпроси на съдията за предполагаемата среща на жена му със Савич.

— Сериозно ли говориш? — изсъска ДиДи.

— Напълно — отвърна Уорли. — Джерард съобщил на шефа за твърденията на Горди и буквално бил нахокан. Покрай целия скандал досега успяват да запазят миналото на госпожа Леърд като полугола сервитьорка в тайна.

Представете си каква сензация биха направили медиите от това. Но ако тръгне слух за нейна връзка със Савич, дните ѝ по прашки ще изглеждат невинни като в неделно училище.

— Нали самият шериф Тейлър нареди да използваме всеки възможен източник на информация, за да разбулим мистерията около изчезването на госпожа Леърд! — възнегодува ДиДи.

— Казвам ви само това, което ми нареди Джерард — оправда се Уорли. — Шериф Тейлър е нарекъл тези твърдения за нея „измислици на арестант, който опитва да се пазари“. Съдията не бивало да научава за тях, докато не намерим неоспоримо доказателство. Попитал каква е вероятността госпожа Леърд да има нещо общо с престъпник като Робърт Савич.

— А каква беше вероятността да е имала нещо общо с Мейер Наполи? — ядосваше се ДиДи. Не очакваше отговор и не го получи. Гледаше ту Уорли, ту Дънкън и накрая се спря на партньора си: — Е, ръцете ни са вързани, какво ще правим по-нататък?

„Ще намерим Елиз и ще узная каква работа е имала със Савич, по дяволите!“, помисли си Дънкън, но каза друго:

— Ще продължим да я търсим.

Щом изрече тези думи, отвъд прозорците отекна гръм, от който стъклата затрепераха.

* * *

Гръмотевиците бяха последвани от порой, който плисна следобед и безмилостно продължи през следващите четиридесет и осем часа. Това направи мисията по издирването още по-трудна и сломи духа на всички, които участваха в нея. Така че в третия пореден дъждовен ден настроението в отдел „Тежки престъпления“ бе погребално.

Въпреки че бе събота, никой не пожела да почива през уикенда. Детективите се събраха в офиса на Дънкън, за да прегледат това, което знаят, и да споделят предположенията си. Заключение от балистичната експертиза на куршума, изваден от тялото на Наполи, бе, че не съответства на никой друг в националната база данни. И тук попаднаха в задънена улица.

Уорли нервно задъвка клечката си:

— Ако Елиз е паднала в реката, независимо дали е била блъсната, или е скочила, как е възможно все още да не е изплувала? Обикновено не чакаме толкова дълго, най-много десетина дни.

— Може би изобщо не е падала в реката — предположи Дънкън.

— А може би не е била и на моста! — Мъжете се обърнаха към ДиДи, която обясни какво има предвид. — Наполи е карал обратно към града. Може да е оставил трупа някъде в Южна Каролина, където има километри мочурища и гори.

— А сандалите й? — напомни Уорли.

— Сетил се е, че все още са у него и е спрял на моста да се отърве от тях...

— А в това време лошата вещица от Запада е долетяла на метлата си и го е застреляла.

— Просто теоретизирам, Уорли — злобно промърмори ДиДи.

После още повече се ядоса, когато загуби хвърлянето на „ези-тура“ и на нея се падна да излезе в пороя да донесе обяд. Току-що се бе върнала и раздаваше сандвичите, когато изненадващо, без предизвестие, влезе Кейто Леърд.

Изглеждаше, сякаш е отслабвал с половин килограм през всеки от десетте дни след изчезването на съпругата си. Беше загубил здравословния тен, добит при игра на голф, и кожата му изглеждаше жълтеникава. Потъмнелите му очи бяха хлътнали дълбоко, ходеше прегърбен. Не бе взел чадър, дрехите и косата му бяха мокри и подсилваха окаяния му вид. Неочакваното му пристигане накара всички в отдела да млъкнат. Погледите се втренчиха в него, когато се отправи към Дънкън, който се опитваше да отхапе от сандвича си.

— Детектив Хачър, трябва да поговорим.

Дънкън му даде знак да го последва в малкия му личен офис. Когато седнаха, съдията сложи хартиен пакет на бюрото му и погледна към отворената врата.

— Предполагам, че те също трябва да видят това.

— ДиДи, Уорли! — извика Дънкън, знаейки, че всички са достатъчно близо, за да чуят. Те се появиха почти веднага.

— Нека дойде и капитан Джерард — настоя съдията. — Тук ли е?

— Всички работим извънредно. Ще го повикам.

ДиДи забърза да съобщи на Джерард, а Дънкън предложи:

— Да ви донеса ли кафе, вода?

Не проявяваше гостоприемство, а просто отлагаше да чуе това, което съдията се канеше да му каже. Хартиеният пакет изглеждаше съвсем обикновен, но детективът имаше лошо предчувствие. Ако съдържаше нещо обнадеждаващо, съдията не би се държал, сякаш приближава края на света.

— Съдия Леърд? — Джерард се промъкна в офиса и му подаде ръка. — Детектив Бауън каза, че сте дошли да разговаряте с нас.

Кимна и посегна към пакета. Отстрани все още бе прихванат с телбод, но горната част бе разрязана по ръба.

— Тази сутрин, в опит да се поразсея от мислите за Елиз, реших да прегледам пощата, която се трупа на бюрото ми след изчезването ѝ. Намерих това. Не знам кога е пристигнало, но клеймото е от деня на... деня, в който Мейер Наполи умря, а Елиз се изгуби. — Погледна насъбралите се, които го слушаха внимателно. — Мисля, че това ще обясни... Е, сами ще видите.

След тези думи изсипа съдържанието на плика върху бюрото на Дънкън. Имаше десетина черно-бели снимки. Лошото качество на

някои от тях издаваше, че са направени през телеобектив. На всичките бяха Елиз и Робърт Савич, очевидно снимани, без да подозират.

— Както виждате, обстановката с различна! — Кейто Леърд говореше с треперещ от болка и почуда глас. — Както и дрехите им. Това говори за няколко срещи през определен период от време, не мислите ли?

Детективите разглеждаха снимките, прехвърляйки ги внимателно, за да не заличат евентуални отпечатъци по тях. Дънкън не ги докосна, но повдигна визитката, която бе изпратена в пакета. Беше гравирана с името на Мейер Наполи, адреса на кантората му и няколко телефона за контакти, същата като онази, която бе открита на местопрестъплението.

— Наполи е изнудвал съпругата ви? — попита Джерард.

Съдията тежко въздъхна.

— Така изглежда. Щом ми е изпратил тези снимки, предполагам, че е възнамерявал да изнудва и мен.

— Значи не сте подозирали за познанството на госпожа Леърд с Робърт Савич?

Въпросът на ДиДи събуди надменния му нрав.

— Разбира се, че не.

На всяка снимка и двамата бяха напълно облечени. Само няколко фотоса бяха направени на открито, но заради близкия план разпознаването на мястото бе невъзможно. Не изглеждаха интимно близки, а по-скоро като двама души, водещи непринуден разговор. Нямаше нищо еротично или компрометиращо, освен това, че съпругата на съдия, заемащ висша длъжност, е в компанията на известен престъпник. А то бе достатъчно скандално.

— Ако трябва да гадая...

— Ако обичате, господин съдия — подкани го Джерард да довърши онова, което бе понечил да каже.

— Ако трябва да гадая, мисля, че може би Наполи се е натъкнал на това... познанство, докато следеше Елиз по моя поръчка. Когато я е видял със Савич, срещите ѝ с Коулмън Гриър са отишли на заден план.

— Погледна към снимките и бързо извърна глава. — Знаел е, че те могат да донесат големи неприятности и на двама ни и е решил да напълни гушата си за наша сметка.

— А Тротър е бил куриерът му — съобщи ДиДи.

Съдията потръпна.

— Предполагам. Случайно или нарочно, лично аз предпочитам да вярвам, че Елиз е осуетила този план.

— През времето, в което сте чули изстрела и сте влезли в кабинета, съпругата ви имала ли е възможност да скрие пакет с копия от тези снимки?

— Може да ги е пъкнала някъде с намерение по-късно да ги извади — замислено отвърна съдията. — Всъщност напоследък няколко пъти я заварвах в кабинета и все я стряхах с влизането си. Реакции на гузен човек, сега си давам сметка... Вероятно е унищожила копията, донесени от Тротър. Но Наполи, верен на себе си, е имал резервни.

— А в нощта, когато са били на моста, Наполи ѝ е казал, че ви е изпратил тези снимки по пощата — досети се Джерард.

— Предполагам, че се е ядосала и...

— И е използвала вашия пистолет двадесет и втори калибър, за да го застреля — довърши ДиДи вместо него.

Съдията закри лицето си с ръце и зарида.

— Има ли някой, на когото бихте искали да се обадите? — тихо попита Джерард.

Той поклати глава, но не отвърна нищо. Джерард посочи към вратата и детективите се изнизаха.

— Мисля, че заслужава няколко минути да остане насаме — каза капитанът на подчинените си, когато всички излязоха от офиса.

— Това е адски горчив хап за него — отбеляза Уорли.

— Наполи е едно, но Савич? Господи! Каква е неговата роля?

Дънкън не можеше да му отговори, но се бореше с най-мъчителната мисъл: дали имаше и най-малка вероятност Савич да е изпратил Елиз при него? Спомни си самодоволната му усмивка. Нима тя бе тайното оръжие на Савич, което Дънкън се бе страхувал, че няма да разпознае? Онова, което щеше да го унищожи?

Джерард прекъсна мислите му:

— Първо ще изясня въпроса с шефа, но мисля, че е време отново да си побъбрим с Горди Балю. — Помоли ДиДи да повика служебния му адвокат и да уреди свиждането. — Трябва да стане възможно най-скоро! — настоя Джерард. — Тази вечер. Погрижи се да разбере това.

— Ясно.

— Изглежда, за пръв път онази невестулка казва истината! — учуди се Уорли. — Кой би повярвал?

Съдия Леърд излезе от офиса на Дънкън със зачервени очи.

— Мисля, че трябва да уведомя шериф Тейлър лично. Ще дойдеш ли с мен, Бил?

— Разбира се.

— Оценявам разбирането ти.

— Няма да ви бъде никак леко, съдия Леърд — каза Джерард.

— Знам. Все пак единственото, което доказват снимките, е, че Елиз и Савич се познават и разговарят. Не са хванати да вършат нищо престъпно. Не са в еротични пози. А и може би се лъжа за времето. Всички знаем, че е възможно да са отпреди години, преди да се запознаем.

Джерард погледна Дънкън, възлагайки на него задачата да разсее тази заблуда.

— Всъщност, господин съдия, появи се свидетел, който твърди, че е видял госпожа Леърд със Савич в клуб, където някога е работела. Срещата се е състояла дни преди изчезването ѝ.

Съдията залитна и направи крачка назад.

— Какво? Толкова скоро ли?

— Така твърди.

— Кой е този свидетел?

— Човек, който в момента е в ареста за нападение — отвърна Дънкън.

— Откога имате тази информация? Защо не е достигнала до мен? Джерард се намеси:

— Този човек е рецидивист с дълго криминално досие. Шериф Тейлър предположи, че се е поблазнил от наградата и може би се надява на по-кратка присъда. Помоли да не ви безпокоим с тази история, докато не получим потвърждение.

— Но беше подложен на дълъг разпит и се кълне, че казва истината — продължи Дънкън. — Ако е така... — Замълча, сякаш за да преглътне горчилката, която се бе насъбрала в душата му. — Ако е така, възможно е Савич да е свързан по някакъв начин с изчезването на съпругата ви.

— Този арестант... как се казва? — развълнувано попита съдията, показвайки повече въодушевление и надежда, отколкото през

последните няколко дни.

— Горди Балю.

— Щом се е познавал със Савич, може би знае повече, отколкото казва. Може би е наясно къде е Елиз.

Възвърналият му се оптимизъм будеше повече съжаление, отколкото отчаянието. Дори и да откриеха съпругата му жива, щеше да бъде обвинена в убийството на Наполи. Сякаш бе забравил това. Или не го бе грижа, стига да е жива.

Джерард се опита да му вдъхне още малко надежда.

— Ако някой може да изкопчи информация от Горди, това е Дънкън. Можете да присъствате на следващия разпит.

— Няма да има такъв. — Думите на ДиДи бяха отправени към всички, но тя гледаше Дънкън. — Преди около час Горди е пробол сънната си артерия с пластмасова вилица. Мъртъв е.

* * *

Новината, съобщена от ДиДи, подежда като гръм. Уорли застана до бюрото си и започна да тършува в чекмеджетата за някоя цигара, запазена за черни дни.

Джерард седна на ръба на друго бюро и тъжно се загледа в пода.

Само съдията, изглежда, не разбра съдбовното значение на тази новина.

— Все пак можете да уличите Савич, нали? Защо не го разпитате лично?

Дънкън имаше чувството, че се задушаваше в тази стая. Първо — снимките на Савич с Елиз. После — натрапчивото подозрение, че е бил съблазнен по сценарий на Савич. А сега и загубата на Горди Балю.

Като по чудо успя да запази очакваното хладнокръвие, но сега дръзкият въпрос на съдията накара гнева му да изригне.

— Защо не разпитаме Савич ли? Нима мислите, че не сме го направили? — изкрещя той с треперещ от злоба глас. — Горди Балю е мъртъв! Това означава, че срещата на съпругата ви със Савич все едно не се е състояла. Заличена е. Ето така. — Плесна с ръце, сякаш за да убие комар. — Не е ли малко късно да настоявате за разпит на Савич? Вие го пуснахте! Ако не бяхте прекратили проклетия процес, сега

щеше да бъде зад решетки, а не на свобода да убива хора. Да съсипва живота на други.

— Дънкън! — укорително рече Джерард с тих глас, но въздействието бе достатъчно силно.

Дънкън трепереше от гняв. Едва се сдържаше да не удари или счупи нещо, но стисна зъби и не отрони нищо повече.

ДиДи заговори дипломатично:

— Савич отрече, че се е състояла такава среща, съдия Леърд. Сега вероятността някой друг да проговори, е нищожна.

Съдията колебливо въздъхна и тежко се отпусна на най-близкия стол.

— Снимките обясняват много неща. Елиз е водела двойствен живот. Кулминацията е било убийството на Наполи. После е скочила от моста. — Срещна погледа на всеки от тях, сякаш се надяваше някой да оспори хипотезата му. Никой не го направи. — През цялото това време я търсехме и се надявахме да я открием жива, а е била мъртва, нали? — Гласът му секна и той избухна в ридания. — Мисля, че всичко свърши.

— Грешите — каза Дънкън. — Не е свършило, докато не открием трупа ѝ.

* * *

Детективът профуча през отдел „Тежки престъпления“ и едва по средата на пътя към центъра за временно задържане осъзна накъде е тръгнал. Беше побързал да се измъкне, страхувайки се какво би могъл да каже, ако остане още миг в офиса.

Смъртта на Горди Балу не биваше да бъде потулена. Безспорно той бе поредната жертва на Савич.

По някакъв начин престъпникът бе успял да стигне до Горди Балу и да го убеди, че дори мъчително самоубийство с далеч по-лека смърт от онази, която той му е подготвил.

Затворническите решетки не бяха пречка за Савич, пуснал пипала навсякъде: във всички бизнес среди, във всяко учреждение, във всички етажи на местната власт. Всепроникващото му влияние се

простираше надалеч. Ако искаше да изпрати послание до Горди в затвора, би го постигнал с изумителна лекота.

Но Дънкън щеше да се погрижи да не се отърве безнаказано.

Напълно забравил за ограниченията на скоростта, измина пътя от *Казармата* до затвора за много по-кратко време от обичайното. След като паркира, бавно закрачи към входа. Възнамеряваше да се застои дълго при надзирателите, поради чието невнимание Гордън Балу бе успял да се самоубие. Със сигурност поне един от тях бе щатен агент на Савич.

Точно тогава, сякаш призован със силата на мисълта му, пред погледа му се появи самият Савич. Той спокойно вървеше през фойето на сградата към изхода.

Дънкън пръв стигна до вратите, втурна се през тях и препречи пътя му. Изненадата на престъпника отшумя за миг и той приветливо се усмихна:

— О, здравейте, детективе. Радвам се да се видим тук.

Дънкън присви юмруци.

— Дошъл си лично да се увериш, че Горди е мъртъв.

— А, значи вече сте чули за горкия човечец. Имаше трагичен живот, с още по-трагичен край. Дойдох да поискам тялото, за да му уредя достойно погребение.

— Бабини деветини! Дошъл си да провериш дали е изпълнил това, което си го накарал да стори.

— Нямам представа за какво говорите. — Наклони зализаната си глава, огледа критично Дънкън и прошепна: — Изчервяваш се. Толкова ли си разстроен? Не знаех, че с Горди сте близки.

— Потопи ли пръст в кръвта му?

— Откъде ти хрумна подобна гадост?

— Трябвало е да се увериш, че Горди е замълчал завинаги и вече не е заплаха за теб. Не би повярвал на материал в пресата за самоубийство на затворник. Нужно е било да видиш с очите си, че пластмасовата вилица е свършила работа.

— Надминавате себе си, детектив Хачър! — Савич отново заговори в учтива форма. — Въображението ви няма граници. Тук съм от милосърдие към свой бивш служител. Нищо повече. Сега, ако ме извините...

Понечи да мине покрай Дънкън, но той го сграбчи за бицепсите, притисна го с гръб към стената и доближавайки лице до неговото, попита:

— Ти ли я изпрати при мен?

— Момичето, което си забърсал в бара на Ривър Стрийт? Много я бива, нали?

Дънкън притисна гърлото му.

— Говоря за Елиз! — изръмжа той.

— А, благоверната съпруга на съдията. — Лицето му потъмняваше от натиска, но остана усмихнато. — Значи се оказах прав. Интересът ти към нея не е чисто професионален.

— Хей, какво става?

С крайцеца на окото си Дънкън мерна двама надзиратели да се приближават към тях.

— Дънкън Хачър, полицейско управление на Савана, отдел „Убийства“ — представи се той.

— Да, знаем кой сте, детективе. Имате ли нужда от помощ?

— Не, стойте настрана. — Притисна още по-силно гърлото на Савич и сниши глас, така че да го чуе само той: — Ти ли я изпрати при мен?

— Не съм сватовник. Е, освен онзи единствен път. Реших, че заслужаваш малко развлечение в събота вечер.

Дънкън едва потискаше яростта си, която замъгляваше погледа му.

— Питам те за Елиз. *Ти ли я изпрати при мен?*

— Защо мислиш, че съм аз? Не вярваш ли в собствения си сексапил?

Надзирателите бавно се приближаваха. Един от тях разкопча кожения кобур на хълбока си и сложи ръка на пистолета.

— Детектив Хачър — каза той, — ако ви е нужно съдействие...

— Ще арестувате ли този човек? — попита другият надзирател.

— Казах да стойте настрана! — извика Дънкън.

Смехът на Савич вече приличаше на тихо хъркане.

— Наистина си съкрушен, а? Горкичкият! На всяка крачка — поражение. Не ти стига това, а и да се влюбиш в призрак. — После почти шепнешком добави: — Горе главата, детективе! Може би Наполи е действал бързо и не се е мъчила.

Юмрукът на Дънкън нанесе мълниеносен удар в лицето на Савич. Детективът видя разцепената му кожа, кръвта и присвитите от болка очи. Но задоволството му бе кратко. Надзирателите се втурнаха напред, към тях се присъединиха още двама. Заедно го издърпаха от Савич, който спокойно извади от джоба си носна кърпа, за да попие кръвта от раната на скулата си.

Дънкън не се съпротиви на надзирателите. Позволи им да го отведат, но прониза врага си с поглед.

— Подготви се, скоро ще те пипна!

Само преди няколко мига Савич го бе гледал с насмешка, ала сега в очите му проблесна злоба.

— Чакам те с нетърпение — просъска той.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Барманът забърса с кърпа лимоновия сок от пръстите си и острието на ножа.

— В този дъжд не бих ги упрекнал, че прекратяват издирването. Може би никога няма да намерят трупа. Това означава, че случаят ще остане неразкрит. Убийство или самоубийство е, какво мислиш?

Дънкън вдигна премрежения си поглед към него:

— Знам какво е станало.

Барманът на „Смитис“ се покашля недоверчиво.

— Сигурно, приятел. Сигурно знаеш.

След спречкването си със Савич Дънкън бе дошъл право в бара. Надзирателите го придружиха до изхода на центъра за временно задържане и го посъветваха да отиде някъде да охлади гнева си, преди да се върне. Не ги упрекваше, те просто си вършеха работата. Предполагаше, че трябва да бъде благодарен, заедно Савич не го обвини в нападение.

Тръгна си без възражения и не се върна, осъзнал, че е безполезно да разговаря с надзирателите за самоубийството на Горди Балу. Не бе в състояние да разсъждава достатъчно трезво, за да проведе толкова сериозен разпит. Освен това си даде сметка, че ще бъде загуба на време. Който и да бе информаторът на Савич, нямаше да го предаде. Не и докато кръвта на Горди все още е прясна.

Беше потърсил утеха в „Смитис“, където човек можеше да удави мъката си в чисто уиски. Против волята му, погледът му отново бе привлечен от телевизора с изключен звук зад бара. Пресконференцията се проточи. По думите на бармана, трупът вече бе станал „храна за рибите“. Защо не обобщят всичко с тази фраза? Защо не прекъснат предаването и не продължат със „Сейнфелд“?

Откриването на липсващия сандал на Елиз бе сложило край на всички надежди да е оцеляла след полета от моста, съзнателен или не. Сега дори търсенето на останките ѝ бе прекратено. „Случаят е

приключен, забравете!“ На следващия ден всички щяха да продължат да живеят, както преди десет дни.

Всички — освен него.

В този миг вратата рязко се отвори и заедно с част от пороя навън, влезе жена. Спря се на прага, за да затвори, и се обърна. Дънкън промърмори и отново посегна към чашата си.

* * *

ДиДи се озърна за миг, докато очите ѝ привикнаха към полумрака, след което забеляза партньора си на бара и се отправи към него. Свали шлифера си и го изтръска от водата. Когато се настани до него, енергично поклати глава и мокрите ѝ коси го опръскаха.

Той се намръщи и изтупа капките от ръкава на ризата си:

— Не си ли чувала за онова ценно изобретение, наречено чадър?

— Моят остана в колата ти сутринта.

— На разходка ли си тръгнала? Случайно минаваше оттук и реши да обърнеш едно, а?

— След като не те открих никъде другаде, предположих, че може да си тук.

— Как се досети?

— Доколкото знам, беше идвал в този бар само веднъж — когато разследвахме онова убийство на майка с бебе, открити обезглавени.

— Благодаря, че ми напомни. — Дънкън вдигна чашата си с горчива ирония. — Точно това ми бе нужно за подобряване на настроението.

— Тогава ми сподели, че това е хубаво място за напиване. Сигурно си прав. — ДиДи огледа обстановката с отвращение. После се обърна към бармана: — Диетична кола. — Когато ѝ я сервира, тя кимна към чашата на Дънкън — Колко такива е изпил?

— Честно казано, радвам се, че има кой да си го заведе вкъщи.

— Толкова ли се е натряскал?

— Върви си, ДиДи — промърмори Дънкън.

— Хей, аз съм тази, която има право да бъде ядосан не ти! — разгневи се тя. — Не си шофирал часове наред в дъжда, за да ме

откриеш. Търсих те у дома ти, във фитнес залата, навсякъде, където ми хрумна.

— Трогнат съм от загрижеността ти.

— Защо се изниза така, без да кажеш на никого къде отиваш? Защо не отговаряш на мобилния?

— Близко до ума е: не желая компания тази вечер.

— Жалко. Имаш я.

ДиДи разопакова сламката, потопа я в кока-колата си и отпи жадно.

— Ако се надяваш да повдигнеш духа ми и да ме накараш да се почувствам по-добре, губиш си времето! — отрязва я той. — Нищо не може да ми помогне.

— Тогава защо се наливаш?

— Защото искам, мамка му! — сопна се Дънкън.

ДиДи продължи да го гледа в очите няколко мига, а после насочи вниманието си към телевизора, където шериф Тейлър все още разтягаше локуми. От двете му страни на подиума бяха Бил Джерард и Кейто Леърд.

— Чу ли за официалното прекратяване на мисията?

Той кимна.

— Решението беше взето, след като съдията и Джерард съобщиха последните новини на шериф Тейлър. Онези снимки на госпожа Леърд със Савич още повече усложниха положението. — Тя млъкна за миг, очаквайки Дънкън да реагира, но той мълчаливо продължи да се вира в чашата си. — Съдията няма да каже нищо или да отговаря на въпроси тази вечер, но настоя да присъства на пресконференцията по време на официалното изявление. И още... споразумяха се да не оповестяват връзката между госпожа Леърд и Савич. Освен ако бъдат принудени, което не е честно, но поне е по-... чисто. За всички. — ДиДи замълча. Дънкън отново не реагира. След кратка пауза тя попита: — Ял ли си днес?

Той поклати глава.

— Трябва да хапнеш нещо.

— Трябва да ям, трябва да спя, трябва да се съсредоточа върху други случаи! Знаем, ДиДи! — раздражено каза той. — Бог вижда, че през последните няколко дни беше достатъчно търпелива с мен.

Престани да се държиш майчински. Върви си у дома, остави ме на мира.

Партньорката му се почувства засегната, сетне изведнъж се разгневи:

— Какво става с теб тези дни? Каква е причината за всичко това? Кажи ми, Дънкън! Заради нея ли е? Влязла е под кожата ти, а? Искам да кажа — наистина си хлътнал. Знаех си още от самото начало.

Дънкън опря лакти на бара, сведе чело и зарови пръсти в разрошените си коси.

— Да — мрачно отвърна той. — Влезе под кожата ми от самото начало.

ДиДи имаше това предчувствие от нощта на стрелбата срещу Гари Рей Тротър. Или може би Дънкън бе обречен от мига, в който зърна Елиз Леърд за пръв път на приема. Тъжната участ на Горди Балу бе последната капка, която преля чашата на търпението му, но невярната съпруга на съдията бе причината за страданието му. Откакто пътищата им се бяха пресекли, пропадането му изглеждаше неизбежно.

— Ще поръчам още едно — каза той и плъзна чашата си към бармана.

— Дънкън... — укорително го стрелна с очи ДиДи.

— Помолих те да ме оставиш на мира.

— Станалото — станало, вече нищо не можеш да направиш.

— Грещиш — мога да се напия.

— Е, добре! — ДиДи тръсна безсилно ръце.

Даде знак на бармана да му налее поредната доза.

Забеляза, че пресконференцията по телевизията е свършила. Репортерката вече обобщаваше историята със сериозно изражение. Последва сцена от „Сейнфелд“. Останаха загледани в екрана няколко мига, след което Дънкън промълви:

— Тя ме помоли за помощ.

ДиДи го погледна, шокирана. Примигващата светлина от екрана пробягваше по изтерзаните му черти.

— Елиз Леърд ли?

— Дойде при мен два пъти. Но ѝ отказах.

Колкото и да се ужасяваше от това, което щеше да чуе ДиДи не можа да сдържи любопитството си за подробностите.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Дънкън? Че си се виждал с нея насаме?

— Първо ми подаде бележка, в която молеше за тайна среща. Не отговорих. Изненада ме, като се появи до къщата ми. Рано сутринта онази събота, когато после отидохме в кънтри клуба. Обядът на терасата, белите чадъри...

— Помня.

— Рано онази сутрин ти ми позвъни у дома и предложи да попитаме съдията за връзката на Наполи с Тротър. Елиз беше в хола ми, когато ти се обади.

ДиДи си представи как той води телефонен разговор с нея, докато заподозряната им е в стаята. Навярно бърборенето ѝ за доказателствата срещу Елиз Леърд бе звучало адски глупаво, докато тя и Дънкън бяха стояли очи в очи. Най-много на света ДиДи мразеше да я правят на глупачка.

— Защо не ми каза?

— Нали сега ти казвам! — троснато отвърна той.

— Разкарал си я от къщата си, преди да пристигна, а после двамата разиграхте онзи малък фарс на терасата на клуба, преструвайки се пред съдията и мен, че...

— Че не сме се видели по-рано през деня.

ДиДи едва потисна напирания гняв. Ако се скараше с него, може би никога нямаше да чуе цялата истина, а трябваше да я узнае. Освен това Дънкън имаше нужда от тази изповед. Ако не споделеше какво го мъчи, то щеше да продължи да го разяжда отвътре и може би никога нямаше да престане.

— Какво стана, когато тя дойде в къщата ти?

— Има ли значение?

— Е, тогава разкажи ми всичко.

— Гледахме на нея като на заподозряна...

— Така беше.

— Но тя твърдеше друго.

— Не се и съмнявам. Повярва ли ѝ?

Предпазливостта му бавно изчезна. ДиДи забеляза как напрежението отслабна и раменете му се отпуснаха. Най-сетне отговори:

— Не повярвах на нито една нейна дума.

Остана мълчалива за миг, хрумна ѝ да поръча още една кока-кола, но се отказа, защото не искаше да го разсейва.

— Каза, че те е помолила за помощ два пъти.

— Втория път позвъни на мобилния ми телефон и остави съобщение с дата и място на гласовата ми поща.

— Очаквала е да отидеш на срещата.

— Не биваше да очаква нищо от мен, по дяволите! Знаех, че не е редно да крия от теб. Знаех, че не е редно да се виждам с нея насаме. Но все пак отидох. О, намерих си оправдание. Самовнуших си, че обаждането е по поръчка на Савич, че ми устройва клопка. Но дълбоко в себе си знаех, че ще ме чака Елиз.

— Къде се състоя срещата?

Сподавеният му смях издаде огорчение.

— За мен нямаше значение, ДиДи. Което и място да бе посочила, щях да отида. Нищо нямаше да ме спре. Отидох с ясното съзнание, че ще поиска от мен компромис. Дори с *надеждата* да го направи.

— Защо?

— Защото знаех какво ще предложи в замяна.

Обърна се към нея и я погледна така, че нямаше и следа от съмнение какво има предвид.

— Разбирам. — ДиДи преглътна с мъка.

— Тя знаеше какво искам и ми го поднесе на тепсия.

— И ти прие?

Дънкън притвори очи и задъхано прошепна:

— Да.

ДиДи се запита какво ли е да имаш такова въздействие върху един мъж, такава власт, че да го накараш да пожертва почтеността си и всичко, което е постигнал, само за няколко минути сексуална наслада.

Той пресуши чашата си.

— Е, получих своята част от сделката. Излязох и я оставих с насълзени очи, умоляващи за помощ.

— Какво искаше от теб?

— Да я измъкна от бъркотията. Подробностите вече нямат значение. Часове след като си тръгнах Наполи беше мъртъв и търсехме трупа ѝ. — Отново зарови пръсти в косите си и притисна слепоочията си с длани. — Сега Бог да ми е на помощ!

Това обясняваше отчаянието му. Беше опорочил разследването — нещо, което никога нямаше да си прости.

Преди години, докато тя все още бе редови полицаи, двама нейни колеги бяха обвинени в недопустими сексуални отношения със заподозряна. Твърдяха, че жената е била инициаторка и доброволна участничка, което се бе оказало истина. Все пак ДиДи си спомняше колко сурово ги бе осъдил Дънкън заради отказа им да признаят слабостта си и да поемат вината. Според него те имали избор, техен дълг бил да постъпват, както е редно, независимо колко силно е изкушението. Сега бе извършил същото прегрешение. И нямаше оправдание за самия себе си.

Но въпреки недостатъците, Дънкън Хачър си оставаше нейният герой. Докато го гледаше, сломен от чувство за вина, изпита състрадание. Презрението си запази за Елиз, към която хранеше дълбока ненавист. Проклетата да е, ако допусне призракът на онази коварна улиčníца да съсипе Дънкън!

— Допуснал си грешка — ласкаво каза тя, — но я призна. Забрави за това. Всичко приключи.

— Не и за мен. Никога няма да забравя как ме гледаше, когато...

— Дънкън, тя те манипулираше! — извика ДиДи толкова силно, че накара бармана да се обърне към тях. — Знаеше, че я харесваш и се възползва от това. Какъв по-добър начин да се застрахова от преследване от този да прелъсти ченгето, което събира улики срещу нея?

— Знаем, ДиДи. Господи, нима мислиш, че не осъзнавам всичко това? Но то не ме кара да се чувствам по-малко виновен. Трима души са мъртви, без дори да броим горкия Тротър, с когото започна цялата история. Наполи, Горди Балу и Елиз. Ако бях постъпил както трябва, щяха да са живи.

— Никой не може да знае това. Каквото и да бе сторил, трагичният край беше неизбежен. — Наведе се към него така, че той нямаше друг избор, освен да я погледне. — Онази жена беше отрова. Самият ти го каза, когато започнахме да разследваме случая. Полудял си от страст заради прелестите ѝ, но те не са те заслепили, за да не видиш характера ѝ. Поне за това мога да бъда сигурна. Не си ѝ повярвал повече, отколкото аз. Лъжеше на всяка крачка, излъга всички и на моста си изпати заради лъжите си. Честно казано, каквото и да се

е случило между нея и Наполи, не съжалявам. Радвам се, че тя вече е минало за теб и че не успя да те съсипе.

Рядко го докосваше, защото не желаше професионалното им партньорство да бъде изложено на риск. Но сега сложи ръка на рамото му и енергично го притисна.

— Остави всичко това зад гърба си, Дънкън. Прости си. Съзнателно си постави целта да я забравиш. Съсредоточи се върху други неща. Утре ще подновим опитите да притиснем Савич. — Отмести чашата с уиски далеч от него. — За да започнеш на чисто, трябва да бъдеш напълно трезвен.

* * *

Дънкън се остави да бъде изведен от бара в пороя. Когато стигнаха до колата на ДиДи, вече бе подгизнал. Но не го бе грижа.

— А колата ми? — попита той, докато партньорката му го настаняваше на предната седалка.

— Утре ще те докарам да си я вземеш.

Не спори с нея, защото не го интересуваше нищо в толкова далечен план.

Къщата му бе наблизко и изминаха няколко преки за минути. Когато ДиДи угаси двигателя и посегна към дръжката на вратата, той я спря.

— Не слизай, ще се оправя сам. Няма да пия повече, кълна се — заяви той в отговор на недоверчивия ѝ поглед.

— Добре, вярвам ти. Но сигурен ли си, че не искаш компания?

— Абсолютно.

— Е, тогава поне си посвири на пианото.

— Знаеш, че не свиря.

— Разбира се — усмихна се тя.

Дънкън опита да отвърне на усмивката ѝ, но подобно движение на устните му се стори неестествено.

— Почини си, ще се видим сутринта — рече партньорката му.

— Не твърде рано — намръщи се Дънкън.

След тези думи сам отвори вратата и слезе.

Улеят покрай тротоара се бе превърнал в река. Прескочи го и продължи към къщата си, изкачи стъпалата и отключи входната врата. Помаха за довиждане на ДиДи, а тя натисна клаксона, когато потегли в дъжда.

Вътре Дънкън включи настолна лампа и за разлика от друг път, се отправи към кухнята. Когато стигна, не се сети за нищо, което би събудило апетита му. Не бе гладен. Не искаше и нищо повече за пиене, въпреки че уискито от „Смитис“ не го бе довело до желаната забрава. Умът му бе твърде бистър.

Не обръщайки внимание на водата, която капеше от него по килимите и паркета, тръгна обратно към хола и застана в средата като чужд човек, случайно попаднал в тази къща. Търсеше нещо познато, което да го накара да усети емоционална връзка. За пръв път, откакто се помнеше, изпита мъчително чувство на самота.

Можеше да се обади на родителите си, които винаги бяха насреща, когато имаше нужда от тях. Бяха готови да го приемат с отворени обятия, молитви и думи за насърчение, с безгранична любов, но той не можеше да разговаря с тях за това. Все още не.

ДиДи би се върнала мигновено. Дори бе предложила да остане при него тази нощ. Но не можеше да я повлече със себе си в блатото от угризения и самосъжаление. Освен това не бе напълно откровен с нея.

Беше ѝ признал, че се е любил с Елиз.

Но не призна, че се е влюбил.

Погледна към пианото с пълно безразличие, но столчето пред него събуди мъчителни спомени за утрото, през което Елиз седеше там. И го гледаше с умоляващи очи, които омагьосваха и омайваха със същата лекота, с която лъжеха.

Седна на столчето, привлечен от мястото като с магнит. Мисълта, че всичко, казано или направено от нея, е било лъжа, не му даваше покой. Всичко... Още повече го измъчваше опасението, че е била наставлявана от Савич и стриктно е изпълнявала нарежданията му. Че когато се бе притискала към него на онзи изтърбушен диван, всяко докосване, всяко изражение и въздишка са били пресметнати.

Всъщност ходът на Савич бе невероятно хитър. Ако го бе екзекутирал хладнокръвно, както Фреди Морис, би било твърде очевидно и лесно биха го хванали.

Освен това не би имало нищо поетично в един куршум в главата. За Савич би било несравнимо по-голяма наслада да изпрати Елиз на пътя му и със злорадство да наблюдава как Дънкън се поддава на магията ѝ, отклонява се от всички принципи, към които се е придържал, и жертва почтеността, кариерата и самоуважението си, бавно и неизбежно поема към собственото си падение.

Гениален план.

Наведе глава още по-ниско и се опита да се помоли за опрощение, но единствените звуци, които се изтръгнаха от пресъхналото му гърло, бяха раздиращи ридания. Искаше му се да заплаче, но какво да оплаква? Лекомислена пожертваните си принципи? Или Елиз? Какво право имаше да плаче заради загубата на красавица, която никога не е притежавал? Елиз бе загубена за него завинаги.

Дълго седя пред пианото, без да докосне клавишите. Накрая стана, угаси лампата и тръгна към горния етаж, придвижвайки се в полумрака. Светлината от уличните лампи, която проникваше през набраздения от дъждовни струи прозорец, хвърляше върху стената на стълбището сенки, приличащи на стичащи се сълзи. Спря се на площадката и се загледа в печалните отражения върху тапетите, преди да влезе в спалнята си. Светна лампата и застина...

Тя стоеше, сгушена в ъгъла между леглото му и прозореца.

Дънкън я гледаше недоумяващо. За секунда шокът му премина в ярост. Сетне — в *радост*. Беше жива!

Действайки инстинктивно, извади пистолета от кобура си, приклепна и насочи дулото право срещу нея.

— Хвърли шлифера и застани с лице към стената и ръце над главата!

— Дънкън...

— *Направи го, по дяволите!* — изкрещя той. — Направи го или, кълна се в Бога, ще те застрелям.

Елиз хвърли шлифера, който бе сгънала и преметнала върху ръката си, обърна се към стената и се предаде.

Дънкън едва овладя дишането си, но не можа да стори нищо, за да успокои сърцето си.

— У теб ли е оръжието?

— Какво оръжие?

С насочен пистолет, той се приближи зад нея и бързо я претърси, плъзгайки длани по тялото ѝ — от мишниците до глезените, по вътрешния шев на дънките и колана. След като се увери, че не е въоръжена, прекоси стаята и вдигна слушалката на телефона върху нощното шкафче. Елиз се обърна и протегна ръце умолително:

— Не се обаждай на никого. Не и преди да ми дадеш възможност да обясня.

— Разбира се, че ще обясниш.

— Дънкън...

— Не ме наричай така! За теб не съм никой друг, освен ченгето, което ще те вкара в затвора.

— Не вярвам в това.

— Повярвай.

— Не е нужно да държиш пистолет срещу мен.

— Сигурно си казала същото и на Тротър, и на Наполи, а виж какво ги сполетя. Как влезе тук?

— Чух те на долния етаж. Плачеше ли?

— Как влезе? — отчетливо повтори той.

— Един от прозорците на сутерена не беше затворен. Явно си забравил да включиш алармата. Защо плачеше?

Отново избегна въпроса.

— Цяла армия мъже и жени по югоизточното крайбрежие те търсиха под дърво и камък. Голям шум се вдигна покрай изчезването ти. Сигурно си доволна от цялото това внимание.

— Нима имам вид на доволна жена? — простена Елиз.

Имаше право — беше в окаян вид.

— Какво е станало с косата ти?

— Когато човек инсценира самоубийството си, първото, което трябва да направи, е да промени външността си.

Косите ѝ изглеждаха така, сякаш ги е подстригала с тъп касапски нож. Бяха къси, с неравни и стърчащи краища — като на пънкарка. И бяха боядисани в тъмнокафяво.

Не бе облечена с маркови дрехи, както обикновено. Износените ѝ дънки и ризата ѝ бяха широки, като че беше ги взела от битпазар. Беше обута с евтини еспадрили, мокри и кални. Никакви тюркоазени мъниста...

Екстравагантната ѝ прическа подчертаваше изпитото ѝ лице. Очите ѝ бяха очертани със силен тъмен грим.

— За да прикрия насиненото си от Мейер Наполи око — обясни тя.

— Кой от двама ви скочи на бой — той или ти?

Тя протегна ръка и нави дългия ръкав на ризата си. От китката до лакътя имаше синини от удари.

— Не мисля, че е очаквал да се съпротивлявам.

Дънкън усещаше тежестта на телефонната слушалка ръката си, както и на пистолета. Но не свали никое от двете.

— Знам, че те е причакал в колата ти. Разбрахме това. Взел е такси до мястото, където си я била оставила.

— Да, докато бях с теб.

— Докато ми предлагаше умопомрачителна доза секс.

Елиз сведе поглед само за миг. Когато отново го погледна, очите ѝ гневно святкаха.

— Нима все още нищо не схващаш?

— Очевидно не.

— Бях отчаяна — жално промълви тя. — Бях готова на всичко, за да получа помощта ти.

— Но не получи *нищо*. Дори след като го направи.

— Знаех... — Отново отмести поглед от лицето му, но само за миг, преди да срещне очите му. — Знаех какво искаш.

Беше повторила почти дословно онова, което бе казал на ДиДи преди половин час, но когато го чу, изречено от нея, кръвта му кипна.

— Дори знаех, че очакваш да направя точно това — продължи тя. — Детектив Бауън — също. Партньорката ти очакваше да се държа като курва. Мисля, че оправдах очакванията и на двама ви.

— Е, оказа се напразно усилие.

— Знам. Ти не ми повярва.

— Нито тогава, нито сега — можеш да бъдеш сигурна.

— Надявах се да си променил мнението си.

Дънкън не допусна измъченото ѝ изражение да го трогне.

— Какво се случи на моста?

Тя тръсна глава, както правеше, когато имаше дълги коси — навик, който Дънкън вече познаваше. Правеше го, когато се опитваше да събере мислите си. Или съчиняваше лъжи.

— След като ти си тръгна, заспах.

— Нима? Нали страдаше от безсъние?

Наистина бе убедителна лъжкия. Искаше да ѝ повярва, че след като са се любили, се е унесла в дрямка — нещо, което никога не ѝ се случвало след секс със съпруга ѝ. За да не се поддаде на манипулацията, насочи вниманието си към разказа ѝ по-нататък.

— Спах повече от два часа. Когато се събудих, изпаднах в паника. Знаех, че Кейто ще ме търси. Изтичах обратно до колата си. Наполи ме чакаше на задната седалка.

— Както се бяхте уговорили.

— Не.

Опитвайки се да я хване в лъжа, той я прекъсна:

— Но веднага го позна, нали!

Елиз категорично поклати глава.

— Никога преди не бях го виждала. Той ми се представи, дори ми даде визитка.

Дънкън се бе питал защо, ако срещата им е била предварително уговорена, Наполи е имал нужда от транспондера и защо визитката му бе намерена на седалката на колата ѝ. Веднъж зададе тези въпроси на ДиДи и Уорли, но и двамата свиха рамене и ги отминаха като нещо незначително.

— Добре — каза той. — Наполи беше в колата ти. Какво стана после?

— Опря пистолет до главата ми и ми каза да карам до средата на Талмадж Бридж. Изпълних нареждането му, но когато стигнах до средата на моста, продължих. Притисна дулото към слепоочието ми и заплаши, че ще натисне спусъка, ако не обърна. Затова веднага щом стигнахме до другия край, свих в обратната посока.

Това обясняваше защо колата бе открита във входното платно. Но може би тя бе чула новините по телевизията.

— Този път, когато стигнах до най-високата част, спрях. Той ми каза да оставя ключа в стартера, да сляза и да отиди до парапета. Продължих да протакам, попитах го каква иска и му предложих пари. Каза, че вече е сключил сделка за повече, отколкото мога да му платя.

— С кого?

— С кого мислиш?

— Не смей да твърдиш, че е със съпруга ти. Той е съкрушен от станалото.

— Лъжеш се.

— Ти лъжеш! — сопна се Дънкън. — От десет дни го наблюдавам. Видях как постепенно рухва. Съсипан е.

— Той иска да мислиш така.

— Значи се преструва?

— Да.

Дънкън започна да натиска бутоните на телефона.

— Почакай, моля те, изслушай ме.

Той престана да набира и върна слушалката на мястото ѝ.

Тя събра ръце и преплете пръсти в умоляващ жест.

— Тротър се провали, така че Наполи трябваше сам да свърши работата. Даде ми избор — или да скоча от моста, или да ме застреля. И в двата случая го устройвало. Нямало да оцелея след седемдесетметровото падане. Хората щели да помислят, че съм се самоубила. Ако ме застреля, щяло да наподобява поредната кражба на кола. И при двата варианта аз съм щяла да бъда мъртва, а той — по-богат, благодарение на Кейто.

— Защо съпругът ти би платил на гадина като Наполи, за да го отърве от теб?

Тя се поколеба дали да отговори. Дънкън тихо се засмя:

— Винаги стигаме дотук, а? Всеки път мотивът се оказва спънка за теб. А самата ти имаше предостатъчно мотиви да застреляш Наполи, нали?

— Да. Всъщност — не.

— Кое от двете? — изкрещя той.

Елиз прокара ръка по подстриганата си коса.

— Объркваш ме...

— Добре дошла в клуба, госпожо. Напоследък и аз съм малко объркан.

— Имах мотив да го застрелям, но не го направих. Освободих се от него и побягнах. Той ме подгони. Настъпи сандала ми и каишката се откъсна. Препънах се, паднах. Наполи ме задърпа за ръката. Изви я и аз изпищях. Това го стресна. Възползвах се от мига на изненада, дръпнах пистолета от ръката му и го хвърлих в реката. Той ме удари по

лицето. — Посочи към окото си. — Посегнах към главата му, сграбчих го за косата и я задърпах. Залитна назад и аз отново хукнах.

— В един момент си го застреляла със стария пистолет двадесет и втори калибър на съпруга ти.

— Не знам нищо за никакъв пистолет — отчаяно промълви тя. — Във всеки случай не съм застреляла Наполи.

— Е, някой е изпратил куршум в корема му.

— Савич.

Дънкън издаде въздишка на недоверие и повтори с насмешка:

— *Савич* значи...

— Точно така!

Той избухна в смях.

— Каква удобна изкупителна жертва! Първо използва името му, за да ме примамаш в онази стара къща, а сега се опитваш да...

— Това е истината!

— Видяла си как Савич застрелва Наполи, така ли?

— Да.

— И те е оставил да се измъкнеш?

— Той не ме забеляза.

Смехът му внезапно секна, както и търпението му. Погледна я строго и каза:

— Опитай отново.

Тя си пое дъх, сякаш се готвеше да се впусне в дълъг и сложен разказ.

— Бягах от Наполи, когато...

— Всъщност размислих, не си прави труда. Писна ми от измислиците ти. Ти си убила Наполи. Иначе щеше да уведомиш полицията.

— Не можем.

— Не можеше ли?

— Знаех, че всички ще помислят, че аз съм го убила. Както Тротър. Никой нямаше да ми повярва.

Той определено не вярваше в смехотворните ѝ твърдения за Савич, особено сега, когато знаеше, че са толкова близки приятели. Но за момента я остави да продължи.

— Е, добре, по някакво чудо си успяла да избягаш. Ала къде беше през последните десет дни? Как оцеля? Откъде намери пари?

Изпратихме полицаи да проверят във всички хотели и мотели по Източното крайбрежие, от Маями до Мъртъл Бийч, от най-луксозните до най-мизерните! Автогари, летища, фирми за коли и лодки под наем, чартъри, мотоциклети и скутери! — гневно завърши той. — Как успя да изчезнеш? Поиска ли нечия помощ?

— Помощ ли? Не. Имах вече готов план за бягство. От месеци се готвех за това. Имах заделени пари, кредитна карта под друго име, фалшива лична карта и място, където да отида.

— Не си отишла в къщата, където се срещнахме.

— Върнал си се да ме търсиш ли? — попита изненадано Елиз.

— Да, върнах се.

— Сам или с партньорката си?

Той избегна този въпрос.

— Крила си се до тази вечер, когато издирването беше прекратено. Вече никой не търси трупа ти. Тогава защо се върна, защо дойде при мен? Защо просто не си остана мъртва?

Това бяха жестоки думи, но реакцията ѝ не бе бурна, както очакваше. Тя помълча няколко мига, после тихо отвърна:

— Върнах се, защото имам недовършена работа.

— Да, знам. Въртиш някаква хитра далавера със Савич. — Доловил удивлението ѝ, Дънкън пристъпи заплашително към нея. — Видях снимките. Онези, които Наполи е използвал, за да те изнудва.

— Да ме изнудва ли? За какво говориш? Какви снимки?

Мисълта да удари жена му бе напълно чужда, но споменът за снимките ѝ в компанията на Савич разпали гнева му дотам, че бе на път да го стори. Или поне да я разтърси здравата, за да прогони озадачението, което изразителните ѝ очи демонстрираха.

В същото време отново му се прииска да я докосне, да я притисне към себе си и да усети мириса на дъждовна вода, лъхащ от нея. Жадуваше да се увери, че е от плът и кръв, а не образ, създаден от жестокото му въображение. Само за да види дали допирът ѝ е толкова опияняващ, колкото в спомените му.

Дългът и желанието отново се бореха в него и заради това изпита гняв към нея.

— Проклинам деня, в който те видях за пръв път — прошепна отчаяно той. — Бог да те накаже, че ме въвлече в интригите си, каквито и да са. Кълна се...

Телефонът звънна. И двамата се втренчиха погледи в апарата.

— Не се обаждай, Дънкън, моля те!

— Млъкни!

С пистолета в ръка ѝ даде знак да се отдръпне и вдигна слушалката.

— Ало?

Слуша около тридесет секунди, без да откъсне поглед от лицето ѝ. Накрая каза:

— Добре, идвам веднага.

След като затвори, срещна погледа ѝ. Гърдите ѝ тревожно се повдигаха и спускаха. Тя овлажни устните си и плахо попита.

— Какво е станало?

— По-рано тази вечер от реката е било извадено тяло на жена — бавно изрече той. — Съдия Леърд току-що я е идентифицирал като теб.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Неузнаваема е — тихо заговори Дотън Брукс с нотка на удивление. — Знаеш как изглежда удавник, а тя е била във водата доста време. — Огледа Дънкън от главата до петите. — Но и ти не изглеждаш много по-сух от нея.

От косата и дрехите му течеше вода.

— Тъкмо се бях прибрал, когато ми се обадиха. Не исках да губя време да се преобличам.

Беше стигнал до моргата възможно най-бързо. Първо се наложи да изтича от дома си до паркинга на „Смитис“, където бе останала колата му. Със съдебния патолог стояха на почетно разстояние от съдията, оставяйки го насаме с трупа върху количката. Цялото тяло бе покрито с чаршаф, освен дланта ѝ, която той притискаше между ръцете си и неудържимо ридаеше.

Трупът бе открит от екипажа на влекач под кея. Талмадж Бридж се виждаше оттам.

— Как не е изплувала по-рано? — попита Дънкън.

— Предполагам, че се е закачила за нещо. Нахапана е от риби.

— Щом изглежда толкова ужасно, как я идентифицира?

— Белег по рождение. В долната част на корема, отчасти скрит под космите на интимните части. Само съпруг или любовник би могъл да знае за него. Казах му, че можем да почакаме, докато получим зъболекарския ѝ картон, за да бъдем сигурни, но той настоя да я погледне. Едва не ни нахока, когато видя лицето ѝ — или по-скоро липсата на лице. Няколко начина това да е неговата прелестна Елиз. Но после позна онзи белег и казвам ти — направо рухна. Щеше да припадне, ако не бях го хванал. — Дотън извади от джоба си пакетче бонбони с фъстъци и го отвори. — Искаш ли?

— Не, благодаря. Има ли следи от схватката с Наполи?

Дотън шумно захрупа бонбоните.

— Никакви, поне на пръв поглед, но нищо чудно, като се има предвид в какво състояние е. Ще проверя внимателно при аутопсията.

Но със сигурност няма огнестрелни рани или нещо подобно, ако това имаш предвид.

— Причината за смъртта е била удавяне?

— Ако беше така, в дробовете й щеше да има вода.

— С какво беше облечена?

Дотън посочи към маса със стерилно покритие, върху която имаше часовник с тънка кожена каишка и три парчета от изпоцапани и изгнили дрехи. Целите бяха в тиня, но шарките личаха.

— Според съдията часовникът е нейният, а дрехите са същите, с които е била, когато я е видял за последен път — обясни патологът.

— Няма начин да не ги познае. Той й ги е купил.

Дънкън остави патолога да хапва бонбони, приближи се към количката и застана от лявата страна, с лице срещу съдията. Даде си вид, че проследява с поглед открояващите се под чаршафа форми, но всъщност тайно наблюдаваше опечаления съпруг на Елиз.

Съдията изтри очите си с ръка, вдигна глава и кимна.

— Всички работещи по случая поднасят съболезнованията си — рече Дънкън.

— Благодаря, Хачър.

Детективът мислено си вдъхна кураж и повдигна горния край на чаршафа. Гледката бе по-ужасяваща, отколкото я бе описал Дотън. Стомахът му се разбунтува. Разкривените черти бяха буквално неразличими. Но едното ухо бе останало непокътнато. Забеляза, че е пробито, но няма обица. Косата бе мокра и сплъстена от бог знае колко вида речна нечистотия, но по цвят и дължина изглеждаше същата като на Елиз. Дръпна чаршафа по-надолу.

— Сигурно ви е много трудно да я гледате така.

Съдията стисна очи.

— Нямате представа колко е мъчително.

— Уверен ли сте, че това е съпругата ви?

Очите му изведнъж се отвориха широко и погледнаха Дънкън с укор.

— Разбира се.

— Не се опитвам да споря с вас, господин съдия. Просто се е случвало жертви да бъдат погрешно разпознати от близките си. Нямаше да бъдете тук, ако положението не беше вече достатъчно

травмиращо. Дошли сте изплашен; емоционално и физически изтощен. При тези обстоятелства понякога стават грешки.

— Няма никаква грешка. Доктор Брукс каза ли ви за белега по рождение?

— Да.

— Не мога да не го позная.

— Сигурен съм. Все пак ще разчитаме на зъболекарската документация.

— Разбира се. Доктор Брукс ще получи всичко необходимо утре.

— Погледна към покрития труп. — Бих дал всичко на света, за да се окаже, че греша. Но това е Елиз. — Наведе се над ръката, която държеше. Имаше ужасен цвят и навярно бе студена и отвратителна на допир. Съдията я целуна. Когато се изправи, каза: — В подобен момент е много трудно да бъдеш обществена фигура.

— Да, дори когато скърбиш, трябва да си в светлината на прожекторите — каза Дънкън, следейки мисълта му.

— Чух, че отвън вече има журналисти.

— Изчезването на съпругата ви предизвика голям шум. Това е последната глава от историята.

— Точно сега не мога да се изправя пред медиите. Освен това искам да остана при Елиз колкото е възможно по-дълго, преди да предам тялото ѝ на доктор Брукс за аутопсията.

Гласът му затрепери, той закри устата си с ръка. Дънкън заобиколи количката и застана до него.

— Сигурен съм, че доктор Брукс ще ви даде толкова време, колкото поискате, съдия Леърд. Отвън ще има полицаи, които ще ви пазят от журналистите, когато излезете. Нашият отдел „Връзки с обществеността“ ще разговаря с тях, докато бъдете готов.

Когато Дънкън понечи да тръгне, съдията го спря.

— Доскоро бяхме враждебно настроени един към друг, детектив Хачър. Имали сме доста спречквания. Но откакто започна това, проявявате огромно съчувствие към страданието ми. Искам да знаете колко дълбоко съм ви признателен за всичко, което направихте за мен и съпругата ми.

Дънкън хвана ръката му, но докато гледеше насълзените му очи, си мислеше: „Едва ли ще ми бъдеш признателен за това, което ще направя за съпругата ти, лъжливо копеле“.

* * *

Елиз все още седеше на пода в банята, където я бе оставил, заключена с белезници за водопроводната тръба под мивката. Бори се с него като дива котка, докато той най-сетне успя да я натика в банята и да я закопчае. Умоляваше го да не я оставя така. Каза ѝ, че го прави за безопасността ѝ, но истината бе друга: не ѝ вярваше, че няма отново да изчезне.

Не вярваше и че не е дружка на Савич. Преди да тръгне, не пропусна да включи алармата. И въпреки че когато при влизането си я изключи и нямаше регистрирано задействане, изкачи стълбите с пистолет в ръка.

Беше сама, както я остави. Но вече не изглеждаше ядосана. Или просто бе твърде изтощена, за да го нападне, когато той коленичи и отключи белезниците ѝ. Помогна ѝ да се изправи.

— Какво стана? — попита Елиз. Даде ѝ няколко секунди да разтрие китките си и да възстанови кръвообращението, преди отново да посегне към ръцете ѝ. — О, моля те, недей — промълви тя, когато той отново ѝ сложи белезниците.

— Правя го за свое успокоение.

— Все още ми нямаш доверие, нали?

Дънкън отвори гардероба си, издърпа голям сак, сложи го на леглото и отвори ципа.

— Имаш ли други дрехи, освен шлифера?

— Не. Видя ли се с Кейто?

— Да, в моргата.

— И той идентифицира *мое* тяло?

— Твоят часовник е бил на ръката ѝ.

— Наполи ме накара да го сваля и да му го дам.

— Не беше в колата, когато я открийме.

— Навярно Савич го е взел.

— Сигурно. — Имаше куп неща, които трябваше да узнае, но не и преди да я отведе на безопасно място. — Къде живя през последните десет дни? — попита той, докато тършуваше в чекмеджетата. Сетне започна да хвърля дрехи в сака.

— В къща на Хилтън Хед. Бях я наела преди шест месеца, но я ползвах само през последната седмица.

— Как стигна до острова?

— Преди време купих кола на старо и я държах на платен паркинг, за да мога да отпътувам бързо, ако се наложи. В онази нощ вървах пеша от моста дотам.

Дънкън я погледна изпитателно:

— И после се върна обратно?

Най-прекият маршрут до острова бе по Талмадж Бридж.

— Не, тръгнах по междущатската магистрала.

— Би било твърде дръзко да минеш отново по моста, дори за теб — мрачно каза той и продължи да събира багаж. — Как успя да се сдобиеш с къща, кола и прочее, когато съпругът ти и Наполи са те следели?

— Предполагам, че не съм била под постоянно наблюдение.

„Или Наполи нарочно бе скрил информация, с цел да я използва по-нататък като примамка за съдията, да вдигне залога и да си осигури печалба“, помисли си Дънкън.

— Къде е колата сега?

— На същото място. Тази вечер, веднага щом чух новината, че издирването ми е прекратено, потеглих от Хилтън Хед. Оставих колата на паркинга и вървах пеша дотук.

— Наемане на къща и покупка на кола. Това означава километър документация. Дори слепец би я проследил.

— Тогава как никой не я откри, докато бях в неизвестност?

— Имаш право — унило каза той. — Но не искам да поемам рискове. Трябва да останеш невидима.

— Докога?

— Докато измисля какво да правя.

— С мен ли?

— Изобщо. Съпругът ти осигури труп, за да престанем да те търсим и да приключим случая. Трябва да разбере защо.

— Моля те, не го наричай мой съпруг.

— Все пак си омъжена за него.

— Презирам го.

Дънкън срещна погледа ѝ за миг, а после влезе в банята и опразни аптечката и шкафчето с тоалетни принадлежности.

— Как склучи договорите за колата и къщата?

— Под фалшиви имена. Купих колата в Южна Каролина от собственик. Регистрирана е там. Кейто не знае нищо, сигурна съм.

— Е, аз не съм толкова сигурен — каза той и пъкна два комплекта принадлежности за баня в сака върху дрехите. — Това не ми харесва.

Провери в гардероба дали не е забравил нещо, което би могло да му потрябва, и взе пистолет от горния рафт. Добави и него в сака — заедно с кутия патрони — и затвори ципа.

Накрая огледа стаята, питайки се дали не я вижда за последен път. Но нямаше време да се предава на сантиментални мисли. Вдигна шлифера на Елиз и го преметна върху окованите ѝ ръце.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Все още не знам. Но няма как да те държа тук. Можеш да сториш нещо добро за мен само като си останеш мъртва. Свали обувките си. — Тя изхлузи еспадрилите, без да задава въпроси. Дънкън ги пъкна в джобовете на шлифера и припряно забърса с кърпа калните ѝ следи от банята. — Ако някой дойде да те търси, не искам да види стъпките ти — обясни той.

— Кой би могъл?

— Приятелят ти Савич например.

— Савич не ми е приятел. А не знам какво щеше да стане, ако знаеше, че съм видяла как убива Наполи.

Дънкън повдигна сака на рамо, хвана ръцете на Елиз и я задърпа след себе си надолу по стълбите.

— Паркирах колата си в уличката отзад.

Поведе я през тъмната къща към кухнята, където бе задната врата.

Предпазливо я отвори и огледа вътрешния двор. Както в целия град, и тук земята бе подгизнала от обилния дъжд. Цветята бяха клюмнали под тежестта на водата. Не забеляза нищо необичайно. Нямаше никакво движение, освен цопването на дъждовните капки в локвите.

Извади обувките ѝ от джобовете на шлифера, сложи ги на пода и ѝ помогна да пъкне босите си крака в тях.

— Е, да тръгваме — каза той, но когато се опита да я изведе през вратата, тя се спря. Обърна се към нея: — Какво има?

— Вярваш ли ми най-сетне?

За няколко мига се загледа в лицето ѝ, полускрито в сенките.
След което я попита направо:

— Имаш ли белег по рождение между бедрата?

Елиз го погледна озадачено.

— Беше тъмно — добави той. — Може да не съм го видял.

— Нямам никакъв белег.

— Тогава съм на път да ти повярвам.

* * *

Когато се качи в колата и запали, изведнъж се сети да провери горивото — имаше бензин. Добре. Нямахше желание да спира по пътя, преди да се измъкнат от града, който се бе превърнал в опасно място за тях.

Но трябваше да направи още нещо. Позвъни на ДиДи по мобилния си телефон. Тя вдигна веднага и попита директно:

— Как беше в моргата?

— Студено.

— Знаеш какво имам предвид.

— Съдия Леърд все още е там.

Джерард бе изпратил в моргата Дънкън като главен разследващ детектив, а ДиДи — на кея, за да разпита хората, които бяха намерили тялото. Преразказа ѝ накратко разговора си с патолога и Леърд, макар да знаеше, че Елиз също слуша.

— Съдията е истински съкрушен — завърши той.

— Е, това е краят — въздъхна ДиДи. — Както ми каза по-рано днес, всичко свършва с намирането на трупа.

— Да, така е.

ДиДи се поколеба, преди да попита:

— А ти как си?

— Добре съм. Но мога ли да те помоля да ме заместваш, ако взема два дни отпуск?

Тя изрази загриженост за емоционалното му състояние и каза, че според нея не е добре да остава сам точно в този момент. Предложи му

да запише час при психотерапевт и да обсъди с него противоречивите си чувства към покойната госпожа Леърд.

Не можеше да говори открито за това, докато Елиз седеше до него, но увери загрижената си партньорка, че няколко дни извън управлението са точно това, от което се нуждае.

— Трябва ми само малко почивка, ДиДи. Искам да се поразсея, да проясня ума си, за да бъда във форма, когато се върна на работа. Ще ти се обадя след ден-два. Доскоро!

Преди да успее да го попита къде ще прекара почивката си, той затвори.

— Чудя се коя ли е жената в моргата, с моя часовник на ръката — замисли се Елиз.

Дънкън имаше предположение, но го запази за себе си. Много неща трябваше да узнае, преди напълно да ѝ се довери.

— Блондинка, приблизително с твоя ръст. Съдия Леърд беше доста убедителен като скърбящ съпруг. Ако не те бях видял от плът и кръв, наистина щях да повярвам, че ридае над обезобразения труп на обожаваната си съпруга.

Когато наближиха Талмадж Бридж, и двамата се напрегнаха. Останаха така, докато стигнаха до другия бряг. Магистрала 17 за Южна Каролина бе тъмен, тесен и опасен път, известен с фатални катастрофи, но Елиз видимо се успокои, когато Савана остана зад гърба им. Сгъна крака на седалката и се обърна към него. Дънкън забеляза, че тя потръпва.

— Студено ли ти е? — попита той.

— Имаш ли нещо против да включа отоплението?

Беше плувнал в пот, но го включи.

Елиз опря глава на облегалката, обръщайки се към него. Дънкън усети как изучава профила му, докато очите му упорито се взираха в бялата линия в средата на пътя. Чистачките едва се справяха с поройния дъжд.

— Можеш сериозно да загазиш, нали? — попита тя.

— Вече загазих достатъчно, когато разбрах, че под чаршафа в моргата не си ти.

След дълго мълчание Елиз каза:

— Загазил си много преди това, Дънкън.

Когато се осмели да извърне глава към нея, тя вече спеше.

* * *

Елиз не се събуди, когато той спря, угаси светлините и слезе от колата. Дъждът бе поотслабнал, но нямаше изгледи да престане. Камъчетата на алеята захрущяха под обувките му, докато заобикаляше колата. Щом отвори вратата от страната на Елиз, тя се раздвижи. Надигна се и примигна:

— Къде сме?

— Стигнахме. Хайде, че ще се намокря.

— Извинявай. — Тя слезе, малко тромаво — заради белезниците на китките си. — Чия е тази къща?

— Беше на баба ми.

Малкият дом бе построен върху високи подпори — предпазна мярка срещу чести наводнения. Изкачиха се по дървените стъпала.

— Внимавай, хлъзгави са.

Дънкън намери ключа под саксията, където винаги го оставяше, отвори вратата и я задържа за нея.

— Когато баба ми почина, майка ми наследи къщата — каза той. — Но тя едва не се е удавила като дете и никога не се доближава до воден басейн, по-голям от вана. Татко идва да лови риба понякога, но не често. Мога да ползвам къщата винаги когато пожелаая, но рядко я посещавам.

— Защо, изглежда чудесна?

— На тъмно — да. Но през деня се вижда, че дъските са прогнили, боята се люци и пантите са ръждясали. Отвсякъде е заобиколена от вода, така че поддръжката е убийствено трудна.

Когато включи настолна лампа, забеляза, че тя му се усмихна:

— Виждам, че обичаш тази къща.

Леката ѝ проницателна усмивка и топлотата в гласа ѝ го накараха да почувства сладостна тръпка. Но моментът определено не бе подходящ за това.

— Прекарвах доста време тук през летните ваканции — сдържано каза той.

Елиз застана до най-близкия прозорец, отмести пердетата и надникна вън.

— Къде се намираме?

— На Лейдис Айлънд. Отсреща е Буфорт.

Градът отвъд водата почти бе потънал в мрак, но няколко светлинки проблясваха през дъжда и се отразяваха в повърхността на канала, който го отделяше от острова.

Елиз извърна глава от прозореца и огледа стаята.

— Малка е — каза скромно той. Мислеше за замъка, в който бе живяла с Кейто Леърд. Сетне посочи към малка ниша, отделена от всекидневната с преградни шкафове. — Кухнята не е заредена. Сутринта ще купим храна. Там е спалнята, а до нея — банята.

Тя тръгна към отворената врата на спалнята и надзърна през нея. Когато се обърна, кимна към пианото, което заемаше твърде голяма част от помещението. Това, че бе запазено, говореше колко е ценно за семейството.

— Баба обичаше да свири на пиано. Онова в къщата ми в града също беше нейно.

— Ти свириш ли?

— Понякога — промълви Дънкън.

Осъзна, че за пръв път признава това пред някого. Елиз се загледа в него и неочаквано попита:

— Ще те търси ли някой тук?

Той поклати глава.

— Дори детектив Бауън ли няма да се обажда?

— Дори тя — отвърна Дънкън малко раздражено.

Но Елиз продължи с въпросите:

— Водил ли си тук някого друг?

Отговорът бе „не“, но Дънкън не искаше тя да го знае. Вече научаваше лични неща за него, а при тези обстоятелства това не бе нужно.

И сякаш за да докаже и пред себе си, и пред нея, че наистина ще живеят изолирано, дръпна телефонния кабел от контакта по-рязко, отколкото бе необходимо, и го нави около апарата.

— Имаш ли мобилен телефон? — попита той.

— Остана в чантата ми. За десет дни нямаше на кого да се обаждам, Дънкън. А и ако имах телефон, щеше да го напипаш, когато ме претърси.

При спомена, че я е докосвал, той се обърна и забърза към вратата с телефона на баба си в ръка. Изтича надолу по стъпалата до

колата си, заключи апарата в багажника и свали сака от задната седалка. Когато се върна, Елиз стоеше до вратата на банята.

— Така не мога да се изкъпя. — Тя протегна ръце.

Дънкън отключи белезниците ѝ и ги свали. Елиз му благодари, влезе в банята и затвори вратата.

Дънкън остави сака на пода и го отвори. Бързо зареди резервния пистолет и го сложи върху едно шкафче, достатъчно далеч от погледа на гостенката му.

Когато я видя да излиза от банята, хвърли към нея тениска и чифт къси панталони. Тя ги хвана пред гърдите си.

— Нямах дрехи за смяна, а твоите са мокри. Ще ти бъде удобно да спиш с тези.

Дънкън извади от гардероба в спалнята завивка и възглавница, отнесе ги във всекидневната и ги стовари на дивана. Свали обувките си.

— Скапан съм.

— Ако искаш да спиш в леглото, на мен ще ми бъде удобно на дивана — предложи Елиз.

— И духът на баба ми да ме преследва вечно? — Поклати глава.

Елиз се усмихна, но когато погледите им се срещнаха, усмивката ѝ постепенно изчезна.

— Няма ли да ме разпиташ за Кейто и Савич?

— Ще говорим сутринта.

— Има много за разказване. Утре ще ти обясня всичко. Лека нощ.

Тръгна към спалнята, но той я спря.

— Елиз? — За пръв път се обърна към нея по име и това я изненада. — Трябва да узная нещо. Ако ме излъжеш, ще разбера.

— Няма да те излъжа.

— Спала ли си със Савич?

— Не. — Отговори веднага, без нито миг колебание. Навярно пронизателният му поглед издаде колко важно е това за него, защото бавно и отчетливо повтори: — *Не*, Дънкън.

Той изпита облекчение и усети как сърцето му се отпуска.

— Спокоен сън — пожела ѝ Дънкън.

* * *

В осем часа на следващата сутрин по всички местни телевизии трябваше да започне излъчването на пресконференцията на съдия Кейто Леърд. Той вече бе заел мястото си на подиума, в светлината на прожекторите, и очакваше да обявят началото. До него бе полицейският началник Тейлър. Звукооператорите нагласяха микрофоните. Журналисти от пресата и електронните медии се тълпяха в залата и разговаряха, докато всеки се стремеше да заеме най-добра позиция.

Савич, който се взираше в своя телевизор с изключен звук, набра телефонен номер. Видя съдията да реагира на вибриращия си мобилен телефон, да го повдига към ухото си и да помръдва рязко устни: „Да?“

— Добро утро, господин съдия. Обаждам се да изкажа съболезнованията си.

Кейто Леърд моментално позна гласа. Савич проследи промяната по лицето му — изражението на скърбящ съпруг в миг се смени с гримаса на човек, току-що изпил чаша оцет. Представи си как стомахът му се свива. Леърд неспокойно се огледа, за да се увери, че никой не стои достатъчно близо, за да го чуе. Отдалечи се от шерифа, който разговаряше с униформен полицай.

— Под носа ви е избила пот, господин съдия — каза Савич. — Не е зле да сложите малко пудра, преди да започне пресконференцията.

Съдията погледна към многото телевизионни камери, насочени към него, и осъзна, че Савич е пред екрана и го гледа.

— Благодаря за обаждането — каза Кейто срещу камерата, след което се обърна с гръб към нея.

— Предполагам, че трупът е оправдал очакванията ти.

— Да. Беше идеален във всяко отношение.

Савич се засмя:

— С онзи белег на интимно място, за твой късмет.

— Това определено бе от полза в критичния момент.

— Радвам се, че успях да помогна, господин съдия. Ще намерите зъболекарския й картон в пощата си у дома, разбира се — с името на

жена ви. Колко хармонично се получи и двамата да имаме нужда от подобна размяна. Поискахте труп.

— Да, детектив Хачър е изключително прецизен в разследванията си.

— А Елиз ни създаде неприятности дори в смъртта си. Така и не изплува. За щастие аз имах излишен багаж. Жена, която бе толкова наложително да бъде убита, колкото и Елиз.

— Винаги съм разчитал на твоята помощ, както и на явно безграничните ти ресурси.

Савич отвърна с тих смях:

— Радвам се да бъда полезен.

Видя съдията смутено да поглежда към шериф Тейлър, който дискретно потупваше по часовника на ръката си.

— Оценявам жеста ви, но тук всички са готови да започнем. Наистина не мога да говоря.

— Не ми затваряй телефона, Кейто! — Савич видя как раменете на съдията се стегнаха при заплашителния му тон.

— Дори не би ми хрумнало, ако времето не ме притискаше — каза другият с пресипнал глас.

— Наполи имаше само няколко секунди да ми се обади от задната седалка на Елиз, когато се е върнала. Но всичко мина по плана. Трябваше да го взема от Талмадж Бридж. Докато ме чака, щеше да се преструва на закъсал шофьор. — Савич отново се засмя. — Когато стигнах, беше страхотна гледка. Каза ми, че скъпата ти покойна съпруга е оказала забележителна съпротива, преди да я блъсне над парапета.

— Не знаех, че си разговарял с него.

— Е, само за кратко. Преди да го очистя, исках уверение, че проблемът с жена ти е решен веднъж завинаги.

— Отново благодаря, че си се погрижил за подробностите. Обещавам да се отплатя за услугата.

— Ще се погрижа да ми се отплатиш. Впрочем убих Наполи не само за да направя услуга на теб, Кейто. — Замълча, което бе знак за смяна на посоката на разговора. После каза: — Твоят наемник ми изпрати серия интересни снимки.

Последва издайническо мълчание, нарушавано само от учестеното дишане на Леърд.

— Имам обяснение за тях.

— Не е нужно, Кейто. Ясно е, че онези снимки на Елиз с мен са били предназначени да бъдат използвани, ако някога ти хрумне да ме изиграеш.

— Не, нищо подобно! — припряно каза съдията с приглушен глас. — Не се безпокой за това.

— Не съм обезпокоен — увери го Савич. — Партньорството ни остава стабилно, както винаги. Между нас няма никакъв проблем. Стига Наполи да е казал истината.

— Истината за кое?

— За смъртта на Елиз. Не беше в стила му да е честен. Може би тя изобщо не е мъртва.

— Това е невъзможно.

— Не бъди глупав, Кейто. Всичко е възможно.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дънкън се измъкна безшумно от къщата, оставяйки Елиз да спи. Рискуваше тя да избяга, но не вярваше, че ще опита. А дори и да го направеше, не би стигнала далеч.

Когато се върна, Елиз седеше на дивана с подвити крака, загърнатата със завивката, която той помнеше от детството си, и гледаше малкия телевизор, принадлежал на баба му.

Натоварен с покупки, Дънкън блъсна вратата, а после я затвори с лакът. Елиз вдигна поглед към него и кимна към телевизора.

— Дават Кейто.

Той отнесе покупките в кухнята и седна до нея да изгледа пресконференцията. Запита се как съдия Леърд постига това състояние на съкрушен от скръб човек. Дали бе гладувал няколко дни, за да отслабне толкова, че вратът му да изглежда хилав над яката и лицето му да придобие изпит вид? Тъмните кръгове около очите му или бяха грим, или просто не си позволяваше да спи много след изчезването ѝ.

Каквото и да бе сторил, за да се подготви за ролята си, беше се справил добре. Ако човек съдеше само по вида му, би казал, че е съсипан от загубата на съпругата си и мъката му е толкова обсебваща, че едва ли някога ще я превъзмогне.

Речта също бе трогателна. Несъмнено я бе отрепетирал. Когато завършеше една мисъл, преди да започне следващата, вдигаше глава и примигваше, заслепен от прожекторите. А по-рано винаги изглеждаше напълно спокоен под светлината им.

— Въпреки личната си трагедия... — Той млъкна за миг и въздъхна: — Въпреки личната си трагедия, признателен съм на приятели, колеги и непознати хора за подкрепата им. Искам да благодаря на полицейското управление „Савана-Чатнъм Метрополитън“, шерифството на Чатъм Каунти, федералната брегова охрана, многото мъже и...

С гневен жест Елиз изключи телевизора, захвърли дистанционното, а после скочи от дивана и закрачи из стаята.

— Ти пропусна най-интересната част — каза тя. — За трагичния край на краткия ми живот. Често неразбрана, аз съм се била превърнала в нова „свещ на вятъра“.

— Наистина ли каза *това*!

— Цитира песента. — Тя вдигна падналата на пода завивка и се загърна с нея. — Ще се преструва на опечален вдовец до последно!

— Гладна ли си? — прекъсна я Дънкън. — Всичко това може да почака, докато се нахраним. — Той посочи към телевизора.

Нямаше търпение да чуе цялата ѝ история. В същото време изпитваше ужас, защото разказът ѝ щеше да извика отново всички образи и събития, които бяха оставили в Савана вечерта.

— Можеш ли да готвиш? — попита Дънкън. Тя кимна утвърдително. — Добре, защото аз не мога. Ще направя кафе, но не очаквай да е нещо изключително.

Влезе в кухнята и започна да вади продукти от чантите!

— Веднага се връщам.

Елиз се отправи към спалнята, навярно за да се преоблече. Би предпочел да остане с неговите шорти и тениска. Доколкото бе успял да я види, изглеждаше добре с тях, всъщност — страхотно. А и мисълта, че дрехи, които някога са се докосвали до кожата му, сега се търкат в нейното тяло, бе приятна.

Слагаше кафе в хартиения филтър, когато Елиз се върна с безформените дънки и риза, с които бе облечена вечерта.

— Колко вода сложи? — попита тя.

— За осем чаши.

— Значи имаме достатъчно кафе. — Огледа купчините покупки и кимна одобрително. — Това ще свърши работа. Съдове за готвене? Тенджери и тигани?

След петнадесет минути седяха един срещу друг на масата на баба му и хапваха бъркани яйца, за които Дънкън заяви, че са най-вкусните, които е ял някога.

— Просто си гладен — засмя се Елиз. Сетне изведнъж осъзна, че той държи вилицата над чинията си и се взира в нея. — Какво има? Да не би да съм се изцапала?

— Не, просто... за пръв път те чувам да се смееш.

— Нямам много поводи за смях.

Дънкън кимна, продължи със закуската си и вметна:

— Наистина е вкусно. А моите гозби винаги приличат на незасъхнал цимент.

— Нищо ли не можеш да стотвиш?

— Абсолютно.

— А кой ти приготвя закуска? — попита уж нехайно Елиз, докато мажеше масло върху препечена филия, но подтекстът на въпроса ѝ бе ясен.

— Обикновено си вземам нещо на път за работа.

— Помислих, че ти я приготвя може би някоя жена... — Тя изразително повдигна вежди.

— Не — отвърна протичко той. — Дори никоя не е останала да закусим заедно.

Дънкън усети, че дишането ѝ се учести. Няколко минути покъсно, когато се нахраниха, той я изгледа внимателно:

— Струва ми се, че си отслабнала с няколко килограма.

— Заради дрехите е, купих ги твърде широки.

„За да не привлича внимание с изящното си тяло“, помисли си той.

Елиз повдигна чашата си и се загледа във веселите шарки с маргаритки по нея.

— Разкажи ми за баба си, която е живяла тук.

— Всъщност живееше в Савана. Тук прекарваха уикендите, преди дядо ми да почине, а после тя се премести за постоянно. Реши, че къщата в града е твърде голяма за сама жена. Не ѝ бяха нужни цели три етажа, така че...

— *Твоята* къща в града ли?

— Да, прехвърли ми я чрез дарение. Тогава никой от нас не осъзна каква щедрост проявява.

— Старите къщи сега са твърде скъпи имоти.

— Ако трябваше да я купя, не бих могъл да си я позволя със заплатата си на ченге. Всеки ден благодаря на баба за щедростта ѝ.

— Сигурно много те е обичала.

— Да — замислено отвърна той, — обичаше ме. Не мога да оправдая никой от недостатъците си с липса на обич в детството.

— Добри родители ли имаше?

— Най-добрите.

Долови учудването ѝ, когато ѝ разказа, че баща му е пастор, а той като малък е отраснал сред религиозни символи и не е пропускал неделна служба.

— Хайде, питай! — подкани я. — Попитай ме: защо от теб не излезе нещо по-добро? Защо религиозното възпитание не ми е повлияло.

— Повлияло ти е. — Гласът ѝ бе тих, но думите прозвучаха откровено и стоплиха сърцето му. — Ти си почтен човек, Дънкън. Дори когато се държиш сурово, добротата ти прозира.

— Напоследък не успявам да постъпвам както трябва. Ала изборът си беше мой...

Тя отново се загледа в шарките на чашата:

— Винаги ли си искал да станеш полицай?

— Не, реших го през първата година в гимназията, след като една добра приятелка, с която бяхме отраснали заедно, беше брутално изнасилена и убита.

— Ужасно... — промълви Елиз.

— Да, но най-ужасното беше, че според повечето хора, макар и никой да не го заяви открито, насилникът беше вторият ѝ баща. Но той притежаваше автосалон и две радиа, беше президент на клуб „Ротъри“. Беше практически недосегаем — дори за полицията, която проведе разследването надве-натри. Накрая приписаха вината на бавноразвиващ се хлапак. Изпратиха го в държавна психиатрия и го затвориха поради причини, които съм сигурен, че никога не би разбрал.

— Станал си полицай, за да се бориш срещу подобни несправедливости ли?

— Не — шеговито отвърна той, — просто ми харесва да раздавам юмруци и да си играя с пищови.

Очакваше да му се усмихне, но изражението ѝ остана сериозно.

— Ако не беше такъв, какъвто си, Дънкън, не бих ти имала достатъчно доверие, за да те помоля за помощ.

Той помълча за миг, след което тихо отрони:

— Мислех, че се обърна към мен заради онова, което ти казах след приема за награждаването.

Тя внимателно остави чашата на масата и сведе поглед.

— И заради това. Използвах нещо, с което се надявах да те спечеля. Направих каквото трябваше — не за пръв път. — Вдигна глава и го погледна в очите.

Вече се приближаваха към съществената част на разговора, но на него все още му се искаше да я отлага. Изправи се и започна да разчиства масата. Елиз изми съдовете, той ги подсуши. Стояха един до друг, но мълчаха.

Когато приключиха, тя попита:

— Ще излезем ли навън? Искам да погледам водата.

В ранните сутрешни часове дъждът бе спрял. Под изгрялото слънце всичко изглеждаше чисто и обсипано с блясък. Въздухът бе свеж, а багрите наоколо — ослепително ярки. Небето бе възвърнало лазурносиния си цвят.

Заведе я на рибарския кей, където с баща му и дядо му често бяха ловили риба. Когато ѝ каза това, тя се усмихна:

— Бил си късметлия!

— Но не и в риболова — пошегува се той. — Мъжете от рода ни не стават за рибари. Просто ни харесваше да бъдем заедно.

— Ето затова си бил късметлия.

Седнаха на ръба на дървения кей, провесиха крака и се загледаха в лодките, които потегляха и пристигаха в пристанището на Буфорт. Дънкън изчака няколко мига и попита:

— А ти не си ли имала такъв късмет?

— По отношение на семейството ли? Не. Класически случай на нещастно детство. Баща ми е напуснал майка ми, преди да се родя, никога не съм го виждала. А тя се омъжи повторно, роди момченце — и отново беше изоставена. По-точно — избяга от съпруга си. Въпреки че не беше освидетелствана, според мен страдеше от раздвоение на личността. С мен и брат ми се държеше... ужасно! Имаше непредсказуеми изблици на ярост. Няма да те отегчавам с грозните подробности. — Млъкна за кратко и се замисли. — Брат ми и аз оцеляхме, като се държахме един за друг. Страхът ни от нея изкова здрава връзка помежду ни. Обичах го. И той ме обичаше. Нямахме нищо друго на света. Когато завърших гимназия, поработих на няколко места с единствената цел и брат ми да завърши и да се настаним в собствен дом. Но той се събра с лоша компания в училище. Започна да продава наркотици. Няколко пъти попадна в изправителен дом за

дребни провинения. — Елиз се обърна към Дънкън. — Позната история, нали!

— До болка. Обикновено краят не е щастлив.

— И в този случай — също. Един ден брат ми избяга от къщи. Оставил бележка на таблото на колата ми, докато бях на работа.

— Каква работа? — любопитства той.

— Във видеотека. Собственикът практически беше ми я поверил като на управител. Аз се занимавах със заявките, описите, класификацията, счетоводството, дори чистенето на тоалетните. Всеки ден с нетърпение отивах на работа.

— За да чистиш тоалетни?

Тя се усмихна:

— Не, защото ми плащаха главно за да гледам филми. А аз ги обожавам. Затова работата беше благодат за мен. — Усмивката ѝ изчезна, когато лошите спомени изместиха приятните. — В бележката, която бе оставил, брат ми пишеше, че има свои планове за живота си, различни от моите. Разби сърцето ми. Но това бе положението. Беше изчезнал и не знаех къде да го търся.

Елиз вдигна глава към небето и се засмя:

— Все още се чувствам странно. Забравям, че дългата ми коса я няма.

— Започваш да ми харесваш така — тихо каза Дънкън.

— Лъжеш!

— Не, честна дума.

Размениха усмивки, но той я подкани да продължи разказа си. Разкри му, че полубрат ѝ е бил в неизвестност от около година, когато майка ѝ получила диагноза рак на матката. Елиз поела грижите за здравето ѝ.

— Въпреки че работех и се грижех за нея, аз се записах в колеж със специалност история на изкуството и киното. Беше трудно, но се справях доста добре. — С поглед, зареян над водата, въздъхна. — Тогавата най-сетне узнах нещо за брат си. Новините не бяха добри. Беше арестуван за търговия с твърди наркотици.

Дънкън настръхна:

— Савич ли?

— Савич. Беше взел доверчивия ми брат под крилото си. Схващал бързо и показвал талант за занаята. Плащал му добре.

Достатъчно добре, за да си купи къща — онази, в която... в която се срещнахме.

— Знаят ли за съществуването ѝ Савич или съпругът ти?

— Не вярвам...

Дънкън също се съмняваше. Ако Наполи бе имал представа къде ще отиде тя в онази нощ, не би се наложило да я причаква в колата ѝ. Беше я проследил само до мястото, където я бе оставила.

— Брат ти е бил съден за търговия с наркотици — подкани я той да продължи.

— Е, не точно. Такова било обвинението, но нямало съдебен процес. Савич го посъветвал да се признае за виновен. Служебният адвокат не бил съгласен, но Савич надделял. Убедил го, че ако покаже разкаяние, ще получи лека присъда, вероятно дори условна. И брат ми се признал за виновен.

— И как се случи?

Елиз дълбоко си пое дъх.

— Осъдили го на петнадесет години в Джаксън.

Щатският затвор в Джаксън бе строго охраняван и приютяваше осъдени на смърт. Там изпращаха само най-закоравелите престъпници.

— По дяволите! — възмути се Дънкън. — Сигурно предишните му провинения са били тежки.

— Това е било първото му престъпление, Дънкън.

— Тогава защо е получил толкова строга присъда?

Тя срещна погледа му.

— Защото от време на време Савич е принуден да жертва по един от пласьорите си. Иначе снизходителността на съдия Кейто Леърд би събудила подозрение.

— На Кейто Леърд ли? — Дънкън присви очи. — Почакай, нима твърдиш...

— Савич и Кейто са партньори. Сътрудничат си от години.

Това разкритие го връхлетя като гръм.

— Леърд е благосклонен към хората на Савич ли?

— Да, и получава добро възнаграждение.

— Мамка му!

— Савич има десетки пласьори. Всички не могат стопроцентово да избегнат арест. Затова когато някой от тях бъде заловен и изправен пред Кейто, обикновено той намира начин да издейства снемане на

обвиненията. Или решава в полза на защитата по време на процеса. Ако с машинации не успее да постигне оправдаване, дава на пласьора лека присъда, понякога условна. Скоро момчето отново е на улицата и носи приходи на Савич. Савич се отплаща на Кейто и смята това за текущ разход. Всички са щастливи.

— Мамка му! — повтори той толкова силно, че накара две възрастни дами, разхождащи кучетата си по кея, да го погледнат. — Било е пред очите ни през цялото време, а сме го пропуснали!

— Не бъди твърде суров със себе си и полицаите от отдел „Наркотици“ — каза Елиз. — Кейто никога не споменава за Савич, никога не се срещат лично. Разговаряли сме за него само веднъж, когато ми обясни, че му имаш зъб, заради прекратяването на процеса.

— Кое то сега изглежда напълно обяснимо. Още при завеждането на делото са знаели какъв ще бъде изходът.

— Може би — съгласи се тя. — Всичко с било добре изпитано, никакви грешки. Никой не е заподозрял уговорка, защото Кейто е достатъчно хитър да си намира изкупителна жертва от време на време — като моя полубрат. Който разбрал, че е жертван и решил да изобличи игрите им. Но преди да успее, бил убит. На втория си ден в затвора. Умрял под душа...

— С калъп сапун в устата. Чет Роулинс е бил твой брат.

Елиз го погледна изненадано:

— Познаваше ли го?

— О, да — каза той със сподавен гняв. — Не съм разговарял с него, но знам кой беше.

— Имахме различни бащи, различни фамилни имена — обясни тя. — Но във всяко друго отношение беше мой брат. Савич и Кейто го убиха.

Дънкън каза тихо:

— И все пак поддържах приятелски отношения със Савич и си омъжена за Кейто.

— Не защото съм искала това! — извика тя. — Те не знаят за връзката между мен и Чет.

Той се вгледа в очите ѝ, за да прецени изражението им, но долови искреност.

— Добре, разкажи ми останалото.

Беше ѝ нужен миг, за да събере мислите си.

— Преди да бъде откаран в затвора, Чет написал писмо и го дал на адвокатата си, за да го изпрати на майка ми.

— На майка ти? А не на теб?

— Направил го е, за да ме предпази. Знаел е, че аз ще бъда тази, която ще го прочете. Но ако някой провереше с кого се е свързал, щеше да стигне до неизлечимо болна възрастна жена, която не представлява никаква заплаха.

— Било е уличаващо писмо.

— Да. Обясняваше как Кейто и Савич са поддържали партньорството си и как са го наикиснали, както и другите преди него. Молеше ме за помощ да ги изобличи, но изтъкваше колко е важно това да стане в пълна тайна. Поговорил с няколко души, загатнал...

— С кого?

— С полицаите от местния отдел „Наркотици“, които го арестували. Но все още не бил сключил споразумение. Не му гарантирали никаква защита. Страхувал се, защото знаел за други, които са се опитали да сътрудничат и са били убити.

— Отлично знам това.

Елиз замислено проследи с поглед минаваща лодка.

— Бях готова да зарежа всичко и да му се притека на помощ, да отида в полицията, но преди да замина за Джаксън, мама получи известие за смъртта му. Вече беше изпаднала в кома. Съмнявам се, че разбра какво се е случило. Чет беше погребан без ритуал, на държавни разноски. Не можех да се примиря, но знаех, че ако се появя и поискам тялото му, ще загубя шанса си за отмъщение. А бях твърдо решена да отмъстя на двамата мъже, отговорни за смъртта му.

— Защо не предаде писмото на Чет на служебния адвокат, на ФБР, на полицаите, с които е разговарял?

— Щом не са реагирали веднага, явно не са повярвали на затворник, признал се за виновен, който след произнасянето на присъдата твърди, че е бил натопен. Как биха повярвали на едно писмо до сестра му? Ти би ли повярвал? А и на кого можех да имам доверие? Кейто и Савич са били на километри от душовете на затвора в онзи ден. Имат съучастници в системата, но не знам кои са. Ако вдигна шум, но не успея да ги изправа пред правосъдието, нима биха ме оставили жива?

Дънкън знаеше, че е права за всичко и ѝ го каза.

Когато тя извърна глава към него, видя сълзи в очите ѝ.

— Не че се боях от смъртта. Просто не исках да умра *тогава*. Чет ме обичаше и разчиташе на мен да се грижа за него. Заклех се, че дори и да е последното, което ще направя, ще накарам Кейто и Савич да платят за смъртта му. — Изтри сълзите от очите си и млъкна.

Дълго стояха на кея, без да проронят и дума.

— Имаш нужда от други дрехи, да се поразходим по магазините в града — каза накрая Дънкън.

* * *

Той знаеше, че ако се довери на усета си, рано или късно ще намери „Уолмарт“. Бавно тръгна по живописните сенчести улици на Буфорт.

— Красив град — каза тя. — Често заснемат филми тук.

И дълго говори на тази тема, без да си поеме дъх. Когато най-сетне замълча, Дънкън отбеляза:

— Имаш забележителни познания. Откъде научи всичко това?

Комплиментът му я накара леко да поруменее, но тя скромно сви рамене.

— Популярни факти от историята на киното. — Върна се към разказа си, като започна от смъртта на майка си. — Умът ѝ се предаде преди тялото. Всъщност веднага щом уредих подробностите, напуснах работа, освободих апартаента си и се преместих в Савана.

Този път Дънкън не я подкани да продължи. Искаше да чуе историята ѝ до края, без прекъсване.

— Реших, че там ще имам по-голям шанс да проникна в подземния свят на Савич, отколкото в кръга на Кейто. Чет бе споменал в писмото си, че Савич често посещава клуб, наречен „Уайт Тай енд Тейлз“. Започнах работа там. Никога не съм танцувала на пилон и не съм си тръгвала с клиент. Сервирах питиета. Това беше всичко.

— Не съм те питал.

— Но мислено си задаваше въпроси. Както всички. — След миг размисъл тя продължи: — Част от клиентите, въпреки че ще ти се стори изненадващо, бяха мили и учтиви. Почти... Като че ли се смуцаваха и се извиняваха. Разбира се, имаше и гръмогласни пияници,

противни и вулгарни. Мразех ги. Но издържах, докато най-сетне привлякох вниманието на Савич. — Погледна Дънкън и продължи: — Но не както си мислиш.

— Сигурно те е харесал заради ума ти? — саркастично отбеляза той.

Елиз тихо се засмя:

— Всъщност — да. Клубът работи почти изцяло с пари в брой. Управителят прибираше по няколко стотачки в джоба си всяка вечер и това оставаше незабелязано. Дадох му избор — или да повери счетоводството на мен, или ще го издам на Савич, който не прощава никому. Управителят на клуба беше глуповат, но не толкова, че да не проумее какво би му се случило, ако Савич научи за кражбите. Първата възможност беше много по-примамлива. Затова се обърна към Савич с молба да му назначи помощник и му обясни, че страшно разбирам от финанси. Щом получих длъжността, намерих начини за свиване на разходите и увеличаване на приходите.

Дънкън забеляза, че тя замислено се взира в група деца, които се забавляваха на една игрална площадка.

— Накрая спечелих уважението и доверието на Савич. Доколкото може да има доверие на някого. Аз определено не му вярвах и го презирах заради онова, което бе сторил с Чет. Не понасях да бъда близо до него, но той поне не се прикриваше. Човек знае какво да очаква от него. За разлика от Кейто, който всеки ден влиза в онази зала, за да съди други хора. Носи тога, удря с чукчето, изглежда стабилен, мъдър и почтен, сякаш заслужава правото да защитава законите. Повдига ми се от лицемерието му. Според мен той има далеч по-голяма вина за всичко.

Малко по-късно се качиха в колата и потеглиха за „Уолмарт“. Дънкън спря на паркинга, но и двамата не бързаха да слязат от автомобила.

— Лесно ще хванеш Савич — каза тя.

— Нещо ме кара да се съмнявам.

— Този път имаш пряк свидетел — възрази Елиз. — Видях с очите си как извърши хладнокръвно убийство.

— Разкажи ми отново за случилото се на моста — каза Дънкън. — Започни от момента, в който успя да отнемеш пистолета му.

— Ах, да... Дръпнах го от ръката му и го хвърлих в реката.

Дънкън я погледна подозрително и тя улови погледа му.
— Просто се питам... — започна той.
— *Какво!*
— Защо просто не го застреля?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На лицето ѝ се изписа обида, в очите ѝ проблесна гняв.

— Застрелях Тротър, защото нямах избор. Той стреля пръв. Но пистолетът на Наполи беше у мен. Нима мислиш, че бих застреляла невъоръжен човек? Нима все още вярваш, че съм способна на това?

Той извърна глава и рече примирено:

— Е, добре... Да се върнем към случката на моста. Побягнала си...

— Отговори на въпроса ми, Дънкън!

— След като ти ми отговориш.

Язвителният му тон я засегна. Дълго остана загледана в него, но най-сетне потисна гнева си и продължи:

— Побягнах от страх за живота си. Въпреки че бях с една обувка, не успях да ме догони. Когато погледнах назад, той тичаше обратно към колата. Предполагам, че е възнамерявал да подкара след мен. Точно тогава забелязах приближаващия се автомобил.

— От коя посока?

— От града. Тичах обратно, към Хътчинсън Айлънд. Помислих си: „Слава богу, пристига помощ“. Канех се да се върна и да размахам ръце срещу шофьора. Но колата изведнъж спря и от нея слезе Савич. Бях изумена. Той беше последният човек, когото очаквах да видя. Залегнах в сянката на кулата.

— Защо? Нали със Савич сте приятели? Е, добре, познати — поправи се Дънкън, когато долови укора в очите ѝ. — Защо не го извика да ти помогне?

Елиз се замисли, след което тихо отвърна:

— Не знам... Походката, с която се отправи към Наполи, беше заплашителна. Знаех, че не е случайност, задето се е озовал там. Проумях това за секунди. Но по-скоро инстинктът ме накара да остана скрита.

Дънкън помисли върху думите ѝ и попита:

— Добре, но той не те ли видя?

— Не, сигурна съм. Иначе наистина щях да бъда в моргата. Прескочи парапета между платната и продължи към спряната кола, в която Наполи седеше зад волана. Размениха няколко думи.

— Какво си казаха?

— Не чух точно. Но в следващия миг тресна изстрел. Савич погледна Наполи, навярно за да се увери, че е мъртъв. Тогава слязох по стълбата до кулата и приклеках на онова нещо под моста.

— Не се ли изплаши? Аз също се спуснах по онази стълба. Страховито е.

— Нямах време да мисля за това. Повече се боях от Савич. Веднага след изстрела той затвори вратата на колата. Секунди покъсно чух как затръшва вратата на своя автомобил. Стори ми се, че потегли... Не можех да се крия там вечно, така че се осмелих да се върна горе. Нямах и следа от Савич. Изтичах до колата си, погледнах Наполи и се убедих, че е мъртъв. Дори за миг не се спрях и не се сетих за чантата си. Побягнах. — Замълча, пое дъх и го погледна. — Вече знаеш останалото.

— Колко време продължи всичко това?

— Трудно ми е да кажа — замислено отвърна Елиз. — Стори ми се цяла вечност, но предполагам, че е било само няколко минути...

— И нямахте други коли?

Тя поклати глава.

— А защо не се обади в полицията?

— Вече обсъдихме това, Дънкън. Нямах доказателства. Ти не повярва на нищо друго, което ти казах.

— Тогава защо дойде при мен?

— Надявах се, че ще се зарадваш да ме видиш. Но ти отново не ми повярва. Не и преди да видиш тялото на другата жена в моргата.

Не можеше да го отрече. Остана замислен за миг, опитвайки да си представи какво точно се е случило: Савич взема от Наполи часовника на Елиз, който е трябвало да занесе като доказателство за смъртта ѝ. Затваря вратата и потегля със своята кола. Възможно бе всичко да е станало за секунди. Парчетата от пъзела се подреждаха, но все още нещо липсваше.

— Обясни как си спечелила доверието на Савич. Кога се срещнахте с Кейто?

— Не е нужно да поставяш въпроса деликатно, Дънкън. Промъкнах се в леглото му. Когато не успях да изкопча нищо уличаващо от Савич, започнах да търся най-добрия начин да се сближа със съдията. Сигурна съм, че с детектив Бауън сте чули пикантните клюки за връзката ни.

Не се опита да отрече.

— Вероятно повечето са истина — каза тя. — Прелъстих го. Трябваше да се омъжа за Кейто, за да проникна в къщата му, в мислите му. Но открих, че е изключително внимателен. Никога не оставяше и най-малък знак, че е свързан със Савич. Никакви бележки, разписки за банкови депозити, квитанции за електронни преводи, нищо! Два пъти ме хвана да тършувам в кабинета му — в нощта след приема и отново в последната нощ, когато си бях у дома, малко преди да се обадиш и да му кажеш да ме доведе на разпит на следващия ден. През цялото време, откакто бяхме женени, се преструвах, че страдам от безсъние, за да имам повод да слизам долу нощем. Претърсих старателно всяка стая безброй пъти и винаги внимавах да не оставям следи. Исках да се добера до каквото и да е доказателство. Но месеците брачен живот с него прераснаха в години. Започнах да губя вяра, че съществува нещо уличаващо, което може да бъде открито. Толкова желяех всичко да свърши, че навярно съм се увлякла и съм станала непредпазлива. Кейто започна да ме подозира. Опитваше се да го скрие, но от месеци усещах, че е надушил нещо, че по някакъв начин ме е разкрил. Мисълта за това ме ужасяваше. Със Савич бяха безмилостни с всеки, който се опита да ги изобличи. Не исках да умра. По-важното — не исках да се проваля. Но знаех, че времето ми изтича. Когато се появи Тротър, разбрах, че Кейто бърза да се избави от заплахата.

— Какво ти каза Тротър в онази нощ?

— Погледна ме и възкликна: „Не ми казаха, че сте толкова красива!“ Когато изрече това, се убедих, че не е крадец. Бяха го изпратили, за да ме убие.

— Горкият Гари Рей. Сигурно си му се сторила като видение. Прелестна блондинка по нощница. Запитал се е защо съпругът ти иска да се отърве от жена като теб.

— Същото си помисли и ти — тихо му напомни Елиз. — Имаше право да се съмняваш в мен, Дънкън. Привидно животът ми изглеждаше идеален. Живеех в приказката за Пепеляшка. Но вътре в

онази къща, когато оставах насаме с него, се задушавях. Трябваше да понасям допира му, а го ненавиждах.

Мисълта, че Кейто я е докосвал, бе непоносима и за Дънкън, затова побърза да я прогони.

— Страхувал се е от това, което знаеш или подозираш за него, и е наел Наполи да те убие. А Наполи е поверил мръсната работа на Тротър, който се е издънил.

— Кейто е очаквал да ме застрелят онази нощ в кабинета му и да продължи необезпокояван далаверите си със Савич.

Дънкън замислено потърка чело.

— Едно нещо не ми се връзва. Савич какво си помисли, когато ти се омъжи за партньора му? Не заподозря ли някакъв замисъл?

— Щеше да заподозре, ако не бях взела предварителни мерки. Когато започнах да се виждам с Кейто, отидох при Савич и го помолих да направи проучване за него. Като приятелска услуга.

— За Кейто ли? — засмя се Дънкън.

— Поисках да узнае каквото може за миналото на съдията. Дали има бивши съпруги, деца, наистина ли е богат.

— Постарала си се да изглежда, сякаш не знаеш нищо за този човек.

— Точно така. С този ход целях да разсея подозренията на Савич, че знам за уговорките им. За да бъда сигурна, че няма такива, от време на време го молах за приятелска услуга.

— Например?

— Да проучи жена, с която Кейто се е държал особено приятелски. Дали се среща с някоя зад гърба ми? Дали компаниите, в които Кейто инвестира, имат добра репутация? Дали инвестицията е законна? Неща от този род. — След кратко мълчание Елиз допълни: — За последен път отправих молба към него сутринта след смъртта на Тротър. Отидох в офиса на Савич и поисках да разбере дали в подземния свят се говори, че съдията е наел някого, за да ме убие. Искан да видя реакцията му. Окото му не мигна.

Дънкън си помисли, че или е много смела, или отношенията ѝ със Савич са били по-близки, отколкото твърдеше.

— Бях отчаяна, Дънкън. Знаех, че Савич ще се обади на Кейто още щом изляза от офиса му. Надявах се, че щом узнае за

подозренията ми, скоро няма да посмее отново да поръча убийството ми.

— Срещнала си се със Савич още веднъж след това, Елиз — каза той и внимателно прецени изражението ѝ. В „Уайт Тай енд Тейлз“.

— Да, в деня, когато обядвахме в кънтри клуба. Ти отказа да ми повярваш. Помислих... страхувах се, че ще ме издадеш на Кейто.

— Не го направих.

— Да, но тогава не го знаех. Отново се свързах със Савич, за да попитам чул ли е нещо. Дали страховете ми са оправдани. Успокои ме, увери ме, че не се говори друго, освен че съпругът ми ме обожава и би предпочел самият той да умре, отколкото да падне косъм от главата ми.

— Казал го е, за да ти замаже очите.

— Защото със сигурност е знаел, че скоро Наполи ще се погрижи за мен. Откъде разбра за срещата ми със Савич? — попита тя.

Дънкън ѝ разказа за Горди Балу.

— Узнах за самоубийството му в затвора точно след като съдията донесе уличаващите снимки за теб и Савич.

Елиз поклати глава с недоумение.

— Снощи спомена за тях. Какви снимки?

Обясни ѝ, но тя все още изглеждаше озадачена.

— Предполагам, че когато ме е следял, за да ме хване с Коулмън, за своя изненада ме е видял със Савич.

— Сигурно е изпаднал в екстаз. Твои снимки със Савич биха били далеч по-ценни за съпруга ти, отколкото онези, на които си с бейзболиста. Били са най-силният коз на Наполи.

— Но преди да го използва, вече бе мъртъв.

— Така е. Не му свършиха работа, но помогнаха на Кейто да постигне целта си. Опита се да ни убеди, че си била лъжкиня и развратница, вероятно любовница на известен престъпник, убил двама души, и когато си осъзнала, че загазваш, си скочила от моста. Накара ни да му повярваме.

— Включително и теб ли?

— Най-вече мен.

Елиз дълго се взира в него. Сетне попита с пресипнал глас:

— Затова ли плачеше снощи? Защото мислеше, че съм мъртва?

Дънкън не искаше сега да се връща към тези мигове.

— Пазиш ли все още писмото на Чет?

— В банков сейф е, в родния ми град. Оставих го там, преди да се преместя в Савана.

— Това поне е добра новина. — Дънкън извади от жабката слънчеви очила. — Едната дръжка е изкривена, но сложи ги.

— Защо, вече никой не издирва Елиз Леърд.

— Не желая да поемам рискове.

Когато влязоха в магазина, той й даде няколко банкноти.

— Знам, че си свикнала да харчиш доста повече.

Тя се намръщи, когато взе парите.

— Благодаря, ще ти ги върна. Какво ще правиш, докато аз пазарувам?

— Ще поседя в снекбара ето там, ще пийна ягодово газирано и ще кроя планове как да заловим онези копелета.

Елиз взе количка и се отдалечи от него към магазина. Дънкън зае едно от сепаретата в снекбара и докато отпиваше от ягодовата си напитка, си представи как водят Савич и Кейто към затвора, оковани в белезници.

Хрумна му да извади телефона си и да позвъни на ДиДи.

* * *

— Здравей! — извика партньорката му, явно доволна да го чуе.
— Не очаквах да се обадиш днес.

— Как вървят нещата?

— Косата ми прилича на облак. Уорли е кретен. Както обикновено, нали знаеш.

— А другите неща.

— Случайно да си гледал пресконференцията на съдията тази сутрин?

— Сигурно съм я проспал — излъга той.

— Съсипан е.

Кучият син бе заблудил дори ДиДи — най-проницателния детектив, когото Дънкън познаваше.

— Сега доизглаждаме подробностите — обясни ДиДи. — Дотън потвърди съпадението със зъболекарските снимки на госпожа Леърд

и извърши аутопсията. Удавила се е. Освен всичко останало, вземала е и наркотици.

— Е, това вече е измислица.

— Напротив! Щом е участвала в далаверите на Савич, нищо чудно и да е пробвала стоката. Дотън откри следи от няколко синтетични наркотика, но не е умряла от тях. Предаде тялото ѝ за погребение, все още не се знае кога и къде.

— Нещо ново за Савич?

— Нищо, освен заснетите срещи с покойната госпожа Леърд.

— Успял е да стигне до Горди.

— Като стана дума за това — каза ДиДи, — ти защо не спомена, че си се спречкал със Савич в центъра за временно задържане?

— Изхвърча ми от ума.

— Сигурно. Ключката стигна до *Казармата* сутринта. Според някои източници сграбчил си го и сте си разменили жестоки думи...

— А според други?

— Стигнало се е до бой и двамата сте се озовали в спешното отделение.

— Джерард знае ли?

— Простил ти е. Всеки от нас би реагирал така, ако се бе сблъскал със Савич толкова скоро, след като чухме за Горди. Капитанът изпрати хора да разпитат другите затворници за самоубийството му, но никой нищо не знае.

— Не е изненадващо. — Той бавно отпи от питието си, съзнателно отлагайки това, което имаше да ѝ каже. Когато реши, че е направил достатъчно дълга пауза, рече: — Дълго размишлявах, ДиДи. Сега, моля те, запиши какво трябва да направиш.

— Почакай да взема бележник и химикалка. — Върна се след секунда. — Е, казвай!

— Искам да откриеш дали Наполи е имал някаква връзка със Савич.

— Имаш предвид — освен снимките ли?

— Да, имал ли е лични взаимоотношения. Може би е стрелба напосоки, но човек никога не знае.

— Наполи едва ли се е движел в средите на Савич. Самият той го каза: защо да наемат такъв човек?

— Само поразпитай, виж дали ще изникне нещо. Започни със секретарката на Наполи. Тя ще съдейства, защото е харесвала шефа си и иска да узнае кой го е убил.

— Мислиш, че Савич...

— Казах, че е стрелба напосоки.

— Добре, ще се обадя на секретарката. Какво да търся?

— Нямам представа. И още нещо... — Дънкън замълча, сякаш обмисляше как да се изрази. — Може би не е зле да направиш проучване на хората, за които знаем, че са очистени от Савич. Вече сме наясно с историята на Горди Балю. А тези на Фреди Морис и Андре Боне, чиято къща беше взривена? Може би ако се поровим в миналото им, ще намерим някого, който знае или е дочул нещо за Савич. То ще е достатъчно, за да получим заповед за обиск. Какво мислиш?

Очакваше, че партньорката му ще се възпротиви на това предложение, ала тя се съгласи, макар и с явна липса на ентузиазъм.

— Добре, на какво очакваш да попаднем?

— Не знам. Мога само да гадая, докато го открием. — Замълча и въздъхна. — По дяволите, хващам се като удавник за сламки. Остави, ще поумувам още.

— Вали ли все още там, където си?

— Слънцето вече изсуши всичко.

— Тук също, навсякъде се вдига пара. Толкова е горещо, че едва се диша — рече ДиДи, после го попита кога ще се върне.

— След два дни — отвърна Дънкън.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. Спах до късно. Направих дълъг сутрешен крос. Мислите ми започнаха да се проясняват и ми хрумна отново да проучим онези нещастници. Но ако смяташ, че няма да има полза...

— Не съм казала това. Ще се заема — каза тя раздражено. — Все пак е нещо, а и не се очертава друга неотложна работа.

— Добре. Започни с Фреди Морис и се върни назад. Родители, братя и сестри, бивши съпруги, приятелки, приятели. Може би някой изгаря от желание да ни разкаже това, което знае за Савич.

— Вече разпитахме повечето от тези хора веднага след убийствата.

— Не е зле отново да ги посетим, да разширим кръга.

— Добре.

Престори се, че не е доловил неохотата в гласа ѝ.

— Не забравяй и Чет Роулинс. Онова момче, което беше убито в затвора.

— Екзекуцията в Айриш Спринг ли?

— Да.

— Не беше наш случай — възрази тя. — Разследването беше проведено в Джаксън.

— Е, може би детективите са пропуснали нещо.

— Добре, ще проверя. — След кратко колебание ДиДи попита: — Сигурен ли си, че си добре?

— Напълно.

— Звучиш странно.

Дънкън видя Елиз да свива по пътеката и да върви към него. Време бе да затвори.

— Мисля да подремна малко — каза той на ДиДи. — Не забравяй за секретарката на Наполи. Обади ми се веднага щом узнаеш нещо. Чао.

Преди партньорката му да отвърне, Дънкън затвори и включи телефона си на вибрация.

Стана от сепарето, за да посрещне Елиз. Погледна към нещата в количката:

— Намери ли всичко, което ти е нужно?

— А ти на кого се обади?

— В службата.

— Защо?

— По навик.

— Чу ли се с детектив Бауън?

— Свързах се с гласовата ѝ поща. Оставих съобщение, че си почивам и прекарвам приятно.

— Кога ще ѝ кажеш, че съм жива?

— Когато проумея всичко. Какво си купи?

Погледът ѝ все още бе прикован в телефона на колана му, но леко се усмихна и отговори на въпроса му:

— Няма да бъда облечена по последна мода, но поне ще изглеждам прилично. Как е питието?

— Искаш ли и ти?

— Не искам езикът и устните ми да станат червени.

— А моите червени ли са?

— Приличаш на Дракула — засмя се тя.

Платиха покупките. Дънкън едва се въздържа да не се зазяпа в бикините и сутиените, струпани в количката. По-късно потеглиха обратно към Лейдис Айлънд. По пътя се отбиха до крайпътно заведение да купят пресни скариди за вечеря.

След като се върнаха в къщата, излязоха на разходка. Докато крачеха по тесните улички на острова, Дънкън си помисли, че би трябвало да се държат за ръце, но не посегна към нея. И тя не го докосна.

Когато се прибраха, Елиз пожела да вземе душ. Той седна на стъпалата отпред на сянка, плувнал в пот, казвайки си, че се нуждае от усамотение, за да планира атаката си срещу Савич и Леърд. Но всъщност искаше да бъде далеч от шуртенето на водата и фантазиите си за тялото ѝ, покрито с пяна.

Най-сетне тя дойде при него и донесе две чаши чай с лед. От тялото ѝ се разнесе сладостно ухание на сапун. Косата ѝ все още бе влажна. Под нетрайната кафява боя започваха да прозират руси кичури. Когато забеляза, че Дънкън се взира в нея, смутено вдигна ръка.

— Пак ще порасне.

— Може би е по-добре да я оставиш къса. Така изглежда по-шик — рече той, макар че искаше да каже „секси“.

Беше облечена с току-що купените зелени бермуди и бяла тениска, под която леко изпъкваше сутиенът ѝ. Нищо претенциозно, още по-малко — провокативно. Но той изпита желание да разкъса всичко, което скрива тялото ѝ.

Попита я дали е приключила в банята и когато тя потвърди, Дънкън се отправи натам. Съблече се и влезе под душа, където лавицата вече бе отрупана с крем за бръснене в пастелна кутийка, розова самобръсначка, шампоан и балсам за коса и овлажняващ душ гел. На батерията висеше лилава мрежеста гъба.

— Проклети глезотии! — промърмори и взе обикновен сапун.

Но ароматът на тези „глезотии“ го възбуди. Дори не докосна крана за топлата вода.

Когато излезе от банята, Елиз седеше на дивана и гледаше телевизия.

— Какво е това? — попита той.

— Канал за класически филми.

— Този е черно-бял.

— Няма значение.

— Коя е тази?

Невежеството му я накара да се намръщи.

— Натали Ууд, разбира се.

Дънкън седна в другия край на дивана.

— За какво става дума?

— Прекарала е една нощ със Стив Маккуин, която той почти не помни, но е забременяла. Открива го и го моли да ѝ помогне да направи аборт... Филмът е създаден, когато абортите са се извършвали нелегално, на тайни места. Стив Маккуин трябва да намери парите, което не е лесно, но успява да го уреди. Въпреки че отиват на уговореното място — зловеща стара, студена и пуста сграда — не могат да го направят... Тя изпада в истерия и започва да пищи. Той е чакал в коридора и изведнъж се втурва вътре и изкрещява на лекаря: „Ако я докоснеш, ще те убия“. После я прегръща и я утешава, докато тя плаче. Това е любимата ми сцена. Както и следващата, в която пътуват на задната седалка на такси, той обгръща раменете ѝ и тя заспива на рамото му.

Дънкън я гледаше втренчено. После възкликна:

— Удивително!

— Да, добър филм е...

— Не, имам предвид, че помниш всички тези подробности.

Колко пъти си го гледала?

— Десет или повече.

За негова изненада, тя взе дистанционното и угаси телевизора.

— Не искаш ли да видиш края? — учуди се той.

— Това е приказка. Завършва щастливо.

— Не вярваш ли в щастливия край?

Елиз се обърна към него и попита:

— А ти?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Някога вярвах — отвърна Дънкън. — Ала вече не съм сигурен.

Елиз вяло отпусна глава на облегалката на дивана.

— И аз вече не съм сигурна дали вярвам. Струва ми се ужасно наивно, може би глупаво. — Усмихна се, но с укор към себе си. — Може би бях гледала твърде много филми. Планът ми беше да се омъжа за Кейто, за да събера доказателства срещу него, които да предам на властите. Щеше да бъде осъден и изпратен в затвора. Така щях да отмъстя за Чет, а и с престъпната кариера на Кейто щеше да е свършено. Вече нямаше да мами доверчивите избиратели, които гласуват за него. — Пое си дълбоко дъх и бавно въздъхна: — Тогава щях да мога да започна отново. На чисто. Да сложа начало на нов живот. — Засмя се тихо, с тъга. — Но *това* не влизаше в плана ми. Нямах резервен вариант, в случай че ме хване, преди да го изоблича. Погледна Дънкън и попита: — Какъв ще бъде краят?

— Все още не знам. Нямаме никакви доказателства. Нищо, освен твоята дума, която не е достатъчна.

— Разбирам. Освен това официално съм мъртва.

— Наистина ще бъдеш, ако Савич или Кейто узнаят, че си оцеляла. Не мога вечно да те крия и пазя.

— А писмото на Чет?

Той се намръщи.

— Не е солидно доказателство. Дава твърде много възможности за адвокатски машинации.

— Тогава какво ще правим?

— Първо, трябва да получа цялата информация за делата, при които Кейто е отървавал хора на Савич. Номера, името на обвиняемия, обвинението. Ще бъде нужно проучване. Трябва да действваме внимателно, за да не рискуваме. Освен това трябва да открием и други жертвени агнета като Чет. Ако попаднем на някого, който отдавна се мъчи в затвора и с всеки ден се озлобява все повече, може би ще

склони да преговаря с нас за намаляване на присъдата или дори за предсрочно освобождаване. Но вече сме опитвали с тази тактика...

— След което затворниците „се самоубиват“ или умират.

— Да, умират. — Дънкън стана и закрачи мрачно из стаята. — Казваш, че Кейто няма никаква документация, телефонни разпечатки, разписки, банкови книжа, които да го свързват със Савич.

Тя поклати глава.

— В кабинета има сейф, но Кейто така и не ми даде комбинацията.

— Ще го претърсим, стига да получим заповед за обиск. Но трябва да посочим основателна причина за тази заповед. А в офиса му в съда?

— Там не би се осмелил да държи сведения за подобни операции.

— Наистина е малко вероятно. А и отново ще ни трябва заповед. Как му плаща Савич?

— Предполагам, че Кейто има банкова сметка някъде извън страната. Може би на Каймановите острови. Веднъж бяхме там на почивка.

— Вероятно си права, но за да проверим за такава сметка, ще бъде нужно съдействието на федералните, куп хартия, правни процедури... — Изведнъж замълча, после вяло довърши: — Трябва да помисля още.

— Добре. Аз ще приготвя вечерята, а ти мисли.

Опита се, но му бе трудно да се съсредоточи, докато тя се движеше из кухнята. Беше седнал на масата с бележник и химикалка пред себе си, за да води записки, но твърде често се разсейваше.

Елиз протягаше ръце да вземе нещо от горния рафт и под тениската ѝ се разкриваше ивица гола плът.

Навеждаше се да извади съд от ниския шкаф.

Гърдите ѝ бяха на нивото на очите му, когато минаваше покрай него.

Колкото повече тя отвличаше вниманието му, толкова повече той се ядосваше. Накрая престана да се преструва, че работи, и сложи приборите на масата. Елиз сервира вечерята. Навярно бе доловила мрачното му настроение, защото не се опита да поведе разговор. Нахраниха се в пълно мълчание.

После тя каза:

— Хубави скариди.

— Пресен улов са.

— Искаш ли още франзела?

— Не, благодаря.

Дънкън хвърли празна черупка от скарида върху купчината в средата на масата и хапна месото.

— Много си мълчалив — забеляза Елиз.

— Размишлявам.

— И аз поразмишлявах по-рано днес — призна тя.

— За какво?

— Хрумна ми, че ако бях отишла в полицията с писмото на Чет още когато го получих, може би тогава щяхме да се срещнем.

— Но не го направи. Вместо това си станала първа дружка на Савич и си се пъкнала в леглото на Кейто — с огорчение рече Дънкън.

Елиз го погледна, сякаш я бе ударил. Но веднага щом превъзможна обидата, по лицето ѝ се изписа гняв:

— Точно така!

— Да-да, била си принудена... — ядосано продължи Дънкън. — Използвала си това, което имаш. И двамата знаем какво е то. Първо пред Кейто Леърд, а после — пред мен. Може би и пред Савич, въпреки че отричаш. Сякаш имаш талисман, който винаги ти помага, нали?

Елиз скочи от стола си:

— Понякога си голям гадняр!

И той се изправи рязко.

— Но поне не съм... — Сдържа се, но неизречената дума остана да витае във въздуха.

— Не премълчавай, Дънкън. Кажу го. Поне не си *курва*.

Вдигна съдовете и приборите си от масата, отнесе ги до плота, изхвърли остатъците от храна в кошчето за смет, след което ги стовари в мивката. Той стори същото. Внимаваха да не се докоснат и дори да не се погледнат. Дънкън старателно сгъна кърпата за подсушаване и дълго остана загледан в избелелите райета, проклинайки се мислено заради своята невъздържаност. Обърна се към нея и тихо продума:

— Уморен съм, тревожа се. Напрежението ми се отразява. Не исках да кажа това.

Елиз мълчеше обидено. Отдръпна се, когато той ѝ протегна ръка. — Не желая повече да водя този разговор. Писна ми от всичко.

Възвърна се студената, загадъчна маска на лицето ѝ — същото изражение, което имаше на приема за награждаването. Без следа от вълнението, с което говореше за романтичния филм. Без надежда за щастлив край.

Без да продума повече, Елиз влезе в спалнята и затръшна вратата след себе си.

* * *

Събуди го чуруликане на птици. Дънкън рядко се будеше навреме, за да види изгрева, но снощи бе заспал необичайно рано. След напразните опити да подреди обърканите си мисли и противоречиви чувства се бе предал на съня. Това бе последното, което помнеше. Беше спал дълбоко, без да сънува.

Отметна леката завивка, стана и се протегна, за да отпусне схванатите си мускули. Хрумна му да потича навън, докато е сравнително хладно, но реши, че не се е разсънил достатъчно. Щеше да излезе малко по-късно. След като Елиз станеше.

Вратата на спалнята все още стоеше затворена, откакто тя бе изчезнала зад нея вечерта.

Нахлузи дънките си. Запита се какво правят хората по това време, ако не са на работа и не тренират. Може би четяха вестници? Или гледаха сутрешни предавания? Той нямаше вестник, а не искаше да смуцава съня на Елиз, като включи телевизора.

Щеше да направи кафе и да убие времето.

Но докато наливаше вода, ръцете му застинаха. Загледа се през прозореца над мивката. Тази сутрин водната повърхност бе гладка, почти като стъкло, нарушавана само от едва забележимата диря на малка рибарска лодка.

Защо се бе държал така жестоко с нея вечерта? Ако Елиз бе успяла да събере доказателства срещу Леърд и Савич, нима би я съдил така сурово? Напротив, щеше да се възхищава на смелостта ѝ, на огромната жертва, която е направила.

Всъщност какво право имаше да я обвинява, че се е провалила в нещо, което самият той не бе успял да постигне? С подкрепата на целия полицейски отдел и той не успяваше да изправи тези престъпници пред правосъдието.

И не бе пожертвал личния си живот в името на тази цел. А Елиз го бе направила.

Беше постъпил така не от гняв, а по-скоро от ревност. Избухна, защото не можеше да понася мисълта, че е била с Кейто Леърд. С който и да е мъж, а не със самия него.

Остави празната кана върху плота и тръгна към вратата на спалнята. Отвори я без колебание.

Тя лежеше с гръб към него. Когато пантите проскърцаха, вдигна глава от възглавницата и тревожно се обърна към вратата:

— Случило ли се е нещо?

— Не — успокои я той.

Елиз погледна към прозореца.

— Колко е часът?

— Все още е ранна утрин.

Дишането им сякаш отекваше в плътната тишина, докато се визираха един в друг в полуздрача. Дънкън пристъпи към леглото. Лъхна го уханието на затоплените от тялото ѝ чаршафи. Беше облечена с новата пижама, която си бе купила. Нежните ѝ гърди се открояваха под тънкото памучно горнище.

— Преструваше ли се, когато беше в леглото с Кейто? — прошепна той.

Елиз озадачено се визира в него няколко мига, докато погледът ѝ се избистри.

— Да... — тихо отвърна тя.

Дънкън усети, че сърцето му заби лудо.

— Всяка нощ по време на брака си. — Тя поклати леко глава и шепнешком добави: — Но не и с теб.

Дънкън въздъхна с облекчение. Без да откъсне поглед от очите ѝ, разкопча дънките си и ги остави да се свлекат на пода, след което стори същото и с боксерките. Промъкна се под завивката, надвеси се над нея и нежно обгърна главата ѝ.

— Ала все още си омъжена за него — прошепна той, вдъхвайки от аромата ѝ.

— Но не съм негова *съпруга*.

Тя се надигна и нежно докосна устните му. Той зарови пръсти в късите ѝ коси.

Дълго се целуваха — дълбоко и чувствено. Накрая той вдигна глава и се загледа в лицето ѝ, поруменяло не само от съня. Бавно я разсъблече.

Елиз го притегли към себе си.

Устните им отново се сляха.

Възбудата му нарастваше, докато усещаше топлото ѝ нежно тяло. След всяка целувка двамата тръпнеха, жадувайки още. Надигна се, за да я погледа, сякаш бе видение от сънищата му. Прокара пръсти по косъмчетата на слабините ѝ, плъзна ги към стегнатия ѝ корем. Погали нежно гърдите ѝ. Леко ги притисна, след което пое едното зърно между устните си. Тя закри ръката му със своята — в жест на насърчение, докато другата ѝ ръка обхвана тила му и притисна главата му към тялото ѝ. Въздишките ѝ го направляваха, тихите ѝ стонове му разкриваха желанията ѝ, а когато повдигна ханш към него и задъхано прошепна името му, узна какво ѝ доставя най-голяма наслада.

С целувки се спусна надолу и плъзна устни по триъгълника между бедрата ѝ. Стисна с ръце ханша ѝ, наведе се и зарови лице в меките косъмчета.

Най-сетне, с навлажнени от нея устни, се плъзна нагоре и я целуна, докато навлизаше в тялото ѝ. Беше си мислил, че живее със спомена за изживяното, но това бе по-вълнуващо от спомен. Потъна в горещата ѝ и жадна плът.

Когато се раздвижи, притисна едното ѝ бедро към гърдите ѝ, за да ѝ достави по-голяма наслада. Върховете на пръстите ѝ погалиха гърба му, спуснаха се надолу, впиха се в него и го доведоха до лудост.

Движенията му ставаха по-бързи и резки. Искаше да овладее страстта си, да продължи по-дълго. Но връхната точка приближаваше. Плъзна ръце между слетите им тела.

Тя се изви към него. Извика името му и силно го притисна към себе си.

В мига на блаженство той се запита как е възможно нещо толкова вълнуващо и съвършено да бъде нередно.

* * *

Лежах с лице един към друг, споделяйки възглавницата. Членът му бе отпуснат в ръката ѝ, но всеки път, когато тя потъркваше върха с пръст, цялото му тяло потръпваше.

— Не можех повече да се боря с това — призна той.

Елиз го погледна с малко тъга:

— Ще съжаляваш ли, че си бил с мен?

Притегли я по-близо, шепнейки в косите ѝ:

— Не. Каквото и да се случи, никога не ще съжалявам за това. — Целуна я. После мрачно каза: — Имах наглостта да дойда при теб тази сутрин след онова, което казах снощи. Защо не ми се разкрещя да те оставя на мира?

— Защото можеше да го направиш, а аз не исках да ме зарежеш.

И двамата се усмигнаха. Ръката му бе притисната между бедрата ѝ. Той леко я раздвижи.

— Заплени ме още когато те зърнах за пръв път — прошепна Дънкън. — Но дори след като узнах коя си и си помислих, че може би никога няма да те видя отново след приема, ти остана в мислите ми. Преследваше ме. В нощта, когато Тротър бе застрелян, разбрах защо. Ти изглеждаше самотна, тъжна...

Елиз докосна лицето му.

— Видях една богата дама, съпруга на красив влиятелен мъж, който боготвори земята, по която тя стъпва — спомни си той. — Не можех да си обясня защо изглеждаш толкова нещастна и... изплашена. Господи, току-що осъзнах точната дума! Изглеждаше изплашена. И въпреки че разследвах престъпление, което подозирах, че си извършила, първата ми инстинктивна реакция беше да ти помогна.

— Определено не пролича, че имаш такова желание, когато дойдох в къщата ти онази сутрин.

— Страхувах се.

— От мен ли?

— Бях ужасно изплашен. Защото въпреки репутацията си на почтено ченге, още тогава те исках гола, както сега. Не се усмихвай. Това е голяма дилема за мен.

— Усмивам се, защото се радвам, че съм гола тук, с теб. Но не омаловажавам терзанията ти. Те говорят що за човек си. Иначе не бих се влюбила в теб. Аз бях не по-малко изненадана от себе си, Дънкън. Мислех, че след годините, прекарани с Кейто, никога повече няма да изпитам влечение към мъж. Но когато ти ме заговори след приема, дъхът ми спря.

— Наистина ли?

— И това се случва всеки път, когато те видя. Отчаяно се нуждаех от помощта ти, Дънкън. Но също толкова отчаяно исках да бъда с теб.

Наведе се над него и го целуна по гърдите. Ръката ѝ усещаше възбудата му, но той леко се отдръпна.

— Вече два пъти забравяме за безопасния секс, а нямам предпазно средство — каза той с треперещ глас.

Очите ѝ помръкнаха.

— Няма опасност — рече мрачно Елиз. — Кейто ясно ми даде да разбере, че не иска деца. Настоя да се подложа на специална операция още преди да се оженим.

Дънкън остана неподвижен, докато осмисляше това.

— Съгласих се, защото определено не исках дете от него. Не мислех какво ще правя по-нататък, след като отмъстя за Чет. Реших, че да остана бездетна е нищожна цена. — От крайчеца на окото ѝ се търкулна сълза. Докосна устните му. — Може би съм направила грешка.

Той я притегли към себе си. Докато я държеше в прегръдката си и притискаше лицето ѝ, за миг му се прииска да убие Кейто Леърд.

* * *

Елиз се усмихна, преди да отвори очи. Позна класическата творба, която Дънкън свиреше на пианото. Не свиреше „понякога“, както твърдеше. Щом изпълняваше произведения на Моцарт така виртуозно, явно се упражняваше често. Какво ли още имаше да узнае за него?

Вече знаеше, че е страхотен любовник. Тялото ѝ копнееше за него, макар и изтощено след часовете любовна игра. Само веднъж бяха

прекъснали, за да изпият по чаша вода с лед, преди отново да дадат воля на страстите си.

Имаше и дълги разговори, и размяна на закачливи реплики. Споделяха интересни факти един за друг — като влюбени в началото на връзката си.

Но през голяма част от времето обсъждаха далеч по-сериозни теми. Елиз се изпълваше с гняв при всяко споменаване на името на Кейто, но долавяше нетърпението на Дънкън скоро да нанесат съкрушителния удар. Изслушваше го, когато излагаше планове, спореше с него или изразяваше на глас желанието си просто да заминат някъде заедно, а Кейто и Савич да вървят по дяволите.

Но той не можеше да избяга от отговорностите си — да забрави клетвата си да отмъсти за смъртта на Чет.

Знаеха това. Както знаеха и че е възможно да не живеят дълго след неизбежния час на истината. Този страх оставаше неизказан, но витаеше във въздуха — реален и обсебващ като желанието. Несигурността за бъдещето правеше страстта им още по-отчаяна. Бяха ненаситни в стремежа си да я изживеят.

Но имаше и още нещо. Не я оставяше на мира натрапчивата мисъл, че той все още таи съмнения за характера ѝ. Веднъж, когато тя изненадващо се отдръпна от него, Дънкън задъхано попита:

— Защо спря?

Въпросът му остана без отговор. Елиз не се осмели да срещне погледа му, докато той погали лицето ѝ и я принуди да се обърне към него.

— Заради онова, което каза снощи, Дънкън. Не желая да мислиш, че съм се държала така и с Кейто. Не беше същото.

— Елиз — тихо простена той, — ти си тук, с мен, сега. Само това е от значение.

Думите му я отпуснаха. Тя беше свободна да изрази любовта си, както желае. Почувства приятна топлина при спомена как чувствено удължи насладата му, как той задъхано произнасяше името ѝ, колко силна бе възбудата му, когато с език го накара да полети.

След това я притисна към гърдите си, с гръб към него, и целуна тила ѝ.

— Почини си — провлачено промълви той, плъзна ръка около тялото ѝ и обхвана гърдите ѝ. Дълго лежаха безмълвни, докато

пръстите му потъркваха зърната ѝ.

— Как да си почина, когато правиш това? — тихо попита тя.

— Извинявай — прошепна той, но ръката му се плъзна към ханша ѝ, надолу по бедрата ѝ, между тях.

Когато пръстите му навлязоха в нея, Елиз прошепна името му.

— Тихо — каза той. — Искам да заспиш така...

Тя опита, но веднага след това промълви възбудено:

— Поне престани да движиш пръста си.

Той обеща, но, разбира се, не престана и скоро тя притискаше ръката му в сънен, но завладяващ оргазъм. Когато се отпусна до него, прошепна:

— Измамник...

Смехът му бе последното, което запомни, преди да се унесе в сън.

Сега се запита колко дълго е спала. Погледна към прозореца и по положението на слънцето отгатна, че е рано следобед. Стана от леглото и изслуша края на сонатата на Моцарт в до мажор, след която той започна друга класическа творба.

След първите два такта Елиз позна мелодията и сърцето ѝ трепна. Бързо нахлузи пижамата си и тръгна към вратата. Спря се там да го погледа, докато ръцете му плавно се придвижваха по клавишите, не пропускайки нито нота. Свиреше със същата страст, с която се любеше.

Пристъпи към него и прокара пръсти през косите му. Той извърна глава и ѝ се усмихна, но продължи да свири.

— „Für Elise“ — каза тя.

По време на кресчендото раменете му се приведоха в синхрон с движенията на ръцете, а после темпото и силата затихнаха до отчетливите финални тонове. Вдигна ръце от клавишите и отмести крака си от педала. Когато и последните тонове заглъхнаха, той се обърна към нея, обгърна ханша ѝ и я притегли към себе си.

— Прекрасно, Дънкън — прошепна тя.

— Не — каза той и потърка чело между гърдите ѝ. — Ти си прекрасна, Елиз.

Бяха потънали в блажена тишина, когато въздухът в стаята потрепери от яростен вик:

— Лъжливо копеле!

И двамата внезапно се обърнаха, стреснати от гласа. На прага на отворената входна врата стоеше ДиДи Бауън, вперила гневен поглед в тях. Вбесено затръшна с крак вратата зад гърба си и додаде с повладяен глас:

— Ще ме лъжеш, че не свириш на пиано!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Очевидно си толкова добър, че възкресяваш мъртвите с талантливата си музика — заяви партньорката му.

Пианото бе заглушило шума на приближаващата се кола и стъпките на ДиДи по стъпалата. Не че имаше някакво значение. Нищо не би предотвратило ужасната сцена, но ако бе предупреден за пристигането ѝ, Дънкън щеше да има поне няколко секунди да се подготви за неизбежната буря. Щеше да успее да обуе панталоните си, вместо да бъде хванат по бельо, при това в компанията на Елиз.

А тя се промъкна в спалнята и затвори вратата. ДиДи остана загледана след нея, после рязко извърна глава към него с гневно изражение:

— Откога знаеш, че е жива? От нощта, когато изчезна ли?

— От два дни. — Опитвайки се да охлади гнева ѝ, той спокойно ѝ разказа как бе открил Елиз в спалнята си, след като тя го бе откарала до дома му от „Смитис“. — Насочих пистолет срещу нея и си помислих същото, което си мислиш ти сега. После Джерард се обади и ми съобщи, че съдия Леърд без съмнение е идентифицирал тялото ѝ в моргата.

Елиз се върна, облечена, подаде му дънките. Той ѝ благодари и ги нахлузи.

— Щом Леърд е направил това, не му е чиста работата.

— Беше разстроен, съкрушен — възрази ДиДи. — Възможно е в отчаянието си да е допуснал грешка. А и зъболекарският ѝ картон...

— Знам, съответства на зъбите на трупа. Етикетът на рентгеновите снимки е с името на Елиз, но не са нейни.

ДиДи се замисли върху това, докато оглеждаше Елиз от главата до петите.

— Виждаш ми се доста свежа за покойница.

— Сигурно много ти се иска наистина да бях мъртва.

Лицето на ДиДи поруменя.

— Просто не обичам да ме разиграват. И Дънкън не обичаше да го разиграват, преди да започне да мисли с другата си глава — заради теб.

— Престани, ДиДи! — скара ѝ се той.

— Не, няма да замълча! — сопна се тя. — Искам да узная какво става, по дяволите, или ще се обадя на Джерард и ще му докладвам за заговора ви.

— Ще ти обясня всичко, ако се успокоиш и ме изслушаш.

Все още с войнствено изражение, ДиДи се отпусна на дивана. Той приближи един фотьойл. Елиз седна пред пианото.

Дънкън я попита как го е открила.

— Щом ти си успяла, и други биха могли.

— Обадих се на майка ти.

— На *майка ми* ли?

— Казах ѝ, че си взел отпуск и си заминал за няколко дни след фиаското с Леърд, за което вече беше прочела във вестниците. Не че тя или някой друг знае всички подробности — добави ДиДи и стрелна Елиз с враждебен поглед. — Казах ѝ, че е изникнало нещо важно и трябва да се видя с теб, а не отговаряш на мобилния си телефон и я попитах дали има представа къде може да си отишъл. Даде ми телефона в тази къща, но никой не вдигаше. Отново ѝ позвъних, а тя вече се тревожи за теб. Каза ми как да стигна и аз предложих да дойда с колата си да видя дали си тук.

— Можеше да продължиш да звъниш на мобилния ми.

— Но ти не вдигаше.

— Щях да ти се обадя.

ДиДи кимна към спалнята и го изгледа навъсено:

— Кога щеше да намериш време?

Той не обърна внимание на думите ѝ:

— Наистина ли има нещо важно?

ДиДи извади папка от обемистата си чанта и му я подаде.

— Предположенията ти от вчера се потвърдиха.

— Какви предположения? — учуди се Елиз.

— Дънкън ме помоли да проверя някои неща.

Елиз извърна глава към него:

— Значи си разговарял с нея? Каза ми, че само си оставил съобщение на гласовата ѝ поща.

— Послъгах те — смутено призна той. След това се обърна към ДиДи: — Секретарката на Наполи ли се разприказва?

— Разбъбри се като латерна. Ясно си спомня, че е изпратила препоръчано писмо до Савич. Дори ми даде обратната разписка, подписана от секретаря му. Онзи с безупречната прическа и изкуствените мигли. Впрочем, Наполи ѝ е дал плика запечатан и готов за изпращане, но тя смята, че вътре е имало снимки.

— Нека отгатна. — Дънкън се обърна към Елиз: — Твоите снимки със Савич. Същите, от които е изпратил копия и на Кейто. Двойно подсигуряване, както обикновено. Но този път е ядосал Савич дотолкова, че да го убие.

ДиДи го погледна разтревожено.

Дънкън подкани Елиз:

— Разкажи ѝ всичко.

Тя описа подробно случилото се на Талмадж Бридж до момента, в който бе видяла Савич да застрелва Наполи. ДиДи погледна подозрително Дънкън:

— Нима вярваш в това?

— Вярвам, след като разбрах, че Наполи е проявил глупостта да се опита да изнудва Савич.

— Досега не вярваше ли? — попита озадачено Елиз. — Не приели думите ми за истина?

Дънкън не успя да отговори, преди ДиДи да се намеси:

— Има и още нещо. Помоли ме да направя проучване за другите жертви на Савич. Излишно ровене — само за да се намирам на работа, но не се оказа пълна загуба на време. — Замълча и самодоволно се усмихна. — Познай кой е близък роднина на Чет Роулинс.

— Елиз е негова полусестра.

Самодоволството на ДиДи донякъде изчезна, когато разбра, че това не е новина за него. Но враждебността, с която гледаше Елиз, нарасна.

— Чула си го да ме моли да проуча миналото на Чет Роулинс и си побързала да му кажеш преди мен, за да спасиш задника си.

— Всъщност Елиз не чу молбата ми към теб.

— *Защо* си я помолил? — попита Елиз, повишавайки тон. — *Защо*, Дънкън? Освен ако... — Озадачението ѝ прерасна в гняв. —

Искал си да се увериш, че казвам истината! — укорително заключи тя. — Така е, нали? Все още не ми вярваш!

— Близко до ума е — саркастично промърмори ДиДи.

— Постави се на мое място, Елиз — каза той. — Трябваше да бъда сигурен.

Дълго се взираха един в друг, докато той пръв отмести поглед. Отново се обърна към ДиДи и попита:

— Какво друго откри?

— Тя и Савич са били близки приятелчета дълго преди женитбата ѝ със съдията — заяви ДиДи, стрелвайки с очи Елиз.

— Не сме близки приятелчета.

— Видях снимките! — разпалено каза ДиДи. — Онези, заради които си убила Наполи.

— Савич го уби.

— Колко удобно е да стовариш вината върху известен престъпник! — отбеляза ДиДи и се изправи. — Не вярвам нито на историята за моста, нито че си застреляла Гари Рей Тротър при самозащита.

— Истина е!

ДиДи се обърна към Дънкън.

— *Седни!* — Дънкън изчака, докато партньорката му отново зае мястото си, все още треперейки от ярост. — Тротър не е проникнал в къщата им, за да ги ограби. Бил е изпратен да убие Елиз. Бил е нает от съпруга ѝ.

С очевидно изумление ДиДи погледна първо Дънкън, после — Елиз.

Той се възползва от моментното ѝ онемяване и попита:

— Помниш ли, че онази вечер в „При Смити“ ти казах за личния си разговор с Елиз в началото на разследването ни и твърденията ѝ, на които тогава не повярвах?

— Това ли твърдеше? — попита ДиДи с недоверие и насмешка. — Че съдията е наел Тротър, за да убие неговата възлюбена съпруга? Колко свирки ти направи, за да те накара да ѝ повярваш?

Дънкън долови надигацията се гняв у Елиз, но погледът му остана прикован в ДиДи. Със сдържаност, на която не бе предполагал, че е способен, попита:

— Искаш ли да чуеш истината или не? Ако държиш да я узнаеш, извини се на Елиз. Ако не, вратата е ето там и ще си намеря друг партньор.

— Партньор ли? Щом заговорничиш с нея, ще бъде голям късмет да запазиш работата си.

Той стана:

— Няма да те изпращам.

— Добре, добре — отстъпи ДиДи. — Искам да чуя цялата история.

Изглежда я строго, за да ѝ напомни условието. Тя въздъхна, погледна Елиз и промърмори нещо като извинение.

Дънкън се отпусна на фотьойла си и заговори. Измина половин час, докато с Елиз ѝ обясниха всичко. ДиДи често задаваше въпроси, които Дънкън предвиждаше, защото самият той вече ги бе задал.

— Коя е мъртвата жена в моргата?

— Най-вероятно Люсил Джоунс — отвърна той. — Беше с приблизително същия ръст и телосложение. Физическото ѝ описание отговаря на това на Елиз. Савич е трябвало да се отърве от нея. Леърд е имал нужда от труп, за да приключим случая. Савич му е казал за отличителния ѝ белег. Било е нужно само да се престори, че го разпознава — и никой не би могъл да оспори това.

„Освен теб“, прочете Дънкън в очите на ДиДи, но тя не го изрече на глас.

— Няколко дни след изчезването на Елиз, когато тялото ѝ така и не изплува, навярно съдия Леърд и Савич са започнали да се безпокоят. Савич си казва: „Какъв късмет! Имам жена, чиято смърт би послужила за две цели“. Удавят Люсил Джоунс в реката, вероятно я спускат с някаква тежест, за да изплува едва след няколко дни, вече неузнаваема до такава степен, че да може да бъде идентифицирана само по белега и по зъболекарския картон.

— Направена ли е ДНК?

— Възможно е да е запазил няколко косъма, които Кейто да заяви, че са от четката за коса на Елиз. Излязла е от дома си без бижута, което доста ги е улеснило. Една подробност по-малко за уреждане.

— А дрехите ѝ?

— Била е облечена с пола и потник, купени от съдията като подарък същата вечер. Намерили са още един комплект. Вероятно ги е купила самата Люсил Джоунс.

— А ако Наполи бе успял да блъсне госпожа Леърд от моста или тя сама бе скочила? Не са ли се бояли, че ще изплуват два трупа?

— Леърд е щял да разпознае тялото, което изплува първо, за да приключим разследването за Елиз. После, ако изплува и втора удавница, тя е щяла да бъде проститутката и наркоманка Люсил Джоунс. Или да остане неидентифицирана. Във всеки случай вече никой нямаше да издирва Елиз Леърд — съпругата на съдията. Щеше да остане покойница, разпозната от съпруга си, с потвърдена самоличност по зъболекарски снимки, и вероятно — кремирана.

ДиДи гледаше мълчаливо ту него, ту нея, докато се опитваше да осмисли фактите. Най-сетне продума:

— Омъжила си се за него, Елиз, с надеждата да събереш доказателства, които да отнесеш в прокуратурата и да изобличиш и двамата със Савич. Това ли е най-същественото?

— Да.

— Тогава къде са доказателствата?

— Ако имах някакви, Кейто вече щеше да бъде в затвора и всичко това нямаше да се случи.

ДиДи я изгледа с недоверие.

— Нима твърдиш, че след като си живяла близо три години с този човек, не си намерила нито една хартийка, записан разговор или каквато и да била улика?

— Ако имах нещо, не бих останала с него.

— Да, палатът, в който те бе настанил, е скапано място. Разбирам защо толкова си ненавиждала живота си там.

Елиз се надигна и заплашително застана срещу нея:

— Мразя Кейто Леърд! Поръчал е убийството на брат ми, а трябваше да спя с него. Да се преструвам, че изпитвам удоволствие. Три години! — Гласът ѝ трепереше. — Но бях готова на това, стига накрая Кейто да си плати.

— Добре-добре, разбирам — успокои я ДиДи. — Само още един въпрос. Защо съпругът ти си е създал главоболия с Наполи? Щом толкова е искал да те убие, защо просто не е помолил приятеля си Савич за тази услуга?

— Помислих по въпроса — намеси се Дънкън. — Савич е щял да го извърши бързо и безпогрешно. Но още преди тялото на Елиз да изстине, Мейер Наполи е щял да изпълзи като червей, за да размаха онези снимки на Елиз и Савич пред всеки репортер на източното крайбрежие. Заплашил е да разтръби за връзката ѝ с Коулмън Гриър и че Кейто го е наел да я следи. Съдията би рискувал да бъде поставен под подозрение и принуден да отговаря за всичко. Както и Савич. Но използвайки Наполи, съпругът си осигурява ролята на жертва. Отървава се и от Елиз, и от изнудвана.

— Добре, вече добих представа как стоят нещата, но докъде ще ни отведе това? — попита уморено ДиДи.

Дънкън кимна към Елиз:

— Имаме свидетел на убийството на Наполи.

— Слез на земята, Дънкън! Тя не може да бъде надежден свидетел.

— Имаме обратната разписка за пакета, изпратен от Наполи. Това е пряка връзка.

— Но отново не доказва, че Савич е бил на моста в онази нощ. А срещу съдия Леърд нямаме никакво доказателство, че е извършил нещо нередно, освен погрешно идентифициране на труп, което може да бъде оправдано като неволна грешка, допусната поради дълбока скръб и случайно разменени зъболекарски картони. — ДиДи се обърна към Елиз и попита: — Докога възнамеряваш да се правиш на мъртва?

— Докато стане безопасно да се появя.

— А междувременно, Дънкън, ти тук ли ще си живуркаш с нея?

Тонът ѝ го подразни, но за да спести време и нерви, реши да го отмине.

— С Елиз обмислихме поне десет плана и отхвърлихме всичките.

— Обсъждал си полицейски стратегии с нея!

Преглъщайки насмешливия ѝ тон, Елиз се обади:

— Хрумна ми, че може би не намерих никакви доказателства просто защото не са там.

— Мислиш, че Савич съхранява документацията им? — попита Дънкън. Интуицията му подсказа, че ѝ е хрумнало нещо.

— Ако спипаме Савич, рано или късно и Леърд ще падне в ръцете ни.

— Как мислиш да стане това? — заядливо се намеси ДиДи.

— Да, Дънкън, как се надяваш да стане? — повтори Елиз. — Кейто няма да падне лесно. Няма да се подхлъзне и да допусне грешка. През цялото време, докато бяхме женени, не се случи нито веднъж, няма да се случи и сега.

— Все някак ще го хванем.

— Но как! Не са успели да докажат, че той е поръчал убийството на Чет. Отървал се е безнаказано. Ако бях загинала в кабинета му или на моста, отново щеше да му се размине. — Гневният ѝ поглед шареше между него и ДиДи. — Нали? — Никой от двамата не отрече думите ѝ. — Разбира се — упорито заяви тя. — Знаете го не по-зле от мен.

— Ще измисля нещо — настоя детективът.

— Но какво?

— Все още не знам.

— Междуременно трябва да остана мъртва ли?

— Елиз, в момента обмислям тактиката.

— Той трябва да бъде изправен пред правосъдието.

— Съгласен съм. — Дънкън сниши глас: — Но от двете риби по-голямата е Савич. Ако убедим съдията да ни помогне да го притиснем...

— Как ще го убедиш? — Изведнъж изражението на Елиз коренно се промени и тя се отдръпна от него. — Моля те, не ми казвай, че ще предложиш на Кейто оневиняване в замяна на показания срещу Савич.

Той отмести поглед от нея.

— Не мисля, че ще се стигне толкова далеч.

— Никога не ще признае.

— Ще извия ръцете му. — Той леко се усмихна, но на Елиз никак не ѝ бе забавно. — Слушай, искам да пребия онзи кучи син, докато направи самопризнания, имам не една причина да го сторя, но...

— Дано не говориш буквално! — изписка ДиДи.

— Не е нужно и ти да участваш! — изръмжа детективът.

— Какво? Значи въпросът стана личен? Вече не те е грижа за справедливостта, а за нея! — Гласът ѝ отново прозвуча пренебрежително.

— Аз съм ченге — процеди Дънкън. — Кейто Леърд е участвал в заговор за убийство на човек, задушили са го с калъп сапун. Ако влезе в затвора, значи съм изпълнил дълга си и ще мога да спя спокойно.

— В нейното легло.

Тишината, която настъпи, бе изпълнена с гняв. Няколко мига никой не проговори, най-сетне Елиз каза:

— Не мисля, че ще се стигне до физическа разправа с Кейто. Когато ме види жива, ще...

— Ти оставаш тук.

Тя втренчи очи в Дънкън.

— Не, по дяволите!

— Ще стоиш тук, Елиз. В безопасност, далеч от погледите на Кейто Леърд и Савич, докато и двамата бъдат прибрани на топло! — решително отсече той. — Не мога да изпълня плана си и в същото време да те пазя.

— Трябва да присъствам, когато Кейто разбере, че е разкрит! — извика тя. — Искам да видя изражението му. Години чаках да получа възмездие за смъртта на брат си. За нищо на света няма да го пропусна.

Дънкън упорито поклати глава.

— Ще дойде и твоят час — в съда, обещавам. Но засега трябва да си траеш и да ни оставиш да свършим работата си. — Елиз понечи да продължи спора, но той добави: — Ако с теб се случи нещо, отново ще загънем в блатото и никога не ще притиснем онези копелета. Ти си ключов свидетел в разследването ни срещу Савич. Също толкова важна си за завеждането на дело срещу Леърд за убийството на Чет и всичко останало. Не се показвай, докато не настъпи удобният момент капанът да щракне. Съжалявам, Елиз, просто се налага.

ДиДи бе слушала мълчаливо, с нескрито задоволство спора между тях. Най-сетне се намеси:

— Не ми се ще да ви напомням, че все още нямате капан, който да заложите.

Дънкън ѝ изложи плана си, но тя отвърна с явна липса на ентузиазъм:

— Не знам, Дънкън, не ми харесва.

— Играта трябва да загрубее, ДиДи. Вчера проумях, че няма да поставим онези типове натясно с чисто законни средства. Не можем да играем по правилата и да се надяваме да ги изправим пред съда. Те владеят всички правни машинации. Знаят как да ни разгромят. Единственият начин да ги пипнем, е, като заобиколим някое и друго правило.

— Кое правило? — тревожно попита тя.

— Просто казвам... — Дънкън млъкна, отказвайки да бъде конкретен. — Ще трябва да си позволим малко свобода на действие. С мен ли си или не?

— С теб съм — отвърна неуверено ДиДи. После заяви по-твърдо:
— Разбира се, че съм с теб.

Той погледна Елиз и нежно ѝ се усмихна.

— Трябва да се съгласиш, че така е най-добре.

След дълго колебание тя кимна.

* * *

Дънкън реши да остави колата си при Елиз.

— Използвай я само в краен случай — предупреди я той, докато ѝ подаваше ключовете. — Стой в къщата през повечето време. Когато излизаш, старай се да не привличаш внимание. Никой не бива да те види, докато всичко приключи. — Ласкаво прокара ръка по косата ѝ. — Не бива да рискуваме да се заговори, че някой е видял духа на Елиз Леърд, нали?

Включи домашния телефон и ѝ каза, че ако се обажда той, ще изчака телефонът да звънне два пъти, ще затвори и отново ще набере.

— Иначе не вдигай. Използвай го само при изключителни обстоятелства.

Даде ѝ и резервния пистолет, който бе скрил върху шкафа.

— Лесно се използва.

Показа ѝ как да борави с него и ѝ даде допълнителни патрони. Когато най-сетне стана време двамата с ДиДи да тръгват, лицето на Елиз се напрегна.

— Страхувам се — Тя усещаше, че я обзема паника.

— Всичко ще бъде наред.

— Не се безпокоя за себе си, а за теб.

— Ще внимавам. ДиДи ще пази гърба ми.

Едва сдържайки сълзите си, тя промълви:

— Моля те, бъди нащрек!

— Обещавам. Ти също не поемай рискове, Елиз!

Прегърнаха се и се сляха в дълга целувка. Когато най-сетне се отдръпна от нея, Дънкън ѝ прошепна:

— Запомни всичко, което си казахме тази сутрин. — После отново я целуна. — Доскоро.

Обърна се бързо и двамата с ДиДи се отправиха към вратата.

* * *

Обсъдиха плана по пътя обратно към Савана. Когато минаха по Талмадж Бридж и свиха към центъра, ДиДи направи последен опит да го убеди да не привежда плана си в действие, без да го обсъди с капитан Джерард.

— Опасно е, лудост е да се захванеш сам, Дънкън.

— Не съм сам — имам теб.

— Бихме могли да включим Уорли и още неколцина колеги...

— Не. От мен Леърд очаква най-лошото. По-добре е да изглежда, сякаш съм превъртял и съм станал непредсказуем.

Изминаха няколко пресечки и едва тогава тя каза:

— Стопроцентово ли си сигурен, че Елиз Леърд не е скалъпила тази сложна история и не те е прелъстила, за да ѝ повярваш?

— С каква цел? — Хвърли ѝ убийствен поглед. — Самата ти каза, че си е уредила уютно гнезденце. Защо би искала да го унищожи, освен ако това, което твърди, е истина?

— Казвам само, че е малко странно за цялото време, през което е била съпруга на Кейто, да не е успяла да намери никакво доказателство.

— Ще намерим. Веднъж да докопаме Савич и ще бъде лесно.

— Госпожа Леърд...

— Не я наричай така!

— Не беше съгласна с твоите приоритети.

— Накрая се съгласи. Спри до къщата ми.

— За какво?

— Трябва да се преоблека. Не искам да се срещна със съдията по тениска и джинси.

— Не отиваме на среща с него, Дънкън. Отиваме да го отвлечем.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Кейто Леърд се чувстваше толкова добре, че му бе трудно да върви прегърбен и да си придава печален вид.

— Работата ме ободрява — каза той на онези, които изразиха удивление и загриженост, когато го видяха в съда толкова скоро след сполетялата го трагедия.

Обясни им, че е загрижен и за правораздавателната система, която и без това буксувала. Не можел да позволи личната му трагедия да стовари по-тежко бреме върху плещите на колегите му.

На излизане от Правосъдния отдел на Чатъм Каунти махна за довиждане на охранителите и се престори пред тях, че едва има сили да побутне тежката стъклена врата.

Но походката му бе пъргава, когато тръгна през паркинга. Слънцето клонеше към залез. Той забеляза внушителната си, стройна и издължена сянка върху настилката. Ала след малко към нея се присъедини друга сянка, също толкова издължена, стройна и внушителна. В същото време чу познат глас зад гърба си:

— Здравейте, съдия Леърд.

Обърна се, когато Дънкън Хачър вкопчи в рамото му силната си ръка. Детективът се усмихваше, но така, че съдията го побиха тръпки.

— Как вървят нещата, Ваша чест?

— Както би могло да се очаква, благодаря.

— Кога е погребението?

— При тези обстоятелства реших да мине без официална церемония. Ще бъде в тесен кръг.

— Ще поискате ли тялото да бъде кремирано?

— Загрижеността ви е трогателна, детектив Хачър. Но тези неща са твърде лични.

Ледената усмивка на Хачър изчезна.

— Качвайте се в колата!

Хачър буквално го завлече към неговия „Лексус“, където детектив Бауън чакаше с отворена врата и включен двигател.

— Добър вечер, господин съдия — поздрави учтиво тя.

— Проникнали сте в колата ми?

— Това са част от допълнителните услуги, предлагани от полицейския отдел — отвърна ДиДи. — Да откарваме VIP персони до домовете им след тежък ден на работното място.

— Съдия, който е суров с полицаите и мекушав с престъпниците, заслужава специално отношение — добави Хачър.

Кейто се опита да освободи ръката си от хватката на детектива, макар и да знаеше, че опитът му ще бъде безуспешен. Огледа се за помощ, но паркингът бе пуст.

— Пуснете ме! — заплашително изрече той.

— Веднага щом се качите в колата.

— Това ще ти коства работата, Хачър.

— Вероятно. Но не и преди да изпея на висок глас пред всички трагичната балада за връзката на покойната госпожа Леърд с Робърт Савич.

Досега това не бе стигнало до медиите. Съдията бе поискал да остане неоповестено. Той престана да се съпротивлява.

— Очевидно знаете мелодията. — Хачър го сграбчи още по-здраво. — Влизайте в колата или ще счупя ръката ви, което би ми доставило огромно удоволствие.

Погледът на Дънкън издаваше, че не блъфира. Очевидно ДиДи Бауън си мислеше същото. Гледаше партньора си с тревога и може би с малко страх.

— Ще отидеш в затвора за това! — изсъска съдията.

Въпреки заплахата, той се качи на задната седалка на колата си. Хачър се настани до него. Детектив Бауън седна зад волана, съвестно закопча предпазния си колан и потегли от паркинга.

Не знаеше дали да изпита облекчение или уплаха от посоката, в която поеха. Беше очаквал да го откарат или в дома му, или в полицейското управление. Вместо това, се отправиха към реката.

На няколко преки от съда модерните ресторанти и магазини в района на Маркет Скуеър отстъпваха място на занемарени строителни обекти, складове и сгради на фалирала фирми, повечето изоставени и запуснати. Булевардите се стесняваха в неравни улици, покрай които се низеха редици телени огради. Колата подскочи, докато пресичаше трамвайните релси.

От лявата им страна се издигаше Талмадж Бридж. Отвъд него бяха учрежденията на пристанищните власти на Джорджия. Кейто знаеше, че на портала има въоръжени пазачи, но не биха могли да му помогнат от това разстояние.

Всички мълчаха, докато Хачър обяви:

— Стигнахме.

Детектив Бауън отби встрани от улицата и спря, но не изключи двигателя.

Съдията огледа района и гневно процеди:

— Много въздействащо! Пусто място, зловещо и страховито.

Не бе изплашен, а по-скоро вбесен. Знаеше, че както и да се перчеше със силата си, Хачър няма да му посегне. Но как се осмеляваше да мисли, че ще се отърве безнаказано за подобно отношение към съдия? Детективът не бе просто безразсъден, а удивително наивен.

Във всеки случай бе крайно време да разкрие картите. Кейто Леърд самодоволно се усмихна.

— Задоволете любопитството ми. Спахте ли с жена ми? Или само ви се искаше? — Забавно бе да види как чертите на детектива се напрегнаха и лицето му застина. Съдията тихо се засмя: — Не бъдете твърде суров със себе си, детектив Хачър. Елиз имаше същото въздействие върху почти всеки, мъж, с когото се срещнеше. Дори полицаи с много отличия като вас не би останал безразличен към чара ѝ. Не сте уникален. И далеч не сте толкова жесток, колкото искате да изглеждате.

Но не бе предвидил какво ще последва. Движението на Хачър бе така светкавично, че той осъзна какво става едва когато усети заслепяваща болка в слабините и от гърлото му се изтръгна вик.

— Това достатъчно жестоко ли е? — попита Хачър и безмилостно стисна тестисите му.

Въпреки усилията си да се сдържи, Леърд заскимтя като куче.

— Нека ви кажа какво ме прави и уникален, и жесток, съдия Леърд — прошепна Хачър толкова близо, че горещият му гневен дъх докосваше лицето на съдията. — Аз съм този, който ще откъсне топките ви в този миг, ако откажете да ни съдействате.

През червената мъгла на болката до съдията достигна гласът на детектив Бауън:

— Дънкън, недей...

— Млъкни, ДиДи! — изръмжа той. — Казах ти, че ще действам по свой начин.

— Но не можеш...

— Мога. И го правя. — Затегна хватката си и отново завъртя ръка.

— Какво искате? — Пискливият глас, с който Кейто изрече въпроса, сякаш не бе неговият.

Хачър постепенно отпусна юмрука си и го освободи.

— Сега, след като успях да привлека цялото ви внимание, ще ме изслушате.

Опитвайки се да затаи дъх и да потисне болката, Кейто погледна към предната седалка. Детектив Бауън ги наблюдаваше с очевидна тревога. Не бе съгласна с методите на партньора си, но нямаше намерение да се намесва.

— Подозираме, че сте замесен в нещо нечисто.

— И какво е то? — изскимтя омаломощено съдията. Отново отмести поглед към Хачър, но застина от усмивката, която се появи върху лицето на детектива.

— Знаем, че сте мошеник, просто все още не сме разкрили докъде се простира участието ви в престъпните дела. Но това вече дори не ме интересува.

Кейто дишаше учестено, без да отрони и дума.

— Нямам нищо срещу вас — каза Хачър. — Но най-сетне се добрах до нещо за Савич, а той е този, когото съм набелязал.

Съдията погледна ДиДи и отрони:

— Всички искаме да докопаме Савич.

— Радвам се, че го казвате. Защото утре ще бъде арестуван за убийството на Наполи.

— Мейер Наполи ли? — Макар да го каза на себе си, изненадата му изглеждаше искрена.

— О, да, забравих да спомена — вметна Хачър. — Появи се свидетел, който е видял как Савич застрелва Наполи на Талмадж Бридж.

— Сериозно ли говорите?

Кейто погледна към ДиДи за потвърждение.

— Напълно, съдия Леърд. Същият човек е видял Наполи да блъсва госпожа Леърд от парапета в реката.

— Значи Елиз не е... не е скочила? Не е сложила сама край на живота си?

— Изглежда, не — отвърна ДиДи.

Той наведе глава и сниши гласа си до задъхан шепот, който също прозвуча искрено.

— Това... донякъде ми носи утеха.

— Савич се е появил веднага щом Наполи е свършил мръсната работа вместо него — продължи ДиДи. — Явно Наполи е изнудвал Савич с онези снимки, както е възнамерявал да изнудва и вас. Савич го е убил.

— И когато кучият син бъде изправен пред вас за изслушване за освобождаване под гаранция — намеси се Хачър, — добре е да бъдете настроен за сурово наказание. Изслушването трябва да даде тон за развоя на делото за убийство. Ако се държите другояче, ще започнем да се питаме защо и да търсим причините.

— Но не разбирам защо сте счели за необходимо да организирате това... отвличане.

— Защото държах да сте наясно, че ми писна да бъда разиграван от правната система, сиреч — от вас! — каза Хачър. — Последния път, когато Савич бе изправен пред съда, вие го пуснахте да си отиде.

— Бях задължен от...

— Спестете си приказките, Ваша чест. Но запомнете назидателния тон, с който говорехте преди малко. Ще бъде от полза. Ще вдъхне... авторитет. Утре, на изслушването, ще откажете на Савич право на освобождаване под парична гаранция. Ще остане в ареста до процеса. Уредете вие да водите този процес и не правете никакви отстъпки към него или адвоката му Стан Адамс. Нито при подбора на съдебни заседатели, нито при възражения, нито дори ако поискат почивка, за да отидат до тоалетната. Нищо да не става според техните желания. Разбрахме ли се?

— Добре — разтревожено отвърна Кейто.

— Всъщност имаме един проблем — каза ДиДи Бауън и тревожно погледна към Хачър. — Свидетелят ни не е най-надеждният...

— Достатъчно надежден е! — Резкият тон на партньора ѝ я накара да замълчи. — Имаме свидетел. Можем *най-сетне* да притиснем онова жестоко копеле, ако решавате в наша полза. Не искаме процесът да бъде прекратен дори ако заседателите четат вестник и гледат директното му излъчване по мобилните си телефони, докато седят в ложата.

— Няма да се задоволя с по-малко от доживотна присъда. Ще оставя на съдебните заседатели да решат дали да получи смъртно наказание — заяви съдията.

В гласа му изведнъж се бяха появили възторжени нотки.

Гледаше ту единия, ту другия детектив и накрая се спря на Хачър. Въпреки че го презираше, изпита желание да го разцелува. Проклетият наивник не осъзнаваше, че така решава най-големия му проблем: как да сложи край на партньорството си със Савич, без да се страхува от възмездие.

Наскоро бе стигнал до заключението, че ползотворното им сътрудничество вече се е изчерпало. Беше му донесло състояние, което никога не би могъл да изхарчи, въпреки че когато се оттеглеше в пенсия, щеше да се постарае.

Не че парите бяха причината да склучи тази сделка. Примамливи бяха тръпката на тайнствеността, рискът. Непрестанният флирт с опасността му бе доставял безкрайно удоволствие.

Но вече бе станало твърде лесно, вълнението бе отшумяло. Това партньорство бе слабост, която не си струваше рисковете. Ала прекратяването му би изложило живота му на опасност, защото само Савич слагаше край на партньорствата.

Сега престъпникът щеше да бъде осъден на доживотен затвор или екзекутиран. Ако се разбърбеше наляво и надясно за корумпирани съдии, кой щеше да го слуша? Всички осъдени на смърт обезумяваха от злоба и никой не им обръщаше внимание, особено когато злобата им бе насочена към съдиите, произнесли присъдите им.

Положи огромно усилие да остане с подобаващо сериозно изражение, когато заяви:

— Савич ще си получи заслуженото. Ще се погрижа.

Хачър се взираше право в очите му, сякаш за да се увери, че може да му има доверие. Най-сетне, очевидно доволен, погледна към

детектив Бауън и кимна. Без да продума, тя направи обратен завой и колата потегли към съда.

Въпреки пулсиращата болка в слабините, Кейто едва сдържаше радостта си.

* * *

Преддверието бе пусто, Кени бе потънал вдън земя.

Вратата за личния офис на Савич бе широко отворена. В стаята нямаше друга светлина, освен кръга върху бюрото, хвърлян от настолната лампа. Лъскавата му глава бе наведена над куп документи. Косата му бе разделена на толкова прав път, че изглеждаше като нарисувана.

Усетил, че вече не е сам, той посегна зад бюрото си, където държеше скрит пистолет, вдигна очи и се взря в неканения гост.

Ярките му зеници леко се разшириха, но изненадата бързо бе прикрита зад непроницаемия син поглед, който бе последното нещо, видяно от мнозина миг преди смъртта им.

— Чух асансьора и помислих, че е Кени — каза той.

— Никак не приличам на него.

Савич се усмихна и ослепителнобелите му зъби проблеснаха на матовото му лице.

— Чувството ти за хумор не е пострадало. Добра вест за отвъдния живот.

Елиз побутна вратата и влезе в офиса му.

— Съвършено жива съм.

— Виждам, че е така. Дори не изглеждаш никак зле. Само не бих казал, че одобрявам новата ти прическа, да не говорим за дрехите.

— Не изглеждаш шокиран да ме видиш — отбеляза тя.

— Вярвам само на абсолютно доказани истини, Елиз. Сведенията за смъртта ти бяха откъслечни, основани на догадки. Дали Наполи те с блъснал от моста? Дали си скочила, след като си го убила? Всичко беше твърде объркано. — Вдигна ръце. — Кой знаеше в какво да вярва?

Взираха се един в друг няколко мига. Накрая тя каза:

— Все още не си ме поканил да седна.

— Извини ме. — Посочи ѝ стола срещу бюрото си. — Все пак съм мъничко изненадан. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

И двамата бяха предпазливи. Никой не можеше да предвиди края на тази среща. Единствено тя знаеше целта ѝ.

— Съпругът ти все още ли е в неведение?

— Питаш дали Кейто знае, че съм жива ли? Не.

— Разбирам.

— Нищо не разбираш.

Савич ѝ се усмихна.

— Напълно си права. Предполагам, че си имала основателна причина да се правиш на мъртва. Изгарям от нетърпение да я узная. Къде беше?

— През последните три дни — с Дънкън Хачър.

Савич избухна в смях, поразен от признанието ѝ.

— Превъзходно! Когато го видях за последен път, беше обезумял. Пошегувах се с него за увлечението му по теб. Мислех, че е безнадеждно. — Савич изразително повдигна вежди. — Явно не е така. — Отново се засмя. — Разбирам защо те иска в леглото си. Но не мога да си обясня какво привлекателно намираш ти в него. Безспорно притежава някакъв първичен чар. С тези рамене. И тези изсечени черти. Но е отегчително праведен, Елиз — каза той с нотка на съжаление. После добави със змийска усмивка: — Или доскоро беше. Преди да срещне теб. Нищо чудно, че е започнал да се държи безразсъдно. Борил се е със страстта си, но очевидно тя е надделяла над чувството за дълг. — Савич облиза устни, сякаш за да усети сладостния вкус на падението на Дънкън. — Как се чувстваш, Елиз? Какво е да накараш един човек да пожертва душата си за теб?

— Дънкън не е пожертвал нищо заради мен.

— Поне част от праведността си — със сигурност.

— Може би за известно време. — Тя сведе поглед. После продума тихо: — Повече иска теб, отколкото мен.

Савич се наведе напред и опря лакти на ръба на бюрото.

— Не те разбирам.

Елиз вдигна глава и го погледна.

— Ти си това, което желае най-силно. Никой не е обсебил сърцето му така, както ти. В него няма място за никого друг. Готов е на

всичко, за да те унищожи... по един или друг начин.

Савич я погледна изпитателно за миг, а после стана и заобиколи бюрото.

— Да, по един или друг начин. Стани, Елиз.

Тя колебливо изпълни молбата му и отгатнала причината, разпери ръце.

— Мислиш, че Дънкън ме е изпратил ли? Би ме убил, ако узнае, че съм дошла тук.

— Все пак ме извини за любопитството.

Претърси я от горе до долу и провери под сутиена ѝ за скрит микрофон.

Елиз хладно се взираше в него, докато я докосваше.

Усмихна ѝ се чаровно и след като поизпъна потника ѝ, се върна на стола си зад бюрото.

— За мен не е никаква новина, че Дънкън Хачър сънува мокри сънища за моето залавяне.

— Но сега има план да ги сбъдне.

— Така ли?

— В онази нощ на моста избягах от Наполи...

Това бе очевидно, но Савич е нетърпение очакваше да чуе останалото.

— ... едва след като те видях хладнокръвно да го застрелваш.

— А-ха. — Савич се облегна назад, явно необезпокоен от дръзкото ѝ разкритие.

— Дънкън ще използва свидетелските ми показания като основание да те арестува.

— Нима?

— В момента е с Кейто и го заплашва с последствията, ако бъде отстъпчив към теб и отново те пусне да излезеш от съдебната зала на свобода. После ще дойде при теб.

Савич не откъсна поглед от нея, докато размишляваше върху думите ѝ.

— С това предупреждение предаваш Дънкън Хачър.

— Точно така.

— Кавга между влюбени ли?

— С Дънкън имаме различни цели. Той иска теб.

— А какво искаш ти, сладка Елиз?

— Тук съм, за да ти предложа сделка.

— Този разговор с всяка минута става все по-странен. Заинтригуван съм. Каква сделка?

— Ако дам показания за онова, което видях, ще бъдеш обвинен в убийство.

— Или...

— Или ще се отрека от историята, която разказах на Дънкън. Ще заявя, че съм застреляла Наполи при самозащита, както Тротър.

— Тогава Хачър не повярва във версията за самозащита. Сега ще му бъде още по-трудно.

— Ще кажа, че затова съм скалъпила лъжата за теб, защото не би ми повярвал. Във всеки случай без моите показания Дънкън няма нищо срещу теб. Никакво солидно доказателство, с което да издейства повдигане на обвинение. Без мен не може да се добере до теб.

Савич остана съвършено неподвижен и нито веднъж не мигна, докато я гледаше втренчено. Изминаха дълги мигове. Най-сетне каза:

— Това е невероятно щедро предложение, Елиз. Ако се отречеш от думите си, не само ще превърнеш новото си гадже в свой враг, а и ще рискуваш самата ти да бъдеш уличена.

— Ще поема риска, ако приемеш предложението ми.

Той присви очи срещу нея, напълно осъзнавайки, че подобно предложение не може да бъде отправено безвъзмездно или на нищожна цена.

— Какво искаш от мен? Сигурно е изключително важно за теб. Нещо, което отчаяно желаеш.

— Да. И само ти можеш да ми го дадеш.

— Слушам те.

Срещна погледа му.

— Искам Кейто. Дай ми го.

* * *

Когато ДиДи подаде ключовете от лексуса на съдията, не го погледна в очите, сякаш така щеше да избегне участие в това, което ставаше. По принцип беше съгласна с Дънкън. Но грубото му държане бе недопустимо. Беше прекрачил границата. И причината бе Елиз.

Погледаха как Леърд потегля, после се върнаха до колата ѝ.

— Тази част мина точно по плана — шеговито отбеляза Дънкън, докато се настаняваше на предната седалка.

— Нима напълно си забравил какъв е смисълът на работата ни, Дънкън?

— Да заловим Савич, а после — и този негодник.

— Да ги заловим с каквито и да е средства, законни или не?

— Опитяхме със законни. Не успяхме.

— Може да поиска задържането ти за нападение.

— Може, но няма да го направи. Ще пази кожата и репутацията си. — Погледна часовника си. — Обикновено Савич работи до късно, но трябва да побързаме, за да стигнем в офиса му, преди да си тръгне. Да вървим.

— Сега ли?

— Разбира се, че сега. Какво си мислеше?

— Че ще следваш процедурата — извика тя. — Ще поискаш заповед за задържане и ще се консултираш с по-висш полицейски служител. Помниш ли капитан Джерард? Уорли? Ние не сме хора, търсещи саморазправа, а детективи. Имаме нужда от подкрепление и...

— Не! — категорично отсече той.

Гневно впериха погледи един в друг. ДиДи първа отстъпи и пробва друга тактика.

— Не си даваш ясна сметка какво вършиш, Дънкън. Моля те, помисли и се опомни.

— Вече мислих достатъчно. Писна ми от умуване, трябва да действаме.

— Съгласна съм, но трябва да постъпваме отговорно и да спазваме законите.

— Добре — рязко каза той, — щом биеш отбой, ще продължа сам. Ако затъна...

— *Когато* затънеш.

— Добре, когато затъна, не е нужно да ме последваш. Аз поисках това, не ти. Партньорската ти лоялност дотук е достатъчна. Официално те освобождавам от всякакъв дълг към мен. Остави ме и си тръгни с чиста съвест. Но аз ще доведа замисъла си докрай, и то по свой начин.

Обърна се и посегна към дръжката на вратата, но партньорката му го сграбчи за ръкава:

— По дяволите, Дънкън! Знаеш, че не мога да те оставя да се изправиш сам срещу Савич.

Той ѝ се усмихна за миг:

— Добре тогава. Да вървим!

По пътя и двамата мълчаха. Когато колата им приближи на една пряка от магазина за машини на Савич, Дънкън отвори ципа на сака между седалките и извади револвер 357-и калибър. Пъхна го в колана на панталона си.

ДиДи го погледна изненадано.

— Откъде се сдоби с това?

— Взех си го от къщи.

— Къде е деветмилиметровият?

— Този е по-подходящ за целта ми.

— Как така?

Не последва отговор. Вместо това, Дънкън издаде сподавен звук на пълно недоумение.

ДиДи проследи погледа му.

Пред сградата на Савич стоеше паркирана неговата кола, която бе оставил при Елиз Леърд на Лейдис Айлънд.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Елиз! — промълви Дънкън с пресипнал глас.

Обърна се към ДиДи, сякаш търсеше обяснение. На лицето ѝ се изписа: „Нали ти казах“, но тя се сдържа да го изрече на глас.

Сградата бе тъмна. На паркинга нямаше коли на служители, но прозорецът на офиса на Савич горе светеше. Дънкън вдигна поглед към него и гневно промърмори:

— По дяволите!

Преди ДиДи да натисне спирачките, той отвори вратата и скочи.

Тя слезе от шофьорската седалка и подтичвайки, тръгна след него.

— Дънкън, почакай!

Той продължи да крачи напред.

— Това не променя нищо.

— Променя всичко! — Тя се втурна към него, но той отблъсна ръката ѝ. — Да се успокоим и да поговорим.

— Нямам време за приказки.

Чуха друга кола да свива към паркинга, обърнаха се и познаха зад волана секретаря на Савич.

Дънкън се затича към входа на сградата и извика на ДиДи:

— Задръж го, преди да предупреди Савич.

— Дънкън!

Но той дори не забави крачките си.

— Мамка му!

ДиДи се поколеба няколко секунди, а после спринтира до колата на Кени, който нервно прехвърляше мобилния си телефон от ръка в ръка.

* * *

— Кейто ли? — повтори Савич.

Елиз кимна.

В очите му проблесна насмешка.

— Искаш да се отървеш от съпруга си, за да бъдеш свободна да заживееш щастливо със своя грубоват детектив?

— Не се затормозявай с мотивите ми. Мисли за положението си — каза тя. — Кейто няма да ти помогне в съда, както последния път. За да се застрахова, ще застане на тяхна страна. Дънкън ще се погрижи. Утре ще бъдеш задържан за убийството на Наполи. След формалностите ще бъдеш отведен право в съда за изслушване за пускане под гаранция. Кейто ще отхвърли молбата. Ще прекараш остатъка от живота си в затвора. Нито ден повече на свобода.

— Освен ако се отречеш от показанията си.

— Точно така. Ако се погрижиш за унищожението на Кейто, в замяна ти гарантирам: не съм те видяла да убиваш Наполи.

— Какво разбираш под „унищожение“?

— Искам приходите му да секнат. Искам животът, който познава и обича, да свърши. Не ме интересува как ще го направиш — хладно добави тя. — Е, сключихме ли сделка?

Усмивката на Савич не изчезна дори когато вдигна пистолета, който държеше в ръката си, и го насочи над бюрото срещу нея.

Сърцето ѝ подскочи.

— Какво правиш?

— Избирам друга възможност, Елиз. Защо да приема предложението ти, когато мога просто да те застрелям — тук и сега — и да сложа край! По-сигурно е да убия един свидетел, отколкото да сключа сделка с него. — Засилвайки напрежението ѝ, добави: — Жалко, че не си обмислила плана си по-внимателно. Преди да дойдеш, трябваше да предвидиш и този вариант.

— Мислех те за приятел.

— Поредната ти грешка. След много други. Първата от тях е, че си ни подценила.

— Теб и кого?

Савич се намръщи.

— Честна дума, Елиз, писна ми от тези постановки. С Кейто знаем, че *ти* си наясно за партньорството ни. — Наведе се напред и попита: — Знаеш ли защо досега всичко вървеше по плана ти толкова

добре? Защото никой от нас не е вчерашен. И двамата сме еднакво предпазливи. За разлика от теб, ние не допускаме грешки.

— Кейто допусна една — осмели се да изтъкне тя. — Наполи не се оказа надежден наемен убиец.

— Права си. Ако решението беше мое, бих действал по-експедитивно и сигурно.

— За да се отървете от мен ли?

— Започна твърде много да пъхаш носа си навсякъде, да ставаш твърде любопитна. Караше и двама ни да се безпокоим.

— Откога знаехте за... любопитството ми?

— От самото начало — засмя се той. — Мислейки се за много умна, сама ни се предложи. Правеше се на лоялна служителка, заслужаваща доверие. Беше идеалната секс играчка за Кейто. Сладурче — продължи той, снишавайки гласа си до заговорнически шепот, — почти веднага разкрихме връзката ти с Чет Роулинс.

— Никога не издадохте...

— Защо да се издаваме? Нали разбираш, внимателно проучваме всеки, който се сближи с нас, Елиз. Параноици сме, но параноята ни се оказва оправдана и сигурна политика.

— Какво ви накара да се усъмните в мен?

— Не пасваше в калъпа. Показваше страхотно желание да работиш в „Уайт Тай енд Тейлз“, а не се вписваше в стереотипа. Личеше, че не си курва по природа. В бранш, в който доходите на едно момиче зависят от прелъстяването на клиенти, ти се държеше хладно и беше недостъпна. Естествено това събуди любопитството ми, а после породил подозрения. Не се наложи да ровя твърде дълбоко, за да открия, че си свързана с Чет Роулинс.

Пистолетът на Дънкън бе в чантата на Елиз. Тя се питаше дали би могла да успее да го извади, преди Савич да я застреля. Не се съмняваше, че ще го направи. Но сега все още се забавляваше.

— Когато казах на Кейто за роднинството ти с Роулинс, той изпадна в паника. Боеше се, че може би имаш солидно доказателство срещу него във връзка с кончината на брат ти. Искаше... да се отървем от теб веднага, като ти устроим една катастрофа на магистралата някоя вечер, след като си тръгнеш от клуба. Но тогава го разубедих. Бях заинтригуван от теб. Искях да видя какво ще направиш по-нататък. Скоро стана очевидно, че нямаш нищо срещу нас, освен подозренията

си. Че търсиш информация, доказателства — каза той, прошепвайки последната дума, сякаш бе тайна помежду им. — Когато не се добра до нищо от мен в „Уайт Тай енд Тейлз“, реши да се преместиш в кънтри клуба. С явното намерение да се запознаеш с Кейто. Е, вярно ли е това?

Тя не отговори, но не беше и нужно.

— Ето кога историята взе интересен обрат. До този момент за Кейто ти беше само една заплаха. Той искаше смъртта ти. Но след като се запозна с теб, реши, че те предпочита жива. Какъв по-добър начин да те държи изкъсо от този да се ожени за теб, да живееш в дома му, под денонощно наблюдение, и да му даваш отчет за всичко? И, разбира се, прелестното ти тяло да бъде на негово разположение, когато пожелае. Можеше да те чука до насита.

Тя потръпна и това накара Савич да се усмихне.

— Горката Елиз! Толкова ноци, прекарани с Кейто напразно. Никога нямаше да намериш доказателство за връзка между нас, защото аз държа документацията за всички свои партньорства. — Тя хвърли поглед към компютъра върху шкафа зад бюрото му. Той се засмя. — Никога нямаше да намериш пролука, през която да надникнеш, скъпа, дори ако той ти бе позволил да опиташ. Жестоката ирония е, че щом търсиш такива доказателства, сбъркала си за кого от партньорите да се омъжиш. А сега направи още една фатална грешка. — Устните му се присвиха съжалително. — Наистина е жалко, че трябва да те убия. Такава красота да бъде пожертвана.

В този миг ръката, която държеше насочения пистолет, се разтърси. И от нея бликна кръв.

Савич простена от болка. Пистолетът му изтрака на пода. Дънкън се втурна иззад нея и прескочи бюрото. Сграбчи Савич за конската опашка, изви главата му встрани и я стовари върху плота. Скулата му се разцепи при удара и той изрева от ярост и болка. Дънкън притисна дулото към слепоочието му.

— ДиДи! — извика детективът.

— Идвам!

Гласът ѝ отекна от далечния край на сградата и Елиз чу приближаващите се бързи стъпки. Скочи от стола, но се сблъска с жената, която се втурна през вратата.

— Прикривай я! — нареди Дънкън.

С изваден пистолет, насочен срещу гърдите ѝ, ДиДи Бауън притисна Елиз с гръб към стената.

— Къде се бавиш, за бога? — изръмжа Дънкън.

— Качих се по аварийната стълба и влязох през прозореца — задъхано отвърна тя. — Ти как дойде?

— По стълбите. — Той отмести поглед от Савич към тях само за миг. — Вероятно е взела пистолета ми.

Елиз пусна чантата си на пода.

— Вътре е!

ДиДи ритна чантата надалеч от Елиз, после приклезна, намери вътре пистолета и се изправи.

— Всичко е наред, Дънкън — успокои го тя.

— А секретарят? — попита той.

— Закопчах го с белезници за вратата на колата. Няма да избяга. Обадох се за подкрепление.

— Подкрепление ли? Кога се обади?

— Преди да хукна нагоре. Защо?

— Мамка му! — процеди той през зъби.

Елиз направи крачка напред.

— Дънкън, аз...

— Млъкни! Не желая да слушам нищо, което имаш да ми казваш, госпожо Леърд. Най-доброто, което си направила за мен досега, *единственото*, е, че си задържала това нищожество достатъчно дълго, за да го заваря тук. — Вряза дулото още по-дълбоко в слепоочието на Савич и го попита: — Как е ръката, с която стреляш?

Въпреки непоносимата болка, гласът на Савич прозвуча изненадващо спокойно.

— За Мейер Наполи ли е това? Знаеш ли, никой няма да повярва на Елиз. Тя не е надежден свидетел.

— Да, узнах го от горчив опит — каза Дънкън и я погледна с откровена ненавист.

— Губиш си времето — каза Савич. После въздъхна с примирение: — Арестувай ме. Ще прекарам нощта в уютна болнична стая.

— Не съм дошъл да те арестувам. Дойдох за самопризнанията ти и няма да си тръгна без тях. — Дънкън завъртя барабана на револвера си.

Савич се засмя.

— О, умирам от страх.

— Искам или признание, или мозъкът ти ще полепне по стената. Изборът е твой.

— Дънкън — плахо промълви ДиДи, — какво правиш?

— Ще изтръгна самопризнания от него или след малко гледката тук ще бъде потресаваща.

— Няма да натиснеш спусъка, Хачър — промълви снизходително Савич. — И двамата знаем това.

Дънкън стреля по кристалната кана върху бюрото и я разби на парчета. Водата се разля по плота и потече на пода. Пръските достигнаха до лицето на Савич. В малкия офис изстрелът на 357-калибровото оръжие отекна като топовен гърмеж. Стените се разтресоха от оглушителното ехо.

ДиДи се отдръпна крачка назад, но задържа пистолета си насочен срещу Елиз.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — изкрещя тя. — Изчакай подкреплението, Дънкън. Скоро ще пристигнат. Ще го закопчаме и...

— Ако не можеш да понесеш това, излез и отведи госпожа Леърд. — Погледът му все още бе прикован в Савич. — Аз имам сметки за уреждане с него. Няма да допусна отново да ме направят на глупак. Нито тя, нито съпругът ѝ, а със сигурност — и ти. — При последната дума опря дулото в черепа на Савич: — Фреди Морис. Андре Боне. Чет Роулинс. Гордън Балу. Познати имена, а?

— Мамка ти! — изхриптя Савич. Самообладанието му го напускаше.

Дънкън отново стреля, този път по шкафа в другия край на стаята, и разби стъклената врата. После — в глобуса на стенната лампа. Офисът се изпълни с остър мирис на барут.

— Дънкън, престани! — изкрещя ДиДи. — Не е това начинът! Загубил си ума си заради нея. Ядосан си заради Елиз!

Но детективът сякаш не я чу. Наведе се и прошепна в ухото на Савич:

— Кажи ми това, което искам, или ще умреш.

— Никога няма да посмееш да го сториш.

Чуха приближаващ се вой на сирени, но той не отвлече вниманието на Дънкън.

— Сигурен ли си, Савич? Готов ли си да заложиш живота си? Защото точно това правиш. Имам още два куршума. Преброй ги.

— Дънкън, за бога! — умолително извика ДиДи. — Недей! Ще провалиш кариерата си, живота си.

— Животът ми не струва пукната пара. — Хвърли поглед, изпълнен с огорчение, към Елиз. — Няма какво да губя. Вече не. — Вряза дулото в слепоочието на престъпника. — Така ли уби Фреди Морис? Смърдеше ли на страх, както ти сега?

— Не съм...

Преди да се доизкаже, Дънкън стреля по бюрото му. Разхвърчаха се трески и пред очите на Савич се появи назъбена дупка.

— Остана само един куршум.

— Отегчаваш ме, Хачър — провлачено отвърна Савич.

— Кажи ми, че ти си го извършил, или мозъкът ти ще стане на пихтия! — изкрещя Дънкън.

— Дънкън, не! — отново извика ДиДи. — Не можеш да направиш това!

— Мога. Ще го убия. Лесно.

— Не! — Гласът на ДиДи затрепери от отчаяние, когато отмести пистолета от Елиз и го насочи към Дънкън. — Няма да ти позволя.

— Какво...

— Хвърли оръжието, Дънкън!

— Няма да стреляш в партньора си.

— О, напротив!

Той впери ужасен поглед в нея.

— Ще ме застреляш, така ли?

— Кълна се, че ще го направя.

Сирените навън се чуваха все по-силно. Изскърцаха спирачки. Затръшнаха се врати на коли. А в офиса времето сякаш бе спряло.

— Не мога да го оставя да се измъкне — заяви твърдо Дънкън.

— За последен път те предупреждавам: хвърли оръжието!

— Първо трябва да ме застреляш.

— Не ме принуждавай да го направя — изхлипа ДиДи.

— Ще очистя това копеле.

— Хвърли го, Дънкън!

— За нищо на света.

— Дънкън, недей! — извика тя.

— Ще се видим в ада, Савич.

— Добре, добре! — изпищя Савич. — Аз... аз убих Морис. В момента, в който думите се отрониха от устата му, няколко униформени полицаи, водени от детектив Уорли, нахълтаха в стаята.

— Жалко за теб, Савич. Сигурно ужасно се измъчваш.

Полицаяте заобиколиха бюрото и обкръжиха престъпника. Дънкън пхна пистолета в колана си и каза уморено:

— Има нужда от медицинска помощ. — После се втурна към Елиз и я сграбчи в прегръдката си. — Добре ли си?

Тя се отпусна в ръцете му и колебливо кимна.

— Не очаквах да извади пистолет срещу мен.

— Господи, никога не бих ти позволил да го направиш! Ако бях закъснял с няколко секунди...

Тя сложи пръст на устните му и го накара да замълчи:

— Но пристигна навреме. Знаех, че ще дойдеш.

Притисна я по-силно, а после внезапно я пусна и се обърна към Уорли:

— Дяволски много се забавихте! ДиДи се канеше да ме застреля и започнах да се боя, че ще изпълни заканата си.

— Имаше задръстване — оправда се Уорли. — Стоях и чаках обаждането ѝ, точно както ти ми каза.

ДиДи учудено гледаше всички:

— Както си му казал? Кога? За какво говори той, по дяволите? Какво става?

Уорли премести клечката си между зъбите:

— Смаяна е — и с право. Ще оставя на теб удоволствието да ѝ обясниш, Дънк. Аз трябва да издействам заповедта за обиск, която искаш. Скоро ще бъдем готови.

Излезе от офиса и извади мобилния си телефон. ДиДи не откъсваше очи от Дънкън.

— Кога му се обади?

— От къщи, когато взех револвера.

— Нали не искаше да замесваме никого?

Той поклати глава.

— Исках ти да си мислиш така.

— Защо?

— За да накарам Савич да повярва, че съм се смахнал — и *ти* трябваше да вярваш в това.

— Значи си ме използвал.

— Разчитах на твоя професионализъм.

— Това са пълни глупости.

— Права си — призна той. — Използвах те.

— Как можа да не ми се довериш?

— Направих го, ДиДи. Вярвах в теб и бях убеден, че ще постъпиш правилно — и ти оправда доверието ми. Знаех, че ще се обадиш за подкрепление. Уорли стоеше в очакване на сигнал да действа.

ДиДи кимна към Елиз:

— А тя?

Дънкън се наведе и вдигна чантата ѝ.

— Савич ме претърси, но за щастие не надникна в чантата ми — каза тя.

Той извади малък касетофон и го подаде на ДиДи, която се взираше в него с почуда.

— На баба ми е, проверихме и се оказа, че работи. — Обърна се към Елиз. — Стигнах навреме, за да чуя как говори за партньорството си с Леърд. А Наполи?

— Затова се канеше да ме убие. Призна, че е по-сигурно да застреля един свидетел, отколкото да сключи сделка с него. Също както Наполи, аз съм била заплаха, която трябвало да бъде отстранена. Всичко е записано.

— Почакай! — ДиДи протегна ръка, гледайки я с удивление. — Дошла си тук и си казала на Савич, че си го видяла да застрелва Наполи?

— Такъв беше планът. Макар че Дънкън беше против. — Елиз нежно му се усмихна, а после допълни: — Беше единственият начин. Ти от самото начало не ми вярваше, ДиДи. Вместо да се опитам да те убедя, че не си права, придумах Дънкън да разиграем нещо, което би изглеждало като двойна игра. Надявахме се да повярваш, че предавам Дънкън пред Савич.

ДиДи едва осмисляше думите им. После продума тихо:

— Всичко ли беше постановка за пред мен?

— Както и жестокостта ми към Леърд — обясни ѝ Дънкън. — Не че не изпитах удоволствие, докато извивах топките му.

— Откъде знаеше, че ще се появи в къщата на баба ти?

— Майка ми остави текстово съобщение на мобилния ми телефон. Двоумяла се дали да ти каже къде съм. Знаех, че ще ме потърсиш. С Елиз обсъдихме как да се държим, когато пристигнеш.

ДиДи все още изпитваше негодувание, че е била държана в неведение.

— С идването си при Савич сама си изложила живота си на риск.

— Бях готова на това. Знаеш какъв беше залогът — възмездието за брат ми.

— Да, но подобна постъпка изисква кураж — изуми се ДиДи. — Честно казано, мислех...

— Знам какво мислеше. И те разбирам.

— Все пак ти дължа извинение.

— Няма за какво. Не ти бях дала никакво основание да ми вярваш.

ДиДи оглеждаше Елиз с неприкрито възхищение. После се обърна към Дънкън:

— Що се отнася до теб, *партньоре* — ти си негодник.

В това време един от полицаите четеше правата на Савич.

— Почакай, тази чест се пада на мен — възпря го Дънкън.

Савич все още седеше зад бюрото си. Беше окован с белезници, но някой бе пристегнал кървящата му ръка с носна кърпа. Очевидно бе, че болката е мъчителна, но мислейки за жертвите му, у Дънкън не се прокрадна и капка съжаление. Единственото, което изпита, докато го запознаваше с правата му, бе огромно задоволство. Савич се усмихна подигравателно:

— Знаех си, че няма да изстреляш последния куршум.

— Е, Боби — заговори Дънкън с напевен тон, използвайки умалителното име, което знаеше, че Савич ненавижда. — Не беше толкова убеден за последния куршум преди малко, когато пицеше като момиче.

— Това самопризнание не струва нищо. Изтръгнато е с насилие. Нямаше смисъл да се правиш на каубой.

— Грещиш. Но и така да е, поне се позабавлявах.

— Искаше да впечатлиш новата си приятелка. — Хвърли поглед към Елиз, а после лукаво му се усмихна. — Дава ли да го правиш в устата ѝ?

Веждите на Дънкън заплашително се свиха.

— Знаеш ли какво, Савич? Все още ме ядосваш. Впрочем вероятно си прав. Признанието може и да не издържи в съда. Освен това ми се струва, че се опитваш да избягаш.

Извади пистолета от колана си, насочи го към челото на Савич и натисна спусъка.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Следващия следобед Робърт Савич все още изглеждаше шокиран, както вечерта, когато го бяха отвели от офиса му с белезници. След кратка спирка в спешното отделение бе прекарал нощта в ареста. Потръпваше на кушетката при спомена за изживяния ужас, когато Дънкън натисна спусъка на празния пистолет. Сам той бе причинил това на толкова други хора.

— Оранжевото не е любимият му цвят — отбеляза ДиДи.

С Дънкън седяха в залата на Върховния съд и с любопитство гледаха как Савич бе съпроводен до мястото си на подсъдимата скамейка за изслушването за освобождаване под гаранция. По-рано през деня в друга съдебна зала му бе повдигнато обвинение за убийството на Мейер Наполи. Както се очакваше, Стан Адамс бе пледирал от името на клиента си за невинност.

При предишния процес, воден в същата зала само няколко седмици по-рано, Савич бе облечен по последна мода. Днес сякаш бе друг човек, с оранжевия затворнически гащеризон и маратонки без връзки. Въпреки плътната превръзка на дясната ръка, краката му бяха оковани и веригите около глезените му бяха свързани с белезниците на китките. Косата му бе разпиляна. Обицата с диамант липсваше.

— Изглежда много шик, нали?

Дънкън се взираше в профила на подсъдимия и му се искаше онзи да се обърне и да го погледне, но знаеше, че това няма да стане. Той бе спечелил битката. Савич не можеше да понесе поражението си.

— Престани да нервничиш. — ДиДи сложи ръка на коляното му. — Защо си толкова притеснен?

— Не съм притеснен, по-скоро се вълнувам. — Доловил загрижеността в погледа на партньорката си, извърна глава към нея. — Какво намекваш?

— Сериозно е, нали? Между теб и нея има нещо... истинско, което е важно за вас.

— За мен — определено. За нея — също, надявам се. — Погледна към мястото, където след малко щеше да се появи Кейто Леърд, за да започне да води процеса с обичайната арогантност и самоувереност. — Елиз трябва да превъзмогне преживяното и да заживее самостоятелно, а не като негова съпруга. Ще ѝ бъде нужно време да свикне. Дълго е живяла в страх и подозрителност. Може би няма скоро да се почувства напълно свободна.

— Е, държа да знаеш... Не че ти е нужно моето позволение или дори одобрение, но се радвам за теб. Искам да кажа — за двама ви.

Дънкън ѝ се усмихна.

— В случай че мнението ми те интересува — допълни ДиДи.

— Благодаря — рече той и погледна часовника си. — Закъсняват.

ДиДи кимна към Савич, който не бе помръднал, откакто бе заел мястото си.

— Не му се вярва, че е тук.

— Но това е жестоката истина. Днес е последният му ден като свободен човек и той го знае.

— Никак не му харесва да се отнасят с него като с обикновен затворник.

— Когато натиснах спусъка, напълни гащите от страх — усмихна се Дънкън.

— Не бих го упрекнула. И аз едва не направих същото. За негов късмет, ти беше оставил шестата камера празна.

— Точно така — потвърди той. — Ако имаше куршум, щях да убия проклетото копеле.

— Всички да станат! — нареди приставът.

Поразена от последните думи на партньора си, ДиДи се изправи малко по-бавно от другите хора в залата, когато съдия Кейто Леърд влезе и седна на стола си. Огледа всички присъстващи и за миг се спря на нея, преди да отмести поглед към Дънкън. Очите им се срещнаха за няколко напрегнати секунди, след които съдията заговори:

— Господин Адамс, вие ли представлявате господин Савич?

— Да, Ваша чест. — Стан Адамс се изправи.

— Обвинен е в убийството на Мейер Наполи.

— По което пледира за невинност. Преди да продължим, Ваша чест, уверявам ви, че белезниците на клиента ми са излишни и моля да бъдат свалени по време на процедурата.

— Няма да бъде дълга процедура, господин Адамс. Молбата ви се отхвърля.

За по-силно въздействие удари с чукчето. Дънкън забеляза, че избягва да погледне Савич в очите.

— Господин Нелсън — продължи съдията, — вие ли представлявате обвинението?

— Да, Ваша чест.

Майк Нелсън се изправи зад прокурорската катедра, но преди това многозначително погледна Дънкън, чието сърце щеше да изскочи от възмущение.

— Ваша чест — започна прокурорът, — Робърт Савич е обвинен и в участие в заговор за убийството на Честър Джоел Роулинс.

Адвокатът Стан Адамс извърна глава изумено. Погледът на Дънкън остана прикован в чаровното лице на Кейто Леърд. Съдията леко се усмихваше, докато мозъчните му клетки осмислиха това, което бе чул.

Усмивката му постепенно изчезна. Примигна няколко пъти и погледна Дънкън, в чиито очи бе изписана цялата ненавист, която изпитваше към този човек. „А вчера се страхуваше, че ще откъсна топките ти“, помисли си той.

— Господин Нелсън, това е изслушване за освобождаване под гаранция, а не... — Съдията замълча объркано и опита отново: — Не влизаше в...

Стан Адамс отново скочи от стола си:

— Какво става тук, Ваша чест?

— Самият аз се опитвам да разбера, господин Адамс. Господин Нелсън, ако вие... — Докато пелтечеше, вниманието му бе приковано в задния вход на съдебната зала. Дънкън видя как чертите му застинаха в израз на изумление. А после сякаш се разтопиха като восък и лицето му пребледня.

Колебливо се изправи и се подпря на катедрата, докато Елиз триумфално вървеше към подиума, съпроводжана от Бил Джерард от едната страна и Уорли — от другата. Походката на Джерард, обикновено спокойна, сега издаваше решимост. Уорли държеше клечката в устата си под странен ъгъл, сякаш току-що е разказал най-неприличния виц в живота си.

Самата Елиз изглеждаше уверена и хладнокръвна.

— Здравей, Кейто.

— Елиз! — извика той. — Какво е това... Господи!

— Стига преструвки, Кейто. Не преливаш от радост.

При вида на Елиз Леърд, която бе смятана за мъртва, Стан Адамс сякаш онемя.

Дънкън стана и тръгна по пътеката, на крачка пред нея и придружителите ѝ. Без миг колебание заобиколи катедрата, хвана съдията за лакътя и буквално го свали от трона му.

— Кейто Леърд, арестуван сте за убийството на Чет Роулинс. Имате право да мълчите.

— Елиз, какво... какво е това?

Съдията размаха ръце в опит да отблъсне Дънкън. Широките ръкави на тогата му се разпериха като криле на гарван. Дънкън отчетливо изрецитира правата му.

Изведнъж изумлението му бе изместено от гняв:

— Джерард, какво става?

— Както детектив Хачър вече ви каза, арестуван сте за участие в заговор за убийство.

— Това е нелепо!

Елиз пристъпи към него:

— Поръчал си убийството на брат ми. Щял е да изобличи и теб, и Савич и затова сте го накарали да замълчи в затвора.

Кейто погледна изумено към Джерард:

— Та тя бълнува...

Бил Джерард не каза нищо и Елиз невъзмутимо продължи:

— Чет беше единственият човек в живота ми, който ме обичаше. Единствения, когото обичах. А умря гол, в страх, под студения душ, задушен бавно със сапун.

Кейто тревожно се озърташе, търсейки съюзник. Не намери такъв. Всички в залата с интерес следяха развоя на покъртителната драма. Някои замислено се взираха в съдията, други го гледаха с презрение.

— Тази жена е психически нестабилна! Лъже. Уби човек в дома ни, а аз, глупакът, я защитих от съдебно преследване. Правеше се на мъртва, за бога! — Посочи с пръст към Дънкън. — Вчера... той ме отвлече и нападна. Тя може да потвърди — размаха той ръка към

ДиДи. — Всички са враждебно настроени към мен. Мразят ме. Не бива да вярвате на нито една тяхна дума!

Елиз продължи със спокоен и ясен глас:

— От години получаваш пари от Савич в замяна на решения в негова полза: леки присъди, понякога разпускане на съда и прекратяване на процеса.

Извади диска с информацията от компютъра на Савич, извлечена при претърсването на офиса му. Въпреки твърденията му за непроницаеми кодове, вечерта компютърните експерти на отдела ги бяха разгадали.

— Всички твои преводи са запечатани тук. Савич е получавал фактури от семейната ти транспортна компания, но за абсурдно високи суми, понякога двойно по-големи от редовната цена на услугата. Разликата е постъпвала в личната ти банкова сметка на Каймановите острови.

Лицето на съдията почервения от гняв. Обърна се срещу Джерард:

— Не можеш да постъпиш така с мен!

— Напротив — мога.

— Искам адвокатата си.

— Ще ползвате правото си на едно телефонно обаждане, съдия Леърд.

Сякаш изведнъж забравил за другите, съдията изкрещя срещу Савич:

— Ти ли ме нахисна?

— А ти се канеше да ме хвърлиш на тези кучета! — отвърна разярено Савич.

Стан Адамс му каза да замълчи, но въпреки съвета на адвокатата си, той продължи:

— Трябва да благодариш за това на нея. — Кимна към Елиз. — На нея и на гаджето ѝ Хачър.

— Млъкни! — Адамс сграбчи Савич за ръката и се опита да го придърпа към един стол, но той се препъна в оковите си и падна на пода.

Дънкън побутна Кейто Леърд:

— Сбогувай се със съдийската скамейка. Последната присъда, произнесена от теб, е твоята собствена.

— Кучи син! — просъска Леърд и от устата му се разхвърча слюнка. — Ти ме излъга. Ти... — Гневно се взираше ту в него, ту в Елиз. — Чукаш я, нали? Е, твоя е. Заслужаваш тази кучка. Както и тя — теб.

Дънкън го прониза с поглед, сграбчи ръката му в желязна схватка и изрече, заплашително снишавайки глас:

— Съветвам ви да напуснете тази съдебна зала, преди да кажете нещо, заради което ще бъда принуден да поискам задържането ви.

Познал предупреждението, което преди време самият той бе отправил към Дънкън, Кейто се втурна към него и Елиз. Двама униформени полицаи се притекоха на помощ и тримата едва успяха да удържат съдията. От гърлото му се изтръгваха нечовешки звуци, вените по челото му изпъкваха, сякаш щяха да се пръснат.

Елиз не се отдръпна. Дори направи крачка към него. Изведнъж съдията престана да се съпротивлява и застана неподвижен и задъхан.

— Това, което казва Савич, е истина, Кейто. Аз те накиснах. Но вината е изцяло твоя. От деня, в който си се родил, си имал всички възможни привилегии на света и си злоупотребявал с тях. Ти си болно, себично създание. И престъпник. Сигурно знаеш колко те обичат повечето обитатели на затворите. Вече имаш врагове, които с нетърпение ще очакват пристигането ти. Това означава, че през всеки ден до края на живота си ще се озърташ, ще живееш в страх — както Чет. Страхът ще бъде твой неизменен спътник, Кейто. Във всяка минута, всеки ден ще трябва да бъдеш нащрек, за да не те издебнат от засада, да не те изнасят, измъчват или екзекутират. — Дълбоко си пое дъх и тихо добави: — Дано Бог се смили над теб. Аз нямам милост.

Дънкън се възхити на съдържаността ѝ. В нейното положение той не би проявил такова красноречие. Но тя бе чакала този ден толкова дълго. Може би отдавна бе обмислила точно какво ще каже, ако някога получи тази възможност.

Обърна се с гръб към Кейто Леърд. Дънкън остави съдията в ръцете на полицаите, застана до нея и докосна лакътя ѝ. Беше спечелила уважението на Джерард и Уорли с дългия си и подробен разказ вечерта. Двамата тръгнаха пред нея и Дънкън по пътеката като охрана.

Бяха почти на половината път до изхода, когато отекна изстрел. Дънкън инстинктивно се хвърли вдясно, повали Елиз на пода и я закри с тялото си.

Залата бе огласена от писъци и предупредителни викове.

— Стой долу! — изкрещя ѝ Дънкън. После с едно плавно движение се претърколи по гръб, надигна се и в приклеknала поза насочи оръжието си, готов да стреля.

Но опасността бе отминала. Имаше само една жертва.

ЕПИЛОГ

Ноемврийският ден бе слънчев, но хладен. Лекият бриз образуваше вълни по повърхността на канала между Буфорт и Лейдис Айлънд. Денят бе подходящ за отдих на открито, но Дънкън и Елиз предпочитаха свежият въздух да нахлува през прозореца, докато се излежават.

Бяха пристигнали късно вечерта. Беше първото им идване в тази къща, откакто бяха тръгнали от нея поотделно — той с ДиДи, а тя — сама, с неговата кола, за срещата си със Савич.

Изминалите четири месеца бяха бурни. Не бяха обсъждали кога ще дойдат отново на Лейдис Айлънд, но по мълчаливо съгласие бяха изчакали изпитанията им да свършат, за да отпразнуват новото начало тук.

Предния ден следобед, точно в 16:38 — Дънкън бе погледнал часовника си по време на произнасянето на присъдата — Робърт Савич бе признат за виновен в убийството на Мейер Наполи.

* * *

Три дни Адамс бе настоявал Елиз да не бъде призована като свидетел.

През следващите четири се бе опитвал да дискредитира показанията ѝ.

Но не успя да заблуди заседателите със заплашителния си тон и позъорството си в съдебната зала. Повярваха на Елиз. Когато се оттеглиха, никой не хранеше илюзии, че Савич може да бъде оправдан.

Дънкън бе помогнал на прокурора да подготви делото, но не в качеството си на детектив. Официално бе временно отстранен от отдела до следващия понеделник. Тъй като Елиз бе ключов свидетел, бяха се виждали често, но не толкова, колкото му се искаше.

Упорито бе отказала да се нанесе в къщата му.

— Вече си навлече достатъчно неприятности в полицията — беше го предупредила тя.

— Признах, че съм спал с теб по време на текущо разследване. Ще изтърпя наказанието си, какво значение има сега дали ще живееш с мен?

— Аз съм виновна за отстраняването ти. Как би изглеждало, ако живеем заедно, докато се върнеш на работа?

— За мен е все едно.

— Но не и за мен — тихо промълви Елиз.

С това окончателно прекрати спора. Защото Дънкън осъзнаваше, че има предвид не само дисциплинарното му наказание. Отскоро тя беше вдовица.

В дните след скандала в съдебната зала, завършил с потресаващото самоубийство на Кейто Леърд, историята бе на първо място в новините. Човек не можеше да включи телевизора или да разтвори вестник, без да попадне на поредния разказ за случилото се онзи следобед в съда.

Няколко свидетели бяха видели Кейто да дръпва пистолета от кобура на един от полицаите, които го придружаваха към изхода. Всеки имаше своя версия как е пъхнал цевта в устата си и е натиснал спусъка, преди някой от изненаданите ченгета или ужасените наблюдатели да го спре.

Историята бе преповтаряна седмици наред от различни гледни точки, но винаги с един и същи зловещ край.

Когато подробностите за престъпната дейност на Леърд излязоха наяве, бяха анализирани и оповестени. Клюкарите нямаха насита, а медиите подхранваха вълчия им апетит.

Повечето изпитваха гняв към съдията заради двойната му игра и злоупотребата с власт. Към вдовицата, която го бе изобличила се отнасяха със съчувствие и възхищение.

Но Елиз странеше от общественото внимание. Не бе търсила слава. Триумфът ѝ бе малък, но значим за нея. Най-сетне можеше да ексхумира трупа на брат си и да му уреди подобаващо погребение в прилично гробище. Макар и да не бе светец, Чет Роулинс не заслужаваше мъчителната си смърт. Може би бе намерил покой. Както и Елиз.

Сега се беше отпуснала в сладостно изтощение след страстна нощ в прегръдките на Дънкън.

— Трябва да се обръснеш — сънено промърмори тя.

— По-късно. Точно сега нямам сили да помръдна.

Елиз прокара пръсти през косите му и прошепна:

— Не искам да помръдваш.

Все пак той плъзна устни нагоре по тялото ѝ, докато достигна до нейните. Дългата целувка, която последва, отново разпали страстта им. Когато най-сетне се разделиха, очите им останаха притворени.

— Само си мислех, че не искам да помръднеш — промълви тя.

— Харесвам ли ти с наболата си брада?

— Особено ми допада брадата ти — пошегува се тя.

— Значи трябва да се омъжиш за мен.

Усмивката ѝ в миг изчезна и тя го погледна сериозно:

— Не мога.

— Не си длъжна да ми отговаряш веднага — унило каза той. —

Дай си малко време за размисъл.

— Не мога да се омъжа за теб, Дънкън.

Изтегна се до нея и опря брадичка на юмрука си.

— Защо? — прошепна изненадано той.

— Защото те обичам.

— Учеха ме, че обикновено е обратното. Щом обичаш някого, искаш да се омъжиш за него.

— Наистина те обичам.

Изрече го като свещен обет, като клетва.

— Тогава не виждам какъв е проблемът! — учуди се не на шега той.

— Първо, не мога да имам деца.

— Онази твоя операция може да се поправи.

— Невинаги успешно.

— Ако не е, ще осиновим деца. Или ще минем без тях.

— Но ти искаш да имаш.

— Не искам да се откажа от теб. Ти си единственото същество, без което не мога да живея.

— Нямам нищо, което бих могла да дам...

Не бе взела нищо от къщата на Леърд, дори личните си вещи, и истински се бе ядосала, когато адвокатът му се бе обадил, за да ѝ

съобщи лошата новина, че не е спомената в завещанието на Кейто.

— Като че ли някога съм искала да докосна нещо, притежавано от него — бе казала тя, докато затваряше телефона.

Дънкън не би повлиял на решението ѝ, но се радваше за него. Не желаше да задържи нищо, получено от Кейто Леърд.

— Досега преживях от спестеното, преди да се омъжа — каза Елиз, — но скоро парите ми ще свършат и ще трябва да си намеря някаква работа.

— А ако утре можеше да се събудиш и да се занимаваш с нещо, за което винаги си мечтала?

Тя се загледа в пространството пред себе си за няколко мига.

— Помниш ли онова, което ти казах, преди да заминем за Савана? За курса по история на киното?

— Филмите са твоя страст. Разказа ми онази сладникава история с най-малки подробности.

Елиз се намръщи, но продължи:

— Недалеч от къщата ти има старо кино.

— От другата страна на парк Форсайт? Построено е още през тридесетте, но от години не е действащо.

— Мислех си, че може да бъде възстановено — колебливо каза тя. — Да стане приятно място, където се прожектират само класически филми. „Великанът“, „Лорънс Арабски“, „Доктор Живаго“. Големи, епични кинотворби. Или черно-бели. Трейси и Хепбърн. Има безкраен списък от фестивали. Там биха могли да се състоят премиери. Във фойето да има бар, в който да се предлагат отбрани вина. Залата може да бъде давана и под наем за специални събития или програми, благотворителни прояви, конференции. Представяш ли си колко компании ще привлечем? Помниш ли какво си говорихме в Буфорт за филмите, които се заснемат в този край? Е, може би ако наблизко работи снимачен екип, режисьорът или някои от актьорите ще изнесат лекции, особено ако целта е благотворителност. Представяш ли си, ако Анг Лий или Ласе Хейлстръм... — Забеляза усмивката му и млъкна.

— Права си. Няма какво да дадеш.

— Мислиш, че идеята е добра ли? — попита плахо тя.

— Стига да не се налага да нося смокинг.

Елиз леко се засмя, но усмивката ѝ бързо изчезна.

— Това е само идея. Ще бъдат нужни много пари, за да се осъществи така, както желая.

— Не ми липсват връзки, ще намерим инвеститори, ще съберем парите. — Дръпна кичур от косите ѝ, вече възвърнали естествения си цвят и пораснали до раменете ѝ. — Други причини да отхвърлиш предложението ми за брак?

— Приятелите и семейството ти.

— Не ти харесват ли?

— Дънкън, стига шеги!

— Добре, извинявай. Но какво искаше да кажеш за семейството и приятелите ми?

— Какво ще бъде отношението им, ако се обвържеш сериозно с мен?

— Е, вече вдъхнови ДиДи да престане да се къдри и да започне да скубе веждите си. Това е голямо постижение. Колегите шушукат зад гърба ми за незаслужения ми късмет.

— Да имаш бивша полугола сервитьорка за гадже?

— Да бъда обичан от жената, която имаше смелостта да се изправи сама срещу Савич. Повярвай ми, никой не би имал абсолютно нищо против да те вижда с мен. И, разбира се, не биха дръзнали да кажат нещо неприлично за теб в присъствието на ДиДи. А мнението на онези, които не са ми приятели, не ме интересува.

— Но мнението на родителите ти е важно. Ти ги обичаш. Както и те теб. — Елиз извърна глава. — Сигурно съм най-страшният им кошмар.

— Права си — въздъхна той. — Мама е малко сприхава. Не си спомням някога да ми е била толкова сърдита. Днес се обадох и им казах, че утре ще отидем на вечеря. Бясна е, защото не я предупредих по-рано. Искала да боядиса трапезарията, преди да те заведе у дома за пръв път.

— У дома ли?

В очите ѝ проблесна детинска надежда, която изпълни сърцето му с любов. През целия си живот той така бе свикнал с обичта и загрижеността на хората, които го бяха отгледали, че не се замисляше за това. Тя никога не бе имала тази сигурност. Сега щеше да я обгради с достатъчно любов.

— Не ме ли съдят заради онова, което направих?

— Работата им е да дават опрощение — усмихна се той. После стана сериозен и я погали. — Но за какво ти е нужна прошка, Елиз? Какъв е големият ти грях? Савич е самото зло. Кейто беше vyplъщение на злото. Не ти.

Преди да довърши, в очите ѝ вече проблясваха сълзи. Притегли го към себе си, докосна с устни неговите и тихо каза:

— Обичам те, Дънкън. С цялото си сърце и душа. Обичам те, обичам те...

Той се надигна над нея и докато телата им се сливаха, прошепна с усмивка:

— Приемам това за да.

БЛАГОДАРНОСТИ

Савана, Джорджия, има не само една от най-добрите кухни и природа в континенталната част на Съединените щати, но и най-приветливите хора. Сред тях са майор Евърет Ригън от полицейското управление „Савана-Чатнъм Метрополитън“, който отдели от ценното си време, за да отговори на безбройните ми въпроси. Елън Уинтърс се отклони от задълженията си, за да ми помогне, когато разчитах изцяло на отзивчивостта на непознати хора. Без помощта на тези професионалисти събирането на необходимите подробности би било много по-трудно.

Задължена съм и на Синди Муър, за която южняшкото гостоприемство не е просто изтъркана фраза. Тя е жив пример за него — и дори нещо повече. Благодаря ти, приятелко, за винаги отворените врати.

А на човека, който обходи всяка улица и площад, мъкнейки фотографската техника за всяка поискана снимка — с риск за живота и здравето си, без да мърмори заради жегата и влажността... — твърде много — благодаря ти, Майкъл.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.